

Dostatečně všeobecná teorie řízení

Koncepční materiály studijního kurzu
fakulty aplikované matematiky a procesů řízení
Petrohradské státní univerzity
(1997 — 2003)
Redakce s doplňky 2004, 2011

Petrohrad

2011

© Publikované materiály jsou majetkem Ruské kultury, a proto vůči nim nikdo nemůže uplatňovat autorská práva. V případě, že si nějaká právnická nebo fyzická osoba *zákonem stanoveným způsobem tato autorská práva přivlastní*, pocítí odplatu za tuto krádež v podobě nepříjemné „mystiky“ přesahující hranice právní vědy. Nicméně každý, kdo bude chtít, má plné právo na základě svého vlastního chápání *veřejného prospěchu* kopírovat a vydávat tyto materiály jak v plném rozsahu, tak i v podobě jejich částečných citací, *a to včetně pro obchodní účely*, všemi jemu dostupnými prostředky. Každý, kdo tyto materiály použije v podobě jejich částečných citací, úryvků nebo odkazů, ponese osobní odpovědnost, pokud to povede ke změně jejich smyslového kontextu, tedy k překroucení *jejich celkového smyslu*, a vystaví se tak možnosti střetnout se s „mystickou“, mimo-právní odplatou.¹

---

¹ Tento © Copyright neodstraňujte v případě, že budete knihu publikovat, neboť je to v rozporu s jeho smyslem. V případě nutnosti za ním můžete umístit ještě jeden © Copyright vydavatele. TUTO POZNÁMKU V PŘÍPADĚ PUBLIKOVÁNÍ KNIHY ODSTRÁŇTE.

OBSAH

<i>Předmluva</i>	3
<i>1. Dostatečně všeobecná teorie řízení: k čemu je to dobré?</i>	5
<i>2. Kategorie Dostatečně všeobecné teorie řízení</i>	7
<i>3. Stabilita ve smyslu předvídatelnosti</i>	14
<i>4. Prognostika, prorocství a realizace jediné varianty budoucnosti</i>	21
<i>5. Řízení: kvalita a optimálnost</i>	33
<i>6. Uzavřené systémy</i>	36
<i>7. Způsoby řízení: strukturní, v supersystémech — bezstrukturní a na základě virtuálních struktur</i> 39	
<i>8. Stabilita řízení</i>	43
<i>9. Schémata řízení</i>	45
<i>10. Plná funkce řízení, intelekt (individuální a souborný)</i>	49
<i>11. Manévry a vyrovnávací režimy, principy porovnávání a odhalování podobnosti</i> 60	
<i>12. Manévry a teorie katastrof</i>	63
<i>13. Procesy v supersystémech: možnosti průběhu</i>	66
13.1. Získání představy o tom, co to jsou supersystémy	66
13.2. Osvojování si rozvojového potenciálu.....	67
13.3. Autosynchronizace procesů v supersystémech	74
13.4. Souborný intelekt v supersystémech	75
13.5. Vnitřní konflikty řízení v supersystému	76
13.6. Princip slučitelnosti informací a konceptuálně neurčité řízení jako zvláštní druh konfliktu řízení	79
13.7. Obnovení řízení supersystému jako jediného celku	80
13.8. Vzájemně vložené supersystémy s virtuální strukturou	91
<i>14. Metoda dynamického programování jako algoritmické vyjádření Dostatečně všeobecné teorie řízení</i>	92
<i>15. Vstup do řízení</i>	101
<i>Příloha</i>	105
1. Co je to moc v davo-„elitářské“ společnosti	105
2. Psychologické základy samořízení společnosti.....	118
3. Přirozený pořádek vládnutí.....	127
4. Touha po nepřirozenosti	137
5. Obecně o světonázoru a jeho základu.....	141
6. Co se rozumí „samo sebou“	146
7. Mozaiky a kaleidoskopy	149
8. Světonázory: „pro všechny“ a „pro úzký kruh, jehož posláním je řídit“ 152	
9. Světonázor pro všechny opravdové lidi	158
10. Cesta k soubornosti/soudržnosti (сoбopнocти)	169
11. Příznivý vítr Všedržitelnosti	187
12. Lepší je vláda nad sebou samým než tisíciletá vláda nad jinými lidmi a věcmi	205

Předmluva

Základem tohoto vydání Dostatečně všeobecné teorie řízení (DVTR) je verze z roku 2003, která byla následně doplňována a upřesňována.

První velmi krátká redakce DVTR z roku 1991 byla publikována v roce 1992 a stala se bibliografickou vzácností². Druhá její redakce byla vypracována v roce 1992. Tematicky se od té první neodlišovala, jen byla více a detailněji rozpracována. Poté byla tato druhá redakce nejednou znovu vydávána jak samostatně, tak i jako součást jiných prací. V redakci, jež je nyní čtenáři předkládána, bylo do textu některých částí této druhé redakce DVTR doplněno osvětlení otázek, které dříve zůstávaly na pozadí blíže nerozvinuté, byly opraveny zjištěné překlepy a nepřesnosti, a v některých místech byla upravena stylistika. Kromě této stávající redakce je čtenáři ještě k dispozici další verze DVTR, jež je obsažena v práci VP SSSR *Základy sociologie*, kde je trochu jiné pořadí výkladu materiálu navíc zkráceného o některá vysvětlení a o dvě témata (model intelektu a procesy v supersystémech).

Kurz **Dostatečně všeobecné teorie řízení** je přednášen studentům řady vysokých škol v Ruské federaci. Jako první s tím v roce 1997 začala *fakulta aplikované matematiky a procesů řízení Petrohradské státní univerzity* na základě iniciativy dopisujícího člena Akademie věd SSSR Vladimira Ivanoviče Zubova (1930 – 2000).

Osvojit si DVTR představuje často pro mnohé velmi těžkou práci, člověk totiž musí zároveň zapracovat i sám na sobě. Abychom Vám s tím alespoň částečně pomohli, předkládáme Vám tři životem prověřené nápovědy:

1. Přestože je v tomto vydání DOSTATEČNĚ VŠEOBECNÁ TEORIE ŘÍZENÍ rozdělena na kapitoly, je nutné ji vnímat jako ucelenou a nedělitelnou informační jednotku – svého druhu „kvantum“ (*nejmenší nedělitelné množství veličiny*) informace. Jestliže tedy při čtení neporozumíte některým úryvkům, musíte si bez ohledu na jejich nesrozumitelnost přečíst celý text až do konce: porozumění původně nesrozumitelným úryvkům bude přicházet postupně, až si celkový text promyslíte a porovnáte ho se Životem.

Navíc musíte mít na zřeteli tu skutečnost, že DVTR je výslednicí určitého vnímání a chápání světa, filozofie. Takže strukturu těch pracovních materiálů (následně pojmenovaných „Mrtvá voda“), ze kterých je poskládán text samotné DVTR, jak je nyní čtenáři předkládán, předchází navíc tři (včetně Předmluvy) kapitoly filozoficko-světónázorového charakteru³. Proto musí čtenář skutečně přečíst celou DVTR a vnímat ji jako celek v návaznosti na materiály předcházejících kapitol a neustále porovnávat jedno i druhé s vlastním vnímáním a chápáním Života.

Navíc formování obrazně-logických představ o procesech řízení napomáhá znalost metody dynamického programování, která je vlastně zkráceným znakově-algoritmickým vyjádřením DVTR.

2. Kozma Prutkov kdysi řekl: „*Mnohé věci jsou nám nepochopitelné, jenže ne proto, že by náš rozum byl tak slabý, ale proto, že si jejich podstatu nedokážeme dát dohromady s tím, co už známe, s nám známými pojmy.*“ To znamená, že problémy s porozuměním jsou důsledkem toho, že nám v psychice chybí stereotypy potřebné k rozpoznávání jevů a formování jejich obrazů. Abychom tedy byli schopni odhalovat absenci obrazů v naší mysli a včas si je dokázali při čtení těchto materiálů formovat, musíme si vzít tužku a papír a v průběhu čtení si **pro sebe** kreslit ilustrace k textu – schémata a obrazy probíraných kategorií a jejich vzájemné vazby, stav objektů, průběhy procesů a tak dále, vše, o čem je v textu právě řeč.

---

² Byla naskenována a zařazena do informační databáze VP SSSR distribuované na CD. Viz také weby: www.dotu.ru, www.vodaspb.ru, na kterých jsou zveřejněny všechny další práce VP SSSR (poznámka z roku 2011).

³ A v práci VP SSSR *Základy sociologie* je DVTR až šestou kapitolou nepočítaje Úvod. Části, které jí předcházejí, jsou věnovány především psychologii (poznámka z roku 2011).

My jsme v textu vyjádřili své obrazové představy o řízení. Ale abyste si také vy dokázali zformovat obrazové představy o řízení probíhajícím v Životě a byli schopni vlastní sebekontroly, musíte si text ilustrovat vy sami, to za vás už udělat nemůžeme.

V tomto návrhu není nic ponižujícího nebo urážlivého, neboť my všichni jsme vyrostli v epoše, kdy nejenže nebyly kázeň a kultura myšlení u lidí cílevědomě rozvíjeny výchovou již od dětství, ale naopak byly zcela cílevědomě deformovány. A jestliže někdo dokáže násobit pětimístná čísla z hlavy a někdo jen s tužkou na papíře, je to způsobeno především rozdílnou vnitřní ukázněností myšlení obyčejných zdravých lidí. Uvedený příklad se však týká abstraktně-logického myšlení. Tím, že násobíme čísla psaná pod sebou na papíře, pomáháme svému neukázněnému abstraktně-logickému myšlení, aby se zkoncentrovalo a vyřešilo daný úkol. No, a když kreslíme obrázek v průběhu čtení, tak stejným způsobem pomáháme svému neukázněnému předmětově-obrazovému myšlení (nesmíme zapomínat na to, že u většiny lidí neplatí, že levá mozková hemisféra je rozvinutá lépe než pravá, jak se nás snaží přesvědčit vědecko-populární literatura a škola, ono je to tak, že pravá hemisféra odpovídající za obrazové myšlení není rozvinutá dostatečně), aby se zkoncentrovalo a dokázalo vyřešit úkol spočívající ve zformování obrazových představ a rozšiřování okruhu pojmů, se kterými se nově seznamujeme

3. Úspěšné provedení každé práce vyžaduje, abyste se na ni příslušně **naladili, to znamená, aby vaše emoce odpovídaly smyslu vašeho života i činnosti, jak je vnímáte.** Většina lidí si však zvykla žít a pracovat v takovém naladění, jaké se u nich vytvoří „samo sebou“. Jenže takový styl života a činnosti je stejný, jako by klavírista zkoušel hrát na rozladěném klavíru. Takže dříve, než něco začnete dělat, naučte se vystihnout příslušné naladění a udržet si upřímnou radost z uvědomění, že *„vše, co se děje, se děje tím nejlepším možným způsobem s ohledem na tu mravnost a etiku, jaké jsou vlastní lidem; že vše spěje k něčemu lepšímu“*. Nebo jinými slovy, že **„Všemohoucí nechce, aby život člověka musel probíhat ve shodě s Ním a v rámci Jeho Záměru“**. Uvědomění si této skutečnosti musí ve vás vyvolávat vnitřní klid a přání činit Světu dobro s otevřenou duší. V takovém naladění je třeba se neustále udržovat, žít v něm i pracovat, a to i při osvojování si DVTR.

V praxi to znamená následující:

1. DVTR – v celé její plnosti a ucelenosti – je nejprve nutné „načíst“ do psychiky tak, jak *prvotně intuitivně porozumíte na základě svého každodenního všedního života nově poznávaným termínům a jejich definicím.*
2. Potom si to musíte všechno promyslet a ujasnit z pohledu vzájemných vazeb komponent pojmového aparátu samotné DVTR a její spojitosti se životem v návaznosti na celý ten souhrn termínů, které zavádí.
3. Neboť až poté ji budete schopni používat při řešení těch či oněch různorodých životních problémů a úkolů.

Jestliže přerušíte proces osvojování si DVTR v jakémkoliv z těchto kroků, bude to znamenat, že jste fakticky předčasně vystoupili z procesu jejího osvojování, aniž byste jej dokončili.

27. května 2011

Každá věc je formou projevu nekonečné různorodosti.

Kozma Prutkov

1. Dostatečně všeobecná teorie řízení: k čemu je to dobré?

Každý rozum, ať už individuální nebo souborný, řeší v hierarchii vzájemné vloženosti struktur a procesů Všemohíru především úkoly související s **řízením**⁴ hierarchicky nižších systémů a úkoly vlastního sebeřízení v mezích možností poskytovaných mu hierarchicky nadřazeným řízením, pod které spadá.

Řízení je vždy vyjádřením subjektivismu, dá se však uplatňovat pouze ve vztahu k objektivně existujícím procesům a objektivně realizovatelným projektům. Ocitne-li se řídicí subjekt v moci iluze o existenci objektu (procesu), který má v úmyslu řídit, nebo v moci iluze o objektivní realizovatelnosti projektu, bude jeho rozčarování zcela reálné a možná i dost kruté...

Objektivním základem řízení je subjektivní schopnost řídicího subjektu předvídat chování řízeného objektu pod vlivem: vnějšího prostředí, vlastních změn objektu a řízení. Uplatnění této schopnosti je klíčem pro vstup do řízení: vše ostatní je již projevem této schopnosti v těch či oněch konkrétních okolnostech řízení.

Jedinec se při řízení opírá o své praktické návyky, které více či méně cílevědomě a uvědoměle používá, rozvíjí a hromadí jako své životní zkušenosti. **On osobně** v podstatě žádnou teorii pro realizaci svého řízení nepotřebuje, je-li dostatečně citlivý a vnímavý k tomu, co a jak probíhá v oblasti jeho řídicí činnosti. Také je možné bez jakékoliv teorie předávat své řídicí návyky jiným – těm, kteří se řídit učí – pokud se i ti, kteří do oblasti řízení teprve vstupují, dokáží vcítit do toho, co se děje v oblasti jejich činnosti, vidí, jak na to reaguje jejich učitel a nečiní jim problém představit si sebe na jeho místě v různých řídicích situacích.

Ovšem proces předávání řídicích návyků v nějakém odvětví společenské činnosti bez opory na pojmový a terminologický aparát teorie řízení se v mnohém podobá tomu, jak svá kořata vychovává kočka: kdo umí vniknout do probíhajícího procesu řízení, dokáže si v něm představit sám sebe a následně své řízení i uplatňovat v reálných životních situacích, je chlapík a kdo to nedokáže, boulí se nedopocítá. S tím druhým případem by se dalo i smířit, vždyť to konec konců budou jeho boule a bolet to bude jeho, kdyby tu nebylo jedno „ale“: ty boule nebude mít jen on, ale i jeho okolí, neboť každý čin ve společnosti, a tím spíše souvisí-li s jejím řízením, se dotýká mnoha lidí a někdy i v mnoha pokoleních. Proto je pro společnost přece jen lepší předávat řídicí kulturu od pokolení k pokolení na základě teorie místo toho, aby se to dělo *vylučně* prostřednictvím principů používaných kočkou při výchově dorůstajících koťat: jinými slovy, teorie a principy vzájemných vztahů mezi kočkou a dorůstajícími koťaty jim musí být nápomocny v procesu výuky.

Fakticky to tak i je: všechna jednotlivá odvětví aplikované vědy si vyvinula svůj pojmový a terminologický aparát, na jehož základě jsou od pokolení k pokolení předávány znalosti.

Prakticky ve všech těchto odvětvích aplikovaných znalostí se jedná o řízení těch či oněch procesů spadajících do jejich „předmětné oblasti“, přestože se to v nich nenazývá řízením: v medicíně se léčí i mrzačí, neslyšíme, že by medicína řídila naše zdraví a nemoci; v chemii se syntetizuje, extrahuje a tak dále a opět to není tak, že by se řídila syntéza či rozpad chemických sloučenin; v architektuře a stavitelství se něco buduje, ale není to tak, že by šlo o řízení projektování a budování objektů a tak dále.

Nakonec to dopadá tak, že každé odvětví lidské činnosti má svůj vlastní pojmový a terminologický aparát a někdy jedno a to samé slovo má v jednom odvětví zcela jiný význam než v jiném: v dopravě se slovem „tendr“, dnes již zastaralým, označoval vůz speciální konstrukce sloužící k uskladnění vo-

---

⁴ V ruském jazyce se slovo řízení řekne „управление“ a přestože by to znělo nezvykle, mělo by se říkat „управление“, protože, řízení bez vůle není možné. Slovo „воля/вůle“ má v ruském jazyce dva významy: 1) svoboda, 2) uplatnění schopností člověka a podřízení jeho možností k dosažení *jím zvolených* určitých cílů.

dy a paliva pro parní lokomotivu; v ekonomické terminologii slovo „tendr“ označuje veřejnou nabídkovou soutěž, výzvu.

Takže když se sejdou odborníci z několika odvětví, aby poprvé odkryli a vyřešili nějaký svůj společný problém, tak dříve, než se pustí do práce, stráví spoustu času tím, aby si vypracovali nějaký společný odborný žargon (tj. podmnožinu jazyka využívanou v nějaké specializované oblasti činnosti), na jehož základě potom bude ve společnosti popisováno odkrývání a řešení problémů příslušného druhu, jestliže jeho zakladatelé budou úspěšní a dosáhnou společenského uznání.

Jenže ne vždy se podaří, aby odborníci z různých odvětví našli společný jazyk, nebo si jej v podobě žargonu vypracovali, a potom se jim nezdaří odkrýt problém, kvůli kterému se sešli, nedokážou ho přetransformovat v úkol a vyřešit. V takovém případě je postihne osud stavitelů Babylónské věže popsany v Bibli (Genesis, 11:1 – 9).

To platí pro všechny problémy a úkoly, ať už jsou to drobné běžné domácí záležitosti nebo společensky prospěšné fungování státnosti. A navíc: přestože představitelé Vědy a Náboženství (jako dvou odvětví kultury civilizace) prohlašují, že pracují pro blaho lidstva, tak proti sobě v průběhu celých nám známých dějin neustále bojují. Přičemž ve vědě proces specializace zašel už tak daleko, že si vzájemně nerozumí nejen představitelé různých věd, ale dokonce už si přestávají rozumět i představitelé různých oborů jedné a té samé vědy. To samé platí i pro všechny historicky zformované věrouky (takzvaná „světová náboženství“): ty nejenže se nemohou shodnout na jednotném výkladu bohosloveckých a sociologických objektivních skutečností, ale dokonce i ony samy v minulosti zplodily mnoho různých sekt a stále v tom pokračují. To je to jediné, co mají Věda a Náboženství v nynější civilizaci společné, neustále jen dále prohlubují rozpory jak ve společnosti, tak i v její součinnosti s Přírodou.

Přítom každý proces ve Všemíru může být interpretován (vyložen, vyhodnocen) jako proces řízení nebo samořízení. Z tohoto důvodu je to právě pojmový a terminologický aparát teorie řízení jako takové, který to vše zobecňuje, což nám poskytuje možnost s jeho pomocí jednotně popisovat různé procesy: obecně přírodní, biologické, technické a tím spíše i všechny sociální a psychické procesy.

Jenže i když dobře ovládneme pojmový a terminologický aparát nějaké teorie řízení, nesmíme zapomínat na to, co je vlastní *kořatům pod vedením jejich kočičí matky a musíme si umět představit sami sebe v situacích vznikajících při řízení. V opačném případě člověk, který se při svém řízení dogmaticky drží toho, co si nastudoval, tak i když brilantně zvládá terminologii příslušné teorie a formálně a logicky s ní operuje, nedokáže ji prakticky uplatnit při řízení konkrétních procesů a bude vypadat směšně v porovnání s teoreticky negramotnými praktiky, kteří se při svém řízení dokáží vcítit do života a představit si sami sebe při řízení různých okolností.*

Jednotný popis různorodých procesů za pomoci Dostatečně všeobecné teorie řízení umožňuje postihnout základy všech jednotlivých věd; snadno proniknout do jakékoliv z nich⁵; a v případě nutnosti najít společný jazyk s příslušnými odborníky: tj. ***pojmový a terminologický aparát Dostatečně všeobecné teorie řízení je prostředkem umožňujícím mezioborovou komunikaci odborníků z různých odvětví vědních znalostí a činností***; prostředek sjednocující roztržštěné vědecké znalosti a aplikované návyky do harmonického celku potřebného pro bezpečný život a práci jedinců i kolektivů, ze kterých se skládá společnost. V tom je ta hlavní přednost pojmového a terminologického aparátu teorie řízení.

I při vši té různorodosti procesů⁶ (událostí), posuzujeme-li je jako procesy řízení nebo samořízení, můžeme odhalit to, co je jim všem společné a na základě toho sestavit pojmový a terminologický aparát *Dostatečně všeobecné teorie řízení*. Napřed se krátce podíváme na všechny její kategorie, a potom podrobně probereme každou z nich v návaznosti na všechny ostatní.

⁵ S výjimkou věd, které jsou stejně jako teorie řízení samy popisným jazykem Všemíru: takových jako je matematika, gramatika a tak dále, jejichž aparát však nemůže být použit k popisu procesů řízení.

⁶ Proces je vlastně událost z množiny vzájemně vložených procesů-událostí probíhajících/existujících společně. (V ruštině je zde hra se slovy: Процесс — со-бытие во множестве взаимно вложенных процессов-событий, бытие которых протекает совместно. Tedy „со“ – zároveň s něčím, „бытие“ – být/existovat)

2. Kategorie Dostatečně všeobecné teorie řízení

Pojem „řízení“ se dá věcně v tom nejobecnějším smyslu krátce definovat takto:

Řízení je odkrývání objektivních možností, vytyčování cílů a dosahování zvolených cílů praktickou činností.

Toto je definice řízení realizovaného podle plné funkce (o které bude řeč dále v textu této kapitoly a podrobněji v kapitole 10).

Dále je možné vysvětlovat a podrobněji rozebírat aspekty řízení jako objektivního procesu. A závislosti na tom, jak je to prováděno, získáme na výstupu tu či onu verzi teorie řízení.

V teorii řízení je možné definovat jen dva úkoly.

- *První úkol*: chceme sami bezprostředně řídit objekt v procesu jeho fungování. To je úkol řízení.
- *Druhý úkol*: nechceme řídit objekt v procesu jeho fungování, ale chceme, aby se objekt – *bez našeho bezprostředního zásahu do procesu* – řídil v pro nás přijatelném režimu sám. To je úkol samořízení.

Rozdílnost úkolu řízení a samořízení spočívá v tom, že v *úkolu řízení* některé etapy plné funkce řízení a její realizační algoritmiky vykonává řídicí subjekt sám a v *úkolu samořízení* je ukládá systému, který řídí objekt. Navíc v závislosti na tom, jaké etapy plné funkce jsou začleněny do konkrétního procesu řízení a jaké jsou z něj vyloučeny, mohou úkoly řízení přecházet v úkoly samořízení: například v technice – poté, kdy lidé vykonají vše, co je nezbytné v první až čtvrté etapě plné funkce řízení, může se úkol řízení změnit v úkol samořízení technického objektu. Z tohoto důvodu, nemá-li rozdílnost úkolů řízení a samořízení zásadní charakter, používá se v DVTR termín „řízení“, přispívá k tomu i ta skutečnost, že oba úkoly jsou popisovány strukturně identickými soubory parametrů.

Abychom uvědoměle dokázali zadat a řešit každý z výše uvedených úkolů, jednotlivě nebo oba najednou (jestliže jeden doprovází druhý, nebo se oba vzájemně nějakým způsobem prolínají), potřebujeme k tomu tři následující sady informací:

Vektor cílů řízení (a stejně tak samořízení, kde to není rozlišeno) popisující ideální režim fungování (chování) objektu. Vektor cílů řízení je vytvářen *na základě subjektivní libovůle* jako hierarchicky uspořádaná množina jednotlivých cílů řízení, které musí být realizovány v případě ideálního (bezchybného) řízení. Pořadí plnění dílčích cílů je v něm opačné k pořadí nuceného zřeknutí se každého z nich v případě, že nebude možné realizovat celý souborný celek cílů. Z toho vyplývá, že první prioritě vektoru⁷ cílů zaujímá nejdůležitější cíl a poslední ten nejméně důležitý, jehož vyřazení je přípustné jako první.

Je-li jeden a ten samý soubor cílů podřízen různým hierarchiím priorit (důležitostí pořadí se pro řídicí subjekt liší), vede to k vytvoření rozdílných vektorů cílů, což následně způsobí i možné rozdíly v řízení. Ztráta řízení může být vyvolána i tím, že z vektoru cílů vypadnou některé *pro řízení procesem objektivně nezbytné* cíle, či vypadnutím celého vektoru nebo nějakých jeho fragmentů z objektivní matrice možných stavů objektu z toho důvodu, že se ve vektoru cílů objeví objektivně i subjektivně vzájemně se vylučující cíle nebo cíle nestabilní v procesu řízení (což jsou všechno různé druhy závad ve vektoru cílů). Vektor cílů je, obrazně řečeno, očíslovaný seznam, soupis toho, čeho si přejeme dosáhnout, kde na začátku jsou nejdůležitější cíle a na konci ty nejméně důležité, kterých se můžeme nejspíše zřeknout, není-li možné splnit je všechny.

V některých verzích teorie řízení se ve vztahu k tomuto případu používá termín „strom cílů“, čímž se rozumí existence návaznosti v posloupnosti cílů, které musí být realizovány v průběhu reálného

---

⁷ V tom nejobecnějším případě zde termín „vektor“ neoznačuje přímku se šipkou ukazující směr, ale uspořádaný (tj. očíslovaný) výčet různorodých informací, u kterých musí být alespoň v nějakém smyslu určena míra kvality. Díky tomu může mít potom součet nebo rozdíl vektorů určitý smysl při sestrojování vektorového prostoru parametrů. Právě proto není vektor cílů silničním ukazatelem směrem „tam“, i když je význam takového silničního ukazatele blízký pojmu „vektor cílů řízení“.

řízení v různých etapách procesu a jejichž posloupanost se může v procesu řízení větvit. Avšak ani varianta se „stromem cílů“ neodpovídá požadavku univerzality terminologie, neboť jak se ukazuje v praxi, může se při aplikaci aparátu síťového plánování proces řízení nejen větvit, ale různorodé dílčí procesy řízení se mohou po dosažení nějakých společných průběžných cílů slučovat do jednoho procesu. V takovém případě by bylo možné nazvat posloupanost cílů termínem „sít cílů“, který však není intuitivně srozumitelný. Proto upřednostňujeme širší výklad termínu „vektor cílů řízení“, který tak zahrnuje i ten případ, kdy se vektor cílů může v procesu řízení měnit, je-li funkcí času nebo funkcí matrice možností průběhu procesu řízení a subjektivně zvolené algoritmiky řízení procesu.

Vektor (průběžného) stavu kontrolních parametrů popisující reálné chování objektu na základě parametrů, které jsou součástí vektoru cílů.

Tyto dva vektory (cílů a stavu) tvoří vzájemně propojenou dvojici, ve které každý z těchto dvou vektorů tvoří uspořádanou množinu informačních modulů popisujících ty či ony parametry objektu, které *určitým způsobem* odpovídají dílčím cílům řízení. Uspořádanost informačních modulů ve vektoru stavu kopíruje hierarchii vektoru cílů. Vektor stavu je, obrazně řečeno, také seznam, stejně jako vektor cílů, ale jeho obsahem je to, co je vnímáno jako stav objektu řízení, který reálně ve skutečnosti nastal.

Vzhledem k tomu, že subjekt nevnímá stav objektu ideálním způsobem – kvůli zkreslení informací vycházejících od objektu, „šumům“ prostředí, kterým procházejí informační toky – je charakter určeného stavu objektu podmíněný osobitostmi vnímání a zpracovávání informací subjektem, takže při určování skutečného stavu objektu vektor stavu vždy vykazuje určitou chybovost, která je vyjádřena určitou objektivní nejistotou, se kterou musí řídicí subjekt počítat. Tato nejistota je *objektivní, tj. v podstatě nemůže být odstraněna úsilím subjektu*. Jinou věcí však je, že tato objektivní nejistota může být pro realizaci cílů konkrétního procesu řízení jak přípustná, tak i nepřípustná.

Vektor chyby řízení představuje „rozdíl“ (uvozovkami je označen proto, že se nemusí nutně jednat o obvyklý algebraický rozdíl): „vektor cílů“ – „vektor stavu“. Popisuje odchylku reálného procesu od ideálního režimu předepsaného vektorem cílů, a také obsahuje určitou nejistotu zděděnou od vektoru stavu. Vektor chyby řízení je, obrazně řečeno, seznamem nevyplněných přání podle seznamu vektoru cílů s určitým hodnocením stupně nevyplněnosti každého z nich; hodnocení může být založeno na základě číselně vzájemně souměřitelných úrovní, nebo na základě číselně nesouměřitelných úrovní, které jsou ale uspořádány stupňovitě s diskrétními celočíselnými indexy označujícími přednost každé z úrovní v porovnání se všemi ostatními úrovněmi.

Vektor chyby řízení je pro řídicí subjekt základem pro vyhodnocování kvality jeho řízení. Hodnocení kvality řízení není samostatnou kategorií, neboť na základě jednoho a toho samého vektoru chyby je možné založit množství hodnocení kvality řízení, která zdaleka ne vždy budou vzájemně zaměnitelná.

Kromě výchozího rozdílu vektoru cílů a vektoru stavu jsou na samotném počátku řízení reálně zdroji chyb řízení: 1) algoritmika systému řízení formující řídicí vliv, která fakticky nemůže zaručovat ideální řízení s nulovými komponentami vektoru chyby, 2) vlastní šumy uzavřeného systému⁸, 3) vnější rušení, včetně pokusů jiných subjektů zmocnit se řízení.

Úkol řízení ve své podstatě spočívá ve snaze dosáhnout cílů a zároveň vynulovat vektor chyby řízení.

Reálně nemůže být vektor chyby ideálně vynulován, a to jak v důsledku objektivních příčin, tak i v důsledku různých nepřesností a zpoždění v procesu řízení, které jsou v průběhu organizace řízení podmíněny subjektivními příčinami. S ohledem na to může reálné řízení probíhat v jednom ze třech režimů:

- **Normální řízení** je řízení, ve kterém jsou reálné nenulové hodnoty komponent vektoru chyby řízení hodnoceny jako zcela přijatelné (přitom se mohou pohybovat v mezích chyby měření, to

⁸ Uzavřeným systémem se rozumí objekt řízení a systém jeho řízení, které jsou mezi sebou propojeny kanály výměny informací.

2. Kategorie DVTR

znamená dosahovat hodnoty takzvané „technické nuly“, nebo mohou být považovány za *aproximativně nulové*⁹).

- **Přípustné řízení** je řízení, ve kterém se reálně nenulové hodnoty komponent vektoru chyby pohybují v mezích uznaných za přípustné, přičemž jsou jeho charakteristiky horší než u řízení normálního.
- **Havarijní řízení** je řízení, ve kterém ty či ony hodnoty komponent vektoru chyby vystupují nad přípustné meze, ale ke *katastrofě řízení (nevratná ztráta řízení, objekt řízení je poškozen nebo zničen, či sám objekt způsobil poškození prvků vnějšího prostředí)* ještě nedošlo. V režimu havarijního řízení se hlavním cílem řízení stává návrat objektu alespoň do režimu přípustného řízení.

Struktura a souvztažnost informací formujících uvedené vektory jsou zobrazeny na obrázku č. 4 na konci kapitoly 14.

Klíčovým pojmem teorie řízení je pojem: *stabilita objektu ve smyslu stanovené míry předvídatelnosti jeho chování pod vlivem vnějšího prostředí, vnitřních změn objektu (procesu) a řízení (s uplatněním vůle „упра-воле-ния“)*; nebo zkráceně *stabilita na základě předvídatelnosti*. Řízení v *podstatě není možné*, není-li chování objektu v dostatečné míře předvídatelné.

Plná funkce řízení je svého druhu prázdnou a průzračnou nádobou, která se v procesu řízení plní příslušným obsahem; jinými slovy je to matrice objektivně možného řízení, tj. míra řízení, díváme-li se na to jako na proces *trojjednosti matérie-informace-míry*. Popisuje návazné etapy cirkulace a přeměny informací v procesu řízení počínaje okamžikem, kdy řídicí subjekt odhalí faktor prostředí, jež u něho vyvolá subjektivní potřebu řídit, což ho vede ke zformování vektoru cílů řízení a dále k realizaci vytyčených cílů v procesu jeho řízení. Jedná se o systém *stereotypů souvztažností a stereotypů přeměn* informačních modulů tvořících informační základnu řídicího subjektu, který na jejich základě modeluje chování (fungování) objektu řízení (nebo modeluje proces samořízení) v tom prostředí, které je s objektem v součinnosti (a přes objekt i se subjektem).

Podstatným fragmentem plné funkce řízení je **účelová funkce řízení**, tj. koncepce dosažení jednoho z dílčích cílů obsaženého ve vektoru cílů v procesu řízení. Jednotlivé koncepce řízení všech dílčích cílů formují souhrnnou (generální) koncepci řízení. Dále bude většinou řeč právě o této **souhrnné koncepci řízení**. Tam, kde se bude jednat o jednu z dílčích koncepcí (účelových funkcí řízení), to bude zvlášť zdůrazněno. Pro krátkost, a aby se nepletla s plnou funkcí řízení, budeme účelovou funkci řízení tam, kde nebude nezbytné uvádět přesný termín, nazývat: **koncepcí řízení**. Koncepce řízení plní konkrétním řídicím obsahem všechny nebo část etap plné funkce řízení.

Poté, co je v souladu s danou koncepcí řízení (účelovou funkcí řízení) *vytyčen vektor cílů a vektor přípustných chyb řízení*, dochází v procesu reálného řízení k propojení informačních toků z vektoru cílů na vektor chyby (nebo na vektor stavu, který je mu ekvivalentní). Jinými slovy, v procesu řízení jsou informace o vektoru stavu (nebo vektoru chyby řízení) porovnávány s vektorem cílů a na základě těchto údajů se potom vypracovává a realizuje odpovídající řídicí působení.

Při formování souhrnu koncepcí řízení odpovídajících vektoru cílů se *rozměrovost prostoru parametrů* vektoru stavu zvětšuje, neboť ke sloupci kontrolních parametrů tak přibývají i parametry, které jsou objektivně i subjektivně (z hlediska řídicího subjektu) informačně-algoritmicky spojené s těmi kontrolními. Jedná se o parametry popisující stav objektu, okolního prostředí a řídicího systému.

Tyto informačně-algoritmické parametry spojené s kontrolními, které doplňují vektor stavu, se dělí na dvě kategorie:

- **řízené parametry** — které mohou být působením řídicího subjektu bezprostředně změněny, což následně vede i ke změně kontrolních parametrů. **Řídicí působení** je fakticky vyjádřeno změnou hodnot bezprostředně řízených parametrů (formujících vektor řídicího vlivu);

⁹ Přitom je však třeba mít na paměti, že z hlediska numerické matematiky jsou si JAKÁKOLIV dvě čísla *aproximativně* rovna, a proto prakticky celá ta otázka zní následovně: Je možné v realizovaném procesu řízení nenulové komponenty vektoru chyby považovat za *aproximativně nulové*?

- **volné parametry** — které se mění při změně bezprostředně řízených parametrů, ale nejsou uvedeny v seznamu kontrolních parametrů, ze kterých se skládá vektor cílů řízení. Všechny objektivně možné hodnoty volných parametrů jsou tak v procesu řízení uznány za přípustné.

Například pro loď je úhel kurzu (mezi rovinou symetrie lodi a severním směrem) kontrolním parametrem; úhel vyložení kormidla (bezprostředně) řízeným parametrem; a úhel snášení/směrové odchylky (mezi vektorem rychlosti, tj. směrem pohybu v daném časovém okamžiku a rovinou symetrie lodi, nazývanou středovou rovinou) volným parametrem.

Nebo jiný příklad: pro systémy „umělé klimatizace“ může být kontrolním parametrem teplota vzduchu v místnosti a třeba relativní vlhkost vzduchu volným parametrem. Jestliže by relativní vlhkost vzduchu byla zařazena do seznamu kontrolních parametrů, musel by být systém doplněn o zařízení, které by pohlcovalo přebytečnou vlhkost a zvlhčovalo příliš suchý vzduch.

Dále, vektorem stavu se ve většině případů rozumí tento rozšířený vektor zahrnující v sobě vektor průběžného stavu kontrolních parametrů kopírující hierarchickou uspořádanost vektoru cílů. Soubor bezprostředně řízených parametrů může být také hierarchicky uspořádan (normální řízení, řízení v potenciálně nebezpečných okolnostech, havarijní řízení a tak dále) a tvoří vektor řídicího vlivu vycházející se z vektoru stavu, a proto ve vztahu k němu až druhotný. Zároveň v závislosti na variantě režimu řízení mohou některé z volných parametrů doplňovat vektor cílů i vektor řídicího vlivu.

Plná funkce řízení se v procesu řízení realizuje **bezstrukturním způsobem** (řízení) a **strukturním způsobem**.

Při strukturním způsobu řízení jsou informace předávány adresně prostřednictvím k tomu určených prvků struktury, která se zformovala (nebo byla účelově vystavěna) ještě před začátkem řízení.

Při bezstrukturním způsobu řízení takové předem zformované či připravené struktury neexistují. Dochází k neadresnému oběhu šířených informací v prostředí, které má tu schopnost, že v sobě při ustanovení informačně-algoritmických vazeb mezi prvky, z nichž se skládá, dokáže začít formovat struktury. Tyto struktury se v daném prostředí skládají a rozpadají v procesu bezstrukturního řízení a řízenými a kontrolními parametry jsou pravděpodobnostní a statistické charakteristicky masových jevů v takto řízeném prostředí: tj. průměrné hodnoty parametrů, jejich průměrné kvadratické odchylky, hustota rozdělení pravděpodobnosti nějakých událostí, korelační funkce a další objekty matematické disciplíny nazvané *teorie pravděpodobnosti a matematická statistika*.

Strukturní řízení v životě krystalizuje z bezstrukturního.

Objektivním základem bezstrukturního řízení jsou *objektivní pravděpodobnostní předurčenosti a jejich popisné statistické modely* (a také přímá subjektivní hodnocení objektivních pravděpodobnostních předurčeností získávaná nezávisle na formalizovaných procedurách algoritmických statistických modelů: k čemuž má člověk objektivní schopnosti), masové jevy něco utřídující ve statistickém smyslu, které umožňují odlišit jednu množinu od jiné (nebo také odlišit jednu a tu samou množinu v různých etapách její existence) na základě jejich statistických popisů; a v mnohých případech odhalit i příčiny vyvolávající odlišnost těchto statistických výsledků.

Proto zde nesmíme chápat slovo „pravděpodobně“ a slova od něj odvozená v běžném slova smyslu „může to být tak nebo také jinak“, ale jako poukaz na možnost a existenci objektivních pravděpodobnostních předurčeností podmiňujících objektivní možnost uskutečnění toho či onoho jevu, přebývání objektu v nějakém stavu, a také vyhodnocování těchto skutečností prostředky matematické statistiky a teorie pravděpodobnosti; a tím pádem jako tvrzení o existenci průměrných hodnot „náhodného“ parametru (pravděpodobnost¹⁰ jejich překročení = 0,5), průměrných kvadratických odchylek od průměru a tak dále, kategorií známých z teorie pravděpodobnosti a matematické statistiky.

Z hlediska Dostatečně všeobecné teorie řízení je teorie pravděpodobnosti (matematická disciplína) matematickou teorií mír nejistot/neurčitostí v průběhu událostí. Takže: hodnota pravděpodobnosti, pozorovaná statistická frekvence a také jejich různorodá hodnocení jsou mírami nejistot možného ne-

¹⁰ Číslo od nuly do jedné je fakticky ohodnocením objektivně možného, mírou nejistoty; nebo líbí-li se vám to v běžném životě více – nadějí na „zaručenost“ v rozmezí od nuly do sta procent.

2. Kategorie DVTR

bo předpokládaného řízení. Jsou tedy zároveň mírami stability přechodného procesu vedoucího z určitého stavu (ve většině případů automaticky ztotožňovaného s přítomností) ke každé z různých variant budoucnosti z množiny jejich možných variant za předpokladu, že:

1. Samořízení v posuzovaném systému bude probíhat na základě jeho předchozího informačně-algoritmického zajištění bez zavádění jakýchkoliv novot.
2. Nedojde k přímému adresnému zásahu hierarchicky nadřazeného řízení nebo jiného řízení, které je ve vztahu k posuzovanému systému vnějším řízením.

První z těchto dvou výhrad odpovídá následující vzájemná podmíněnost: čím nižší je hodnocení stability přechodu ke zvolené variantě, tím vyšší musí být kvalita řízení přechodného procesu, což samozřejmě vyžaduje vyšší kvalifikaci těch, co ho řídí (řídícího subjektu)¹¹. To znamená, že v každé množině možných a porovnatelných variant, představuje *převrácená hodnota pravděpodobnosti (nebo jejího hodnocení)* „samorealizace“ každé určité varianty relativní (ve vztahu k jiným posuzovaným variantám) míru efektivitu řízení a tím pádem i profesionality řídícího subjektu, jež jsou potřebné pro realizaci právě dané varianty z posuzované množiny.

$$\begin{array}{l} \text{Míra} \\ \text{potřebné} \\ \text{efektivitu} \\ \text{řídícího subjektu} \end{array} = \frac{\mathbf{I}}{\text{Pravděpodobnost „samorealizace“} \\ \text{určité varianty}}$$

Druhá z těchto výhrad poukazuje mimo jiné na možnost konfliktu s hierarchicky vyšším souhrnným řízením. V krajním případě takového konfliktu, jestliže si někdo zvolil páchání zla, neústupně se snaží své cíle realizovat a vyčerpá Boží dopuštění, vyvolá svým jednáním přímý adresný zásah Shora do průběhu událostí. Tento zásah zvrátí veškerou jeho činnost navzdory všem jeho předchozím prognózám a odhadům jejich stability – mírám nejistot/neurčitostí.

Vektory cílů řízení a režimy řízení, které jim odpovídají, se dají rozdělit do dvou tříd:

- **rovnovážné režimy** – kdy výkyvy vzhledem k vektoru cílů, který je v čase neměnný, zůstávají v přípustných mezích;
- **manévrovací režimy (manévry)** – kdy dochází k výkyvům vzhledem k vektoru cílů, který se mění v čase, a probíhá přechod z jednoho rovnovážného režimu (nebo manévrovacího režimu) do jiného, přičemž se se parametry reálného manévru odchylují od parametrů ideálního manévru v přípustných mezích.

Ztráta řízení nastává, když se vektor stavu (nebo jemu rovnocenný vektor chyby) vychýlí z oblasti přípustných odchylek od ideálního režimu (rovnovážného nebo manévrovacího), nebo jinak řečeno, dojde-li k jeho výpadku z množiny přípustných vektorů chyby.

Manévry se dělí na *silné* a *slabé*. Toto jejich vzájemné rozlišení je podmíněné, neboť je určováno subjektivní volbou etalonového časového procesu a měrné časové jednotky. Toto dělení manévrů na silné a slabé vyplývá z toho, že v mnohých případech může být modelování slabých manévrů podstatně zjednodušeno díky tomu, že se při nich dá přehlížet celá řada faktorů, aniž by došlo ke ztrátě kvality řízení.

Každý dílčí proces může být posuzován (znázorněn) jako proces řízení nebo samořízení v rámci procesu vyššího, jemu nadřazeného hierarchického řízení, které jej v sobě zahrnuje, a může být popsán v termínech vyjmenovaných základních kategorií teorie řízení. To nám umožňuje dát tyto kategorie teorie řízení do souvislosti s jednou z osobitostí lidské psychiky.

Lidské vědomí může současně operovat se sedmi až devíti objekty. Proto při popisu jakéhokoliv životního problému v termínech teorie řízení nepřevyšuje celkový počet současně používaných kategorií číslo devět:

1. Vektor cílů;
2. Vektor stavu;

¹¹ Kádry řeší všechno.

3. Vektor chyby řízení;
4. Plná funkce řízení;
5. Souhrn koncepcí řízení (účelových funkcí řízení);
6. Vektor řídicího vlivu;
7. Strukturní způsob řízení v rámci hierarchicky nejvyššího všezahrnujícího řízení na základě virtuálních struktur;
8. Bezstrukturní způsob řízení v rámci hierarchicky nejvyššího všezahrnujícího řízení na základě virtuálních struktur
9. Rovnovážný režim (nebo manévr).

To znamená, že informace potřebné pro zformulování a praktické řešení jakéhokoliv z úkolů řízení si všechny bez výjimky může zdravý člověk ve svém vědomí promítnout v podobě určitých obrazů, a to současně a uspořádaně, jako určitou mozaiku, jestliže si dokáže pospojovat své obrazové představy s kategoriemi teorie řízení, takže tyto obrazy nebudou v jeho vědomí útržkovitě rozházené, roztržštěné bez vzájemných vazeb jako sklíčka v kaleidoskopu. Pro dosažení tohoto cíle je nutné si uvědomovat, co konkrétně si člověk musí ve skutečném životě spojit s každou z kategorií teorie řízení, aby neupadl do kaleidoskopického idiotismu – prudce nebo pomalu se rozvíjející, ale neutuchající schizofrenie.

*   *
*

Tato osobitost lidské psychiky přidává této všeobecné teorii řízení zvláštní společenskou důležitost v praktickém životě: jestliže se některé kategorie zdají být zbytečnými a (nebo) chování objektu nestabilním ve smyslu předvídatelnosti jeho chování, tak to znamená, že člověk činící si nárok ho řídit (či ho uvést do pro něj přijatelného režimu samořízení) nejenže není připraven vyřešit úkol, se kterým se střetnul či kterého se chopil, není schopen ani řádně si ho vytyčit; a proto *zdá-li se mu některá z vyjmenovaných kategorií* „zbytečná“ nebo nejasná, bude pro něj přínosné včas se zastavit a pořádně si to znovu všechno promyslet, aby nenapáchal škodu tím, že bude fakticky přebývat v kaleidoskopickém idiotismu.

V opačném případě je na základě pravděpodobnostní předurčenosti odsouzen stát se bezduchým nástrojem v rukou toho, kdo vyřešil úkol předvídatelnosti chování jeho samotného (jako objektu svého řízení).

Řízení je vždy *konceptuálně určité*:

- 1) ve smyslu určitosti vytyčených cílů a hierarchické uspořádanosti kompletní množiny cílů podle jejich důležitosti; a
- 2) ve smyslu vymezení přípustných a nepřípustných *konkrétních* prostředků určených pro realizaci cílů řízení.

Nejasnosti v těchto dvou věcech, či jinak řečeno neschopnost pochopit smysl různých určitých dílčích i jim nadřazených souhrnných koncepcí řízení současně uváděných do života, vede k chybám řízení podle ohlašované koncepce, což v krajním případě může skončit i plnou ztrátou řízení (může to být ovšem také způsobeno tím, že je řízení fakticky skrytě realizováno v souladu s úplně jinou koncepcí, která je této nadřazená nebo je s ohlašovanou koncepcí v rozporu).

Metodologickým testem existence či neexistence šarlatánského řízení je algoritmus metody dynamického programování (viz stejnojmenná kapitola této práce, plus příslušná odborná literatura na toto téma). *Je možné jej vytvořit a spustit (umožňují-li to výpočetní kapacity) pouze v případě, kdy bude určen vektor cílů a koncepce řízení, které mu odpovídají, a také s tou podmínkou, že vektor cílů a koncepce řízení nepřijdou o svou stabilitu v tom časovém intervalu, po který proces řízení trvá.* V poslední podmínce se projevuje skutečnost, že ne vždy je možné algoritmicky formalizovat činnost v souladu s hierarchicky vyšším souhrnným řízením.

Nicméně, jak čas ukázal, tak po prvních publikacích Dostatečně všeobecné teorie řízení se objevili někteří jedinci, kterým se zdá, že je to jen další pokus nositelů „mechanistického přístupu“ odsunout stranou „jedinečnou duchovnost“ jich samotných i celého lidstva. Nedokázali v tom uvidět jednu

2. Kategorie DVTR

---

z možností uvědoměle a efektivně organizovat své vnímání a chápání světa, myšlení, které je jim vlastní a zároveň se tak naučit organizovat i okolnosti svého vlastního života.

Takový postoj k Dostatečně všeobecné teorii řízení je jen projevem toho, že se člověk staví proti Objektivní realitě, jejíž je součástí, kde probíhají jedny a ty samé procesy, které mohou být popsány stejným způsobem. Jestliže se tedy někomu Dostatečně všeobecná teorie řízení jako popisný jazyk těchto procesů nelíbí, ať najde nebo vytvoří jazyk, který bude pro takový všeobecný a jednotný popis procesů Objektivní reality lepší. Kromě toho by nebylo na škodu, kdyby se sám zamyslel nad tím, proč když jde na polikliniku nebo si volá záchranku, nedostává hysterické záchvaty z důvodu odmítnutí toho, že medicína používá terminologii společnou pro všechna biologická odvětví ve vědě i v praxi, kde jsou jedním a tím samým pojmovým aparátem popisovány jevy probíhající v životě rostlin, živočichů i lidí? Samozřejmě, že člověk má osobitosti odlišující ho od všeho ostatního existujícího v Objektivní realitě, ale přesto stále zůstává její součástí a jeho osobitosti jsou opět jen vyjádřením všeobecných zákonitostí jejího bytí. Navíc se absolutní většina lidí žijících na Zemi dosud nenaučila tyto své osobitosti umět využívat.

V našem pojetí je Dostatečně všeobecná teorie řízení mírou uvědomělého vnímání řízení jako takového a také porozumění tomuto řízení. Vlastně ji ani nepotřebují znát ti, kteří si dokáží poradit s praktickým řízením i tak, neboť jejich nevědomé úrovně psychiky dobře zvládají modelování, volbu možností řízení a jejich realizaci. Je však potřebná pro obnovování a zajišťování jednoty nevědomí a vědomí v procesech řízení, přičemž procesem řízení jsou fakticky všechny události v životě člověka. Ti, kteří ji odmítnou, mohou dále žít s tou mírou jednoty a roztržitosti svého nevědomí a vědomí, jaká se „sama o sobě“ zformovala v jejich psychice.

3. *Stabilita ve smyslu předvídatelnosti*

Jak již bylo uvedeno dříve, KLÍČOVÝM pojmem teorie řízení je: *stabilita objektu ve smyslu stanovené míry předvídatelnosti jeho chování pod vlivem vnějšího prostředí, jeho vnitřních změn a řízení*. Proto podrobnější rozbor výše uvedených věcí v krátkosti zahájíme právě tímto jevem a pojmem, který ho popisuje.

Začneme tím, že v ruském jazyce jsou tři slova se smyslově blízkým významem: „předtucha“, „předpověď“ a „předvídaní“, z nichž je jako jev vlastní lidské psychice na prvním místě „předtucha“ (*vyčítění, tušení něčeho*). Co vznikne na základě předtuchy – zda to bude předvídaní nebo předpověď – záleží na tom, kam se dále promítnou informace získané smyslovými vjemy. Předvídaní je – převážně – výsledkem získaným zpracováním informací z předtuchy pravou mozkovou hemisférou pracující s obrazy; zatímco předpověď zahrnující i lexikální vyjádření, gramatiku jazyka a algoritmiku přepínání mezi obrazy a sekvencemi obrazů, v procesu, jímž je vypracována na základě informací z předtuchy, nevyhnutelně vyžaduje koordinaci mezi pravou i levou hemisférou.

Pro definici pojmu charakterizujícího jev „stabilita ve smyslu předvídatelnosti...“ bylo zapotřebí v ruském jazyce sedmnáct slov, což je pro termín celkem dost, a přestože dále budeme tuto plnou definici zkracovat na „stabilitu podle předvídatelnosti“ nebo „stabilitu ve smyslu předvídatelnosti“ nebo jednoduše na „předvídatelnost“, tak v plné definici se žádná zbytečná slova nevyskytují. Je tedy nutné si za tímto zkráceným termínem představit celou šíři jevu popisovanou plnou definicí.

Tento pojem je **klíčovým** v přímém smyslu: pokud si neosvojíte klíče, nedokážete **pokročit od abstraktní teorie k reálné životní praxi**; ovšem vpadnout do Života a něco zvrzat dokázat můžete.

Ve většině odvětví vědy a v technice se pojem „stabilita“ zakládá na tendenci, jež je objektu vlastní, vracet se zpět do výchozího režimu své existence z pohledu všech (nebo části) parametrů charakterizujících jeho chování poté, kdy skončí rušivý vliv, který vyvolal danou odchylku parametrů. Absence této tendence nebo existence protichůdné tendence se definuje jako „nestabilita“.

Ovšem pojem „stabilita ve smyslu předvídatelnosti...“ má obecnější charakter a pojem stability, obvyklý pro 19. až 20. století – *v tom smyslu, že v průběhu určitého času se parametry objektu po odstranění rušivého (vnitřního nebo vnějšího) vlivu vrátí do výchozích hodnot* – je jen dílčím případem pojmu „stabilita ve smyslu předvídatelnosti...“.

Mohou existovat principiálně nestabilní objekty, u nichž po odstranění rušivého vlivu odchylka klesá. Je-li však charakter této nestability předvídatelný a povede se vybudovat systém dostatečně rychlého a výkonného řízení nestabilním objektem, stává se objektivně nestabilní objekt stabilně říditelným, tj. ve své podstatě stabilním¹².

Dále je „stabilita“ stabilitou ve smyslu klesání odchylky nebo v tom případě, kdy kontext připouští dvojí výklad; jestliže je dvojí výklad vyloučen, musí být „předvídatelnost“ přímo vyhrazena.

Objekty, které nejsou stabilní ve smyslu předvídatelnosti, **v zásadě** nemohou být řízeny ani uvedeny do režimu samořízení *výslovně proto*, že jejich chování je pod vlivem vnějšího prostředí, předpokládaných nebo dosažitelných prostředků řízení a vnitřních změn nepředvídatelné.

Například řidič je schopný řídit auto, neboť **předem ví**, tuší, **předvídá**, jak a v jakém časovém intervalu auto zareaguje na jeho vědomé úkony prováděné s jeho ovládacími mechanismy, i když v případě profesionálů se tyto úkony již podvědomě zautomatizovaly.

Pokud auto řídit neumíte, nebo se nenadále vážně „rozhasilo“, bude jeho reakce na vaše úkony pro vás nepředvídatelná a auto z vašeho hlediska neříditelné. Ještě názornějším příkladem je letectví: dokonce i profesionální piloti se musí znovu zaškolit při přechodu z jednoho typu letadla na jiný, jehož

---

¹² Tento princip se pokoušejí zrealizovat v projektech termonukleárních reaktorů typu TOKAMAK, kde se pokoušejí nestabilní plazmat a jeho konfiguraci řídit zprostředkovaně prostřednictvím řízení napětí elektromagnetického pole udržujícího plazmat v reaktoru tak, aby se nedotýkal stěn reaktorové nádoby.

Existují i příklady úspěšné realizace řízení nestabilních objektů na základě tohoto principu v leteckém průmyslu, lodním stavitelství a tak dále.

3. Stabilita ve smyslu předvídatelnosti

reakce na vnější vlivy a způsob řízení se liší od toho, nač byli dříve zvyklí, přestože jako profesionální piloti řídit letadlo jako takové již umí.

Tyto příklady ukazují **principiálně** důležitou osobitost „stability podle předvídatelnosti...“: v tomto jevu se **objektivní a subjektivní složka spojuje do určité ucelené míry předvídatelnosti**, ve které se stírá hranice mezi objektivním a subjektivním.

Chtěli bychom čtenáře upozornit na to, že v kontextu **celé** této práce:

Termín „objektivní“ a slova se stejným kořenem ve vztahu k procesu (nebo objektu) označují: proces probíhající bez našeho zasahování a bez řídicího působení ze strany jiných (**zcela určitých** subjektů) v hranicích rozptylu parametrů, jaký připouští hierarchicky vyšší souhrnné řízení.

Termín „subjektivní“ a slova se stejným kořenem označují: náležející subjektu, vyprodukovaný subjektem, a ve vztahu k procesu (nebo objektu) – absenci objektivitu, což znamená, že je na ně vyvíjeno působení ze strany zcela určitých subjektů v hranicích, jaké připouští hierarchicky vyšší souhrnné řízení.

Jestliže není subjekt působící na průběh procesu nalezen a anonymní (nikým neohlášené) řízení procesem není vnímáno jako řízení, vypadá daný proces pro pozorovatele (možného pretendenta na jeho řízení) jako objektivní proces stabilního samořízení nebo určitý přirozeně přírodní – zdánlivě neřízený – proces.

Hierarchicky vyšší souhrnné řízení (které je souhrnem všech dílčích vnějších řízení) je považováno za objektivní proces, neboť přímo změnit charakter vnějšího řízení (a tím spíše hierarchicky nadřazeného) svou subjektivní vůlí (hierarchicky podřízený) objekt-subjekt nemůže.

Příklady hierarchicky vyššího řízení nám v dostatečné míře poskytuje velící hierarchie ozbrojených sil: družstvo, četa, rota a tak dále. Hierarchicky vyšší řízení se vyčleňuje z množství dílčích vnějších řízení, z nichž se souhrnné řízení skládá (*např. rota z jednotlivých čet*). K této otázce se dále vrátíme podrobněji.

To, co je objektivní, vstupuje do jevu „**stabilita ve smyslu předvídatelnosti...**“ přes objekt, přes prostředí, ve kterém se objekt nachází a přes hierarchicky *Nejvyšší (to úplně nejvyšší) řízení, které je společné objektu, prostředí, množině dílčích vnějších řízení přítomných v prostředí (ze strany neodhalených subjektů v daném prostředí), a také subjektu sestavujícímu prognózu ve vztahu ke zkoumanému objektu.*

Logika Dostatečně všeobecné teorie řízení je taková, že nevyhnutelně musí vést ke vzniku termínu „**hierarchicky nejvyšší všezahrnující řízení**“. Jestliže vše budeme nazývat svým jménem, je hierarchicky nejvyšší všezahrnující řízení fakticky činností Boha – Tvůrce a Všedržitele, jedním slovem je to Všedržitelnost (*Boží záměr + Boží dopuštění*). Ovšem z hlediska ateistické tradice chápání světa je to termín prázdný v tom smyslu, že mu v životě neodpovídá žádný objektivní jev, kromě toho všeho, co věda ještě nevyzkoumala.

Tento termín však vyžaduje vysvětlení, které je potřebné jak pro ty, kteří jsou na základě „vědeckých zjištění“ přesvědčeni o tom, že Bůh neexistuje, tak i pro ty, kteří jsou na základě té či oné věrouky přesvědčeni o tom, že Bůh existuje: život člověka musí normálně probíhat v osobnostním uvědomělém dialogu s Bohem o smyslu života a životních událostech a o vlivu člověka na průběh událostí.

Důkazy Své existence Bůh poskytuje každému prostřednictvím tohoto dialogu Sám podle jeho osudu, v souladu s úrovní dosáhnutého osobnostního vývoje a problematikou, která v životě člověka a společnosti zůstala nevyřešená. Důkazy o existence Boha mají mravně-etický charakter a spočívají v tom, že události v životě člověka odpovídají smyslu jeho myšlenek a tajných modliteb, čím potvrzují objektivní pravověrnost člověka a dávají mu zakusit plody jeho nepravověrnosti, které se přidržuje navzdory znamením daným mu Shora.

Jinak řečeno, důkazy o existenci Boha předkládané člověku jsou objektivní a odpovídají vědeckému principu „experimentálního ověřování hypotéz“, a to jen s tou jedinou výhradou, že každý z nich se vyznačuje neopakovatelnou životní mravně-etickou osobitostí. V důsledku toho se také žádný

umělý experiment, který by měl odpovědět na otázku: „Existuje Bůh?“ – metodologicky podobný experimentům na téma, zda zvířata myslí a jaká je jejich filosofie, ve kterých absentuje hledisko mravnosti a etiky – nezdařil, nedaří a nezdaří ani v budoucnu.

V prostředí obklopujícím objekt se mohou nacházet také neodhalené anonymní subjekty se svými záměry a možnostmi působení na objekt, stejně jako dříve zmiňované odhalené subjekty.

A to, co je subjektivní, vstupuje do jevu „**stabilita ve smyslu předvídatelnosti...**“ přes subjekt provádějící prognózu a další „objekty“ odhalené a identifikované jako subjekty, které mají nějaké své záměry ve vztahu k objektu předpokládaného řízení a také možnosti působit na něj i na první subjekt, tj. fakticky přes množinu dílčích odhalených vnějších řízení.

Subjekt může vést prognózu výlučně na základě svých subjektivních interpretací **objektivních příčinných souvislostí**¹³ (tj. vzájemných souvislostí mezi příčinami a jejich důsledky) podmiňujících existenci objektu, a na základě svého modelování algoritmiky chování jiných řídicích subjektů, které odhalil v prostředí, v kombinaci se svou intuicí a smyslem pro míru – bezprostředním smyslem Boží Předurčenosti bytí. Navíc je tu však i možnost předávání informací prognostického charakteru od subjektů realizujících vnější i hierarchicky vyšší řízení, včetně informací bezprostředně od Nejvyššího subjektu realizujícího hierarchicky Nejvyšší řízení.

A celkově musíte z hlediska řízení mít na zřeteli, že početně převládající způsob vnímání a chápání světa je v davo-„elitářské“ společnosti takový, že vědomí většiny lidí chápe „objektivní zákonitosti“ jen v jejich nejjednodušší podobě: *stejně příčiny ve stejných podmínkách vyvolávají stejné důsledky* – což vede k tomu, že jejich znalosti (jak získané z kultury, tak i získané jimi samotnými) jim umožňují provádět prognózy a uvědoměle jednat převážně jen ve standardních situacích.

Jinými slovy, běžnému vědomí většiny členů davo-„elitářské“ společnosti je vlastní primitivní vnímání „objektivních zákonitostí“ ve smyslu jednoznačné shody „případů“-příčin a „případů“-důsledků; většina z nich tak či onak odmítá vnímat „objektivní zákonitosti“ ve smyslu mnohovariantního statistického modelu *objektivní pravděpodobnostní (tj. mnohovariantní) předurčenosti příčinné podmíněnosti událostí*, která se v životě projevuje různorodou statistikou popisující souhrn množiny různorodých případů¹⁴ a navíc podmíněnou mravně-etickou osobitostí subjektů ocitajících se náhodně v těch či oněch konkrétních okolnostech. Proto ze zorného pole subjektu vypadávají faktory, které bezprostředně, a tím spíše nepřímou (zprostředkovaně), způsobují změnu pozorované statistiky, takže z jeho pohledu jde o proces neřízený, o bezdůvodný souběh izolovaných případů, ze kterých proto není schopen vytvořit statistiku, která by ještě navíc musela být mravně-eticky podmíněna.

A jako nevolník takového způsobu chápání „objektivních zákonitostí“ upadá subjekt do určitého druhu šílenství a ulekaně přehlíží statisticky vzácné a ojedinělé případy, které „nezapadají“ do pro něj obvyklé statistiky jednoznačné a jediné možné vzájemné shody příčin a následků. O vzájemných vazbách mezi *ohraňovanou* statistikou a vzácnými a ojedinělými případy vycházejícími za rámec jejích hranic A. S. Puškin napsal:

«Prozřetelnost není algebra. Lidově řečeno, lidský (человеческий) rozum není prorokem, jenom odhaduje, neboť vidí všeobecný průběh věcí a může si z toho odvodit do hloubky sahající předpoklady mnohdy časem potvrzené, přesto však není schopen předvídat *náhodu*, mocný a okamžitý to nástroj Prozřetelnosti¹⁵.»

¹³ I když častěji se mluví o „objektivních zákonitostech“, čímž se zastiňuje smysl těchto „objektivních zákonitostí“, který spočívá v podmíněnosti důsledků příčinami v souladu s Božím Předurčením bytí Objektivní reality.

¹⁴ V kontextu této práce se má za to, že z pohledu budoucnosti, která ještě neproběhla, pravděpodobnostní předurčenosti objektivně existují, i když je není možné bezprostředně pozorovat a změřit, dávají o sobě totiž znát ve statistice pozorování množin stejnorodých případů, které se odehrály v minulosti. Z tohoto důvodu jsou statistické modely z minulosti i současnosti prostředkem, ze kterého vychází pravděpodobnostní charakteristiky budoucích procesů.

¹⁵ A. S. Puškin – O druhém dílu Dějin ruského národa od Polevého (1830). Citováno podle sedmnáctidílných Úplných akademických sebraných spisů nově vydaných v roce 1996 vydavatelstvím Voskresenje na základě vydání Akademie věd SSSR z roku 1949, str. 127. Slovo „náhoda“ vyčlenil sám Puškin.

V publikacích vydaných před rokem 1917 slovo „náhoda“ vyčleněno nebylo a byla za ním tečka, tj. vypadl text „– mocný a okamžitý to nástroj Prozřetelnosti: dorevoluční cenzura se domnívala, že člověku bez odborného bohosloveckého vzdělání se nesluší zamýšlet se nad Prozřetelností (viz jmenovitě vydání A. S. Suvorina z roku 1887 a vydání pod redakcí P. O. Morozova); a církev neřadila A. S. Puškina – Slunce Ruské poezie – mezi ty důstojné spi-

3. Stabilita ve smyslu předvídatelnosti

Nositelé takového způsobu chápání světa zapomínají i na subjektivismus interpretací a subjektivismus použití těch či oněch modelů příčinných podmíněností s ohledem na konkrétní okolnosti. V souvislosti s touto okolností je **míra dostatečné předvídatelnosti** také určována subjektivně, v závislosti na tom, jak subjekt zformuloval úkol řízení a na základě jeho interpretace toho, jak je *samotný úkol řízení* podmíněn všeobecnými zákonitostmi existence, což znamená, že subjekt musí zajistit míru předvídatelnosti minimálně na takové úrovni, jaká objektivně podmiňuje uskutečnění řízení.

Potřebná míra předvídatelnosti chování objektu je podmíněna objektivně ve vztahu k subjektu, jenž má co do činění s již zformovanými okolnostmi (objekt plus vnější prostředí), které zdaleka ne vždy a ve všem může změnit. Pro zkušebního pilota jsou to povětrnostní podmínky v okamžiku startu, typ letadla (jedno z množiny zkušebních) a letové zadání. Subjektivismus – kvalifikace řídicího subjektu, v daném případě pilota, jeho vyhodnocení objektivně probíhajícího dění a objektivně možného – určí, zda bude subjekt za objektivně vzniklých okolností schopen vstoupit do procesu řízení (uskutečnit dané řízení).

Někdy posluchač letecké školy není schopen přistát s letadlem na kilometrové přistávací dráze pozemního letiště za bezvětří a jasné viditelnosti tak, aby nepoškodil podvozek; zatímco námořní letec zcela běžně přistává s letadlem v noci za bouře na zatemněnou letadlovou loď, kde se délka přistávací dráhy pohybuje okolo 100 metrů¹⁶, a v úzkých sektorech (pod úhlem do 3°) svítí pouze několik navigačních světel, přestože modifikace letadla může být úplně stejná. Stabilita podle předvídatelnosti se zde projevuje v tom, že pro službu na letadlové lodi musí kandidát projít zvláštním výběrem a přípravou.

„Stabilita ve smyslu předvídatelnosti...“ ve vztahu k čemukoliv **je jediným testem** adekvátnosti vnímání tohoto „čehokoliv“ **v prostředí, jež ho obklopuje**, ať už je to jiný člověk, společnost, podnik, auto, počasí a tak dále. Tímto testem se široce otevírá a řeší **základní otázka** každé filozofie, neboť jinak to znamená, že tato filozofie při střetu se životem selže a její „základní otázka“¹⁷ zmizí společně s ní.

Bez zohlednění výše řečeného se velice často stává, že to, co je pro subjekt nepředvídatelné, se mu zdá být neřiditelným, živelným jevem. A tento efekt vnímání Objektivní reality je v davo-„elitářské“ kultuře vlastní mnohým. Jenže zároveň je ve stejné chvíli pro jiné subjekty daný jev zcela předvídatelný a říditelný. Nemusí ho řídit přímo oni, jeho řízení může být anonymní, ale pro ně viditelné. Anonymní řízení může být vnímáno také jako samořízení, které je objektivně vlastní zkoumanému procesu, přestože to tak není. Ale ať už je průběh každého procesu vnímán jakkoliv, vždy probíhá v rámci hierarchicky Nejvyššího všezahrnujícího řízení – Všedržitelnosti – z jehož hlediska je každý proces objektivně říditelný tím nejlepším způsobem.

Objekt může přijít o stabilitu podle předvídatelnosti jak v důsledku příčin v něm samotném (jeho nezpozorovaný přechod do kvalitativně jiného režimu, rozladění jeho seřízení, porucha), tak i z příčin souvisejících s okolním prostředím (loď v silné bouři, obzvláště v souběžném směru), včetně změny charakteru nadřazeného řízení, a také v důsledku příčin souvisejících se subjektem, který ho řídí nebo se zabývá jeho prognostikou (vyčerpání vedoucí k chybám; vliv faktorů, které utiskují a *deformují* psychiku a tak dále).

Ztráta jeho předvídatelnosti může být úplná a přijít náhle, nebo přicházet postupně, zesilovat časem. Existuje i takový vtíp o předvídatelnosti a ztrátě stability ve smyslu předvídatelnosti:

---

sovatele, jejichž díla by pozdější pokolení bohoslovců ve svých traktátech měla citovat a komentovat. Zatímco v epoše nadvlády historického materialismu se vydavatelé ukázali být v porovnání se svými předchůdci, kteří věřili v Boha, čestnějšími a uvedli názor A. S. Puškina na tuto otázku bez zásahů.

¹⁶ V případě špatného odhadu přistávací dráhy, kdy pilot „nedoletí“ (klesne příliš brzy), nestihne-li potom prudce nabrat výšku a překonat efekt nasávání letadla podtlakovou zónou za zádi vznikající chodem lodi, narazí jeho letadlo do troupy plavidla; posádka v takovém případě zahyne, jestliže se nestihne v posledních metrech katapultovat. Přeletí-li dráhu, má vždy technickou i organizační možnost udělat druhý okruh v mezích možností daných mu dostatečnými zásobami zbývajících pohonných hmot.

¹⁷ A právě proto, že dialektický materialismu přímo staví základní otázku filozofie jinak, je škodlivý. To samé platí i pro převážnou většinu idealistických filozofických škol.

Pilot na silnici narazil do zátarasu a dopravákovi vysvětluje příčinu: „Táhnu volant k sobě a ono to ne a ne vzlétnout...“ – je nesporné, že kdyby si nespletl auto s letadlem, k havárii by nedošlo.

Jeden a ten samý objekt může být stabilní podle předvídatelnosti svého chování z hlediska jedněch parametrů a nestabilní z hlediska jiných. Například auto je zcela předvídatelné z hlediska spotřeby paliva, ujetých kilometrů do další výměny oleje a servisu opotřebovaných dílů, ale (pro většinu lidí) už je nepředvídatelné z hlediska vzniku defektu, třeba píchnutí kola. Právě z tohoto důvodu si všichni sebou vozí náhradní kolo a ne převodovku; a když je ekonomická situace stabilní, tak zřídka uvidíte lajdáka stopujícího u krajnice na odlehlé silnici s prázdným kanystrem, zatímco auta na zdviháku sem tam uvidíte, a to jak na dobře udržovaných silnicích, tak i na polních cestách. A auto, které už není nejnovější, trpí nečekanými **náhlými poruchami** častěji než auto, které je nové, svědomitě vyrobené a dobře vyladěné. Je to tak, že mnohé technické objekty v míře svého stárnutí ztrácí svou předvídatelnost ve smyslu bezporuchového provozu.

Kromě toho u subjektu může vzniknout iluze o existenci objektu; může vzniknout i přání ho řídit; a při pokusu uskutečnit toto přání může vzniknout i iluze jeho řízení, jenže konečné rozčarování už nebude iluzorní, ale plně reálné. Počítačové hry jsou se svou „virtuální realitou“ plně podobných imitací a v životě jsou to zase příběhy o boji rozvědek s kontrarozvědkami ztvárněné v umělecké tvorbě, například Štít a meč, Sedmáct zastavení jara a tak dále.

Obyčejně taková ztráta stability podle předvídatelnosti a následné rozčarování souvisí s tím, že je modelování chování objektu v procesu řízení prováděno na základě zobecněné analýzy chování analogických objektů v minulosti (a s nesprávnou identifikací vektoru cílů samořízení objektu), tj. prognóza je prováděna na základě subjektivního ztotožnění objektu s cizími informacemi, které mu objektivně nejsou vlastní; nebo se subjekt domnívá, že rozpoznal některé faktory ukazující na přítomnost daného objektu, zatímco je mohou způsobovat zcela jiné objekty.

Příkladem posledního druhu je boj konstruktérů mořských min a konstruktérů vlečných sítí na jejich likvidaci. Mina by měla reagovat jen na loď nacházející se v dosahu jejího ničivého účinku nebo dokonce ještě lépe, jen na nepřátelskou loď a nezničit žádnou vlastní, nebo se ještě výběrověji zaměřit jen na nepřátelskou loď určité třídy. Účelem vlečné sítě je, aby i přestože se nejedná o loď, imitovala její působení na rozbušku miny, zatímco zařízení protiminové ochrany instalované na některých lodích, zase naopak musí imitovat nepřítomnost lodi v dosahu ničivého účinku miny, přestože tam je.

To byly uvedeny příklady situací, kdy je modelování chování objektu prováděno na základě informací, které jsou z pohledu objektu vnější, a ne na základě hodnověrných informací o jeho vnitřním stavu¹⁸. Předvedený rozdíl v přístupu k prognostice se specificky projevuje v prostředí těch, kteří byli obdařeni rozumem a jsou alespoň částečně svobodní ve volbě svých ideálů, linie svého chování, a také *vůli – stejně svobodnou, byť i jen částečně*. Je dobré se zamyslet nad tím, jak se nemusí shodovat interpretace vnějších informací o objektu s vnitřními informacemi, které jsou mu vlastní, a připomenout si přitom pohádku Alexandra Sergejeviče Puškina o Zlaté rybce...

Jeden a ten samý objekt může být nestabilní ve smyslu předvídatelnosti jeho chování na základě vnějších informací (charakterizujících jeho přítomnost v prostředí) a zcela stabilní při modelování jeho reakcí na základě získaných vnitřních informací (charakterizujících přímo samotný objekt), jestliže se samozřejmě daří zpracovávat tyto informace v procesu modelování rychleji, než probíhá reálný proces.

Celkově tedy základ prognózy tvoří:

- smysl pro míru, tj. ve vztahu k úkolům řízení – smysl pro možné a nemožné, realizovatelné a ne-realizovatelné;
- nějaký způsob modelování chování objektu – pod vlivem vnějšího prostředí, jeho vnitřních změn a řízení – které bude probíhat rychleji, než v reálu probíhá sám modelovaný proces;
- informace získávané od jiných subjektů řídících zkoumaný objekt nebo analogické objekty;
- informace získávané od hierarchicky vyššího souhrnného řízení, v krajním případě od hierarchicky nejvyššího souhrnného řízení (sesílané bezprostředně Bohem – Tvůrcem a Všedržitelem).

¹⁸ Formálně matematicky je tento přístup uplatňován v oboru nazvaném „expertní systémy“.

3. Stabilita ve smyslu předvídatelnosti

Formálně se prognostika dělí na vědeckou, získávanou na základě vědeckých teorií a experimentů, které určitým způsobem odpovídají reálným procesům; a na intuitivně-subjektivní, která v sobě zahrnuje veškerý různorodý subjektivismus (od osobitostí lidského organismu až po osobní vzájemné vztahy každého člověka s Bohem), vedoucí k vytvoření vědeckých teoretických a experimentálních metod řešení různorodých úkolů.

Je to tak, přestože ve stávající kultuře je intuitivně-subjektivní prognostika doprovázená určitou statistikou chyb subjektivismu: nesplněné předpovědi, jalové touhy a falešná očekávání, vědecké omyly a tak dále. Ovšem i použití spolehlivě fungujících vědeckých metod je podmíněno subjektivismem. Někteří jsou schopni využít je k odhalování problémů a řešení úkolů a jiní, přestože tyto metody dokonale ovládají, nejsou schopni naučit se je používat k řešení praktických úkolů.

* * *

Je možné, že se někomu bude zdát termín „**stabilita objektu ve smyslu stanovené míry předvídatelnosti jeho chování pod vlivem vnějšího prostředí, jeho vnitřních změn a řízení**“ příliš matoucím smyslovým koktejlem, navíc příliš všeobecným a proto k ničemu. Takoví lidé mají na výběr: v západní literatuře můžete ve vztahu k problematice řízení narazit na slangový výraz „efekt opičí tlapky/pracky“, který je v podstatě přesným opakem tohoto námi zavedeného termínu; tj. „**nestabilita a tak dále**“ – *absence předvídatelnosti*. Tento „efekt opičí tlapky“ se projevuje v tom, že společně s očekávaným kladným výsledkem vedou podnikané kroky neodvratně k natolik škodlivým průvodním následkům, že převýší dosažený kladný výsledek a fakticky jej znehodnotí. V ruském jazyce se tento způsob řízení popisuje příslovím: *za co bojovali, na to i doplatili*.

Tento zdomácnělý západní výraz pochází z tvorby anglického spisovatele W. W. Jacobse, autora příběhu Opičí tlapka. V tomto příběhu se vypráví, jak si starý britský voják přinesl z Indie od fakíra talisman, vysušenou opičí tlapku. Tomu, kdo ji vlastní se splní tři přání. Dostane se do rukou jeho známého, který vysloví první přání, aby okamžitě dostal 200 liber šterlinků. Načež vchází zaměstnanec firmy a oznamuje mu, že jeho syn byl zabit a odevzdává mu odškodnění za jeho smrt – 200 liber šterlinků. Otřesený otec chce okamžitě vidět svého syna, právě teď... Najednou zaslechne zaklepání na dveře a objevuje se přízrak jeho syna. Vyděšený majitel tlapky si okamžitě přeje, aby přízrak zmizel a tak dále...

Vysušená – *mrtvá* – opičí tlapka „měla“ (jako prostředek černé magie) schopnost plnit přání svého majitele přesně tímto způsobem, což ji odlišovalo od *živého věšteckého* koně Sivky Burky (*obdoba této pohádky je u nás známý Koniček Hrbáček*) z ruských pohádek, jehož dobrodiní nebylo doprovázeno průvodní **nepředpokládanou** škodou.

Námět Jacobsova příběhu získal idiomatický¹⁹ význam v podobě slangového výrazu „efekt opičí tlapky“, jehož význam zůstává utajen tomu, kdo neví, odkud se vzal.

„Opičí tlapka“ s touto **vadou** se ujala jako prvek odborného slangu z toho důvodu, že v západní vědě stejně jako v „sovětské“ existují otevřené, skryté i neuvědomělé psychické zákazy na zkoumání některých jevů a tím pádem i na vypracování způsobů porozumění jejich podstatě. Takové zákazy vyvolávají ve vědeckých kruzích „mystickou“ hrůzu vedoucí k tomu, že když vědci v životě narazí na zakázanou tematiku, vyhýbají se tomu, aby některé věci a jevy nazývali jejich jmény a raději jim jednoduše přiřadí formální znak-symbol, na který když narazí „zasvěcení“, tak porozumí, oč se jedná; a „nezasvěcení“ to přece vědět vůbec nemusí.

Takže používají-li někdy na Západě termín „efekt opičí tlapky“, který člověku dává smysl jen může-li si vytvořit asociativní vazbu na námět povídky, protože pokud tomu tak není, nic mu to bez tohoto klíče neřekne, my upřednostňujeme termín se zcela jasně vymezeným smyslovým obsahem, kterému člověk dokáže porozumět sám a osvojit si ho v míře svého chápání, čímž uchrání *zaprve* své okolí a *zadruhé* sám sebe před chybami a přesněji před „opičí hlavou“ (místo tlapky) na ramenou

¹⁹ Idiom je ustálený obrat řeči, jehož význam nelze odvodit z běžných významů slov, z nichž se skládá, neboť má určitý přenesený nebo symbolický význam: například „Hot dog“ znamená v doslovném překladu „horký pes“, přestože označuje fakticky párek v rohlíku.

všech, kteří svými kroky směřují k „efektu opičí tlapky“ (včetně „špinavých prack“ ve vládnoucích „špičkách“).

Abychom se tedy vyhnuli vadě „opičí“ hlavy na ramenou, je především nutné vystříhat se kroků s vyloženě **nepředvídatelnými následky**, a také se nespolehat na to, že to „nějak“ dopadne za okolností, kdy se dají očividně očekávat problémy vedoucí ke škodě.

Umění prognostiky a řízení může jeden subjekt předat druhému, mohou-li být příčinné podmíněnosti (jinými slovy objektivní zákonitosti), ležící v základu předvídatelnosti a řízení, interpretovány v určitém systému kódování informací, který je jim oběma společný (tj. předány *v tom nejjobecnějším slova smyslu* tím či oním „jazykem“, *což je jakýkoliv prostředek výměny informací mezi lidmi vyvinutý v kultuře*); jinak jsou všichni, co chtějí ovládat prognostiku a řízení, nuceni naučit se to sami. Takže **o-svoje-ní** jakéhokoliv návyku vždy znamená samostatné rozšíření svého vlastního systému stereotypů tím, že jsou formovány a nově do něj zaváděny stereotypy vnitřního a vnějšího chování, jež mu dříve nebyly vlastní. A jednota *dostatečně jednoznačných systémů kódování informací dostupných různým subjektům*, jim jen usnadňuje proces předávání a osvojování návyků.

Je také možné, že pro předávání těchto návyků bude ve společnosti nutné vytvořit nové systémy kódování informací i s příslušným pojmovým aparátem, ale **o-svoj-it** si to všechno, včetně toho, co vytvořili jiní, už je práce, kterou musí vykonat každý **sám osobně, neboť systém obrazových představ o Životě, a to jak celkový, tak i o každém z jeho jevů, včetně abstrakcí vědy, si musí každý člověk v sobě vypracovat sám.**

A ti, kteří takové nové prostředky vytvářejí, jsou povinni se postarat o to, aby se jejich dílo dobře osvojovalo, pokud možno jednoduše a bez efektů „opičí hlavy“, kdy se má člověk naučit jedno a ve výsledku z toho vyjde něco úplně jiného, někdy i zcela protichůdného tomu, co bylo na začátku ohlašováno. V tom se odráží ještě jedna stránka objektivismu a subjektivismu v pojmu „stabilita ve smyslu předvídatelnosti“.

4. Prognostika, proroctví a realizace jediné varianty budoucnosti

V základu stabilní předvídatelnosti v podstatě leží **smysl pro celovesmírnou míru (bezprostřední cit pro Shora předurčované bytí Všehomíru)**, ze kterého vědomí za pomoci intelektu čerpá uvědomělé poznatky o příčinných vazbách v systému „objekt řízení – jeho okolní prostředí – systém (subjekt) řízení – prostředky (orgány) řízení“. Smysl pro **míru je individuální osobitý cit**. Normálně by měl ladit se znalostmi (měl by ladit s informacemi o-**svoje**-nými v kultuře společnosti); tj. smysl pro míru nesmí být v rozporu s o-**svoje**-nými znalostmi, stejně jako s nimi nemohou být v rozporu jiné lidské smysly: zrak, sluch a tak dále.

Jednou ze stránek smyslu pro míru je vnímání a porovnávání pravděpodobnostních předurčeností různých variant možné budoucnosti a jejich vyhodnocování. To je ovšem zapotřebí vysvětlit více.

Pojem „pravděpodobnost“ je v určitém slova smyslu, ne ve svém obvyklém všeobecném pojetí, nejvíce přínosný pro matematiku, kde je neoddelitelnou součástí statistických modelů popisujících statistické zákonitosti, frekvenci, opakovatelnost každé z různých dílčích variant mnohočetných, pravděpodobnostně předurčených jevů jedné a té samé kategorie. Proto se nejdříve důkladněji podíváme na vzájemné vazby matematické teorie pravděpodobnosti a Dostatečně všeobecné teorie řízení.

Pravděpodobnostní předurčenost **budoucnosti jako takové** se vždy rovná přesně 1,0 (tj. 100%). Jenže to tvrzení, že „pravděpodobnostní předurčenost budoucnosti se vždy rovná 1,0“ není obsahově naplněno s ohledem na popis budoucnosti, které je předurčeno nastoupit s pravděpodobností rovnající se ve své přesnosti 1,0. Toto tvrzení je ekvivalentní tomu, že nějaká blíže neurčená budoucnost („budoucnost jako taková“) vždy nastoupí. Jestliže si tedy představíme, že na jedné misce vah leží s hodnotou 1,0 pravděpodobnostní předurčenost *blíže nespecifikované neznámé budoucnosti jako takové*, tak na druhé misce vah musí v takovémto případě ležet množina více či méně detailně specifikovaných – a tím pádem od sebe rozeznatelných – variant této „budoucnosti jako takové“, z nichž každá může být zvolena jako vektor cíle řízení.

Pravděpodobnost jakékoliv z těchto různých variant budoucnosti je vždy menší než přesně stanovená hodnota pravděpodobnostní předurčenosti budoucnosti jako takové rovnající se 1,0.

Život je vlastně jednoznačnou realizací mnohočetných pravděpodobnostních předurčeností v praxi, které se následně projevují ve statistice jako věci, které již proběhly.

Matematická teorie pravděpodobnosti i matematická statistika jsou idealizovaným modelem praktické realizace pravděpodobnostních předurčeností, vylučujícím ze svého hodnocení subjektivismus řízení nebo zohledňující *nějakou dílčí statistiku subjektivismu řídicích subjektů, jež popisuje zkoumaný proces současně s jinými procesy stejného řádu jevů v hierarchii Všehomíru*, a také společně s jinými dílčími statistikami. Ovšem v obou těchto případech – přestože v různé míře – vypadáva aspekt řídicí způsobilosti určitého řídicího subjektu (nebo pretendenta se jím stát) z hodnocení teorie pravděpodobnosti i matematické statistiky. Jenže proces realizace pravděpodobnostních předurčeností v Životě je vždy řídicím procesem, a proto je podmíněn nejen objektivně, ale také subjektivismem řídicích subjektů.

Ve vztahu k úkolům **řízení podle plné funkce** (smysl tohoto termínu bude podrobně probrán dále v kapitole 10) je tato okolnost brána jako osobnostní aspekt přidávající procesu svébytnou podmíněnou osobností. Statistika ve vztahu k minulosti a teorie pravděpodobnosti ve vztahu k modelování budoucnosti jsou s ohledem na osobnostní aspekt přítomný v procesu řízení slepé. Dokážou vyhodnotit pravděpodobnostní charakteristiky konkrétní varianty a statistické charakteristiky množiny variant procesu, ale neodpoví na otázky: Kdo personálně a proč figuruje v jedné statistice a vypadne z jiné? Modely postrádají citlivost k tomu, kdo jmenovitě; ukazují sice výsledek a jeho „váhu“ ve statistice, ale identifikace subjektů, které ho dosáhly, zůstává za hranicemi jejich možností.

V praktické realizaci pravděpodobnostních předurčeností v úkolech řízení je to však právě subjekt – osobnost – kdo v sobě nese (nebo na koho se vážou) různé možnosti nebo nemožnost uskutečnění té či oné události, které odpovídá určitá *matematická pravděpodobnost*. Ve smyslu formálně-

algoritmického vyhodnocení objektivní pravděpodobnostní předurčenosti vzniku dané události, které bylo získáno na základě toho či onoho statistického modelu bez zohlednění jakéhokoliv řízení (nebo se zohledněním řízení „naslepo“ zvoleného řídicího subjektu, což je na zkoumané úrovni hierarchie řízení téměř ekvivalentní nepřítomnosti řízení daného procesu, přestože to, co na této úrovni vypadá jako volba řídicího subjektu „na slepo“, je projevem řízení hierarchicky vyššího řízení).

Obrazně řečeno, v úkolech řízení podle plné funkce:

„Pravděpodobnostní předurčenost uskutečnění se události“ = „matematická pravděpodobnost „samorealizace“ události“ $\times$ „osobnost řídicího subjektu jako nositele určitých možností a schopností“

To znamená, že pravděpodobnost „teorie pravděpodobnosti“ je anonymní, zatímco objektivní pravděpodobnostní předurčenost události v životě odráží něco, co je závislé na konkrétní osobnosti, na osobitosti podmíněné osobností, tedy přinejmenším ve vztahu k hierarchicky vyšší úrovni, která zná statistiky minulosti a pravděpodobnostní charakteristiky získané na základě statistických modelů a jejich analýzy.

Proto může být termín „pravděpodobnostní předurčenost“ širší než termín „pravděpodobnost“ v jeho stroze matematicém smyslu, ale může se mu i rovnat v závislosti na tom, zda určitá osobnost figuruje v odosobněné statistice a statistických modelech pro vyhodnocení pravděpodobnostní předurčenosti (tehdy je to pravděpodobnost) nebo z nich vypadne (tehdy je to pravděpodobnostní předurčenost na základě pravděpodobnosti a osobnostní podmíněnosti řízení). Jenže jedna a ta samá osobnost může zapadnout do jedné statistiky a pravděpodobnostně-statistických modelů a z jiných vypadávat.

Jsou-li statistické zákonitosti neměnné v průběhu dlouhodobějších časových intervalů nebo se ve vztahu k vlastním rychlostem průběhu procesu mění dostatečně pomalu, dají se vysledovat a využít k popisu prognostiky, tj. variant budoucnosti. A matematická pravděpodobnost realizace každé z různých takových variant, ztotožňovaná se statistickou frekvencí v chronologicky více nebo méně stabilní vysledované statistické zákonitosti, je ve své podstatě mírou neurčitosti v rozvoji procesu (stejně jako mírou určitosti, neboť součet (*integrál*) všech pravděpodobností v množině objektivně možného se rovná přesně jedné). Takto se na základě statistických modelů založených na paměti o minulosti v pravděpodobnostně matematicém smyslu formálně-algoritmicky předpovídá budoucnost, za mlčenlivého předpokladu, že pravděpodobnostní předurčenosti minulosti, jež se odrazily ve statistice a statistických modelech, zůstanou i v budoucnu neměnné.

Přestože se termín „teorie pravděpodobnosti“ v matematice uchytil, je nutné si uvědomovat, že se v ní nejedná o věcný, ale jen symbolický termín; věcný název této matematické disciplíny má znít **MATEMATICKÁ TEORIE MĚR NEURČITOSTÍ**, a k tomuto názvu by bylo dobré časem přejít, aby nedocházelo k matení pojmů slovy, která jsou jen vývěskami; „teorie pravděpodobnosti v životě“ se ve své objektivní podstatě nevejde do matematiky a je i širší než teorie řízení, neboť v *teorii pravděpodobnosti* (bez uvozovek) není možné přecházet mlčením otázky mravnosti a etiky, náboženskosti – tedy všeho toho, co se zprostředkovaně odráží na životních okolnostech; matematická teorie měr neurčitosti je jen formalizovaná část obecnější teorie pravděpodobnosti. A vzhledem k tomu, že do Ruska přišla tato matematická disciplína zvnějšku, řešila se otázka její přijaté terminologie i samotného názvu této matematické disciplíny především živelně „sama o sobě“ a fakticky bez jakéhokoliv smyslu a nepromyšleně, hodnotíme-li to systémově z hlediska kořenů slov v ruském jazyce a pojmové základny Ruské kultury.

Jak již bylo zmíněno dříve, míra neurčitosti – hodnota „pravděpodobnosti“ „samovolné“ realizace určité varianty, statistická frekvence a další hodnotící parametry pravděpodobnostní předurčenosti – je z hlediska teorie řízení mírou stability přechodného procesu směřujícího z určitého stavu, ztotožňovaného ve většině případů s přítomností, ke každé z množiny rozličných možných a předpokládaných variant budoucnosti za předpokladu, že:

1. Samořízení bude v posuzovaném systému probíhat na základě jeho předchozího informačně-algoritmického zajištění bez jakýchkoliv nových zásahů.

2. *Nedojde k přímému adresnému zapojení hierarchicky vyššího nebo jiného řízení, které je ve vztahu k posuzovanému systému vnějším řízením.*

O smyslu těchto výhrad jsme již také mluvili dříve. Zde poukážeme na ještě jednu takovou okolnost: matematická pravděpodobnost jako matematicko-statistické hodnocení výše (hodnoty) pravděpodobnostní předurčenosti nějaké dílčí varianty budoucnosti je mírou stability přechodného procesu od objektivně vzniklé přítomnosti k variantě subjektivně zvolené budoucnosti *v podmínkách rušivých zásahů ze strany současně se rozvíjejících procesů přechodu k jiným variantám, které jsou se zvolenou variantou neslučitelné.*

Každé subjektivní hodnocení výše pravděpodobnosti jako míry neurčitosti v sobě obsahuje i chybu, jestliže se nejedná o proroctví získané bezprostředně od Boha, Tvůrce a Všedržitele. A proto nesmí být žádné subjektivní formálně matematické ani neformálně intuitivní hodnocení neurčitosti nikdy ztotožňováno s přesnou hodnotou „0“ nebo „1“, jež označují absolutní nemožnost nebo absolutní nevyhnutelnost uskutečnění té či oné varianty.

Vzhledem k tomu, že pravděpodobnost a statistická hodnocení pravděpodobnostních předurčeností jsou v matematice vyjadřovány v číselné podobě, musíme se podívat i na strukturu interpretace čísel, abychom vysledovali lokalizaci chyb v algoritmicky nebo intuitivně získávaných hodnotách pravděpodobnostně-statistických hodnocení pravděpodobnostních předurčeností.

Člověk vzhledem k omezenosti svého vnímání a chápání světa nedokáže určit přesnou hodnotu pravděpodobnostní předurčenosti, vyjádřené nekonečným desetinným zlomkem $(0 + \frac{\alpha_1}{10} + \frac{\alpha_2}{100} + \frac{\alpha_3}{1000} + \dots)$ nepřevyšujícím hodnotu 1. Přesná hodnota „1“ odpovídá neznámé **budoucnosti jako takové** a množina všech různých konkrétních variant budoucnosti je charakterizována hustotou rozdělení jedničkové pravděpodobnostní předurčenosti této **budoucnosti jako takové** v množině zkoumaných variant. V matematické teorii pravděpodobnosti tomu, v důsledku vyloučení z tohoto modelu osobnostního aspektu a řízení, odpovídá hustota rozdělení pravděpodobnosti. Člověk nevnímá nekonečné desetinné rozvoje reálných čísel a operuje proto jejich konečnými aproximacemi/přiblíženími. To, co vnímá jako přiblížené hodnocení matematické pravděpodobnosti nebo životní pravděpodobnostní předurčenosti, představuje číslo v podobě $0, x_1 x_2 x_3 \dots x_m \times 10^k$, kde $x_1, x_2, \dots, x_m$ jsou čísla od 0 do 9 v poziční desítkové číselné soustavě (té, kterou běžně používáme), jež v souhrnu vytváří mantisu $0, x_1 x_2 x_3 \dots x_m$ nepřekračující 1,0. Mantisa je desetinné číslo s konečným počtem znaků za desetinnou čárkou; „k“ je řád – mocnitel/exponent čísla deset, tj. počet pozic, o které je třeba přenést desetinnou čárku doprava (je-li $k > 0$) nebo doleva (je-li $k < 0$) vzhledem k její pozici v mantise, abychom získali zápis stejného čísla v obyčejném desítkovém tvaru s jeho konečnou celou a desetinnou částí oddělenou desetinnou čárkou v následujícím tvaru $x_1 x_2 x_3 \dots x_k, x_{k+1} x_{k+2} x_{k+3} \dots x_{k+m}$, je-li $k > 0$). No a toto číslo $0, x_1 x_2 x_3 \dots x_m \times 10^k$ si je člověk schopen bezmyšlenkovitě mylně ztotožňovat s různými přesnými hodnotami, a to včetně hodnoty pravděpodobnostní předurčenosti budoucnosti jako takové, jež se rovná 1,0 a zapomíná přitom na to, že jeho číslo je stále vlastně jen matematickou pravděpodobností, tedy jen přiblíženým hodnocením objektivní pravděpodobnostní předurčenosti, které tak či onak vychází ze statistiky minulosti a obsahuje v sobě určitou chybu jak v důsledku nepřesnosti matematických a neformalizovaných statistických modelů vlastních psychice člověka, tak i v důsledku objektivních změn pravděpodobnostních předurčeností, ke kterým dochází v průběhu zkoumaných událostí.

Člověk se může mýlit ve vnímání řádu „k“, takže se mu ve skutečnosti něco zcela bezvýznamného zdá být mimořádně důležitým a to, co je významné, naopak zcela zanedbatelným. Ale i při přesném určení řádu „k“ je mantisa vnímána s určitou chybou. Navíc někdo může správně vnímat jeden znak za desetinnou čárkou a někdo tři. Přitom ten, který správně vnímá jeden znak, může chybně zaznamenat ještě sedm dalších a myslet si, že jeho vnímání je plnější než vnímání toho, kdo vnímá jen tři, ale všechny správně (za podmínky, že se ani jeden z nich nespletl ve správném určení řádu „k“).

Jestliže dva lidé společně správně určili řád „k“ a jeden z nich dokáže z mantisy správně vnímat pět znaků a druhý osm, tak všechno, co ten druhý vnímá od šestého po osmý znak, pro toho prvního **subjektivně neexistuje**. A chce-li si ten první porovnat své informace s těmi od druhého, musí na-

před správně určit jejich řád a přiřadit je ke svému hodnocení. A jsou-li navíc některé znaky sice vnímány, ale mylně, tak po přirovnání těchto informací k těm vlastním, bude muset prozkoumat, kde chce přejímat cizí chyby a kde jsou jeho vlastní ve vnímání *úplně stejné množiny variant budoucnosti*.

To se týká jak pravděpodobnostní předurčenosti **budoucnosti jako takové**, tak i vnímání pravděpodobnostních hodnocení realizace každé jednotlivé pravděpodobnostně předurčené varianty objektivně možné budoucnosti.

Zároveň je nutné si uvědomovat, že aparát a modely matematické teorie pravděpodobnosti a matematické statistiky jsou – abstraktním prostředkem, který je sám o sobě bezchybný v mezích matematického formalismu – a že jeho využívání pro řešení prognosticko-analytických úkolů *v životě* bude *bezchybné*, odpovídají-li životní okolnosti tomuto subjektivně zvolenému prostředku. Takže nezávisle na tom, zda jsou hodnocení pravděpodobností získána neformálně intuitivně nebo formálně matematicky, *vždy se ve všech případech mylí člověk a ne prostředek, který si pro řešení svého úkolu zvolil*.

Každé z těchto variant popisu budoucnosti – možných vektorů cílů a vektorů stavu – odpovídá nějaká hodnota pravděpodobnostní předurčenosti $0 \leq p \leq 1$ a hodnota matematické pravděpodobnosti jako hodnocení těchto pravděpodobnostních předurčeností na základě matematicko-statistických modelů. Mezi těmito variantami mohou být takové, které se vzájemně vylučují, a také takové, které se vzájemně doplňují. Mohou mezi nimi být i varianty tvořící fragment jiných variant a postupně za sebou jdoucí varianty vektoru stavu. Vzhledem k tomu, že Všemír je hierarchický, musí informace ve vektorech popisujících jeho možný stav odpovídat jeho hierarchii. V důsledku toho se 1,0 – pravděpodobnostní předurčenost budoucnosti jako takové – dělí kromě variant také s ohledem na hierarchičnost vektorů stavu v každé z těchto variant v souladu s tím, jak řídicí subjekt vnímá hierarchii Všemíru jako součást Objektivní reality. Navíc se toto rozdělení podle variant mění v průběhu času v míře toho, jak jsou události uskutečňovány.

Takže chyby v hodnocení pravděpodobnostních předurčeností mohou vznikat v důsledku neadekvátního vnímání charakteru vzájemných vztahů mezi variantami vyčleněnými řídicím subjektem a také pořadí posloupnosti variant v míře jejich rozvoje v průběhu událostí.

Pravděpodobnostní předurčenosti uskutečnění jednotlivých variant mívají různé hodnoty, ale celková pravděpodobnostní předurčenost celé množiny variant (v matematice se jedná o integrál množiny variant hustoty rozdělení pravděpodobnosti) vnímaných člověkem se rovná hodnotě $0, x_1 x_2 x_3 \dots x_m \times 10^k < 1,0$. Tato veličina je vždy menší než jedna²⁰, protože některé varianty v důsledku subjektivity a omezených možností vnímání uniknou naší pozornosti, přičemž každé přehlédnuté, objektivně možné variantě také odpovídá určitá hodnota pravděpodobnostní předurčenosti $0 \leq p \leq 1$, a to bez ohledu na jejich „neviditelnost“ pro řídicí subjekt. Této množině subjektivně neviditelných variant odpovídá určitá veličina pravděpodobnostní předurčenosti „Pn“, a potom platí, že: $0, x_1 x_2 x_3 \dots x_m + Pn = 1,0$ (přesně).

Ve vztahu k řídicímu subjektu, který vnímá přesnou hodnotu $0, x_1 x_2 x_3 \dots x_m \times 10^k$ jen s nějakou z jeho strany předpokládanou chybou Pr, je Pn dalším sčítancem celkové reálné neurčitosti rovnající se „Pn + Pr“. Tato celková neurčitost „Pn + Pr“ představuje v řídicích procesech chybu jinak relativně stabilního řízení vedoucí ke škodě či „zázraku“ *třeba v podobě nečekaně vysoké kvality řízení; nebo i k selhání řízení; v závislosti na tom, co konkrétně uniklo pozornosti a vnímání řídicího subjektu, a jak se k tomu on sám postavil. Jestliže řídicí subjekt přehlédne objektivně špatné varianty, může nabýt neurčitost „Pn + Pr“ takové velikosti, že to může mít pro řízení katastrofální důsledky, a v mezním případě vést až k totálně destruktivnímu řízení na základě koncepce zvolené řídicím subjektem („efekt opičí tlapky“, anebo rovnou opičí hlavy na ramenou daného člověka).*

V podstatě se při všech pravděpodobnostně-statistických hodnoceních pravděpodobnostní předurčenosti všech jednotlivých variant v cílech řízení mlčky předpokládá, že řízení je možné jen za dostatečně nízkých hodnot „Pn + Pr“, čemuž odpovídají dostatečně vysoké hodnoty pravděpodobnosti „samorealizace“ zvolené varianty a dostatečně vysoká hodnocení kvality řízení při „samorealizaci“,

²⁰ Znak < znamená, že hodnota nalevo od něj je vždy „menší“ než hodnota napravo od něj, na rozdíl od znaku ≤, který připouští, že se tyto hodnoty mohou i rovnat.

4. Prognostika, proroctví a realizace jediné varianty budoucnosti

ze které je vyloučen osobnostní aspekt; nebo se mlčky předpokládá, že řízení je „automatické“ v tom smyslu, že jakoby není citlivé na změnu týmu *subjektů řídicích podle plné funkce*.

Mnohé z toho, co probíhá pod prahem citlivosti lidských smyslů (nebo úplně mimo ně), a také v mezích chyby, která je vlastní všem formálně-matematickým metodám modelování, může mít následky, jež obrátí naruby všechny dřívější představy o tom, že ta či ona konkrétní varianta je absolutně neodvratná, absolutně nemožná, anebo se jedná o jednoznačně otevřenou (či uzavřenou) možnost její realizace. Dáme-li si to do souvislosti s matematickou teorií pravděpodobnosti, tak je Boží Záměr (Prozřetelnost) – adresný a všestranně účelný – nejvíce viditelný v krajních „ocasech“ (křivek) matematických zákonů rozdělení hustoty pravděpodobností, kde jsou její hodnoty z pohledu mnohých praktických uplatnění a subjektivních tužeb zanedbatelné malé. Jenže zásah Shora není bezdůvodný ani bezcílný: je konceptuálně určitý. V souvislosti s tím se vyplatí ještě jednou si připomenout slova Alexandra Sergejeviče Puškina:

«Prozřetelnost není algebra. Lidský (человеческий) rozum, řečeno lidově, není prorokem, jenom odhaduje, neboť vidí obecný chod věcí a může si z toho odvodit do hloubky sahající předpoklady mnohdy časem potvrzené, přesto však není schopen předvídat *náhodu*, mocný a okamžitý to nástroj Prozřetelnosti.»

Jestliže opustíme rámec Dostatečně všeobecné teorie řízení a pojmem *náboženství jako vnitřní uvědomělý dialog jedince a Boha*, tak musíme konstatovat, že pravděpodobnostní modely matematické „teorie pravděpodobnosti“ – teorie měr neurčitostí – nezohledňují osobnostní faktor, který je mírou duchovnosti člověka známou jedině Bohu. Jenže osobnostní faktor dominuje ve všech procesech řízení chápaných jako cílevědomá reakce lidí (společnosti) na události, které se odehrávají/odehrály, včetně jejich reakce na prognózy a proroctví s ohledem na vývoj situace v Objektivní realitě do budoucna.

A proto člověk může ve vztahu k jakékoliv variantě *budoucnosti*, jež má svůj určitý obraz, vyhodnotit nejen její pravděpodobnost (s ohledem na již dříve vyřčené výhrady ke smyslu pravděpodobnosti), ale i pravděpodobnostní předurčenost chápanou jako **hodnocení míry možného, která se rovná pravděpodobnosti „samovolné“ realizace (na základě dřívějšího samořízení i bez vnějších zásahů) vynásobené mírou potenciálu osobnosti řídicího subjektu**. Přestože poslední hodnotu zná přesně jen Bůh, dokládá společenská praxe, že existují lidé, kteří dokáží zkazit, na co sáhnou a lidé, kteří svým řízením dokáží dosahovat, zdálo by se, nemožného. Jak řekl J. V. Stalin: „Kádry řeší všechno!“

A stejná společenská praxe ukazuje, že existují lidé, kteří na základě smyslu pro míru, jež je jim vlastní, mohou odlišit manažery zkázy od manažerů spásy. Manažeři zkázy upřednostňují provádět hodnocení tohoto druhu na základě formálně-algoritmické analýzy osobních, životopisných údajů, které jsou ve společnosti analogem statistických modelů matematické teorie pravděpodobnosti; ovšem ve společnosti těm dvěma výhradám o smyslu pravděpodobností odpovídá výhrada, *jakého smyslu nabývají tyto životopisné údaje v očích manažerů zkázy*:

Člověk, jehož životopisné údaje posuzuje manažer zkázy, není podle jeho názoru schopen poučit se z minulosti a změnit na základě toho své záměry do budoucna a způsoby jejich dosahování.

Jinými slovy to znamená, že je tak člověku automaticky upírána schopnost změnit se, tvůrčím způsobem rozvinout svou osobnost: je brán jako automat, nositel konečného počtu programů určitého funkčního účelu, jejichž shodu posuzují a hodnotí takoví manažeři zkázy.

Je pravda, že životopisná minulost samozřejmě v mnohém tvoří základ budoucnosti, ale člověk přece jen není omezený automat, a *prognóze prováděné na základě jeho životopisné minulosti* je vlastní určitá budoucí nepředvídatelnost. A rozumné společnosti při řízení své kádrové politiky podle plné funkce řízení věnují pozornost lidem – jejich vývojovému potenciálu – v tom stádiu vývoje jejich osobnosti, od kterého je jejich život zatím nepopsaným listem.

Například v knize anglického etnografa z 19. století E. B. Tylora *Primitivní kultura* (Moskva, 1989, zkrácená reedice podle vydání z roku 1896) se píše, že už primitivní společnosti měly zformované procedury (rituálně zformované psychologické praktiky), na jejichž základě z dětí ve věku od 7 do 14 let předem vybíraly ty, které budou v budoucnu v životě jejich národa schopné na základě svého osobnostního vývojového potenciálu efektivně plnit svou podstatou různorodé vysoce kvalifikova-

né řídicí funkce (náčelníků – vojenských i hospodářských, šamanů), tj. pravděpodobnosti žádoucích událostí blíží se nule přetvářet v pravděpodobnosti blíží se k jedničce (100%) díky vysoké kvalitě řízení při jejich realizaci.

To znamená, že ty „divochy“ nezajímaly vysoké pravděpodobnosti jejich *bezproblémové (nenarušující pohodičku nadřízených)* budoucí služby, určované nyní „kádrováky“ na základě životopisných údajů, ale vysoké pravděpodobnostní předurčenosti schopnosti člověka umět odhalovat a řešit dříve nepředvídané problémy – jako projev jeho osobnostní svébytnosti založené na jeho smyslu pro míru a mravnosti, rozvíjených od dětství.

Tyto procedury byly potlačeny a překroucené klany, které se při přechodu od prvobytně pospolného společenského zřízení k davo-„elitářskému“ „elitarizovaly“ prakticky po celé Zemi, a to z toho důvodu, že v podmínkách klanově-„elitářského“ útlaku společnosti je pro „elitu“ důležitější KDO řídí a ne JAK řídí. Neboť díky své téměř absolutní *vnitřní sociální moci* si z oblasti spotřeby produkce vyráběné a dostupné společnosti může „elita“ pro sebe svévolně odebírat vše, *čeho se jí zachce*, a ochuzovat o to všechny ostatní, přičemž jim nezřídka upírá právo uspokojovat *dokonce i jejich základní životní* potřeby. Zatímco pro společnost neušlápnutou klanovým parazitizmem „elity“ („lepších“ lidí) je důležitější JAK se řídí, a proto mezi dětmi hledá ty, KTERÉ časem budou schopny řídit společensky přijatelným způsobem. „Elita“ je mezi dětmi také hledá, ale jen kvůli tomu, aby si je podmanila nebo zničila. Jeden z mnoha takových případů zůstal zaznamenán v Novém zákoně, když Herodes s cílem zbavit se Krista osobně nařídil zabít velké množství novorozenat.

Vzhledem k tomu, že základem každého řízení je dostatečná předvídatelnost chování systému pod vlivem:

- faktorů vnějšího prostředí, jež na něj působí;
- vnitřních změn v samotném systému;
- a řízení jako takového,

— je zřejmé, že společnost nějakým způsobem reaguje i na informace prognostického charakteru. Proto i samotná skutečnost každé prognózy – a tím spíše šíření prognostických informací ve společnosti – mění míry neurčitosti v průběhu událostí, které jí předcházely, tj. pravděpodobnosti a pravděpodobnostní předurčenosti v mezích připouštěných jejich Vyším předurčením. Takže ohlášení prognózy může být řídicím krokem a může být i krokem narušujícím určitý proces řízení a zároveň být součástí nějakého jiného řídicího procesu.

* * *

Ta skutečnost, že v posledních letech se v Rusku, stejně jako jinde ve světě, tisknou všemožné astrologické předpovědi, vyvolává **důležitou připomínku**: je třeba si uvědomovat, že budeme-li astrologii posuzovat jako vědu o energeticko-informačních rytmech součinnosti Kosmu, Zemi, její biosféry a žijících lidí, znamená to, že vydává předpovědi nejpravděpodobnějšího rozvoje procesů, přičemž se mlčky předpokládá, že *neexistuje (nebo je zablokována) samovolná alespoň trochu efektivní reakce na nepřijatelné předpovědi a nepřijatelný průběh událostí* ze strany těch, jichž se tyto předpovědi dotýkají; stejně často se mlčky ignoruje předpoklad možné účelové řídicí reakce na samotný fakt vydání takové předpovědi.

V případě těch lidí, kteří se nezamýšlejí nad tím, jaká je souvislost mezi předpověďmi a jejich „samovolnou“ následnou realizací, zda se nejedná o skryté účelové řízení (jehož cíle se ne vždy musí shodovat s ohlášenou předpovědí, neboť vyplývají z úplně jiné), slouží tyto skutečnosti, o kterých se mlčí a oni si je neuvědomují, jako programovací prostředky jejich nevědomých úrovní psychiky, kterou přeusměřovávají k tomu, aby vnímala ohlášené předpovědi jako nevyhnutelné.

Ve vztahu k bezmyšlenkovitě důvěřivému davu je takové programování psychiky předpověďmi (reálnými i pomyslnými, astrologickými i jinými) jedním z prostředků jeho řízení.

Astrologická předpověď je více či méně přesná prognóza vnějších i vnitřních okolností ve vztahu k lidem a společností, ale není to *prognóza-předurčení řízení* ze strany člověka reagujícího na tyto okolnosti. Člověk na předpovědi a okolnosti reaguje na základě své mravně podmíněné duchovnosti

4. Prognostika, proroctví a realizace jediné varianty budoucnosti

zahrnující i jeho vnímání a chápání světa, včetně jeho umění vnímat skutečnost na úrovni biopolí a působit na ni. Navíc astrologie nedokáže zohlednit bezprostřední adresný zásah Shora do průběhu okolností, jenž kdysi také předurčil rytmiku energeticko-informačních procesů v Kosmu, které jsou předmětem jejího zkoumání a výkladů.

*   *
*   *

Předpovědi a proroctví se liší zdrojem svého původu:

- Proroctví vždy přichází z hierarchicky vyšších úrovní v Objektivní realitě, než na jaké se nachází osamocená lidská psychika: tj. z úrovní egregorů (kolektivní psychiky) nebo bezprostředně od Boha a člověku je jen umožněno více či méně adekvátně ho tlumočit sobě podobným.
- Předpověď je plodem vlastního úsilí člověka (intuitivního nebo uvědoměle algoritmického) v hranicích jeho možností, a je to také informace, která mu byla poskytnuta (nebo podstrčena) subjekty, jež nepatří mezi ty, které realizují řízení hierarchicky nadřazené vůči spotřebiteli předpovědi – člověku nebo společnosti.

Nezávisle na způsobu a metodologii předpovědi je pro lidi charakteristické, že si pamatují negativní předpovědi a proroctví, jež se vyplnily; a také výstrahy Shora ztotožňované jimi s negativními předpověďmi. Zároveň se však v dějinách zřídka setkáme s tím, že by si lidé pamatovali *příznivé předpovědi – programy-scénáře řízení ohlášené předem*.

S vysvětlením té skutečnosti, že se v paměti lidstva uchovávají především ty nešťastné předpovědi, které se vyplnily, se v masově vydávané literatuře nesetkáváme. Navíc postoj většiny lidí k předpovědím, jestliže na ně v životě narazí, je tak jako tak chybný, a to nezávisle na tom, zda v předpovědi věří či nevěří, neboť si myslí, že budoucnost je nepředvídatelná ignorující přitom i svou vlastní, ve skutečnosti funkční intuici.

Z hlediska řídicí praxe mají pro řízení význam *především* informace o:

- odchylce procesu od předepsaného režimu;
- již existujících přímých i nepřímých²¹ příčinách, které takovou odchylku mohou vyvolat;
- otevřených možnostech vzniku příčin a odchylek tohoto druhu v budoucnu;
- procesech, jejichž průběh může vést k tomu, že se možnosti tohoto druhu otevřou.

Dáme-li si to do souvislosti s plnou funkcí řízení, tak jejím dřívějším etapám²² odpovídají informace o procesech, jejichž průběh může otevřít nežádoucí možnosti; potom o otevřených možnostech; potom o příčinách; a nakonec o odchylkách, ke kterým došlo.

Stejně je pořadí prioritního významu všech těchto nyní zmíněných skupin řídicích informací při řízení podle plné funkce v intelektuálním schématu řízení prediktor-korektor, neboť řízení průběhu událostí otevírá nebo uzavírá možnosti; za otevřených možností vznikají přímé i nepřímé příčiny, které jsou schopné způsobit odchýlení se řídicího procesu od jeho ideálního průběhu; řízení příčin způsobuje nebo blokuje odchýlení se procesu od zvoleného ideálního režimu; řízení samotného procesu pod vlivem rušivých příčinných faktorů není vždy možné v požadované kvalitě.

V souladu s touto hierarchií mají informace o tom, že řídicí proces probíhá stabilně s odchylkami, jež jsou pod prahem citlivosti systému řízení (tj. vše je v pořádku), podstatně menší řídicí význam než informace o odchylkách; o příčinách schopných vést k odchylkám; o otevírajících se možnostech vedoucích ke vzniku příčin tohoto druhu; o procesech, jejichž průběh může vést k tomu, že se možnosti tohoto druhu otevřou.

²¹ Týká se to příčin, které jsou s ohledem na řetězce příčinných podmínek dostatečně blízké ke zkoumanému procesu. Hodnocení míry „blízkosti“ nepřímých příčin je podmíněno okolnostmi a vymezením řídicího úkolu.

²² Etapy plné funkce řízení a řídicí schémata budou podrobně probrány dále. Potom však bude nutné si zase připamatovat i zde sdělené informace, neboť vše je neustále nutné dávat si do souvislosti.

Bůh není tyran ani sadista, proto lidem skutečně, v podobě jejich předpovědí i věštb-proroctví vycházejících od Něj, poskytuje informace o katastrofické a (nebo) nepříznivé budoucnosti, do které směřuje přítomnost v důsledku VŠEHO, k čemu již v minulosti reálně došlo a probíhá v přítomnosti, a to včetně toho, jaké mají samotní lidé mravně podmíněné záměry do budoucna.

A přestože je s ohledem na emoce příjemné dozvědět se informace o příznivém směřování průběhu událostí, tak to v uvedeném smyslu z hlediska řízení postrádá důležitost.

Na tuto vzájemnou podmíněnost proroctví a uspořádání světa (a ve své podstatě: prognostiky a výsledků řízení) upozorňoval první křesťany apoštol Pavel²³:

«Prorok přece ovládá svůj prorocký dar. Bůh není Bohem zmatku, nýbrž Bohem pokoje. Jako ve všech obcích Božího lidu.» První list Korintským, 14:32-33.

Z toho plyne, že JEDINÁ ÚČELNÁ reakce na negativní prognózu, přičemž nezávisle na tom, jak byla získána (nevědecky „intuitivně“ nebo „vědecky podloženě“), je přehodnotit známou minulost a záměry do budoucna již nyní v přítomnosti: to je známo odedávna (viz v Bibli kniha proroka Jonáše, jeho kázání v Ninive a reakce obyvatel na jeho sdělení), přestože to mnozí nevědí.

Ignorovat předpovědi, jako to dvakrát udělali Trójané (když nedali na varování Kassandry a Láokoóna); utíkat před budoucností, jako to udělali Oidipovi rodiče i sám Oidipus; jít hlavou proti zdi, „pokoušet osud“, tj. pokoušet Boha, bez kvalitativní změny sebe sama, jako to udělal A. S. Puškin, který byl upozorněn na smrtelné nebezpečí hrozící mu z jeho konfliktů s vysokým blondýnem, přestože, a to je *hlavní*, mnohé dokázal vycítit bezprostředně sám; stejně jako M. Ju. Lermontov, který v mnohém zopakoval Puškinův osud; nevšimnout si předpovědi a zapomenout na ni, jako to udělali Angličané, což vedlo ke zkáze Titaniku²⁴ v roce 1912; nebo jako když se Rusko pod vedením Mikuláše II. zapletlo do dvou sebevražedných válek (1904 a 1914), na základě principu „třeba to nebude tak zlé“, navzdory mnohým varováním o nepřipravenosti státu a společnosti vést válku – vždy znamená napomáhat realizaci negativní předpovědi.

«Bůh nezmění to, co je v lidu nějakém, pokud se tento sám nezmění»²⁵ - súra 13:12 (11), tak je v Koránu vysvětlována tragičnost v životě mnohých jedinců i společností.

Kromě toho je jen samotnému Bohu známo, co Sám předurčil jednoznačně a neodvratně a co se nikdy nestane, ať už se bude někdo namáhat, jak chce a znásilňoval svou vůlí Život, aby dosáhl svého v rámci svobody volby, která nám byla Shora dána; to, co je jednoznačně předurčené Shora není možné měnit, v tom smyslu, že v takovém případě je bezpředmětné *otevřít více možných variant* na základě uplatňování pravděpodobností a pravděpodobnostních předurčení.

Rus v dohledné minulosti a obzvláště Ruské impérium v posledních třech stoletích působí zvláště tíživým dojmem z pohledu přístupu obyvatelstva a vládnoucí „elity“ k předpovědím/varováním. Z Koránu je možné si udělat celkový obrázek o vzájemných souvislostech mezi předpověďmi a varováními Shora a účelné a bezúčelné reakci na důležitost toho, co se v životě děje. A přestože byl Korán do ruštiny přeložen G. S. Sablukovem a masově vydán v 19. století, tak se pro vládnoucí „pravoslavnou inteligenci“, vychloubající se svou obzvláštní duchovností, nestal žádným životním ukazatelem. Ovšem Všedržitel byl natolik milosrdný, že se ještě jednou pokusil o varování, takže se v roce 1907

²³ Přestože v životě byl on sám příkladem nevíry Bohu a programování dalšího osud církve, pojmenované „Křesťanskou“, falešnou věroukou. Církvim nosícím Kristovo jméno nebylo Shora dáno přesvědčivě dokázat, že Šalamounovo proroctví (Kniha moudrosti, hl. 2) o neúspěšném pokusu popravít Krista je lživé, že se nevyplnilo. Neboť pokud se vyplnilo, tak všechna svědectví o ukřižování a zmrtychvstání jen svědčí o zaslepení vlastní zlobou těch, kteří nevěří Bohu.

Navíc je třeba pamatovat na to, že před tím, než byl Kristus zatčen v Getsemanské zahradě, tak třikrát vyzýval apoštolů, aby se společně s ním modlili, a varoval je, že jinak se stanou obětmi pokušení. A po tomto svém varování je pokaždé, když se k nim vrátil, našel spící. Z toho plyne, že jestliže apoštolové nevydrželi zůstat vzhůru a modlit se, není možné věřit jedinému jejich slovu o dalším Kristově osudu, věříme-li Bohu a Kristu.

²⁴ Zkáza Titaniku je do všech podrobností popsána v románu M. Robertsona – Marnost, který spatřil světlo světa 14 let před touto největší námořní katastrofou v době míru.

²⁵ V překladu M.-N. O. Osmanova: «... , pokud on sám nezmění smýšlení své. »

4. Prognostika, proroctví a realizace jediné varianty budoucnosti

objevila opera N. A. Rimského-Korsakova – *Pověst o neviditelném městě Kitěži a panně Fevronii*. V souvislosti s touto operou bychom vás rádi upozornili na dvě významné okolnosti:

- zaprvé, Fevronie je zosobněna jako člověk stojící nad obřadností oficiálního pravoslaví, který si v sobě nese bezprostřední živé náboženství (oboustranné živoucí uvědomělé spojení s Bohem) spočívající i v neustálé jednotě emocionálního a smyslového vyladění její duše. Ona je jedinou postavou v celé té opeře s takovými kvalitami projevujícími se v tom, že její jednání je za všech okolností bezchybné, jinak řečeno, ona problémy neprohlubuje, ale řeší.
- zadruhé, je to *jediné umělecké dílo*, ve kterém je bez všech abstrakcí teorie řízení a vědecké terminologie *jednoduše znázorněno*, jak je zapotřebí reagovat na negativní předpověď (varování): v odpověď na tři po sobě jdoucí pokání se třikrát mění budoucnost předurčená Shora pro ty, kteří se káli (tj. upřímně si přiznali svou nepravověrnost a změnili svou mravnost, která je určující pro celou algoritmiku psychiky, neboť je sdílená jak vědomím, tak i nevědomými úrovněmi). **To, co se v náboženství nazývá pokání, je ve své podstatě přehodnocením vlastní minulosti a plánů do budoucna projevujícím se změnou skutečné mravnosti daného člověka**, tj. dochází tak k odstraňování vad jeho mravnosti (její neúplnosti) a dvojakých a neurčitých mravních norem. Platí to jak pro jednotlivce, tak i pro společnost, která se z těchto jednotlivců skládá.

Bůh je milosrdný: znamení, negativní předpovědi, proroctví o neštěstích – jsou svou podstatou vlastně varování, nejde o žádné hloupé zlomyslné strašení. Přicházejí v časovém předstihu (за-благо-временно), aby lidé měli čas se kát, přehodnotit svůj minulý a současný život, změnit svou mravnost a charakter svého chování (у-пра-воления /řízení s uplatněním své vůle) a změnili tak pravděpodobnostní předurčenosti blížících se následků vyvolaných svými vlastními činy; jedním z významů termínu „pravděpodobnostně předurčené“ je i „podmíněné vírou“, náboženstvím. Jenže ruská vládnoucí třída tenkrát plně předvedla svou nadutou hloupost a ohodnotila operu jako „neslanou nemastnou“, „obsahově příliš vážnou“ nebo „farizejsky mystickou“, „málo přísnou ve vztahu ke zrádci Griškovi-Kutěrmovi/Zmatkaři“²⁶ a za tento zmatený galimatyáš ve svých hlavách dost tvrdě zaplatila po roce 1917. V roce 1994 se námět *Pověsti* opět projevil v podmínkách krize v životě společnosti...

Lživé přepisování dějin, kdy se z těch, kteří objektivně konali dobro (tj. jednali v rámci Záměru), dělají zloduší a z mravně pokleslých zloduchů dobrodinci, má na budoucnost přesně opačný vliv než pokání.

Navíc je známá průpovídka „přivolávat neštěstí“. Podstatou té věci je, že když do přítomnosti zanesete informace o těch či oněch možných variantách budoucnosti, měníte tím pravděpodobnostní předurčenosti různých jejích variant. Jestliže jsou ty informace katastrofického charakteru, tak to *při určitém naladění psychiky u lidí* může zafungovat jako programování katastrofického průběhu událostí, tj. fakticky se bude jednat o programování budoucí katastrofy.

Od negativní předpovědi se „přivolávání neštěstí“ liší tím, že předpověď-varování pravděpodobnostně předurčeně snižuje pravděpodobnosti „samorealizace“ neštěstí tím, že umožňuje zavčasu (pohotově) účelově zareagovat řízením na tuto předpověď-varování, zatímco „přivolávání neštěstí“ zvyšuje pravděpodobnosti jeho „samorealizace“ a hodnoty pravděpodobnostních předurčeností tím, že *informačně propojuje do uceleného řídicího algoritmu* jednotlivé oddělené fragmenty potenciálně možného neštěstí, které však před ohlášením této možnosti nestihlo dozrát. To potom vede k tomu, že pro zajištění příznivého vývoje událostí je nutné vyvinout dodatečné lidské úsilí a/nebo musí být provedena intervence Shora s cílem neutralizace a roztržštění nově vytvořeného uceleného algoritmu realizace původně jen potenciální nebo vůbec ne nezbytné katastrofy.

Takže když lidé neumí přiměřeně a odpovídajícím způsobem reagovat na negativní předpovědi i plané obavy (bez otevřených možností vedoucích k neštěstí), když přicházejí nezodpovědně nebo sebejistě a neomylně se svými názory, že někoho čeká v budoucnu katastrofa, tak tím přivolávají jak na sebe, tak i na své okolí neštěstí a těžkosti, které budou muset s určitou mírou pravděpodobnostní předurčenosti překonávat oni sami i ti, do jejichž osudu tak neblaze zasáhli.

²⁶ Citace z tehdejších dobových recenzí.

Proto se davy nemyslicích lidí, co nedokážou rozlišit **varování** před neštěstím od **programování** budoucí katastrofy, bojí špatných předpovědí a v důsledku své vlastní nezpůsobilosti v řízení nenávidí ty, jejichž slova o budoucím neštěstí se naplňují. Přestože by stačilo, aby oni sami byli vnímavější, více přemýšleli a zanechali zlomyslnosti škodíce tím sami sobě.

* * *

ČLOVĚK BY MĚL UMĚT ROZLIŠOVAT, V JAKÝCH PŘÍPADECH VNÍMÁ NEGATIVNÍ PŘEDPOVĚĎ NEZÚČASTNĚNĚ A V JAKÝCH JAKO SKUTEČNOU VÝSTRAHU A KDY SÁM ÚČINNĚ, TŘEBAŽE MOŽNÁ BEZMYŠLENKOVITĚ A NEUVĚDOMĚLE, PROGRAMUJE BUDOUCÍ NEŠŤASTNÝ PRŮBĚH UDÁLOSTÍ.

Připomeňme si příběh Kroisa, který se v delfské věštírně tázal, zda má zahájit válku s Persií. Odpověď zněla: „Kroisos překročením řeky Halys²⁷ velkou říši zničí“. Kroisos v té válce utrpěl porážku a jeho říše byla Peršany dobytá. Když potom obvinil věštírnu ze lži, odpověděli mu kněží, že věštba se do puntíku vyplnila, neboť v ní nebylo upřesněno, *jaká přesně říše* bude zničena.

Jenže ta věc má dvě stránky. Na jedné straně Kroisovi jeho mravnost nadiktovala linii jeho jednání, v jejímž důsledku zahynula jeho říše. Kdyby jeho mravnost byla jiná, tak by také jinak postupoval. A na druhé straně kněží, kteří vycítili matrici-scénář dalšího průběhu událostí a se znalostí jeho objektivní mravnosti, vlastně naprogramovali jeho jednání tak, že se likvidace Kroisovy říše stala nevyhnutelnou. Vždyť věštba nezněla: „Jestliže Kroisos překročí řeku Halys, velkou říši zničí.“ V té formulaci z věštírny slovo „jestliže“ není, takže velkým i malým „kroisům“ nezbyvá, než se buď postavit proti celé kultuře „věstců“²⁸ (včetně současných „cikánek“ a „globů“²⁹), nebo bezvýhradně naplnit to, co jimi bylo naprogramováno.

V tom je i odpověď na otázky, jaké mohou vyvolat proroctví z věštírny určená Láiovi, Oidipovi, Akrisiovi: všechna se nevyhnutelně plní podle předpovědí, neboť se pokoušejí svému „osudu“ utéci nebo s ním začít bojovat, místo toho, aby přehodnotili a změnilí svou mravnost a tím i algoritmiku své psychiky, takže by *proroctví – program původně nevyhnutelné „předpovědi“* nad nimi ztratil svou moc.

* * *

Smysl pro míru na úrovni psychiky reálně poskytuje *algoritmicky neformalizované vnímání* množiny různých variant budoucnosti a odhad pravděpodobnostní předurčenosti každé z nich. Zároveň však tvoří základ i všech algoritmicky formalizovaných metod prognózy, včetně věštění a pravděpodobnostně-statistického matematického modelu.

To, co zde bylo ve vztahu k životu společnosti řečeno o pravděpodobnostních předurčenostech a řízení, našlo svůj odraz v aforismu V. O. Ključevského: „Zákonitost historického jevu je nepřímou úměrná jeho duchovnosti.“ V davo-„elitářských“ společnostech se duchovnost většiny rovná neměnné *jmenovité* nule, proto jsou dějiny davo-„elitářství“ otravné jako ohraná deska, po které jehla běhá v jedné a té samé zaprášené a skřípající drážce vydávající stále dokola jen stejné nesmyslné zvuky. Dějiny davo-„elitářství“ se opakují jako $2 \times 2 = 4$. Případné rozdíly v nich nejsou větší, než jako když je na jedné elektronické kalkulačce hodnota 4,0 znázorněna jako 3,999999 a na druhé 3,999987.

Schopnost vnímat varianty se zanedbatelně malou pravděpodobnostní předurčeností realizace a udržet stabilní řízení v přechodných procesech, které k nim vedou, může Svět změnit k nepoznání. Ale taková možnost se otevírá jen při vysoké duchovnosti, která je mravně podmíněná, v kombinaci s osobním smyslem pro míru, jenž je základem řídicí kvalifikace, kompenzující malou stabilitu přechodných procesů k žádoucí variantě budoucnosti svobodně zvolenou sebekázní.

²⁷ Halys – hraniční řeka, přes kterou Kroisos podnikl v roce 546 před n. l. útok proti Peršanům, čímž zahájil válku, kterou prohrál.

²⁸ Viz analytická zpráva VP SSSR z roku 2009 – Věštírna jako sociální instituce a politická technologie.

²⁹ Podle příjmení jednoho z nejpopulárnějších astrologů v devadesátých letech v Rusku.

4. Prognostika, proroctví a realizace jediné varianty budoucnosti

Aby byl z tohoto důvodu vyloučen krach davo-„elitarismu“, nebo byla v každé historické době pravděpodobnost a pravděpodobnostní předurčenost takového krachu minimalizována, je v Talmudu v různých obměnách uvedeno doporučení následujícího obsahu: «Nejlepší z gójů (ne-židů) je hoden smrti» (!!!). Jestliže se určité kruhy řídí tímto doporučením, a společnost si nepřeje nebo není schopna se před tím ochránit, je zbavována špiček své duchovnosti a její dějiny jsou předurčeny stejně, jako že $2 \times 2 \approx 3,999$. Neboť i když se pravděpodobnost krachu davo-„elitarismu“ v objektivně zformovaných podmínkách liší od nuly (tj. jeho krach je možný), nejsou tu osobnosti schopné ho zajistit prostřednictvím vysoké kvality řízení v podobě realizace příslušné objektivní pravděpodobnostní předurčenosti.

Pro davo-„elitářské“ sociální systémy jsou nejvíce typické situace, při kterých dochází k vzájemným konfliktům povícero dílčích řízení. Proto je v nich jednou ze sociálně významných schopností jedince umění vyhodnocovat pravděpodobnostní předurčenost jeho možné výhry v konfliktní situaci: „já – on“, „já – ona“, „já – oni“. Tuto schopnost si většina lidí vypracovává na základě své životní praxe a je z větší části podmíněna minulými zkušenostmi a pamětí, a ne předvídaním situace díky využití svého smyslu pro míru. A jestliže člověk ze své minulé zkušenosti, aniž si to přímo uvědomuje, nabytí přesvědčení, že v jednom případě z deseti prohraje, tak se podle toho drží zpátky; jestliže je toto jeho přesvědčení založeno na tom, že prohraje v jenom případě ze sta, tak se chová ve vztahu k druhým nezávisleji. A jestli si příslušník davu zvykl, že prohrává v jednom případě z tisíce, tak se bejistě vyhodnocuje pravděpodobnostní předurčenost své výhry v konfliktu z množiny možností jako tu jedinou možnou a jde proto do konfliktu směle, neboť je na sto procent přesvědčen, že vyhraje (s pravděpodobností rovnající se přesně 1,0). Neuvědoměle si tak ztotožňuje konkrétní, pro něj žádoucí okolnosti s celou množinou možných okolností, mezi kterými jsou přítomny i pro něj nepřijatelné varianty. Ve skutečnosti tu totiž naráží na subjektivní hodnocení své budoucí pravděpodobnostně předurčené prohry v konfliktu (založené na *minulé* statistice pravděpodobnosti), jejíž přesná hodnota je menší než 1,0 – 0,999, neboť počet lidí už není řádově 10^3 (v tisících), ale již dávno 10^6 (v milionech) a dnes už dokonce 10^9 (v miliardách) – od poloviny roku 1999 je to více než šest miliard³⁰. Navíc se lidstvo neskládá jen z jemu podobných příslušníků davu.

Příslušník davu o tom ovšem nepřemýšlí a nezodpovědně jde do konfliktu nebo ho dokonce úmyslně s ohledem na vlastní zájmy vyvolá, když jeho vnímání výše pravděpodobnosti předurčené prohry v konfliktu podle jeho *subjektivního hodnocení spadne na nulu*, přestože ve skutečnosti se od nuly liší, přičemž za pro něj nejpříznivějších okolností je menší (<) než 1×10^{-3} . Tito lidé jsou pro své okolí nejvíce nebezpeční. Ono, když otočíte 0,999, tak vám to dá nechvalně proslulé³¹ číslo 666,0. Jenže takový příslušník davu, který svévolně vyvolává konflikty v přesvědčení, že pravděpodobnostní předurčenost jeho budoucí prohry v něm se rovná nule, musí časem narazit na člověka (nebo společenství), jehož možnosti vyhrát v takto vyvolaném konfliktu jsou vyšší než jeho vlastní, nebo na člověka, jenž dokáže vnímat pravděpodobnostní předurčenosti s přesností vyšší než 10^{-3} , a vychází při svém jednání a řízení z těchto svých možností a odhadů. Domýšlivý příslušník davu konflikt s takovými lidmi prohraje, aniž by někdy vůbec stihnul zareagovat, čímž způsobí těžkosti jak sobě, tak i dalším příslušníkům davu, kteří mu důvěřovali. Lidová přísloví to podávají jednodušeji: *i chytřák se jednou spálí*; „*padla kosa na kámen*“, „*tak dlouho se chodí se džbánem pro vodu, až se ucho utrhne*“, „*kdo jinému jámu kopá, sám do ní padá*“, „*boží mlýny melou pomalu ale jistě*“, „*na slabší si troufá a před silnějším couvá*“. A pýcha (*pozn. překl. – která jak známo předchází pádu*) – nadhodnocení sebe samého i svých možností – je podle mnohých věrouk prvním z hříchů, z něhož se rodí všechny ostatní hříšné choutky, tj. choutky, které jsou při pokusech je ukájet nebezpečné jak pro samotného člověka, tak i pro jiné lidi, včetně přírody.

Vzhledem k tomu, že je smysl pro míru umožňující jedinci vnímat varianty a vyhodnocovat pravděpodobnostní předurčenosti realizace každé z nich i jejich souhrnů (a to včetně jejich porovnávání mezi sebou) podmíněn jeho osobitostí, je to tak, že osobnostní faktor má v nestandardních situacích

³⁰ Řádově 6,7 miliard lidí v polovině roku 2008. Výhled do roku 2050 je 9,1 miliard lidí a dále jako jedna z variant – stabilizace na této úrovni.

³¹ Číslo šelmy — jeden z významů tohoto čísla spočívá v tom, že základ davo-„elitářské“ společnosti má i své psychologické pozadí: nadvládu zvířecích instinktů nad ostatními složkami lidské psychiky u většiny obyvatelstva.

převahu nad standardním vzděláním na všech kvalifikačních úrovních v každé z oblastí lidské činnosti ve společnosti. Samotné vzdělání má (stejně jako všechno v životě lidí) mravně podmíněný charakter. Ovšem za každé úrovně mravnosti a etické orientace člověka je vzdělání bez rozvíjení smyslu pro míru k ničemu, neboť člověk tak není schopen dávat si do správných souvislostí s aktuálním děním dokonce ani již získané znalosti a osvojené návyky, což mu znemožňuje řídit bez způsobení nějaké škody dokonce i standardně dobře řešitelné situace. Navíc je samotné vzdělání – získané znalosti a osvojené návyky – jen „doplňkem“ ke struktuře psychiky³², takže převládají-li v ní zvířecí instinkty nad ostatními jejími složkami (rozumem, intuicí a dalšími), neliší se vzdělaný člověk svým jednáním od cvičeného zvířete.

V tomto kontextu představuje *struktura psychiky* určitý termín. Je zřejmé, že intuice, instinkty a rozum jsou v jednání člověka (na základě jeho psychické činnosti i v jejím průběhu) jevy různého hierarchického řádu. Podle našeho názoru je – *pro lidský typ struktury psychiky* – normální, tvoří-li vrozené reflexy a instinkty základ, na kterém se buduje rozumové chování; je normální, když intuice poskytuje informace, kterým člověk svou intelektuální činností dokáže porozumět. Takže pro lidský typ struktury psychiky je normální, když stojí v její hierarchii intuice nad rozumem, rozum nad instinkty, což všechno dohromady zajišťuje, aby člověk žil v souladu s biosférou Země, Vesmírem a Bohem.

Nicméně dost často pozorujeme, jak se rozum stává nevolníkem a obsluhuje zvířecí instinkty člověka; jak rozum sám sebe vyvyšuje a snaží se ignorovat intuitivní odhady, a dokonce plně vytěsnit intuici z psychiky; jak se všichni společně pokouší odvracet od Božího záměru, což vede k tomu, že se člověk stává obětí své nepřekonatelne omezenosti a nepřičetnosti, a získává tak nelidskou strukturu psychiky, která se v závislosti na organizaci komponent jeho psychiky dělí na několik typů:

Jestliže rozum zavrhuje intuici nebo slouží – jako nevolník – instinktům, tak to není lidský, ale *zvířecí typ struktury psychiky*. Přitom je nutné mít na zřeteli tu skutečnost, že i při zvířecí struktuře psychiky může být intelekt vysoce na výši a jeho nositel být význačným odborníkem v té či oné oblasti činnosti civilizace³³ (včetně magie), aniž by se z něj stal opravdový člověk.

Stejně tak se *struktura psychiky biorobota (zombie)* liší od lidské tím, že způsobem zpracovávání informací přichází o svobodu ve svém jednání, což potom vede k tomu, že jedinec autonomně plní program³⁴ chování infiltrovaný do jeho psychiky (stává se z něj autonomní robot-automat) nebo není schopen bránit vnější aktivizaci svých vlastních návyků a kvalit, tj. někým jiným dle jeho libovůle (dálkově ovládaný robot). Kromě toho mohou zombifikační programy v chování jedince nabýt hierarchicky vyšší důležitosti než vrozené instinkty, takže na jedné straně v určitých situacích zombie neprojevuje na příslušné stimuly instinktivně-zvířecí reakce a na rozdíl od nositelů zvířecí struktury psychiky, kteří se ani nepokoušejí krotit svou zvířecí podstatu, může vypadat jako člověk; a na druhé straně může v psychice zombie docházet ke konfliktům mezi behaviorálními programy instinktů a zombifikačními programy chování, a také mezi různými zombifikačními programy.

Démonické osobnosti o sobě mají (*vědomě nebo neuvědoměle*) *přehnané mínění*, a upadají-li do zvířecí struktury psychiky, struktury psychiky zombie nebo přebývají ve svévoli individualismu, který se osvobodil ze zajetí instinktů a zombifikačních programů, plodí agresivně-parazitický individualismus činící si nárok na to, že v lidstvu budou zaujímat postavení nadlidí. To znamená, že v základu *démonického typu psychiky* leží nelidská struktura psychiky těch, komu bylo Shora dáno stát se skutečnými lidmi.

³² O typech struktury psychiky viz Příloha.

³³ Jinými slovy, přestože člověk nemůže získat svou lidskou důstojnost, aniž by se profesionálně uplatnil v té či oné společensky užitečné práci, samotná profesionalita ještě nesvědčí o jeho lidské důstojnosti. Vysoký odborník nemusí být opravdovým člověkem, jen doplňkem ke svému pracovnímu místu. Jiný zase může poučovat jiné o lidských právech a humanismu, přičemž nic jiného dělat neumí a ani nechce, a přesto to z něj opravdového člověka nečiní.

³⁴ Který může být mnohovariantní; nebo to také mohou být převzaté fragmenty programů z kolektivního nevědomí.

5. Řízení: kvalita a optimálnost

Subjekt řízení může v podstatě řídit pouze objektivně existující procesy (objekty), které jsou z jeho hlediska stabilní ve smyslu své předvídatelnosti. Jestliže bude jejich objektivní existence a předvídatelnost iluzorní, povede to časem ke zcela reálnému rozčarování.

V mnohých případech existence stability podle předvídatelnosti **objektivně umožňuje** dovést proces, který se **objektivně rozvíjí**, k subjektivně předpovězenému cíli zvolenému z množiny (početně definované či nespočetné, konečné či nekonečné) objektivně možných variant rozvoje procesu. Zde se slovem „objektivně“ rozumí především hierarchicky vyšší souhrnné řízení podporované Nejvyšším. Rovněž řídicí subjekt, který se opírá o stabilní předvídatelnost(,) **v mezích hierarchicky vyššího souhrnného řízení(,)** může řešit ze svého hlediska přijatelným způsobem situace *konfliktního řízení* vznikající, když jeden objekt *řídí několik* subjektů. Tučně vyčleněná slova platí jak pro začátek věty, tak i pro její konec, neboť hierarchicky vyšší souhrnné řízení stojí nad tímto konfliktem. Dvě čárky jsou uvedeny v závorkách, protože text vyčleněný tučně bude souvětí naplňovat smyslem v obou případech, kdy střídavě bude platit jedna z těchto čárek.

Je asi zřejmé, že „řízení“ vždy doprovází pojem **kvalita řízení**. Charakteristicky reálného řízení se vždy liší od těch ideálních, jaké předepisuje vektor cílů řízení. Vektor chyby řízení se rovná „rozdílu“ mezi vektorem cílů a vektorem průběžného stavu objektu. Vektory chyb, ve kterých ani jedna z dílčích chyb řízení nepřekračuje subjektivně předepsané přípustné odchylky od ideálního režimu, tvoří přípustnou množinu vektorů chyb. Vzhledem k tomu, že rozměrovost vektoru chyby (počet dílčích cílů řízení v jeho sestavě) může být dost velká, není vždy vhodné používat tento celkový vektor pro porovnávání různých procesů řízení na základě jednoho a toho samého vektoru cílů, který je jim společný. Proto při porovnávání, jestliže platí, že zaprvé ani jedna z dílčích chyb nevychází za přípustné meze a zadruhé není zapotřebí ve vektoru cílů přehodnocovat hierarchii priorit; je dobré mít jedno hodnocení vektoru chyby, které by umožnilo odpovědět na otázky: Dobře nebo špatně? Lépe nebo hůře? Takové hodnocení se nazývá **kvalita řízení**; je to míra vektoru chyby, tj. souhrnné hodnocení celého souboru dílčích chyb řízení, které jsou jeho součástí.

Plný výčet cílů řízení ve vektoru cílů je možné rozčlenit na skupiny a na základě komponent, z nichž se budou skládat, sestavit dílčí hodnocení kvality řízení; potom tato dílčí hodnocení pospojovat do nového vektoru chyby s daleko menší rozměrovostí, než měl výchozí (je možné do něj zařadit i celkové hodnocení kvality řízení). Sestavení pomocného vektoru chyby řízení, který v sobě zahrnuje i dílčí hodnocení kvality řízení, může být užitečné při provádění analýzy režimů manévrů, kde může docházet k tomu, že v různých etapách manévru bude celkový vektor cílů měnit své hierarchické uspořádání i rozměrovost. Může-li být vektor chyby interpretován formou číselného algebraického n -rozměrového vektoru (sloupec čísel), může být za jeho míru zvolena některá z norem³⁵ vektoru (například eukleidovská norma, tj. jeho „délka“ – úhlopříčka rovnoběžnostěny sestaveného na základě komponent vektoru v n -rozměrovém prostoru s ortogonální bází).

Je-li zvoleno určité pravidlo, na kterém je založeno hodnocení kvality řízení, je přeměna vektoru chyby v hodnocení kvality řízení jednoznačná; zpětný přechod je díky mnohorozměrnosti prostoru cílů řízení mnohoznačný, a proto není přínosný.

Hodnocení kvality řízení je vždy subjektivní: zaprvé se jedná o subjektivní výběr množiny dílčích cílů řízení; zadruhé je subjektivně vybírána hierarchie jejich důležitosti; zatřetí je možné na základě jednoho a toho samého vektoru chyby vytvořit nejedno zobecňující hodnocení celého souhrnu dílčích chyb, které jsou součástí vektoru, s využitím různých pravidel (algoritmů) jejich přeměn. Tyto tři faktory je nutné brát do úvahy dokonce i při porovnávání jednotlivých hodnocení kvality řízení prostřednictvím procesů stejné kvality, které jsou však řízeny různými subjekty.

---

³⁵ Jedná se o stroze matematický termín, viz lineární algebra a matematická analýza. (Nebudeme-li příliš zabíhat do matematických definic, je norma vektoru jeho vyjádřením pomocí jednoho čísla na základě pravidla zadaného pro přepočítání hodnot komponent vektorů, jehož výsledkem je hodnota normy vektoru.)

V situacích konfliktního řízení jednoho a toho samého objektu různými subjekty je otázka kvality řízení o to více mnohoznačná v závislosti na tom, co konkrétně každý z řídicích subjektů vnímá jako dílčí chyby a dílčí cíle řízení, jak poskládá z vektoru cílů a vektoru chyb své řízení, jak při shodě cílů vzniknou koalice objektivních spojenců, které se rozpadnou, když se proces konfliktního řízení následně dotkne jejich rozdílných cílů, což potom vede k tomu, že jsou v koalici vytvářena hodnocení chyb řízení, jež se vzájemně vylučují.

Jedinou výjimkou v subjektivizmu hodnocení kvality řízení je porovnání souhrnu dílčích procesů stejné kvality v souhrnném procesu hierarchicky vyššího řízení. Hodnocení kvality řízení provedené Všedržitelem v hierarchicky Nejvyšším řízení je ve vztahu ke každému z dílčích procesů, které jsou do něj vloženy, objektivní.

* * *

V podmínkách mnohorozměrnosti vektoru cílů hierarchicky vyššího souhrnného řízení, a do něj vložených dílčích řízení, může docházet k zajímavé a pro praxi významné osobitosti. Vezměme si vložený proces řízení s následujícími vlastnostmi: součástí jeho vektoru cílů je i určitý počet dílčích cílů hierarchicky vyššího souhrnného řízení, přestože jeho hierarchie cílů je třeba úplně opačná k hierarchii cílů tohoto nadřazeného řízení. Přičemž daný vektor cílů může být při porovnání s tím hierarchicky Nejvyšším velice primitivní. Ovšem jeho řídicí subjekt vytyčí velice přísné požadavky s ohledem na dílčí chyby řízení, jež jsou i součástí hierarchicky vyššího vektoru chyby a proces tedy probíhá v mezích těchto přísných požadavků. Potom se může stát, že hierarchicky Nejvyšší hodnocení kvality řízení v tomto procesu bude vyšší než u jiných vložených procesů stejné kvality, jejichž vektory cílů sice také ve velké míře odpovídají hierarchicky Nejvyššímu vektoru s ohledem na dílčí cíle a jejich hierarchii, ale jejichž vektory chyb řízení „se potulují“ v mezích, které byly subjektivně uznány za přípustné, avšak jsou natolik široké, že neodpovídají požadavkům Nejvyššího řízení.

* * *

*

Z množiny procesů stejné kvality, jejichž řízení je podřízeno pro ně společnému vektoru cílů a hodnocení kvality řízení, se proces s extrémním (nejvyšším nebo nejnižším) hodnocením kvality řízení nazývá optimálním.

Zkrátka, *optimálním řízením* je to řízení, kterým je dosahována nejvyšší úroveň kvality řízení.

Od toho se odvíjí veškerá teorie optimálního řízení postavená na principu dosahování maximálního hodnocení kvality řízení. Ovšem vzhledem k tomu, že v základu pojmu optimálnost leží subjektivně určené kategorie vlastní procesu řízení, je pojem optimálnosti také subjektivní. Nejčastěji je pojem optimálnost chápán ve smyslu minimální spotřeby zdrojů, ve smyslu maximálních nebo minimálních charakteristik objektu a ve smyslu minimální doby manévru pro přechod z jednoho režimu do jiného. Ve většině případů se různorodě pojímané optimálnosti vzájemně vylučují. Také je možné kritéria optimálnosti sestavit z kombinace několika dílčích kritérií optimálnosti.

Pro optimalizaci řízení projektů, jejichž realizace se na různých místech, v různou dobu a pořadí účastní mnoho vykonavatelů (fyzických i právnických osob), mohou být použity takzvané „síťové metody“. Teorie a praxe „síťového plánování“ vlastně spočívá v odkrývání mezníků rozdělujících různé etapy a fáze realizovaného projektu, kterým je možné objektivně přiřadit jednoznačné hodnocení „splněno – nesplněno“, „bylo – nebylo dosaženo očekávaného výsledku“, a to jak ve vztahu ke každému z fragmentů práce, tak i k jejímu celku. Bude-li toto rozdělení celkové práce na fragmenty (etapy), jež budou fakticky vymezeny kontrolními mezníky „splněno – nesplněno“, znázorněno graficky, bude schéma projektu vypadat jako síť, na které budou mít kontrolní mezníky vyznačující ukončení jedné etapy a zahájení navazujících etap podobu uzlů a samotné etapy přímek spojujících jednotlivé uzly.

Síťové metody se používají pro optimalizaci projektů s cílem vykonat vytyčenou práci v co nejkratším čase. Při určování doby trvání etap mezi kontrolními mezníky se při sestavování (znázorňování) plánovaných prací v síťových grafech vychází z normativní databáze „trvání technologických

operací“ pro různé druhy prací. Tato databáze je formována systémem účetní evidence spotřeby zdrojů a dobou trvání reálných technologických operací s ohledem na aktuální organizaci prací v podniku, a v řadě případů i na základě intuitivních odhadů.

Vypracovány byly algoritmy umožňující vypočítat celkovou dobu trvání realizace projektu; a také zjistit, jaká je hierarchie závislostí celkové doby trvání projektu s ohledem na možnost, že se plnění jednotlivých etap pozdrží a tak dále. To vše se dá dohledat v odborné literatuře³⁶.

Síťové metody mohou být využity v algoritmu metody dynamického programování, neboť v některých *hierarchicky víceúrovňových modelech řídicích procesů* mohou být krokové výhry v metodě dynamického programování získány právě díky síťovým metodám.

Optimální řízení může být jen jedno nebo i vícečetné díky tomu, že jedna a ta samá hodnocení kvality řízení mohou odpovídat celé množině vektorů chyby řízení. V takovém případě je nutné buď přehodnotit kritérium optimálnosti, nebo ho doplnit nějakými omezeními pro ty či ony komponenty vektoru chyby řízení ve vztahu k prioritě cílů řízení ve vektoru cílů.

V řadě případů se nedaří odhalit optimální řízení kvůli složitosti nebo nepřijatelné pracnosti vyřešení úkolu o předvídatelnosti chování objektu. V takovém případě by měla být z celé množiny možných variant řízení vybrána podmnožina variant, ve které hodnocení kvality řízení dosahuje přijatelných hodnot s tím, že se je nutné se omezit na jednu z variant, která byť i nebude optimální, bude mít přijatelnou úroveň kvality řízení.

Vrátíme-li se k plné funkci řízení, je kvalita řízení podmíněna:

- zaprvé koncepcí řízení (řídicím řešením);
- zadruhé kvalitou řízení podle koncepce zvolené k realizaci.

---

³⁶ V Sovětském svazu byly síťové metody v módě v šedesátých letech 20. století, kdy byli lidé k jejich používání nuceni byrokraticky. Jenže vzhledem k tomu, že v době brežněvovské stagnace objektivní i subjektivní faktory v životě společnosti bránily optimalizaci řízení projektů i národního hospodářství jako celku, tak jakmile přešla jejich móda, rychle se na ně zapomnělo. A jejich praktické výstupy uplatněné v počítačových programech byly poztráceny s přechodem na počítače nových pokolení, se kterými nebyly ty „staré“ programy kompatibilní.

Navzdory tomu dnešní řídicí kultura vyžaduje znalost síťových metod a umění je využívat pro optimalizaci řízení projektů a práce podniků.

V materiálech Koncepce sociální bezpečnosti se o možnostech využití síťových metod pro optimalizaci organizace a systemizovaných struktur podniků dočtete v práci vnitřního prediktoru SSSR – *O kultuře administrativní činnosti* a v práci *Základy sociologie*.

6. Uzavřené systémy

V převážné většině případů nemají objekty (procesy), se kterými máme v životě co do činění, tu vlastnost, že by se samy řídily v režimu, který by pro nás byl žádoucí. Tato okolnost nás staví před nutnost řešit ty či ony úkoly řízení, což znamená, že:

- buď musíme v objektu (procesu) odhalit nějaký řídicí systém a nastavit ho tak, aby byl objekt (proces) řízen v režimu pro nás žádoucím;
- nebo musíme řídicí systém vytvořit a napojit ho na objekt (proces), kterých chceme řídit.

Jedno i druhé nás přivádí k pojmu „uzavřený systém“:

„**Uzavřený systém**“ – objekt řízení (proces), který je sám v součinnosti s prostředím a systémem, který ho řídí, vzájemně propojení řetězci přímých a zpětných vazeb.

Účelem systému řízení (jako komponenty uzavřeného systému) je vypracovávat řídicí signál a odesílat ho prostřednictvím přímých vazeb do objektu a prostředí. Je pochopitelné, že systém řízení musí odpovídat jak vektoru cílů řízení, tak i objektu řízení a vlivu prostředí na něj.

V tom nejobecnějším slova smyslu řízení a jeho odraz **vždy** znamenají vzájemnou vloženost pojmů, jež vyjadřující tyto procesy, i samotné objektivní procesy probíhající v Objektivní realitě. Řízení se jako informačně-algoritmický proces odráží: z objektu a prostředí obklopujícího objekt řízení jsou do systému řízení vedeny zpětné vazby; a ze systému řízení vedou do objektu a prostředí přímé vazby.

Přímé vazby se dělí na vnitřní a vnější:

- ty, které jsou lokalizované v mezích objektu a systému, který jej řídí, jsou **vnitřní přímé vazby**;
- ty, které vedou ze systému řízení a objektu do vnějšího prostředí jsou **vnější přímé vazby**.

Analogickým způsobem se na vnější a vnitřní dělí i zpětné vazby:

- ty, kterými jsou vedeny informace o stavu prostředí a postavení objektu v něm, jsou **vnější zpětné vazby**;
- a ty, kterými přicházejí informace o stavu prvků objektu a jeho systému řízení jsou **vnitřní zpětné vazby**.

* * *

Tyto definice termínů „přímé“ a „zpětné vazby“, „uzavřený systém“ v sobě skrývají některé implicitní věci významné v kontextu DVTR. V důsledku existence těchto implicitních věcí – jsou definice uvedené v kontextu DVTR všeobecnější a zahrnují takový smysl, jaký těmto termínům v historicky vzniklých technických verzích teorií řízení není vlastní.

Klasická definice termínu „uzavřený systém“:

«Uzavřený systém řízení je systém řízení, ve kterém je řídicí vliv formován funkcí odchylky hodnoty řízené veličiny od požadovaného zákona určujícího její změnu.» (Velká sovětská encyklopedie, 3. vyd., 9. díl, str. 325).

Na základě definice takového druhu se jedná, pokud je řeč o přímých a zpětných vazbách v uzavřeném systému, pouze o vazby s objektem řízení, ale již ne s prostředím. Přitom se pod přímou vazbou rozumí řídicí zásah a pod zpětnou vazbou vyslání informací o reakci objektu řízení na tento zásah zpět do řídicího systému. V podstatě se v definicích termínu „uzavřený systém“ takového druhu má za to, že v uzavřených systémech informace, na jejichž základě se v každém časovém okamžiku vypracovává řídicí vliv, zahrnují i informace o řídicím vlivu vypracovaném někdy v minulosti. Jinak řečeno, některé informační toky procházející systémem řízení jsou uzavřeny a obíhají po kruhové smyčce, což dalo název termínu „uzavřený systém“.

Jsou však i spojení „objekt + řídicí systém“, ve kterých neexistují zpětné vazby podmiňující průběžné řízení řízením vypracovaným v minulosti. Takové je programové schéma řízení (o kterém bude řeč dále) a ve schématu řízení prediktor-korektor (také bude dále rozvedeno) nejsou některé z vazeb, pokud bychom je považovali za „zpětné“ v tradičním chápání tohoto termínu, vedeny přes minulost,

6. Uzavřené systémy

ale přes předvídanou budoucnost v tom smyslu, že stávající řízení v sobě zahrnuje předpověď chování řízeného objektu, jejíž součástí jsou i informace o variantách průběžného řízení.

Přítom však v historicky vzniklých technických verzích teorie řízení neexistuje termín pro označení spojení „objekt + řídicí systém“ v obecném pojetí. Proto jsme se při výkladu DVTR ocitli před volbou:

- buď toto spojení nějak nazvat (přítom samotné slovo „vazba“ očividně není vhodné, protože je možné jej použít v těch nejrůznějších kontextech);
- nebo v kontextu DVTR rozšířit výklad termínů „přímé“ a „zpětné vazby“ a „uzavřený systém“.

V minulých redakcích DVTR byl použit přístup rozšířeného výkladu těchto termínů, který ale nebyl vysvětlen, což u určité části čtenářů (obzvláště těch obeznámených s nějakými technickými verzemi teorií řízení) vyvolávalo otázky.

V současné redakci jsme zachovali přístup rozšířeného výkladu zmíněných termínů, a proto je v kontextu DVTR nutné přijmout definice přímých a zpětných vazeb s jejich členěním na vnější (vedoucí do prostředí) a vnitřní (lokalizované v hranicích objektu řízení a systému řízení) tak, jak byly dány výše.

Také je užitečné zavést pojem „síla vazby“. V každém konkrétním případě může být použit (určen podle smyslu):

- pro přímé vazby – uvedením do souvztažnosti síly řídicího působení vysílaného z řídicího systému na objekt nebo prostředí a vlastních charakteristik objektu řízení (s ohledem na okolnosti, třeba při řízení pohybu ve smyslu teoretické mechaniky to může být poměr sil řídicího působení k hmotnosti, momentu setrvačnosti, charakteristikám sil a odporovým momentům);
- pro zpětné vazby – uvedením do souvztažnosti síly řídicího působení vysílaného z řídicího systému, parametrů charakterizujících odchylku objektu od zadaného režimu a parametrů charakterizujících působení prostředí na objekt, na které příslušně reaguje systém svým řízením.

Proto, abychom nevytvářeli zbytečně moc termínů a nemuseli uvádět speciální vysvětlivky ve vztahu k takovým dílčím případům řízení jako je programové řízení (bez zpětných vazeb) a řízení podle schématu „prediktor-korektor“ (kde se část vazeb, jež by v tradičním přístupu bylo možné nazvat zpětnými, váže na předpovídanou budoucnost), tak i v případě, že mezi objektem a systémem řízení je alespoň jedna vazba s nenulovou „silou“ – přímá nebo zpětná – budeme takové spojení nazývat také „uzavřeným systémem“.

A navíc, dáme-li si proces projektování a vytvoření spojení „objekt řízení + řídicí systém“ do souvislosti s plnou funkcí řízení, tak všechny vazby tohoto druhu jsou uzavřenými systémy, neboť bez vyřešení úkolu o předvídatelnosti chování nejsou realizovatelné nebo nefungují.

*   *
*

Příkladem uzavřeného systému je auto s řidičem. Auto je objekt řízení a řidič, či ještě přesněji – algoritmika jeho psychiky – je řídicí systém. Zpětné vazby jsou navázány prostřednictvím zraku, sluchu, hmatu a vestibulárního aparátu řidiče a přímé prostřednictvím jeho rukou a nohou působících na výkonné orgány objektu: volant, pedály, řadící páka, spínací páky a tlačítka. Navíc jsou hierarchie uzavřených okruhů přímých a zpětných vazeb v systémech a zařízeních automobilu, i v samotném člověku.

Samořídící se objekt, ve kterém se nedaří vyčlenit systém řízení tímto objektem, je také uzavřeným systémem, neboť v něm samotném dochází ke kruhovému uzavření přímého a zpětného odrazu informací v určité hierarchii okruhů jejich oběhu. Příkladem takového druhu samořídících se objektů s nelokalizovaným systémem řízení je splachovací nádržka u záchodu s plovákovým regulátorem úrovně vody. Systém řízení není lokalizovaný v tom smyslu, že ho není možné rozlišit od samotného objektu, jako se dá oddělit řidič od automobilu nebo blok autopilota od samotného letadla. Navíc ani metodou odstranění uzlů z uzavřeného systému s nelokalizovaným systémem řízení není možné dosáhnout ničeho jiného, než je jeho uvedení do havarijního či úplně nefunkčního stavu; v uzavřených

systémech s lokalizovaným systémem řízení odstranění systému řízení v podstatě nenaruší funkčnost řízeného objektu.

Systém řízení objektem (ať už lokalizovaný či ne – to je jedno) v souladu s vektorem cílů řízení a na základě informací o stavu uzavřeného systému a okolního prostředí (tj. na základě vektoru stavu), a v souladu s tím, jak systém řízení interpretuje příčinné podmíněnosti, jinými slovy, „objektivní zákony“ existence uzavřeného systému v prostředí, formuje řídicí signál, tj. zakódované informace o tom, jak má vypadat řídicí působení, aby chování objektu odpovídalo vektoru cílů a vektor chyby nepřekračoval přípustné meze. Řídicí signál je přes přímé vazby veden k výkonným orgánům (a v případě nutnosti i do okolního prostředí), což zajišťuje řídicí působení na objekt. V průběhu řízení přicházejí do systému řízení řetězci zpětných vazeb informace o stavu okolního prostředí, objektu, výkonných orgánů i samotného systému řízení.

To znamená, že řízení je jeden uspořádaný souhrn úkonů různého druhu prováděných prvky tvořícími **uzavřený systém**, jenž sám má podobu hierarchie okruhů, po kterých obíhají informace měnící se v procesu realizace koncepce řízení. Ta se zase skládá z dílčích koncepcí řízení (účelových funkcí) a jejich souhrnu. Řízení je ucelená funkce: ucelená v tom smyslu, že kdyby z ní byly odstraněny ty či ony její etapy, znemožňovalo by to realizaci řízení a jeho cíle by se staly nedosažitelnými.

7. Způsoby řízení: strukturní, a v supersystémech navíc bezstrukturní a na základě virtuálních struktur

V procesu řízení uzavřený systém a jeho část – systém řízení – vytváří strukturu podřízenou vektoru cílů (podmíněnou vektorem cílů), která je nositelem koncepce řízení a **účelových funkcí**, ze kterých se skládá. Kvalitu řízení přitom zajišťují dva faktory:

- **architektura struktury**, tj. funkční zátěž jejích prvků (včetně kanálů informační výměny) a uspořádanost (organizace, hierarchie) prvků ve struktuře;
- charakteristiky průčeschnosti, funkční způsobilost samotných prvků jako součástí dané struktury vykonávat určené funkce (svého druhu „kvalifikační“ úroveň prvků).

Chyby dopuštěné při vytváření struktury vedoucí k jejímu celkovému nesouladu s vektorem cílů a množinou přípustných vektorů chyby, mohou prakticky vynulovat vysokou funkční způsobilost prvků struktury; neboť i když budou tyto prvky funkčně způsobilé (vyhovující), vektor chyby řízení se bude nacházet mimo přípustné meze.

A je-li tato struktura vytvářena před započítím procesu řízení a její architektura a základna prvků se v jeho průběhu nemění, jsou charakteristicky vektoru chyby řízení určovány především shodou architektury struktury s vektorem cílů a množinou přípustných vektorů chyby řízení: což nám dává důvod k tomu, aby byl tento způsob řízení nazýván **strukturním**.

Při řízení strukturním způsobem jsou přes prvky struktury, která se v procesu řízení nemění, adresně šířeny funkčně orientované informace. Příkladem strukturního řízení v technice je řízení letadla za pomoci autopilota, který je vlastně tvořen strukturou různorodých prvků; velitelský sbor jakéhokoliv vojenského útvaru, administrativa jakéhokoliv podniku, úřady apod., to všechno jsou také struktury.

Bezstrukturní řízení je možné realizovat v **supersystémech** skládajících se z množiny v určitém smyslu analogických prvků. Navíc se může ukázat, že prvek supersystému, posuzovaný sám o sobě, je vlastně také systémem³⁷ nebo dokonce supersystémem. Proto byl kvůli zestručnění označování systému, jenž se skládá z množství dalších vložených prvků-systémů, zvolen termín „**supersystém**“. Každý z prvků supersystému má s určitou mírou pravděpodobnosti schopnost zapamatovat si informace, které jím procházejí, a také s určitou mírou pravděpodobnosti tyto informace přeposílat jiným prvkům patřícím do této množiny; což znamená, že v této množině mohou probíhat procesy přímého a zpětného odrazu informací. Chování prvků této množiny je určováno jejich vnitřním informačně-algoritmickým stavem. To vše v souhrnu znamená, že:

1. Všechny prvky jsou schopné samořízení na základě informací ve své paměti.
2. Každý z nich je možné řídit zvnějšku, neboť mohou přijímat informace do své paměti (viz bod 1).
3. Mohou řídit jiné prvky (viz bod 1 a 2), neboť mohou předávat informace ze své paměti jiným prvkům dané množiny.

Cirkulační šíření informací (kdy jedna a ta samá informace prochází větším počtem prvků), podřízené určitým statistickým charakteristikám a různorodým hodnocením možného průběhu událostí, má svou pravděpodobnostní předurčenost změny informačního stavu paměti prvků dané množiny. Pravděpodobnostní předurčenost změny stavu paměti prvků vede ke změně statistických charakteristik jejich samořízení. Z toho plyne, že je-li možné stabilně ve statistickém smyslu předpovědět šíření informací v této množině a jeho následky (tj. vzniká-li takto předvídatelná statistika jevů), je možné tuto množinu i její bezstrukturní samořízení začít řídit bezstrukturně. V takové množině prvků, jejichž paměť se nachází v různém informačním stavu, podřizujícím se statistickým zákonitostem, existuje pravděpodobnostní předurčenost a pravděpodobnost toho, že cirkulační neadresný průchod informačního modulu s určitým obsahem daným prostředím povede k tomu, že se prvky množiny na základě samořízení poskládají do jedné nebo i více struktur orientovaných na nějaký vektor cílů, jenž bude

---

³⁷ Systém je množina prvků, které jsou mezi sebou a s prostředím obklopujícím systém ve vzájemné součinnosti, přičemž jsou určeny:

- funkční specializace každého prvku, tj. jejich množstevní a kvalitativní složení;
- vzájemné vazby mezi nimi;
- algoritmika fungování prvků i systému jako celku.

odpovídat obsahu tohoto informačního modulu, a to v průběhu celkem přijatelného časového intervalu, přičemž vektor chyby v tomto vzniklém procesu řízení nepřekročí přípustné meze.

Jinými slovy:

Při bezstrukturním řízení v sobě množina více či méně vzájemně se podobajících samořídících prvků, které jsou mezi sebou a s prostředím ve vzájemné součinnosti, pravděpodobnostně předurčeně zformuje uzavřené systémy odpovídající vytyčenému vektoru cílů a množině přípustných vektorů chyb.

Hlavní rozdíl mezi bezstrukturním a strukturním řízením

Při bezstrukturním řízení není struktura formována direktivně-adresně před začátkem procesu řízení, ale vzniká řízeně (nebo samořízením) v návaznosti na realizaci pravděpodobnostně-statistických předurčeností v průběhu procesu řízení na základě **převážně** neadresné cirkulace informací v množině prvků tvořících supersystém.

Proto je množina prvků, ve které probíhá proces bezstrukturního řízení, sama o sobě **uzavřeným systémem**³⁸ hierarchicky uspořádaných okruhů přímých a nepřímých vazeb, jehož architektura se mění v průběhu procesu řízení, přičemž tato množina prvků tvoří prostředí, které v sobě samo v procesu samořízení formuje struktury.

Bezstrukturní řízení je ve své podstatě – řízení statistických charakteristik mnohočetných (masových) jevů ovládajících *množinu prvků* na základě pravděpodobnostně-statistických předurčeností uchovávání, šíření a zpracování informací a jejich vyhodnocování (řídícím subjektem) na základě smyslu pro míru a statistických modelů. Společné řízení strukturním i bezstrukturním způsobem probereme dále.

Dobrym příkladem bezstrukturního řízení je autobus bez průvodčího s platebními automaty. *Cíl řízení*: distribuce lístků, vybírání peněz za přepravu a informování o zastávkách. To vše musí zvládnout sami cestující, neboť ve většině případů vysílání o zastávkách v autobusech nefunguje a řidič se musí věnovat řízení: prodej lístků a tím spíše ohlašování zastávek za jízdy mu brání v jeho práci. *Koncepce řízení zahrnuje*: příjem peněz, jejich rozměnění, vracení drobných, výdej lístků, kontrolu černých pasažérů a informování cestujících o zastávkách, kde by měli vystoupit. Což vlastně byly povinnosti průvodčího; v autobuse bez průvodčího je vykonává neustále se měnící skupina cestujících na základě informací uložených v jejich paměti.

Tento příklad ukazuje, že jeden a ten samý cíl řízení může být proveden strukturním způsobem (přestože je průvodčí sám, jedná se o strukturu) i bezstrukturním způsobem. Je zde vidět i subjektivismus při hodnocení kvality řízení dosahované v každém z těchto dvou způsobů. Chcete-li, aby maximální procento cestujících cestovalo s lístky a nikdo si nepletl zastávky, je průvodčí lepší. Zajímá-li vás zisk z provozování přepravy cestujících, tak pokud vám částka ušetřených výplat průvodčích kompenzuje ztráty z nárůstu počtu černých pasažérů a navýšení počtu revizorů, je lepší jezdit s platebními automaty bez průvodčího na samoobslužném principu.

Vezmete-li do úvahy celý systém městské veřejné dopravy z hlediska subjektu-hospodáře³⁹ státu-superkoncernu, tak tisknout a distribuovat lístky je **škodlivé plýtvání** určitou částí společenského fondu pracovní doby a přírodních zdrojů, neboť vytištěný a prakticky ihned odhozený lístek neuspo-

³⁸ Termín „uzavřený systém“ zde není chápán v tom smyslu jako v současné fyzice, ale v dříve definovaném smyslu Dostatečně všeobecné teorie řízení.

Vysvětlíme rozdíl v chápání tohoto termínu ve fyzice a v Dostatečně všeobecné teorii řízení.

„Uzavřené systémy“ jsou z hlediska fyziky takové systémy, které nejsou schopné energetické výměny s jinými systémy a jejichž vlastní energie je v nich uchovávána nejen kvalitativně (dimenze), ale i kvantitativně.

Systém je uzavřený v takovém a pouze v takovém případě, kdy se tok energie na vstupu a výstupu ze systému rovná nule. Taková situace je však pouze dílčím případem. V obecném případě není tok energie na vstupu a výstupu ze systému nulový. Uzavřené systémy jsou dílčím případem otevřených systémů. Systém je otevřený tehdy a pouze tehdy, dochází-li k jeho energetické výměně s okolním prostředím.

Tj. reálně je „uzavřený systém“ v této své definici abstrakcí teoretické fyziky umožňující *přibližně* a s množstvím výhrad popsat průběh reálných procesů v přírodě, neboť v přírodě jsou reálně všechny systémy – „otevřené“.

³⁹ Takového postavení může dosáhnout pouze národ disponující konceptuální mocí.

7. Strukturní a bezstrukturní způsob řízení

kojuje ničí osobní potřeby v jídle, ošacení, bydlení nebo znalostech, prostě nepřináší vůbec nic opravdu užitečného, co lidem tak chybí. Zato však při jejich výrobě a distribuci dochází ke spotřebě pracovní doby, dřeva, energií a ke znečišťování životního prostředí.

V životě společností se bezstrukturní řízení dá vyzorovat především podle procesů výměny informací mezi členy společnosti a různými jejich seskupeními, neboť struktury vznikající v procesu bezstrukturního řízení zdaleka ne ve všech případech nabývají právních forem. V určitých případech se struktury vznikající v procesu bezstrukturního řízení mohou stabilizovat a stát se nositeli strukturního řízení a v některých jiných případech se mohou struktury, které takto vznikly, rozpadnout buď poté, co dosáhnou cíle řízení, nebo proto, že nevydrží tlak prostředí, nebo v důsledku neadekvátního informačně-algoritmického zajištění činnosti prvků, ze kterých se zformovaly.

Řízení na základě virtuálních struktur. Jedná se také o jeden z procesů, který může probíhat v supersystémech. Všeomír je vlastně ve vztahu k množině vzájemně vložených supersystémů souhrnným supersystémem se *strukturou měnící se v každém časovém okamžiku a kromě toho — také určenou různými subjekty na základě různých souborů příznaků*. Taková objektivní mnohočetnost a subjektivní neurčitost nám v otázce identifikace každého ze supersystémů a jeho struktury dává právo nazvat podobné struktury „virtuálními“.

Vzájemná vloženost supersystémů předpokládá existenci prvků, které současně náleží několika supersystémům. V daném případě termín „souběžná příslušnost“ označuje, že v paměti *prvku, který je souběžně součástí množiny několika vzájemně vložených různých supersystémů*, existují fragmenty informačně-algoritmického zajištění každého supersystému z této množiny. I když ve stejném časovém okamžiku tento prvek vůbec nemusí souběžně zpracovávat algoritmiku všech supersystémů, ke kterým náleží. Tj. virtuálnost struktur předpokládá existenci prvků, které v různých časových okamžicích projevují svou aktivitu v algoritmice různých supersystémů vlivem vnitřních procesů adresné výměny informací v každém z nich (podobné adresné šíření informací neprobíhá při bezstrukturním řízení, které vzniká jako výsledek cirkulace neadresného šíření informací).

Právě v důsledku této skutečnosti vznikají struktury, které se objevují jakoby z ničeho nic, chvíli fungují a zase mizí bez jakýchkoliv „viditelných příčin“, asi tak jako se objevují a mizí bubliny na loužích při dešti, pokud samozřejmě pomineme tu skutečnost, že déšť vidíme i cítíme.

Uvedeme příklad řízení na základě virtuálních struktur. Předpokládejme, že:

- „supersystém č. 1“ je podmnožinou prvků „supersystému č. 2“, tj. každý prvek „supersystému č. 1“ je současně i prvkem „supersystému č. 2“, ale ne každý prvek „supersystému č. 2“ je prvkem „supersystému č. 1“;
- „supersystém č. 2“ není z úrovně „supersystému č. 1“ viditelný;
- do „supersystému č. 1“ proniká struktura, která je nositelem nějakého procesu řízení organizovaného na úrovni „supersystému č. 2“.

Za takto stanovených podmínek bude fungování této struktury *na úrovni „supersystému č. 1“* vnímáno jako ničím nepodmíněné „náhodné shody okolností“ vzájemně se doplňujícího charakteru v chování prvků „supersystému č. 1“, a vůbec ne jako projev činnosti struktury, která do „supersystému č. 1“ pronikla ze „supersystému č. 2“.

Není-li možné charakter těchto *nenáhodných* shod okolností na úrovni „supersystému č. 1“ odhalit, je *veškerý souhrn takových „náhodných“ shod okolností na úrovni „supersystému č. 1“ — řízením na základě virtuálních struktur*.

Jedná se o jeden z příkladů řízení na základě virtuálních struktur. V obecnějším případě je jakékoliv proniknutí strukturního řízení do supersystému zvnějšku z jeho hlediska řízením na základě virtuálních struktur nezávisle na tom, zda do supersystému proniká strukturní řízení z hierarchicky rovnocenného supersystému, nebo jde o hierarchicky vyšší řízení, kde tím hierarchicky nejvyšším může být vřezahrnující řízení Všedržitele. Z tohoto pohledu potom bude jakékoliv bezstrukturní řízení — dílčím případem řízení ze strany Všedržitele na základě virtuálních struktur.

Strukturní řízení může v supersystémech vznikat jako realizace příslušné etapy plné funkce řízení — cílené vytvoření struktury, která je nositelem koncepce řízení. Ale strukturní řízení může v supersystémech vznikat i z bezstrukturního řízení, nebo z řízení na základě virtuálních struktur, po-

kud jsou cíle, na které jsou tato řízení orientovaná, dostatečně stabilní, takže v důsledku toho mohou získat stabilitu i struktury vytvořené jimi pro práci na těchto cílech.

Jinak řečeno může strukturní řízení vykrystalizovat z bezstrukturního řízení nebo z řízení na základě virtuálních struktur.

Nejvyšší kvality řízení je v supersystémech dosahováno kombinací strukturního a bezstrukturního řízení v rámci adekvátního hierarchicky vyššího řízení, které v nich probíhá na základě virtuálních struktur v souladu s Všeobsáhlostí.

8. Stabilita řízení

Oblast změny parametrů uzavřeného systému a prostředí (včetně frekvenčního rozsahu působících vlivů), ve kterém je uzavřený systém (dále v krátkosti – objekt⁴⁰) stabilní ve smyslu předvídatelnosti jeho chování, je oblastí potenciálně stabilního řízení. Odchýlení se od této oblasti vede ke ztrátě řízení na základě nepředvídatelnosti chování. Příkladem tohoto druhu je smrt Hrdiny Sovětského svazu, zkušebního letce G. Ja. Bachčivandžiho na prvním sovětském reaktivním stíhacím letounu BI-1 (Berezňak-Isajev) v roce 1943, ke které došlo v důsledku změny aerodynamických charakteristik letadla při letu ve velké rychlosti, jež nebyly včas odhaleny při zkouškách v aerodynamických tunelech v průběhu projektování tohoto stroje.

Rozměr oblasti potenciálně stabilního řízení není určován jen charakteristikami samotného objektu a okolního prostředí, ale také charakteristikami systému řízení tímto objektem (subjektivní faktor předvídatelnosti), což v řadě případů umožňuje zajistit stabilitu průběhu procesů, které jsou bez řízení **objektivně nestabilní**, a (nebo) naopak vyvolat ztrátu stability průběhu procesů, které jsou samy o sobě **objektivně stabilní**. V posledním případě se objektivní stabilitou a nestabilitou rozumí v obvyklém smyslu to, že po odstranění rušivého faktoru se narušený směr pohybu s plynutím času narovná a vyvolaná odchylka snižuje.

Oblast potenciálně stabilního řízení je určována v závislosti na volbě posuzovaných parametrů. Jestliže je z posuzování například vyloučena pevnost trupu, bude oblastí potenciálně stabilního řízení ponorky celý hloubkový rozsah oceánu. Zatímco je-li mezi posuzovanými parametry charakteristika pevnosti, bude tato oblast omezena hloubkou několika stovek metrů.

Uvnitř oblasti potenciálně stabilního řízení leží oblast stabilního (v obvyklém smyslu) řízení, omezená množinou přípustných vektorů chyby řízení – oblast přípustného řízení.

Jestliže formálně použijeme pravidlo transformace vektoru chyby řízení v hodnocení kvality řízení, tak v důsledku mnohorozměrnosti prostoru parametrů, ve kterém se nachází vektor, mohou jedné hodnotě kvality řízení odpovídat vektory chyby jak náležející do přípustné množiny, tak i vycházející mimo ni. Proto můžeme navíc uvnitř oblasti potenciálně stabilního a přípustného řízení vyčlenit další oblast, ve které bude nastaveno pravidlo hodnocení kvality řízení tak, aby nedocházelo k překročení oblasti přípustného řízení. To potom bude oblast bezvýhradně kvalitního řízení.

Zde je příklad ilustrující vzájemný poměr hranic takových oblastí. Do obdélníkového otvoru v rovině je nutné nasměrovat manipulátor. Oblastí potenciálně stabilního řízení je ta část prostoru, kde se nachází povrch s otvorem v mezích dosahu manipulátoru. Zónou přípustného řízení je samotný obdélníkový otvor. Vektorem cílů je polohový vektor středu otvoru ve zvolené souřadnicové soustavě. Jestliže je hodnotou kvality řízení vzdálenost od středu otvoru do vnějšího povrchu „ramene“ manipulátoru, bude zónou bezvýhradně kvalitního řízení kruh vepsaný do obdélníku. Oblast v podobě prstenu mezi vepsaným a opsaným kruhem bude zónou, kde v případě jedné a té samé formální hodnoty kvality, může být řízení jak přípustné, tak i nepřípustné. Aby došlo k plnému sloučení zón bezvýhradně kvalitního a přípustného řízení, musíme nastavit jiné pravidlo pro přeměnu vektorů chyby v hodnocení kvality řízení. A chceme-li zajistit stabilní, bezvýhradně kvalitní řízení, bude ztrátou řízení v důsledku rušivých vlivů postupný přechod ze zóny bezvýhradně kvalitního řízení do zóny přípustného řízení a z ní do zóny potenciálně stabilního řízení a vystoupení z ní.

Vektor chyby řízení vzniká v důsledku dvou příčin:

- zaprvé, sám **stabilně fungující** uzavřený systém představuje kmitavý systém, takže dokonce i v podmínkách zřejmě absence vnějších rušivých vlivů kmitá vůči svému vektoru cílů (otázkou pouze zůstává, zda vymezení úkolu řízení umožňuje tyto výkyvy opomíjet nebo ne);
- zadruhé, na uzavřený systém působí vnější vlivy z okolního prostředí a v něm samotném mohou probíhat nějaké vnitřní změny⁴¹.

---

⁴⁰ Dále v textu, kde bude rozdíl mezi „objektem“ a „uzavřeným systémem“ podstatný, na to bude zvlášť poukázáno.

⁴¹ Například letadlo spotřebovává za letu palivo, takže algoritmika jeho řízení s plnými nádržemi bude chybná, jestliže bude uplatněna při téměř prázdných nádržích. Tento efekt se projeví ještě zřetelněji, pokud letadlo za letu

Dále existuje pojem „rezerva stability uzavřeného systému“ – to je vlastní charakteristika uzavřeného systému založená na nějaké (nebo jich může být i více) míře rušivého vlivu, jejíž převýšení vede k vychýlení se vektoru chyby řízení za přípustné meze nebo k zániku systému.

9. Schémata řízení

Všechny uzavřené systémy jsou za jakéhokoliv způsobu řízení (i při organizaci samořízení) založeny na jednom z následujících schémat řízení⁴² a (nebo) jejich kombinaci v souhrnném uzavřeném systému. Použití různých schémat řízení (nejedná se o způsoby řízení) způsobí, že s ohledem na jedny a ty samé objekty se ve stejných podmínkách bude lišit pružnost reakce na rušivé vlivy i maximálně dosažitelná úroveň kvality řízení. Jejich realizace na jedněch a těch samých objektech zajišťuje těmto objektům rozdílné rezervy stability řízení. Schémata řízení uzavřeného systému se mezi sebou liší rozčleněním komponent plné funkce řízení.

Struktura realizující schéma řízení může být celá rozmístěna v rámci objektu, nebo se mohou některé její prvky z různých příčin nacházet mimo řízený objekt. Zvláštním případem takové varianty je řízení na dálku, kdy jsou na objektu rozmístěny především výkonné prvky struktury, o které si může dovolit přijít, nebo se jednoduše zachránit nedají. To často platí ve vztahu k týmu **politiků** předstírajících reálnou moc, a také při použití **robotů** v nebezpečném prostředí (i když v davo-„elitářské“ společnosti jsou politici většinou tak jako tak roboti – bioroboti).

PROGRAMOVÉ ŘÍZENÍ

Po spuštění tohoto schématu v procesu řízení uzavřeného systému chybí vnější zpětné vazby: průběžné informace o stavu vnějšího prostředí a postavení objektu v něm nejsou systémem řízení využívány.

Řídící signál je funkcí času a může být také funkcí informací přicházejících kanály vnitřních zpětných vazeb. Zohlednění vlivu všech rušivých vlivů na chování objektu je prováděno ve stádiu projektování a vytváření objektu a (nebo) systému jeho řízení a programu řízení. Úroveň maximálně možné kvality řízení je funkcí shody programu řízení s **reálnými** podmínkami jeho realizace, neboť uzavřený systém nereaguje na reálný vliv vnějšího prostředí, a tudíž nemůže pružně korigovat své chování.

PROGRAMOVĚ-ADAPTIVNÍ ŘÍZENÍ

Vnější zpětné vazby v systému existují. Řídící signál je funkcí reálných parametrů vnějšího prostředí a uzavřeného systému, informace o nich přicházejí řetězci vnějších a vnitřních zpětných vazeb. Současně je však řídicí signál i jednoznačnou funkcí programu (zákonu řízení) v tom smyslu, že stejným informacím přicházejícím řetězci zpětných vazeb vždy odpovídá jeden a ten samý řídicí signál. Tuto totožnost reakce „vstup – výstup“ je možné chápat i ve smyslu shody statistických charakteristik řídicího signálu s informacemi přicházejícími řetězci zpětných vazeb. Reakce systému na rušivý vliv je do určité míry pružná v tom smyslu, že řídicí signál a reakce uzavřeného systému na rušivé vlivy je funkcí těchto rušivých vlivů.

Programově-adaptivní schéma může uplatňovat různé principy řízení. Zmíníme zde dva, které se vyskytují nejčastěji: řízení na základě rušivého vlivu a řízení na základě odchylek. V prvním případě systém řízení vypracovává řídicí signál na základě měření samotného rušivého vlivu v procesu řízení. Ve druhém případě systém řízení vypracovává řídicí signál na základě měření kontrolních parametrů a vyhodnocování jejich odchylek od hodnot charakterizujících ideální režim řízení. V případě potřeby mohou být oba principy v jednom systému řízení zkombinovány.

Předpokládejme, že projektujeme systém automatického řízení teplotního režimu v uzavřených prostorách. Můžeme ho nastavit tak, že se topení bude zapínat v případě, že systém zaznamená snížení teploty v místnosti pod zadanou hodnotu. Bude se tedy jednat o princip řízení podle odchylky. Ale systém sloužící stejnému účelu můžeme vytvořit i jinak. Vzhledem k tomu, že teplota v uzavřených prostorách obvykle padá poté, kdy se sníží průměrná denní teplota vnějšího vzduchu, což vede k prochladnutí stěn uzavřených prostor, které tak ochladí vnitřní vzduch, máme možnost zaznamenávat teplotu vnějšího vzduchu, vypočítávat průměrnou denní teplotu, nečekat, až stěny vychladnou a

---

⁴² Nepoužíváme zde termín „princip řízení“ běžně zažitý v technických variantách teorie řízení, ale termín „schéma řízení“, a to proto, že se tím rozumí schéma architektury struktury realizující proces řízení. A jedny a ty samé „principy řízení“ mohou být uplatněny na základě rozdílných schémat řízení.

teplota v uzavřených prostorách se začne snižovat, ale dát příkaz k zapnutí topení v nějakém režimu okamžitě po snížení průměrné denní teploty do zadané mezní hodnoty. Kromě toho může být režim fungování topení funkcí rozdílu průměrné denní vnější teploty a průběžné hodnoty teploty v uzavřených prostorách. V této poslední variantě programově-adaptivního schématu řízení budou tedy zkombinovány oba principy řízení – podle rušivého vlivu i podle odchylky.

Není-li možné provádět měření kontrolního parametru bezprostředně v **procesu řízení** (tj. neexistují-li ve vztahu k němu funkční vnější a vnitřní zpětné vazby), může být v takovém případě místo nezměřitelné hodnoty kontrolního parametru využito jeho nepřímé vyhodnocování na základě od něj odvozených, integrálních parametrů nebo parametrů, které jsou na něj navázány jiným způsobem a dají se přímo měřit. V takovém případě je však pro programově-adaptivní řízení charakteristické, že se v něm v čase neomezeně akumuluje chyba odchylky od kontrolního parametru. Příčinou neomezené akumulace chyby řízení podle kontrolního parametru je akumulace chyb měření a zpracovávání měřených hodnot v procesu nepřímého vyhodnocování potřebné charakteristiky.

Příkladů takového druhu chyb jsou plné kroniky námořních havárií, kdy navigátoři, kteří neměli možnost sledovat břeh po dobu mnohých týdnů a kvůli špatnému počasí neviděli ani na hvězdy, byli nuceni určovat polohu lodi na základě výpočtové navigace (pomocí výpočtů). Kvůli chybám měření plavební rychlosti, chybám ve vyhodnocování vlivu větru a proudů, nepřesnosti údajů lodních chronometrů (časoměrů) a kvůli chybným údajům kompasu potom ztratili přesné souřadnice (pojem o poloze lodi) a umírali na skalách, které se podle jejich výpočtů měly nacházet mnoho mil od nich. Stejný je mechanismus akumulace chyb inerciálními navigačními systémy, které se používají v raketové a kosmické technice, na ponorkách a ve zbraňových systémech, kde jsou průběžné souřadnice objektu určovány na základě zavedení výchozích souřadnic, měření akcelerací a počítání jejich dvojných integrálů.

Při stejné algoritmicke modelování chování objektu je kvalita řízení při použití programového schématu v porovnání s programově-adaptivním schématem nižší. Ale i kvalita řízení při programově-adaptivním schématu může být nižší, než je minimální potřebná úroveň v podmínkách, které mohou nastat.

Připusťme, že v určitém časovém okamžiku se vektor chyby řízení rovná nule. Přitom však v nějakém časovém okamžiku, a to dokonce i přímo v tomto, bude uzavřený systém vystaven nenulovému rušivému vlivu. Pokud by součástí uzavřeného systému byl ideální systém řízení, formoval by řídicí signál tak, aby v každém časovém okamžiku přesně kompenzoval rušivý vliv, takže vektor chyby řízení by si uchoval svou nulovou hodnotu po neomezeně dlouhou dobu.

Jenže ve většině případů se rušivý vliv přímo měřit nedá. A dokonce i v případě, že je měření možné, existuje práh citlivosti měřících prostředků schopných měřit hodnoty všech faktorů tvořících informační základ pro formování řídicího signálu. Navíc jsou informace při svém předávání zkreslovány i v hranicích samotného systému. Systém řízení potřebuje určitý čas ke zformování a vyslání řídicího signálu. Operační rychlost řídicích prostředků má také svá omezení. Samotný objekt řízení má navíc sklony k setrvačnosti a potřebuje určitý čas, aby vůbec na rušivý vliv zareagoval. Navíc potom takto vyvolaný pohyb objektu stačí také získat setrvačnost a je tedy potřebný silnější řídicí zásah, aby se objekt navrátil do výchozího režimu; přitom i reakce objektu na řídicí vliv vyžaduje určitý čas. To znamená, že v programově-adaptivním schématu musí mít z těchto důvodů řídicí vliv nevyhnutelně do určité míry zpoždění odpovídající rušivému vlivu, který jej vyvolal. Dokonce i v případě, že je výkon prostředků řízení dostatečný, aby plně kompenzoval rušivý vliv, tak nemůže být plně využit, neboť vždy dochází k fázovému posunu mezi rušivým vlivem a řídicím zásahem, který jej má kompenzovat. Proto se objekt vždy nachází pod rušivým vlivem faktorů reálně zohledňovaných systémem řízení, ani nemluvě o vlivu faktorů, které zohledněny nebyly: takových, které nebyly odhaleny vůbec, jejichž vliv je považován za nevýznamný, které se ocitly pod prahem citlivosti měřících prostředků apod. Uzavřený systém je tedy kmitavým systémem, který přeměňuje rušivý a řídicí vliv ve vektor chyby řízení, jehož změny mají ve stabilním procesu řízení kmitavý charakter.

Potřeba snížit vektor chyby řízení nás přivádí ke schématu „**prediktor-korektor**“ – prognostikopravovatel, věstecopravovatel. Ve smyslu slova „prognostik“ je obsažen i smysl slova „věstec“, jenže na Západě a v naší vlastní vědecké tradici je již zaveden termín „prediktor-korektor“, i když ne

obecně pro oblast řízení, ale v omezeném smyslu: v technice a numerické matematice⁴³. My se tedy poté, co jsme si vysvětlili odlišnost našeho chápání těchto pojmů v ruštině, v tom smyslu, že jde o dvojici „prognostik-opravovatel“ a ne „věstec-opravovatel“, budeme držet na Západě již zavedeného termínu „prediktor-korektor“ ovšem s tím, že rozšíříme oblast jeho aplikace začleněním do kontextu **Dostatečně všeobecné teorie řízení.**

ŘÍZENÍ PODLE SCHÉMATU PREDIKTOR-KOREKTOR

Toto řízení je založeno na tom, že *v samotném procesu řízení* probíhá předvídaní chování uzavřeného systému na základě informací o jeho průběžném a minulých stavech a vlivu okolního prostředí na něj.

V tom spočívá ta zásadní odlišnost schématu řízení prediktor-korektor, kterým se liší od programového a programově-adaptivního schématu řízení, kde se v procesu řízení úkoly prognostiky nijak neřeší a ve fungování těchto schémat zcela chybí.

Strukturně-algoritmický systém řízení realizující schéma prediktor-korektor může být podmíněně znázorněn jako kombinace:

- prediktoru plnění funkce předvídaní a vypracovávání zákona řízení (programu řízení), čemuž odpovídá 1. až 4. etapa plné funkce řízení,
- a programově-adaptivního modulu, který řídí objekt na základě zákona řízení vypracováváného prediktorem a přizpůsobovaného konkrétním okolnostem, ve kterých proces řízení probíhá, čemuž odpovídá 5. až 8. etapa plné funkce řízení.

Na vstup programově-adaptivního modulu systému řízení tak přicházejí **prognostické informace v podobě zákona řízení.**

V důsledku toho systém řízení reaguje nejen na odchylky uzavřeného systému od ideálního režimu, ke kterým již došlo, ale i na ty, které teprve mají tendenci se stát (v případě, že je jejich prognóza dostatečně přesná). Zatímco v programově-adaptivním řízení jsou přímé a zpětné vazby vedeny přes přítomnost, a **již dokonanou minulost**, tak ve schématu *prediktor-korektor* je určitá část přímých a zpětných vazeb vedena přes *předvídanou budoucnost*. Informace o reálné minulosti a přítomnosti jsou ve schématu prediktor-korektor kromě predikování a vypracovávání řídicího signálu také využívány v procesu řízení jako základ pro minimalizaci (periodické nulování) komponenty vektoru chyby, jejíž hodnota je podmíněna akumulací chyb, ke kterým s plynutím času při prognostice dochází.

Při porovnání programově-adaptivního schématu a schématu prediktor-korektor podle *vektoru stavu používaného v programově-adaptivním schématu*, budou jednomu a tomu samému vektoru stavu ve schématu prediktor-korektor odpovídat různé řídicí signály, neboť v základu prognostiky prediktoru-korektoru leží vektor stavu, který má v porovnání s vektorem stavu z programově-adaptivního schématu více rozměrů. Na základě informací vycházejících za hranice shodné části vektorů stavu používaných v obou schématech získává prediktor-korektor různé prognózy, což vede k rozdílnosti řídicích signálů vypracováváných v programově-adaptivních modulech obou řídicích schémat. Znamená to, že prediktor-korektor je „chytřejší“ a zajišťuje v porovnání s jinými, jednoduššími schémata pružnější nestereotypní řízení.

S tou podmínkou, že má prognóza dostatečně vysokou přesnost, zajišťuje schéma **prediktor-korektor** nejvyšší kvalitu řízení díky tomu, že je v řadě případů **fázový posun** mezi rušivým vlivem a řídicím vlivem zajišťujícím jeho kompenzaci sveden k nule (a v případě potřeby se při řízení v předstihu může dostat i do záporných hodnot). Takže to umožňuje využít zdroje uzavřeného systému ke zvýšení rezervy stability řízení, a také ke zvýšení **výkonnosti uzavřeného systému ve vztahu k vektoru cílů řízení**. V ostatních schématech řízení nemohou být tyto rezervy využity, nebo jsou spotřebovávány na kompenzaci těch odchylek od ideálního režimu, jež jsou podmíněny zpožděním

---

⁴³ Termín „prediktor-korektor“ je název jedné z metod numerické matematiky, ve které se řešení úkolu nalézá prostřednictvím postupných aproximací. Algoritmus této metody má podobu cyklu, ve kterém jsou postupně a opakovaně prováděny dvě operace: první – prognóza řešení a druhá – kontrola, zda prognóza odpovídá požadavkům na přesnost řešení úkolu. Algoritmus je ukončen v případě, kdy prognóza odpovídá požadavkům na přesnost řešení úkolu.

řídícího působení na rušivý vliv v porovnání s tím teoretickým případem, kde nedochází k fázovému posunu mezi rušením a řídícím působením na něj.

10. Plná funkce řízení, intelekt (individuální a souborný)

Různá schémata řízení mají různé možnosti ve vztahu k rozpoznávání (podpoře) obsahově rozdílných koncepcí řízení a účelových funkcí řízení, ze kterých se skládají. Takže dokonce i v případě, že základ jejich řízení bude tvořit jeden a ten samý vektor cílů, budou se koncepce řízení a schéma řízení vzájemně podmiňovat.

Koncepce řízení je etapou **plné funkce** řízení. V rámci Dostatečně všeobecné teorie řízení (DVTR) je maximálně zobecňujícím pojmem „plná funkce řízení“. Tento pojem ve své podstatě kopíruje definici jevu „řízení“ uvedenou v kapitole 2, kterou jen podrobněji rozvíjí.

Plná funkce řízení je – jako *objektivní jev* – posloupností kvalitativně se lišících úkonů, kterou je realizován proces řízení v celé své detailnosti s ohledem na odhalené možnosti. Jinak řečeno, plnou funkcí řízení je obsáhnuta veškerá algoritmika řízení objektu (procesu).

Etapy plné funkce řízení jsou uvedeny v tabulce č. 1 níže. Sloupec 1 obsahuje číslování etap plné funkce, ve sloupci 2 je uveden náplň jednotlivých etap a ve sloupci 3 parametry, které musí být podle plné funkce⁴⁴ v procesu řízení kontrolovány.

Tabulka 1. Plná funkce řízení

Poř. číslo	Náplň etap plné funkce řízení	Kontroly prováděné v jednotlivých etapách plné funkce řízení
1.	Odhalení faktoru prostředí, který „tlačí na psychiku“, čímž vyvolává subjektivní potřebu řídit. <i>Právě tímto začíná řízení podle plné funkce řízení.</i>	Byl odhalen reálný faktor, nebo byl do role objektivního faktoru vyzdvižen něčí výmysl či iluze? — Řídit je možné pouze objektivně existující procesy nebo objektivně realizovatelné projekty. — Realizovatelnost této etapy plné funkce předpokládá předběžné nahromadění určitého minima informací o prostředí, se kterým je objekt v součinnosti, neboť v opačném případě nebude schopen rozpoznávat působící faktory v jejich plném spektru.
2.	Formování návyku (stereotypu) rozpoznávání daného faktoru prostředí do budoucna a rozšíření tohoto návyku v kultuře společnosti.	V podstatě se jedná o otázku metrologické průkaznosti odhalení daného faktoru vzájemně nezávislými pozorovateli. — Je nutné odhalit a analyzovat množinu parametrů charakterizujících existenci faktoru, jenž vyvolal nutnost řízení, a definovat metrologii ve vztahu ke každému z těchto parametrů (prostřednictvím smyslových orgánů, přístrojově, nebo jedno i druhé).
3.	Vytyčení cílů ve vztahu k odhalenému faktoru. Ve své podstatě znamená vytyčení cílů zformování vektoru cílů řízení ve vztahu k danému faktoru a začlenění tohoto vektoru cílů do celkového vektoru cílů řídicího subjektu. Vytyčení cílů může zahrnovat	Analýza cílů, metrologická průkaznost každého z nich. Analýza struktury vektoru cílů, zda neobsahuje vady (jako vzájemně se vylučující cíle, zda není narušeno pořadí posloupnosti plnění cílů podle jejich priority, zda se neopakují stejné cíle v různých prioritách apod.).

⁴⁴ Sloupec 3 je nezbytný pro porozumění tomu, co a jak je nutné v procesu podle plné funkce kontrolovat, proto nemusí být při prvním studiu DVTR srozumitelný, neboť předpokládá znalost pojmového aparátu DVTR a jejich aplikací. Není-li tedy 3. sloupec na počátku srozumitelný, je možné se omezit pouze na nastudování sloupců č. 1 a 2 a ke třetímu se vrátit později, až bude rozebírána organizace procesů řízení a vstup do řízení.

Dostatečně všeobecná teorie řízení

Poř. číslo	Náplň etap plné funkce řízení	Kontroly prováděné v jednotlivých etapách plné funkce řízení
	řešení úkolu stability dílčích cílů a celkového vektoru cílů ve smyslu předvídatelnosti, i když to může být přiřazeno i k 4. etapě plné funkce řízení.	
4.	Formování generální koncepce řízení a dílčích koncepcí řízení ve vztahu ke každému z cílů v sestavě vektoru cílů (tj. účelových funkcí řízení tvořících v souhrnu generální koncepci) na základě <i>řešení úkolů stability ve smyslu předvídatelnosti chování objektu (procesu) vlivem: vnějšího prostředí, vlastních změn objektu a řízení.</i>	Zda byl vyřešen, a jakým způsobem, úkol prognostiky ve vztahu k vlivu faktoru odhalenému v bodu 1, i s ohledem na možnosti dosažení vytyčených cílů ve vztahu k němu. Zda existuje generální koncepce řízení a jak do ní byla začleněna dílčí koncepce řízení se zřetelem na cíle související s faktorem odhaleným v bodu 1.
5.	Uvedení generální koncepce řízení do života – organizace nových nebo reorganizace stávajících řídicích struktur jako nositelů účelových funkcí řízení.	V aspektu sociálních aplikací: <i>Řízení projektů – to v praxi znamená rozdělení personální, individuální odpovědnosti za různé etapy projektu mezi různé lidi, mezi něž musí být přerozděleny také veškeré pravomoci a různorodé zdroje nezbytné k tomu, aby byli schopni realizovat přidělené funkce.</i> V podstatě se tedy jedná o zjištění a posouzení průkaznosti síťového modelu ztvárňujícího činnost struktury jako nositele dílčí koncepce řízení ve vztahu k faktoru odhalenému v bodu 1.
6.	Kontrola (dozorování) procesu řízení realizovaného příslušnými strukturami a koordinace vzájemné součinnosti různých struktur.	V aspektu sociálních aplikací: Jde vlastně o kontrolu realizace projektu na základě jeho síťového modelu, o kontrolu fungování struktur a jednotlivých odpovědných osob stojících v čele každé z těchto struktur.
7.	Zdokonalování stávající koncepce v případě, že je to potřebné.	Analogicky podle první až čtvrté etapy plné funkce.
8.	Likvidace stávajících struktur a uvolnění jimi využívaných zdrojů v případě, že již nebudou potřebné, nebo jejich udržování v provozuschopném stavu do doby, než budou opětovně využity.	V aspektu sociálních aplikací: V případě likvidace struktur je první otázkou: kdo převezme a bude uchovávat výsledky prodělané činnosti? A dále zaměstnání uvolněného personálu a zužitkování již nepotřebného zařízení. V případě udržování struktur v provozuschopném stavu musí být řešeny problémy udržování personálu na potřebné profesionální úrovni a zásobování novým zařízením.

Body 1 a 8 jsou v plné funkci řízení přítomny vždy. Průběžné body mezi nimi je možné spojit, nebo naopak rozpracovat podrobněji v podobě návazné posloupnosti nějakých drobnějších „etap“ v souladu s potřebami diktovanými praxí.

Jestliže se v reálném procesu řízení některé etapy plné funkce řízení neprojeví, znamená to, že řízení není realizováno podle plné funkce: tj. některé etapy plné funkce jsou realizovány za hranicemi objektu (procesu), který není řízen podle plné funkce.

Jak již bylo zmíněno v části 4 – z hlediska teorie a praxe řízení klesá význam informací charakterizujících proces řízení jako takový v následujícím pořadí:

- informace o procesech, jejichž průběh může vést k tomu, že se proces řízení v budoucnu odchýlí od normálních parametrů;
- **objektivně se otevřely** (vznikly, objevily se) možnosti, že se průběh procesu řízení může v budoucnu odchýlit od normálních parametrů;
- možnosti začaly být realizovány a rýsuje se tendence, že se průběh procesu řízení od normálních parametrů odchýlí;
- průběh procesu se od normálních parametrů odchýlil, ale stále se ještě nachází v přípustných mezích;
- odchylka parametrů procesu je na hraně přípustných hodnot;
- proces se vychýlil za přípustné meze.

A prakticky nulový význam mají z hlediska řízení informace, že ke všemu výše vyjmenovanému nedošlo, takže proces řízení probíhá normálně.

Přitom je třeba osvětlit ještě jeden aspekt zohledňování možností a tendencí pro vypracování řídicího působení. Otevírat se mohou nejen nepříznivé možnosti, ale i možnosti příznivé, jejichž realizace umožní citelně zvýšit kvalitu řízení. To samé platí i pro zohledňování tendencí.

Ovšem zohledňovat v řízení otevírající se možnosti a rýsuující se tendence obou kategorií je možné pouze ve schématu prediktor-korektor, programově-adaptivní schémata řízení tyto objektivní faktory nevidí a ve vztahu k negativním možnostem a tendencím fungují na základě principu „dokud neudeří hrom, sedlák se nepokřičuje“. Ovšem ze stejného důvodu v nich není možné zohlednit ani ty pozitivní možnosti a tendence. A proto:

Plná funkce řízení může být realizována pouze v **intelektuálním schématu řízení** (což je druh řídicího schématu prediktor-korektor – *prognostik-opravovatel*), které předpokládá **tvořivost systému řízení – řídicího subjektu**, a to přinejmenším v následujících oblastech:

- odhalování faktorů prostředí vyvolávajících potřebu řízení nebo změnu jeho charakteru;
- formování vektorů cílů;
- formování nových koncepcí řízení;
- zdokonalování metodologie a návyků sestavování prognóz při řešení otázek stability ve smyslu předvídatelnosti při specifikaci úkolu řízení a (nebo) v procesu řízení podle schématu *prediktor-korektor*.

Takže osvojit si efektivní osobnostní kulturu poznání a tvořivosti⁴⁵ je pro člověka zabývajícího se řízením objektivní nutností, pokud si nepřeje být „zombie-automatem“ vykonávajícím nějaké funkce, které mu byly v tom či onom procesu řízení uloženy zvnějšku a přeje si jednat v rámci božího Záměru (nemluvě o tom, že pouze Bůh má moc nad Rozlišením jako schopností – a bez toho není první bod plné funkce řízení v podstatě realizovatelný, přičemž v dílčích případech je realizovatelný pouze s více či méně podstatnými omezeními).

* * *

Historicky se to vyvinulo tak, že naše vědomí přišlo ve všedním životě o schopnost významového rozlišení slov „rozum“, „um“, „úsudek“, „obrazotvornost“, proto zde používáme neruské slovo „intelekt“, kterým rozumíme samovolně se měnící a ladící algoritmus volby, zpracovávání informací, jehož činností vznikají informační moduly, dříve danému subjektu neznámé, jež nezískal v hotové podobě zvnějšku.

⁴⁵ Viz práce VP SSSR *Základy sociologie*, hlava 5; *Dialektika a ateismus: dvě neslučitelné podstaty*.

Každý algoritmus je určitou dílčí mírou, kterou protékají informační toky; proto je intelekt procesem rozšiřování určité dílčí míry.

Co je to „intelekt“ a v čem spočívá podstata tohoto **objektivního jevu**, je věc dost nejasná, obzvláště pro vědomí opírající se o „vnímání a chápání světa“/světonázor, jež neuznává, že informace mimo lidskou společnost jsou objektivní kategorií; nebo se domnívá, že člověk je jedinou bytostí s intelektem; nebo že intelekt je vždy lokalizován na základě principu „jeden intelekt – jedna bytost“ a nemůže být lokalizován na základě principu „jeden intelekt – množina (i různorodých) nosičů jeho různých fragmentů, a to včetně takových nosičů, jež vlastním intelektem nedisponují“.

Budeme-li mluvit o řízení dostatečně ze široka, tak intelektuální faktor je při řízení podle plné funkce řízení vždy přítomný, nezávisle na tom, nakolik a jak si člověk představuje intelekt jako takový a různé způsoby jeho přirozené existence i jeho uplatnění v umělých technických výtvorech samotných lidí.

V mnohých uzavřených systémech intelekt pracuje i v průběhu realizace koncepce řízení: a v případě, že intelekt zmizí nebo je paralyzován, dojde v takových systémech ve větší či menší míře ke ztrátě kvality řízení, což v krajním případě může skončit celkovým kolapsem koncepce řízení. Přesně tohle se stalo s partajním aparátem KSSS: došlo k paralyze intelektu v důsledku slepého podřízování se dogmatům, což vedlo k tomu, že ve své psychice členové strany přestali cítit život, odtrhli se od něj. Dříve stejné příčiny vedly ke zkáze carismu; a ze stejných příčin zajde i „demokracie“ na západní způsob.

Potřeba zvyšovat kvalitu řízení v technice přivedla k životu množství vědecko-technických řešení „umělého intelektu“. V dějinách vedl boj různých sociálních skupin ke vzniku mnoha metod potlačování, blokování, narušování, „osedlávání“ cizí intelektuální činnosti, a také ke vzniku množství metod stimulace, pseudostimulace a pilování kultury vlastní intelektuální činnosti. Tyto dva aspekty činnosti lidské společnosti uvedené v tomto odstavci těsně souvisí s odpovědí na otázku: Je intelekt obecně přírodním jevem a lidský intelekt jen jedním z mnoha a je umělý intelekt skutečným intelektem, i když dost často jen berličkou intelektu člověka, který si nepřeje a neumí používat svůj vlastní? Nebo je lidský intelekt unikátní a „umělý intelekt“ jen jeho produktem, který má s lidským společný jen svůj název, ale vnitřně se svou podstatou od něj kvalitativně liší?

Abychom získali jednu z možných odpovědí na tuto otázku, představme si nějaký informačně-algoritmický proces založený na prvcích bez jakéhokoliv intelektu a pevně daných algoritmech (pravidlech činnosti) nevyžadujících účast intelektu.

V přírodě je vše podřízeno hierarchii pravděpodobnostních předurčeností projevujících se v pozorované statistice jevů. Proto modelování mnohých procesů probíhajících v přírodě a společnosti vyžaduje modelování pravděpodobnostních předurčeností. Používají se k tomu různé statistické modely s využitím generátorů náhodných čísel jako analogů životních náhod v daných modelech.

Jedním z nejznámějších generátorů náhod (jednoznačných nepředvídaností, přinejmenším pro většinu lidí) je ruleta. Ruletové kolo ve své nejjednodušší podobě vypadá jako „talířek“, který má pod svým vnitřním okrajem kruhový žlábek s chlívěčky, u kterých jsou uvedena čísla. Ve středu „talířku“ je vertikální osa s křížovým nástavcem, kterým se ruletové kolo roztočí a dovnitř se vhodí kulička. Lopatky křížového nástavce honí kuličku po „talířku“ (u některých typů ruletových kol se dno také točí) do té doby, než se kinetická energie křížového nástavce a kuličky vyčerpá. Poté kulička spadne do jednoho ze žlábků a zůstane v něm. V závislosti na tom, jaké padne číslo a na sázkách učiněných hráči před vržením kuličky, potom krupiéř – obsluhující ruletu – rozdělí mezi svým „bankem“ a hráči příslušné výhry a prohry. Kulička nemá mechanicky neměnnou kinematickou vazbu na křížový nástavec a „talířek“. Má-li „talířek“ pravidelnou kulatou formu, správnou horizontální polohu a žádné skryté brzdy a tak podobně, chrání to zájmy hráčů před podvodem s možným přibrzděním pohybu u čísel zaručujících výhru některému z hráčů nebo krupiéřovi. Pravidla hry jsou taková, že pravděpodobnostně předurčují výhru majitelům kasina.

* * *

Hru ruleta jsme nedávno (v osmdesátých letech⁴⁶) mohli vidět ve filmu Blaf (Bluff) s Adrianem Celentano, kde na jachtě „rozbil bank“. Zábavný pořad „intelektuální kasino“ Co? Kdy? Kde? a Kolo štěstí jsou zjednodušenou variantou rulety bez kuličky, kde na čísla na otáčejícím se kole ukazuje nehybná šipka.

Televizní show tohoto typu slouží k odvádění intelektuální síly lidských mas na hlouposti, aby pánové zákulisních sponzorů podobných programů mohli šidit lidi, zatímco zírají na obrazovku⁴⁷.

Vášně se vybijí a emoce vyventilují, ale porozumění tomu, co se děje od jednoho zábavného či soutěžního pořadu ke druhému neroste, přestože intelekt týmů a scénáristů pracuje naplno... Jenže bohužel nemá za cíl vyřešit problémy v životě společnosti; koeficient společensky prospěšné intelektuální práce se tak blíží nule. Což je přesně to, co potřebuje prediktor stojící nad „elitami“.

*   *
                                 *
                                 *

Takže si vezměme situaci, kdy dva hráči jménem „Prostředí“ (okolní) a „Systém“ (uzavřený) roztočí „ruletu“ pod dozorem „Soudce“ kontrolujícího celkový průběh hry. Ruleta má tu osobitost, že při mnohonásobném otáčení na ní padají náhodná čísla podřízená zákonu statistického rozptylu v té podobě, kdy se na číselné ose v míře padání stále nových a nových čísel objevuje oblast vyšší koncentrace odpovídající častějšímu padání určitých čísel.

„Prostředí“ zahájí hru a dvakrát roztočí ruletu. První z čísel, které padne, se stane kódem, na jehož základě „Soudce“ stanoví maximální dobu, v jejímž průběhu „Systém“ musí provést odvetný tah. Role druhého čísla, které „Prostředí“ ve hře vytočí, vyplyne z jednání „Systému“ při jeho tahu.

Aby „Systém“ neprohrál, musí postavit proti druhému číslu, které vždy padne „Prostředí“ v jeho druhém tahu, takové číslo, které bude větší nebo se mu bude rovnat. Navíc „Systém“ musí stačit roztočit „ruletu“ než uplyne doba, jaká mu byla určena „Soudcem“ podle čísla z prvního tahu provedeného „Prostředím“, přičemž „Systém“ má právo spustit ruletu několikrát, jestliže na to má dostatek času.

Navíc má „Systém“ loterijní buben, kde jsou míčky s čísly, jaká mu padla v jeho minulých tazích. To znamená, že loterijní buben hromadí veškeré předešlé zkušenosti ze hry „Prostředí“ se „Systémem“ v podobě výsledků jednotlivých tahů. A dokud čas vyčleněný pro tah „Systému“ nevyprší, může roztáčet i svůj loterijní buben.

Takže v okamžiku, kdy mu vyprší čas určený pro jeho tah, má „Systém“ dvě čísla⁴⁸:

- nejvyšší číslo z množiny těch, která mu padla na ruletě;
- nejvyšší číslo z množiny těch, která si vylosoval z loterijního bubnu.

Obě tato čísla jsou zapsána na nepopsané míčky, které jsou přidány do loterijního bubnu pro hru v následujících tazích. Potom „Systém“ hodí mincí a podle toho, co mu padne, bude vybráno jedno ze dvou čísel: to z rulety nebo loterijního bubnu; a toto číslo bude odpovědí „Systému“ na tah „Prostředí“. Potom hra pokračuje dál a „Prostředí“ dělá nový tah.

Za těchto herních pravidel, není-li hra prohrána nebo je prohra v tomto stádiu hry vyloučena nastavením pravidel, je po proběhnutí jednoho kola hry „Soudci“ předloženo druhé číslo „Prostředí“ a číslo z protitahu „Systému“. Podle čísla předloženého „Prostředím“ mu „Soudce“ dá kartičku, kde je

⁴⁶ Poté ho nejdou dávali v televizi.

⁴⁷ To samé platí i pro nekonečné televizní mýdlové opery: takovým marasmem byl se vším všudy seriál Santa Barbara (Santa Barbara byl seriál koupený v USA, který v Rusku v televizi dávali na začátku devadesátých let /pozn. překl. v České republice to byl Dallas a v Polsku zase Dynastie, pokud vim, je možné, že se podprahově ty seriály v něčem liší, protože v socialistickém táboře to pro lidi bylo něco nového, a to první, nač se dívali, v nich zanechalo nejhlubší dojem a ovlivnilo je nejvíce/. Navíc se tak subjekty (lidé) emocionálně ladí podle prožitků hrdinů ze seriálů místo toho, aby se emocionálně ladili podle událostí ve svém reálném životě. To vede ke zkreslení emocionálně-významového naladění psychiky nevolníků seriálů a jejich intelekt tak nevyhnutelně přichází v určité míře o svou způsobilost řešit reálné životní problémy.

⁴⁸ Případ, kdy by čas určený pro tah „Systému“ byl kratší, než je potřebné pro roztočení rulety a loterijního bubnu, budeme pro úplnost považovat za vyloučený: tj. minimální doba stanovená pro tah „Systému“ musí zaručovat alespoň jedno dokončené roztočení rulety i loterijního bubnu.

formulace nějaké otázky a na základě rozdílu čísel, jaká padla „Prostředí“ a „Systému“ dá „Soudce“ „Systému“ kartičku, kde je zapsána odpověď na otázku. Správnost nebo nesprávnost a také rozsah odpovědi na té kartičce je určen rozdílem čísel „Prostředí“ a „Systému“: znaménkem a absolutní hodnotou rozdílu.

Když se nakupí hromádka kartiček s otázkami a kartiček s odpověďmi, vyjdou „Prostředí“ a „Systém“ před diváky na pódium s tím, že jim sehrají scénku „zkouška“. „Prostředí“ bude hrát učitele a „Systém“ žáka.

Z pozice intelektuálního diváka to bude vypadat, že se intelekt „Žáka“ otázku od otázky stále zlepšuje, neboť v míře nahromadění míčků v loterijním bubnu, může být prohra „Systému“ na ruletě se stále se zvyšující pravděpodobností kompenzována výhrou vylosovanou z loterijního bubnu. Což znamená, že ve dvojici kartiček „otázka – odpověď“ bude stále více správnějších a hlubších odpovědí. Divák nevidí loterijní buben ani další zákulisní mechaniku, ale díky svému intelektu a nějakým znalostem, dokáže vyhodnotit otázky a odpovědi a posoudit intelekt „Žáka-Systému“.

Házení mincí je v tomto příkladu faktorem popisovaným příslovím: I mistr tesař se někdy utne, kdy je místo známého správného řešení z nějakých nejasných důvodů přijato nesprávné.

„Intelekt“ „Žáka-Systému“ je navíc v očích diváka možné zvýšit tím, že se do loterijního bubnu na začátku umístí jakýsi počáteční „kapitál“ – určité množství míčků s nějakými čísly, které budou zajišťovat, že v prvních hracích kolech nedojde ke katastrofální prohře; je také možné ze hry vyloučit házení mincí, čímž bude vždy předurčena volba vyššího z čísel „Systému“; je možné urychlit operační rychlost rulety a loterijního bubnu, aby za dobu stanovenou tahem „Prostředí“ „Systém“ dokázal nahrát co největší počet čísel pro optimalizaci své volby.

Takže „Žák-Systém“ bude vypadat jako intelektuál, dokud se nepodíváte do zákulisí. Je to **jeden** z možných modelů, který při vnějším pohledu na jeho vstupní a výstupní informační toky vypadá jako intelekt. Přičemž není vyloučeno, že jev, který dostal název „intelekt“, vidí jiný intelekt ve vztahu k strukturám nesoucím intelekt, disponujícím intelektem vždy jen zvnějšku.

Tento příklad je zajímavý tím, že vytvoření zdání intelektu bylo provedeno pomocí *množiny* prvků organizovaných v návaznosti na příjem a předávání informací, přičemž jednotlivě žádný z těchto prvků intelektem nedisponuje. Fakticky zde existují pouze dva nesporně intelektuální subjekty: „Tvůrce hry“ a „diváci“.

A jaké mají účastníci této hry analogy ve Všemohíru? Ruleta zosobňuje pravděpodobnostní předurčenosti, kterým jsou podřízeny přírodní procesy; čísla padající na ruletě, to jsou dílčí míry, kódy objektivních informací; shoda otázky a odpovědi na kartičkách je dílčím případem obecné vlastnosti přenosu/odrazu informací z jednoho fragmentu Všemohíru na jiný a z něj zpět do vnějšího prostředí, který probíhá v nějaké jim společné míře celovesmírného hierarchicky mnohoúrovňového systému kódování informací.

Jenže na rozdíl od kasina Monte Carlo v Las Vegas se v takových „ruletách-intelektech“ rozehrávají obrovské objemy informací přenášených obecně přírodním hierarchicky mnohoúrovňovým kódem – **mírou**, jež podřizuje pravděpodobnostním předurčenostem shodu přímého a zpětného přenosu/odrazu. A „Soudce“, to je mnohorozměrová pravděpodobnostní matrice možných stavů matérie – **míra**, která má své alegorické vyjádření ve **váhách** bohyně Themis (což je také míra).

Buben loterijní paměti, to je struktura zaznamenávající v sobě více či méně uceleně a přesně informace na určité hierarchické úrovni organizace Všemohíru. Počáteční kapitál, to jsou informace nahromaděné v předchozích etapách evoluce.

Publikum, *to je vědomí, za jehož zády, tj. v podvědomí*⁴⁹, se nachází úplně stejný „buben s pamětí“ a také vlastní duplikát „rulety“ jako v zákulisí pódia, na kterém vystupují „Žák“ a „Učitel“. A takto tedy jeden „intelektuál“ posuzuje „intelektuální“ sílu toho druhého.

⁴⁹ Lidská psychika má určitou strukturu. Všemožná okultní literatura, se kterou se v poslední době roztrhl pytel a stala se najednou dostupnou, svými úvahami o „mentálu“, „astrálu“, „kauzalitě“ atd. dokáže uvrhnout do zmatku každého, kdo se nevydal cestou osvojování si okultních psychologických praktik, takže jsou pro něj slova jako „kauzální tělo“, „mentál“, „astrál“ prázdnými pojmy, se kterými si nespojuje žádné své prožitky. Proto si také z úvah v této terminologii o psychické činnosti a o možnostech jí řídit většina lidí – dokonce i se skutečným zájmem – nic neodnese.

Tento model „intelektuální“ činnosti se poněkud zkomplikuje, zato bude více odpovídat životu, když za zády vědomí budou stát tři bubny: jeden zcela zaplněný, který představuje dříve absolvované stupně vývoje; druhý, který se plní a představuje aktuální etapu evoluce; a třetí, zcela prázdný, představující budoucí etapy evoluce.

Vědomí zajímá pouze aktuální hra, a proto se do naplněného bubnu nedívá. Navíc může být i zapčetěný, jak se to stává ve složitých systémech, kde jejich tvůrce jednou provždy vymezí přístup uživatelům (málo kvalifikovaným) jen k některým, pro ně zpřístupněným blokům. No a dívat se do prázdného bubnu nemá vědomí žádný důvod. Číslo-otázka rulety, jež padnou mimo rozsah čísel-odpovědí druhého bubnu, tak postihne různý osud.

Na menší čísla-otázky zaručeně při bezchybném losování odpoví první buben, kde jsou nashromážděny veškeré předešlé zkušenosti. Pravděpodobnost selhání v jeho práci je nízká, a v případě neúspěchu prvního bubnu je prohra kompenzována nepatrnou výhrou z druhého bubnu.

Vzhledem k tomu, že se ruleta podřizuje zákonu rozptylu náhodných čísel, bude časový interval mezi postupným padáním čísel-otázek z rozsahu čísel-odpovědí z třetího bubnu v porovnání s dobou trvání hry dostatečně veliký. Díky tomu se druhý buben statisticky předurčeně stihne naplnit do toho okamžiku, kdy padne fatální otázka-číslo z rozsahu třetího bubnu.

Etapa evoluce odpovídající druhému bubnu končí, když ještě padání otázek na počátečním úseku rozsahu třetího bubnu nemůže vyvolat fatální škodu. Potom se hra posouvá do třetího bubnu a padnou-li v jejím průběhu otázky z rozsahu prvního a druhého bubnu tak to zůstane za kulisami hry, neboť to už není zajímavé.

A přestože mnozí pokročilí okultisté si myslí, že takoví lidé jsou ve svém rozvoji zaostalí (což je neotesané hodnocení ze strany démonismu), nebo přirozeně přebývají v duchovním kojeneckém věku (to je blahosklonné hodnocení ze strany démonismu), tak se ta věc má jinak:

Když se podíváme na reálný život absolutní většiny těch, kteří nějak pokročili v osvojování si všemožných psychologických praktik různorodého okultismu, můžeme je bezesporu charakterizovat slovy: **„Jsou vědomě schopni vycítit více, než čemu jsou schopni plně porozumět tak, aby to bylo bezpečné pro ně samotné i jejich okolí“**. A právě v důsledku tohoto poměru jejich vyšší vnímavosti schopné dosáhnout až k úrovni vědomí a schopnosti tomu porozumět je jejich život plný velkých i malých pohrom a nepříjemností, ke kterým v jejich životě dochází nečekaně a nepředvídatelně a bývají průvodním jevem jejich samolibosti z úspěchů v osvojování si různorodých duchovních praktik. A přitom: «Bůh není Bohem zmatku, nýbrž Bohem pokoje. Jako ve všech obcích Božího lidu» (apoštol Pavel, První list Korintským, 14:33) – a v tomto svém tvrzení se Pavel nespletl.

Strastiplnost života a životní nespokojenost mnohých lidí, kteří šli cestou osvojování si různorodých psychologických praktik, nám umožňuje učinit si ten závěr, že bez výjimky všechny rozhovory a písemné traktáty o „astrálu“, „mentálu“, „kauzalitě“, „rozšíření vědomí“, „pravostranném“ a „levostranném“ stavu vědomí, „bodu soustředění“ a tak dále, jež jsou charakteristické pro tradice různorodého okultismu v jejich veřejných vystoupeních, jen odvádějí pozornost těch, jež jsou tím zaujati, od uvědomění si něčeho jiného – pro život daleko důležitějšího.

Aby byl srozumitelný a nezabředl do úvah o „mentálu“ a tak podobně, pro mnoho lidí obsahově tak prázdných, a přitom neopominul to životně důležité, od něž lidi odvádí podobná rozmyšlení v pracích všech těch okultistů, jež se dotýkají otázek psychické činnosti jedince a společnosti, se vnitřní prediktor SSSR omezil na zkoumání dvousložkové struktury psychiky jedince: na úroveň vědomí a nevědomé úrovně psychiky, které jsou tak či onak v součinnosti s úrovní vědomí i vzájemně mezi sebou. V textu „Mrtvé vody“ jsou nevědomé úrovně psychiky ve svém souhrnu nazývány „podvědomím“.

Hranice mezi úrovní vědomí a nevědomými úrovněmi psychiky s různou funkčností je pohyblivá. Určuje ji naladění a energetika člověka. A v závislosti na tom, nakolik je člověk schopen libovolně, tj. uvědoměle měnit své naladění a energetiku, může přenášet hranici svého vědomí v mezích Všemohíru. Lidská vůle vždy působí z úrovně vědomí a je účelově uvědomělá.

Co se týká oddělení dvou (nebo několika) jedinců z hlediska jejich nevědomých úrovní psychiky, tak hranice vymezující lokalizaci určité osoby, není tak jasně zřetelná jako hranice hmotného těla vytyčená povrchem kůže. Ono je to tak, že přestože jsou lidé oddělení svými hmotnými těly, tak biopole, která ta těla vylučují, přesahují hranice jejich hmotného těla. Navíc je souhrn polí, ze kterých se skládá biopole různých lidí, ve svém základu kvalitativně stejnorodý, neboť patří ke stejnému biologickému druhu.

Takže na základě jedné zadané mezní hodnoty napětí vybraného typu fyzického pole ze sestavy biopole získáme jednu oblast lokalizace jedince ve Všemohíru; a zadáme-li jinou mezní hodnotu stejného pole, můžeme získat jinou oblast lokalizace daného jedince. Vybereme-li ze sestavy biopole jiné obecně přírodní pole a určíme nějakou jeho mezní hodnotu, můžeme získat třetí oblast lokalizace stejného jedince (poznámka z roku 2004).

Je možné i jiné pojetí této hry, kdy se bude hrát s více bubny. Každý buben s ruletou bude odpovídat hierarchické úrovni v organizaci nadřazeného souhrnného systému, který je potenciálně dostupný vědomí „Žáka“ pro informační výměnu. Přičemž prohra v jeho bubnu může být kompenzována míčkem z hierarchicky vyššího bubnu, ovšem s tou podmínkou, že o to „Žák“ požádá „Žáka“ z vyšší třídy, který stojí hierarchicky nad ním, nebo dostane právo obracet se bezprostředně k tvůrci hry.

Ovšem požádat můžete jen tehdy, víte-li, že je tu někdo, koho můžete požádat, a to bez ohledu na ojedinělost a dost možná i nesrozumitelnost takové komunikace, neboť vědomí „Žáka“ neobsáhne zdaleka všechny úrovně hierarchie a jejich vzájemné vztahy, takže si vůbec nemusí uvědomovat, jak ve skutečnosti vypadá organizace hry ani to, že mimo tuto hru je ještě někde něco a někdo. A pokus sejít níže může vést k tomu, že narazí na odpověď: „Co blázníš, míčky s tak vysokými čísly neexistují...“.

Ve vztahu k jakémukoliv konkrétnímu číslu je taková odpověď nesmyslná, ovšem v daném modelu je to číslo kódem informačního modulu, jehož obsah ještě „Žák“ **nedokáže předvídat**, je pro něj neznámý a nedokáže ho rozpoznat na základě svých **již nahromaděných** zkušeností (tj. na základě svých stereotypů – návyků – rozpoznávání jevů vnějšího a vnitřního světa).

Tohle se o tomto stavu věcí můžeme dočíst v Evangelii podle Jana, 16:12: „*Ještě mnoho jiného bych vám měl povědět, ale nyní byste to neunesli.*“ Analogická situace je popsána i v Koránu 5:101-102: „*...Nevyptávejte se na věci, které by vás, kdyby vám byly prozrazeny, zarmoutily. Jestliže však se na ně otážete, až bude seslán Korán, budou vám prozrazeny - a Bůh vám to promine, neboť On odpouštějící je i laskavý. A dotazovali se na ně již lidé před vámi, avšak poté v ně přestali věřit.*“ Jeden z apokryfů Evangelia Míru Ježíše Krista od učedníka Jana (podle starověkých aramejských a staroslovanských textů, vydavatelství Tovarišestvo, Rostov na Donu, 1991) tlumočí následující Kristova slova: „*A teď díky přítomnosti Duchu Svatého našeho Otce Nebeského mluvím s vámi jazykem Života Boha Živého. Není ještě mezi vámi nikdo, kdo by dokázal pochopit vše, co vám říkám. A ti, kteří vám vykládají Písma, s vámi hovoří mrtvým jazykem lidí hledajících prostřednictvím lidí jejich nemocná a smrtelná těla.*“

To znamená, že Písma předávající Zjevení Shora přímo mluví o situaci, kdy ti, kteří žádají o pomoc, nejsou schopni porozumět v celé plnosti a síle této pomoci jen proto, že jsou sami příliš slabí; a navíc tato Písma přímo poukazují na důvěryhodný zdroj – Duchu Svatého. Jenže mnozí nedokážou tuto informaci přijmout a vstřebat ji, neboť se domnívají, že jde o výmysl starověkých zaostalých lidí, kteří neměli poznatky moderní vědy a techniky.

Zbývá už jen otázka: Co to vše uvádí do pohybu? Tento faktor se dá nazvat **principem** ucelenosti a celistvosti Všemíru, který tvrdí, že Všemír v sobě obsahuje vše, co je nezbytné pro průběh celého cyklu jeho existence. Vysloven byl již ve Védách, ale jeho věcná stránka sotva může být zcela odhalena bez vystoupení za hranice tohoto Vesmíru.

Všemír existuje jako proces. Jeho fragmenty, to jsou struktury, které jsou ve vzájemné součinnosti a rozvíjejí se pod tlakem okolního prostředí tvořeného dalšími takovými strukturami. Tlak prostředí, fakticky vzájemná součinnost struktur mezi sebou, je pravděpodobnostně předurčený, hierarchický a projevuje se ve statistických **zákonitostech** (ve statistice **příčinných vazeb**) odhalovaných pozorováním. Tlak prostředí, to je informační proces odrážející se v obecně přírodním víceúrovňovém systému kódování informací na různých materiálních nosičích. Odezva struktury a vnitřní změny, které v ní probíhají, to je také informační proces odrážející se ve stejném systému kódování na těch úrovních, na nichž se rozkládá daná struktura, jež je podřízena stejným pravděpodobnostním předurčenostem. Odezva má pravděpodobnostní (i když částečně podmíněný svobodou individuálního subjektivismu) nejednoznačný charakter v mezích mnohočetných pravděpodobnostních předurčeností, jaké jsou vlastní každé úrovni obecně přírodního systému kódování informací. Ale rezonanční jevy se v hierarchicky víceúrovňových strukturách objevují jako statisticky častější nebo statisticky vzácnější informačně odlišné odezvy v závislosti na vektoru stavu prostředí a struktury v okamžiku i v průběhu jejich vzájemné součinnosti. V té míře, v jaké struktura postupně hromadí informace ze statistiky svých odezev na tlak prostředí, se snižuje chybovost, která ji poškozují. A odezvy získávají jednoznačnost ve smyslu předvídatelnosti dvojice „tlak – odezva“ a stále více a více se optimalizují. Vzájemná součinnost prostředí a struktury, kde se na dané hierarchické úrovni projevuje rozličnost

jejího chování ve smyslu nejednoznačné předvídatelnosti „tlak – odezva“, se tak posouvá do oblasti stále ojedinelejšího působení faktorů vytvářejících tlak. Dochází k informačnímu nasycení dané organizační úrovně struktury a proces přechází do následující hierarchické úrovně jednotného obecně přírodního systému kódování informací.

* * *

A nyní shrneme výsledky našeho zkoumání modelu intelektu s „ruletou“ a „bubnem“. Struktura odpovídá na statistiku tlaku prostředí nejednoznačně v mezích pravděpodobnostních předurčeností. Její odezva se formuje v procesu kompilace (kombinace) na základě „náhodné“ probírky informačních modulů v její paměti a informací přicházejících zvnějšku, tj. v procesu předurčeném mírou (matricí možných stavů) přeměny informací.

V informačním vztahu představuje struktura, která je dostatečně široká a rozvíjí se, a (nebo) navyšuje svou hierarchii, souběh přinejmenším následujících funkčně se lišících útvarů, které v ní nemusí být vždy lokalizovány jako dílčí vložené struktury:

- Determinovaná dlouhodobá paměť, která tvrdě a jednoznačně funguje na základě principu „jaká otázka – taková odpověď“. Selhání tohoto principu vede pro strukturu s určitou pravděpodobností ke škodě různé závažnosti (v závislosti na situaci). Výběr informačních modulů z paměti probíhá na základě rezonančních, samobudících a jiných jevů s dostatečně vyhovující shodou informačních charakteristik o vnějším tlaku prostředí a vnitřním stavu struktury v těch jejích úrovních, které jsou informačně nasyceny prostřednictvím průchodu informačního toku o tlaku prostředí strukturou. Jako když například struny hudebních nástrojů reagují na zvuky o určité frekvenci, nebo když rozbušky nekontaktních námořních a pozemních min zareagují, objeví-li se v zóně jejich ničivého účinku příslušný objekt, či jako samonaváděcí hlavice řídicí zbraň.
- Pravděpodobnostní operativní paměť, která hromadí statistiku odezev struktury a kombinací možných odezev na tlak prostředí. Pravděpodobnost získání informací potřebných pro správnou odezvu je podřízena frekvenci, s jakou se systém k těmto informacím obrací pod tlakem prostředí a operační rychlosti mechanismu náhodné probírky informačních modulů. Je to částečně analogické napsání na písku v dosahu příboje: informace může být zachována jakkoliv dlouho, pokud neustále dokážete včas obnovovat její fragmenty přemazávané vlnami.

Rezonanční a samobudící jevy v pravděpodobnostní paměti také hrají svoji roli. Ale na rozdíl od předešlého druhu paměti vznik rezonancí, samobuzení a tak dále vede také ke změně v organizaci informačně ještě nenasyčených úrovní struktury. Reakce „otázka – odpověď“ zde není jednoznačná v důsledku informační nenasyčenosti struktury;

- Mechanismus náhodné probírky, štěpení a slučování informačních modulů uchovávaných v obou druzích paměti. S ohledem na **izolovanou** determinovanou paměť plodí tento mechanismus chyby v jejím fungování v tom smyslu, že působí nejednoznačnost odezev. Ve vztahu k pravděpodobnostní paměti jde o normální proces jejího fungování. Podle našeho názoru roli tohoto mechanismu hraje veškerý souhrn vibračních procesů ve struktuře s jejich náhodnými, tj. statisticky uspořádanými vzájemnými fázovými zdvihy a amplitudově-frekvenčními charakteristikami⁵⁰. Jestliže dojde k *určité shodě* fází procesů – časový souběh, soufázovost – **koherence** –

⁵⁰ Vysvětlíme tyto termíny podle *Velkého encyklopedického slovníku*:

AMPLITUDA (z latinského *amplitudo* – hodnota) – největší hodnota odchylky kmitání podle určitého zákona od průměrné hodnoty nebo nějaké určité hodnoty podmíněně považované za nulu.

AMPLITUDOVĚ-FREKVENČNÍ CHARAKTERISTIKA (frekvenční charakteristika) – závislost amplitudy kmitání na výstupu ze zařízení na frekvenci vstupního harmonického signálu. Měří se podle změny frekvence vstupního signálu s konstantní amplitudou. Amplitudově-frekvenční charakteristika ukazuje, jak jsou přenášeny jeho jednotlivé harmonické složky a umožňuje vyhodnotit zkreslení jeho spektra.

KOHERENCE (z latinského *cohaerens* – souviset, být ve spojení), časově koordinovaný tok několika oscilačních nebo vlnových procesů. Pokud fázový rozdíl dvou kmitů zůstává v čase konstantní nebo se mění podle přesně definovaného zákona, pak se kmity nazývají koherentní. Oscilace, ve kterých se fázový rozdíl (fázový posun) mění náhodně a rychle v porovnání s jejich periodou, se nazývají nekoherentní.

SOUFÁZOVOST – shoda fází při posuzování několika procesů v jedné a té samé souřadnicové soustavě.

dojde k výběru potřebných informací; jestliže ne, informace zůstanou nedostupné, přestože jsou ve struktuře přítomné.

Na informačně nenasyčených úrovních struktury znamená vznik koherence nějakých procesů s jinými procesy, které jsou vzhledem k posuzované úrovni struktury vnějšími nebo vnitřními, na určitou dobu změnu kvalitativního stavu dané struktury, v jejímž průběhu se v ní mohou zformovat nové útvary, vzniknout nové procesy. *V důsledku toho se může stát, že poté, co zmizí koherence, se struktura nebude moci vrátit do stavu předcházejícího koherenci, čímž fakticky učiní krůček ve svém rozvoji.* Faktor časového souběhu – koherence – přísunu informací, energie se projevuje na rozvoji a průběhu procesů: například světelné záření žárovky se liší od koherentního záření laseru, takže jejich působení na objekty je odlišné, a to dokonce i při stejném energetickém vyzařovacím výkonu.

Časový souběh je možné ve vztahu k procesům ve struktuře chápat dvojím způsobem:

- zaprvé, ve smyslu úzkého časového intervalu, v jehož průběhu dojde k určitým jevům v jejich souhrnu;
- zadruhé, u struktur s pamětí se to dá brát ve smyslu – nejspíše, kdy jsou tyto informace potřebné pro rozvoj daných struktur, přestože po určitou dobu se fakt získání těchto informací nemusí z hlediska vnějšího pozorovatele vůbec projevovat.

Soufázovost, koherence, ve smyslu známém z fyziky – jeden z jevů časového souběhu průběhu nějakého souboru procesů.

- Obecně přírodní faktor vyvolávající náhodně zformovanou odezvu s informačním nasycením, které je dostatečné k tomu, aby si struktura zachovala dosaženou úroveň své organizace nebo ji zvýšila. Jsou to svého druhu „váhy“, na kterých se porovnává vyvolaná odezva s nějakým etalonem, jenž vzniknul v průběhu stejných procesů vyvolávajících danou odezvu.

Celkově determinovaná paměť zajišťuje určitou úroveň stability struktury na dosaženém stupni jejího rozvoje. Pravděpodobnostní mechanismus paměti a náhodné probírky vnitřních a vnějších informací zajišťují v kombinaci s obecně přírodními „váhami“ (mírou) pravděpodobnostně předurčený charakter průběžného krátkodobého zvýšení složitosti a informační nasycenosti struktury, nebo naopak jejího poškození, které může v krajním případě skončit i jejím zánikem. Vše vyjmenované společně zajišťuje pravděpodobnostně předurčený stabilní charakter dlouhodobého procesu, kdy se struktura a (nebo) informační modul, jehož je nositelem, stávají složitějšími v procesu svého rozvoje.

*   *
                 *

Je možné, že v určité etapě evoluce, po překonání určité výkonové hranice zpracovávání informací, může být lidmi nazván **intellektem** projev činnosti všech vyjmenovaných komponent, *z nichž žádná sama o sobě intelektem nedisponuje.* A tento souhrn procesů a faktorů probíhá v těch nejrozmanitějších frekvenčních rozsazích, na různých informačních nosičích a na různých úrovních hierarchie v organizaci Všemohíru.

Jestliže se na to díváme z tohoto úhlu pohledu, tak Všemohír jako takový i jeho fragmenty disponují intelektem i osobnostním aspektem. Intellekty se liší v tom, nakolik si osvojily dílčí fragmenty vesmírné **míry**. Intelekt, to je proces **rozšiřování** dílčí míry; proces, který v sobě obsáhl hierarchii do něj vložených procesů informačních odrazů. Možnost vzájemného porozumění mezi intelekty se zvyšuje tím více, čím více vzájemných shod v sobě obsahují; aby začalo docházet k porozumění, je nutná alespoň kompatibilita dílčích měr nebo prostředník pro informační výměnu (interface), což je také nějaká míra. Vesmírná **míra** je všeobecným prostředníkem.

Vyjmenujeme některé shody, které jsou potřebné k vzájemnému porozumění, je to shoda:

- materiálního nosiče, na kterém probíhá proces informační výměny mezi intelekty;
- dílčího rozsahu procesů struktur, jež jsou nosiči intelektu;

- frekvenčních rozsahů taktovacích (oddělujících od sebe kódové skupiny) a nosných frekvencí, na kterých probíhá informační výměna; systému kódování informací;
- energetického výkonu nezbytného a (nebo) přípustného pro informační výměnu; jednoty informační základny nezbytné pro vzájemné rozpoznávání při prvním a následných kontaktech.

Intelekt je jedním z prostředků daných lidskému vědomí. A jako každý prostředek je říditelný. Říká se: „má v hlavě vítr“. Ve vztahu k informačním tokům ve Všemohoucí se to dá říci i takto. Ale v takovém případě je ve vztahu k nim intelekt plachtou.

Umění plavby s plachetnicí spočívá v tom, abyste do plachet nezachytávali nepotřebný vítr. Potom dokonce i na maličké lodičce můžete doplout tam, kam potřebujete. Ale chopí-li se ovládání plachet respektive «krotitele větrů» (*takto v minulosti nazývali mnohé velké a rychlé plachetnice „windjammer“*) neobratné ruce, stane se „brázdič moří“ (další poetický obrat, kterým charakterizovali rychlé plachetnice) hračkou, se kterou si bude pohrávat mořský živel, jakoby neměla žádné kormidlo ani plachty; a taková loď bude živlem zničena jen proto, že na její palubě nejsou lidé schopní správně ovládat plachty. Stejně je to s intelektem řídí-li ho nedisciplinované vědomí bez vlastní vůle, ten se potom utápí v proudu míhajících se myšlenek, jak těch přicházejících z paměti, tak i z vnějšku, což tříští organizaci psychiky na kusy. Zatímco disciplinované vědomí udrží pouze myšlenky potřebné pro uvědomělé fungování mysli a intelekt tak napomáhá vědomí a duši člověka, při jeho cestě životem.

Vysvětlení pohledu na intelekt je v teorii řízení **nezbytné** především proto, že pojem plné funkce řízení není možné zavést, jestliže bychom přitom opominuli pojem intelekt. Ovšem tato interpretace procesu existence Všemohoucí jako procesu samořízení nevyhnutelně vede k pojmu Vyššího (Nejvyššího) intelektu, který tento proces samořízení řídí podle plné funkce.

To znamená, že v rámci tohoto výkladu není ateismus s logikou Dostatečně všeobecné teorie řízení slučitelný. Ateistické varianty na téma teorie řízení buď staví člověka (lidstvo jako celek) na místo Boha, nebo postrádají ucelenost výkladu, jakmile se dotknou tématu **globálního historického procesu**, neboť v nich dost dobře nelze pronést slova „hierarchicky nejvyšší souhrnné řízení“ ve vztahu k lidstvu a „význačným“ činitelům z minulosti i současnosti.

Z ateistického vědomí tak buď vypadnou nějaké fragmenty rozpoznávání procesů řízení, nebo dojde k narušení hierarchie jejich vnímání lidským vědomím, což předurčeně vede k chybám v řízení. Náboženské kultovní vědomí davo-„elitářských“ společností zase přináší jiné potíže: dogmatizace náboženských textů znamená ztotožňování mysli a vůle lidí, kteří je psali (a těch, co je následně upravovali a cenzurovali), s vůlí Nejvyššího, což omezuje svobodu vůle většiny podřizujíc ji nad-„elitářskému“ prediktoru, který ztotožňuje svou vůli s nejvyšší vůlí Všemohoucího: a to je satanismus. Příčinou jeho úspěchu v uplynulých dějinách je zatajení Zjevení Shora a jejich překroucení. Evangelium od Lukáše 11:52: „*Běda vám zákoníkům! Vzali jste klíč poznání, sami jste nevešli, a těm, kteří vejít chtěli, jste v tom zabránili.*“ V dnešní době je to výčitka směřovaná na všechny hierarchie mezilidských vztahů ve společnosti, a to včetně církevních hierarchií, i když, pravda, mnohé hierarchie už samy ty klíče poztrácely.

Kromě toho si většina lidí zvykla mít co do činění s individuálním intelektem sobě podobných. Jakmile narazí na nelidský intelekt, většina z nich se vyděsí či dokonce zblázní už jen z toho ohromení, co se to stalo. Jenže v dějinách nepůsobí jen individuální, ale i souborné intelektu a jiné intelektu, které jsou ve vztahu k individuálnímu lidskému intelektu hierarchicky vyšší. Abychom dokázali rozpoznat jejich činnost, jejich určitou účelovost musíme vycházet z jednotného porozumění faktoru zvanému „intelekt“ v jeho rozličných projevech, a to nezávisle na jeho hierarchickém postavení v Objektivní realitě.

11. Manévry a vyrovnávací režimy, principy porovnávání a odhalování podobnosti

Ted' se vrátíme k uzavřeným systémům. Stabilně řízený systém se může nacházet buď ve **vyrovnávacím** režimu, nebo v **režimu manévru**. Přitom může být jeden a ten samý reálně probíhající režim interpretován z hlediska jednoho vektoru cílů jako vyrovnávací režim, a z hlediska jiného vektoru cílů jako režim manévru.

Ve vektoru cílů **vyrovnávacího** režimu jsou kontrolní parametry v čase neměnné. V reálném stabilním vyrovnávacím režimu vektor stavu kmitá kolem neměnné polohy v podprostoru kontrolních parametrů a volné parametry se přitom mohou různě měnit.

Pojem „vyrovnávací režim“ je trochu podobný pojmu „rovnováha“, jenom má širší význam, neboť „rovnováha“ je obvykle vnímána staticky, jako něco, co se v čase nemění. Ve vyrovnávacím režimu je v čase neměnný proces kmitání systému vzhledem k „rovnovážnému bodu“, jehož souřadnice jsou v čase neměnné: systém bodem prochází, ale nemůže v něm setrvávat už například z toho důvodu, že odchylky od něj jsou menší, než je práh citlivosti měřících prostředků, nebo není řízení pružné, takže má konečnou operační rychlost a nemůže včas objekt zastavit a v rovnovážném bodu ho zafixovat. Tu poslední věc vysvětlíme.

Ve vztahu k řízení objektu znamená pojem *záporné* zpětné vazby to, že zjistí-li vybudovaný systém řízení odchylku objektu od ideálního režimu předepsaného vektorem cílů, vyvolá vznik řídicího působení zaměřeného na to, aby se objekt vrátil do ideálního režimu, zatímco v případě *kladných* zpětných vazeb řízení naopak podpoří rušivý vliv (od okamžiku jeho vzniku) vychylující objekt od ideálního režimu ve směru jeho působení.

A vzhledem k tomu, že rušivý vliv může být řídicím působením ze strany nějakého procesu vnějšího řízení (přičemž jeho řídicí působení je z jeho pohledu přímou vazbou), tak při posuzování souhrnu vzájemně vložených procesů řízení mohou být z jeho pohledu kladné zpětné vazby jakéhokoliv *do něj vloženého procesu samorízení* nazvány „stimulujícími“ a jeho záporné zpětné vazby „tlumícími“, „potlačujícími“, „zadržovacími“, „brzdícími“.

I když do současné doby (rok 2004) nebyly tyto termíny v teorii řízení používány, odpovídají charakteru zpětných vazeb v procesu řízení lépe než obecně přijaté členění zpětných vazeb na „kladné“ a „záporné“, které se intuitivně nedá jednoznačně pochopit a je potřebné jej zvláště vysvětlit. Jestliže ideální režim znamená neměnnost vektoru cílů s kontrolními parametry v čase, tak z důvodu konečné operační rychlosti systému řízení se jeho působení, kompenzující odchylku od ideálního režimu (při záporných zpětných vazbách), samo promění od určitého časového okamžiku v rušivý vliv a objekt projde bodem ideálu⁵¹. Tímto způsobem systém řízení sám vychyluje objekt vzhledem k ideálnímu režimu vektoru cílů (otázkou zůstává jen to, zda jsou amplitudy kmitů v přípustných hranicích či ne). Nejlépe je to vidět na stabilních vyrovnávacích režimech. V nestabilních vyrovnávacích režimech je amplituda buď vyšší než ta přípustná nebo vzrůstá od kmitu ke kmitu dokonce i při záporných zpětných vazbách.

To znamená, že sám princip **záporných zpětných vazeb podle kontrolních parametrů** je v teorii i praxi potřebný, i když v celkové teorii a praxi řízení jde jen o jednotlivost.

V režimu **manévru** se ve vektoru cílů mění alespoň jeden z kontrolních parametrů. Při hodnocení reálného procesu stabilního manévru sleduje vektor stavu s určitou chybou řízení v *podprostoru kontrolních parametrů* změny vektoru cílů (obsahujícího pouze kontrolní parametry). Volné parametry jsou stejně jako v případě vyrovnávacího režimu bez omezení.

Režim manévrování, ve kterém jsou (v mezích přípustné chyby řízení) derivace kontrolních proměnných parametrů podle času konstantní, se nazývá *ustáleným manévrem*. Sám ustálený manévr je vyrovnávacím režimem, z jehož vektoru cílů jsou vyloučeny kontrolní parametry, které se v průběhu manévru mění.

---

⁵¹ Tomuto protínání hodnot ideálu se dá vyhnout, jestliže takový požadavek zadáte při formování řídicího systému, ale i v takovém případě zůstane kmitavý charakter vyrovnávacího režimu zachován. Kmity však budou probíhat v určitém pásmu hodnot s určitou výchylkou od předepsaných ideálních hodnot vyrovnávacího režimu.

11. Manévry a vyrovnávací režimy, principy porovnávání...

Budeme-li vycházet z reálně probíhajícího procesu řízení a vytvoříme na základě předpokladu (tj. hypoteticky) vektor cílů subjektu reálně řídicího proces (což se nazývá „identifikace“ vektoru cílů), tak je možné jeden a ten samý režim interpretovat jako vyrovnávací režim, nebo stabilní kmitající manévr. Zohledníme-li ve vektoru cílů pouze parametry kmitající v rozmezí průměrných hodnot (v závislosti na omezeních chyby řízení), může být režim interpretován jako vyrovnávací režim; zohledníme-li ve vektoru cílů alespoň jeden z libovolně se měnících parametrů, bude režim interpretován jako manévr.

Úplně stejně může být jeden a ten samý režim vnímán jako stabilní, budeme-li vycházet z nějakého určitého omezení vektoru chyby; a také jako nestabilní, budeme-li vycházet z přísnějších omezení vektoru chyby; z této věty je dobře patrné, že je možné stabilitu chápat dvěma různými způsoby: na základě vymezení a ubývání odchylek a na základě předvídatelnosti.

Nejjednodušším příkladem vyrovnávacího režimu je jízda autem po přímé silnici konstantní rychlostí. Všechny střelky kromě ukazatele stavu paliva se na palubní desce pohybují okolo ustálených poloh; volantem je však přesto nutné „pohybovat“, neboť nerovnosti na silnici, boční vítr, rozdílný tlak v pneumatikách, vůle v nápravách a řídicích převodech mají snahu stočit auto do strany.

Manévry se dále dělí na **slabé** a **silné**. Toto dělení není zohledněním efektivity manévru. Pojem slabý manévr souvisí s vyrovnávacími režimy. Převedení systému z jednoho vyrovnávacího režimu do druhého vyrovnávacího režimu je jedním druhem manévru. Některé uzavřené systémy mají takové vlastnosti, že uskuteční-li se toto převedení dostatečně pomalu, nebude se vektor stavu systému v procesu manévru velmi lišit od vektoru stavu ve výchozím a (nebo) konečném vyrovnávacím režimu, s výjimkou kontrolních parametrů měnících se v průběhu manévru a některých volných parametrů informačně navázaných na ty kontrolní.

Pootočíte-li na lodi kormidlo o 3-4 stupně, začne loď opisovat kruh s velmi velkým průměrem a bude se měnit úhel kurzu. Nebude-li přitom v dohledu břeh a bude zataženo, tak si toho manévru a změny kurzu většina cestujících ani nepovšimne. Pokud při plné plavební rychlosti vysokorychlostní lodi (25 — 30 uzlů*) prudce otočíte její kormidlo o 20 – 30 stupňů, tak vám paluba v procesu vyložení kormidla pod nohama ucukne směrem opačným ke směru vyložení kormidla; a potom dojde ke změně kurzu, kterou je lidský vestibulární aparát schopný plně pocítit, navíc se loď zcela viditelně nakloní do deseti i více stupňů. (**pozn. překl. Uzel je jednotka měření rychlosti v námořní praxi (a někdy i v letectví) a rovná se 1 námořní míli za hodinu. Námořní míle je dlouhá 1 852 metrů. Tato jednotka je starší než kilometr a rovná se délce jedné obloukové minuty zemského poledníku, takže je při navigačních výpočtech vhodnější délkovou jednotkou.*)

I když může být v obou případech konečná změna kurzu stejná, hydrodynamické charakteristiky lodi se v prvním případě při provádění slabého manévru nebudou velmi lišit od režimu přímého chodu; ve druhém případě, když loď začne opisovat kruh s průměrem maximálně 4 – 5 délek trupu, tak se sníží rychlost jejího chodu, se značnou silou začne působit příčná složka rychlosti obtékání trupu a náklon, takže celkový obrázek obtékání trupu a hydrodynamické charakteristiky se budou kvalitativně lišit od těch, které působily při chodu v přímém směru nebo při slabých manévrech.

Rozdělení manévrů na silné a slabé v řadě případů umožňuje podstatně zjednodušit modelování chování uzavřeného systému v procesu slabého manévrování **bez ztráty kvality** modelovaných výsledků. A vzhledem k tomu, že volba míry kvality je vždy subjektivní, je i členění manévrů na silné a slabé určované subjektivismem při hodnocení kvality modelování a řízení. A je-li takové členění možné, dá se ke slabému manévru vyhledat analogický (v dříve uvedeném smyslu) vyrovnávací režim.

U procesů, které mají fyzicky stejnou kvalitu, je dělení manévrů na silné a slabé založeno na modelování v bezrozměrném čase. A vzhledem k tomu, že vnímání času a jeho měření souvisí s volbou referenční frekvence, mohou být jako referenční zvoleny i vlastní frekvence kmitání objektů řízení, uzavřených systémů či procesů součinnosti uzavřených systémů s okolním prostředím. To nás přivádí k pojmu dynamicky podobných (částečně nebo zcela) objektů, systémů a procesů, pro které jsou procesy (vyrovnávací režimy i manévry) vztažené k času, jež je založen na obdobných vlastních frekvencích, v **určitém** smyslu identické. Podrobně se tím zabývá teorie podobnosti, která je součástí mnoha dílčích vědních oborů. Přívlastek „**určitý**“ u slova „**identický**“ je podmíněn tím, že takto podobné

mohou být **informační** procesy (**řízení**) na rozličných fyzických nosičích, jež je možné porovnávat prostřednictvím různých vzájemně k sobě vztažených/připodobněných parametrů.

Připodobnění – odrozměnění, tj. *zbavení reálných fyzických a informačních parametrů jejich rozměrnosti (metrů, kilogramů, sekund apod.) jejich vztažením k nějakým hodnotám charakteristik uzavřeného systému a prostředí se stejnou rozměrností (metry, kilogramy, sekundy apod.)*. Výsledkem jsou bezrozměrové jednotky měření v určitém smyslu obdobných parametrů porovnávaných objektů, které jsou pro každý z nich stejně charakteristické. Tato vlastnost míry ve Všemohíru je základem modelování procesů na jedné fyzických nosičích, které reálně probíhají na jiných fyzických nosičích (analogové počítače); a základem informačního (čistě teoretického) modelování, ve kterém je důležitý informační model, a jeho fyzický nosič nehraje žádnou roli (jakýkoliv algoritmus předepisující nějakou posloupnost činností je ve své podstatě nezávislý na svém materiálním nosiči, jakým může být: papír, disketa, zastaralý Minsk-32⁵², IBM-PC nebo superpočítač, člověk).

Analýza průběhu podobného **modelového** procesu může probíhat ve vyšším vysokofrekvenčním rozsahu, než je průběh reálného podobného **modelovaného** procesu: což umožňuje nahlédnout do budoucích variant vývoje modelovaného procesu a stát se tak základem pro řešení úkolů řízení jako takového, a to včetně úkolu předvídání chování. Příklady takového druhu modelování poskytují, jak již bylo řečeno výše, všechny aerodynamické a pevnostní experimenty a výpočty v letectví, lodářství a kosmonautice. Modelování vysokofrekvenčního procesu v nízkofrekvenčním rozsahu umožňuje vysledovat příčinné vazby, které obvykle při pohledu na rychle probíhající reálný proces pozorností pozorovatele uniknou. Příkladem takového druhu je rychlostní a *ultrarychlostní natáčení (více než 10⁵ snímků za sekundu)* a zpomalená (ve srovnání s realitou) projekce natočeného materiálu, což umožňuje řešit mnohé technické i biologické (medicínské) problémy.

Silné a slabé manévry podobných objektů a uzavřených systémů jsou spojeny s rozlišením manévrů v bezrozměrných časových jednotkách. Podobné mohou být i procesy fyzicky kvalitativně odlišné, jež jsou například popsány stejným matematickým modelem. Ovšem v případě procesů fyzicky kvalitativně stejnorodých, které se liší rozměrovými charakteristikami, budou oblasti reálných parametrů silných a slabých manévrů odlišné. To je třeba mít **vždy** na paměti při práci s reálnými kvalitativně stejnorodými uzavřenými systémy lišícími se svými rozměrovými charakteristikami.

⁵² Jeden z nejběžnějších digitálních elektronických počítačů v SSSR na počátku 70. let 20. století.

12. Manévry a teorie katastrof

Uzavřený systém může mít jeden i více stabilních vyrovnávacích režimů, jejichž množina může být konečná i nekonečná. Převedení uzavřeného systému z jednoho vyrovnávacího režimu do druhého je nejčastějším druhem manévru. Takový manévr má (kromě některých specifických případů) smysl jen v případě, že jeho konečný vyrovnávací režim je pro daný uzavřený systém stabilní. V prostoru parametrů popisujících uzavřený systém je manévr trajektorií přechodu z jednoho bodu (počátečního vektoru stavu) do druhého bodu (konečného vektoru stavu). Manévr bude považován za bezvýhradně stabilní, jestliže rušivé působení pociťované uzavřeným systémem v jeho průběhu nezpůsobí, aby se trajektorie v prostoru parametrů vychýlila z nějakého určeného koridoru přípustných odchylek od ideální trajektorie.

Ve vztahu k manévru je vektor cílů funkcí času, tj. ideální trajektorií a chronologickým harmonogramem průchodu kontrolními body. Množina přípustných vektorů chyby je koridorem přípustných odchylek od ideální trajektorie se zohledněním časových odchylek při průchodu kontrolními body na ideální trajektorii.

Manévr může být i podmíněně stabilním, když se uzavřený systém povede převést do konečného stavu s přijatelnou přesností, jestliže jsou před zahájením manévru špatně předvídatelné rušivé vlivy (včetně konfliktního řízení) působící v jeho průběhu; v takovém případě je nutné trajektorii přechodu korigovat až v průběhu manévru po zohlednění reálných odchylek. Manévr může být dokončen za podmínky, že v průběhu přechodu rušivé vlivy nepřevyší kompenzační možnosti uzavřeného systému. To platí i pro situaci, kdy je jeden objekt řízen několika subjekty, což vede ke konfliktnímu řízení.

Příkladem takového druhu podmíněně stabilního manévru je historická plavba plachetnicí „z bodu A do bodu B“: šance dokončit přechod tu vždy byla, ale s ohledem na nevhodnost plavby, dobu jejího trvání a přesnost trasy se tento manévr dal před plavbou hodnotit pouze z pravděpodobnostního hlediska a ze statistického hlediska se zohledněním minulých plaveb. Politika také poskytuje velký počet příkladů manévru tohoto druhu, podmíněně stabilních.

Takže pravděpodobnost úspěšného dokončení bezvýhradně stabilního manévru, podmíněná rušivými vlivy na uzavřený systém v průběhu manévru, se rovná číslu jedna. Přesto může být díky nízké řídicí kvalifikaci pravděpodobnostní předurčenost jeho úspěchu svedena až k nule⁵³. Pravděpodobnost přijatelného dokončení podmíněně stabilního manévru je objektivně podřízena pravděpodobnostním předurčenostem rušivých vlivů a charakteristikám objektu, přičemž subjektivně může vysoká kvalifikace řídicího subjektu zvednout předurčenost jinak nízké pravděpodobnosti realizace podmíněně stabilního manévru až k jedničce.

V této formulaci se za „rušivé vlivy“ považují jak vnější působení prostředí, včetně konfliktů řízení, tak i vnitřní změny v uzavřeném systému (poruchy a tak podobně). Tento příklad také ilustruje souvztažnost pojmů jako je „stabilita ve smyslu vymezených odchylek“ a ve smyslu předvídatelnosti chování.

Požadavky k přechodovým manévřům bývají různé, ale nejčastějšími jsou plynulost a absence nárazovosti, tj. absence impulzních (rázových) zatížení uzavřeného systému v procesu jeho pohybu po ideální trajektorii manévru s přípustnými odchylkami v prostoru parametrů. V matematické interpretaci je tento požadavek ekvivalentní druhé derivaci podle času vektoru stavu uzavřeného systému a vymezení hranic odvozených vektorů („rychlost“, „zrychlení“) v celém prostoru koridoru přípustných odchylek podél ideální trajektorie. Zrušení tohoto požadavku znamená přesun úkolu řízení do aplikační oblasti *teorie katastrof*.

Teorie katastrof zkoumá procesy, ve kterých dochází k narušení plynulé změny parametrů procesů jejich skokovou změnou (předvídanou nebo předem neočekávanou), po které se systém ocitá v jiném režimu své existence nebo se hroutí.

---

⁵³ Kádry řeší vše.

Tento skok teorie nazývá „katastrofou“ (dále je katastrofa v uvozovkách uváděna výslovně v tomto smyslu), což pro většinu případů praktických aplikací platí, neboť rázový charakter zatížení může uzavřený systém poškodit, zničit nebo pro něj být nepřijatelným z jiných příčin. Sama teorie „katastrof“ se zrodila ze zobecněné analýzy matematického popisu reálných katastrof. Režim, ve kterém se ocitá systém po „katastrofě“, může být předvídatelný buď jednoznačně nebo v pravděpodobnostně statistickém smyslu, či být nepředvídatelný.

Typický příklad jevů zkoumaných teorií „katastrof“ je přechod kmitavého procesu z jedné potenciální jámy do druhé: za bouře se loď kolébá, vychyluje vůči jedné stabilně vertikální poloze, té normální: dnem dolů a palubou nahoru. Plynulé zvýšení amplitudových hodnot náklonu při kolébání může vést k nenadálému převrácení lodi dnem vzhůru po dobu časového intervalu kratšího, než je polovina periody vychýlení (sekundy) při zesílení bouře, námrazy atd. Ale ani převrácená loď nemusí jít hned ke dnu a může ještě dlouhou dobu zůstat na hladině dnem vzhůru a kolébat se vůči své druhé, také stabilně vertikální poloze, která však již není normální.

„Neplynulá“ trajektorie může být také projekcí zcela „plynulé“ trajektorie ležící v prostoru parametrů větší rozměrnosti do podprostoru s menší rozměrností. Oblast řízení, ve které je řízení podle předpokladu v prostoru parametrů vektoru stavu s ohledem na konkrétní uzavřený systém potenciálně stabilní, je objektivní daností. Rozkládá se v ní množina objektivně možných trajektorií manévrů; a množina těch objektivně nemožných. Z množiny objektivně možných trajektorií je možné dále vyčlenit podmnožinu trajektorií, na kterých leží body „katastrof“. Může jít o body narušení druhé derivace podle času vektoru stavu; body převýšení omezení odvozených vektorů; body změny míry předvídatelnosti (například body větvení trajektorií v pravděpodobnostním smyslu); body na hranicích mezi dvěma potenciálními jámami a tak dále.

Jestliže si řečené promítneme na železniční dopravu ve státě, bude oblastí potenciálně stabilního řízení celé území státu; množinou objektivně možných manévrů bude stávající železniční síť. Množinou objektivně nemožných manévrů bude veškerý prostor, kde neleží koleje a kde není možné z technických příčin koleje položit nebo zřídit výhybky pro změnu směru jízdy. Body katastrof budou poškozené koleje a výhybky, příliš ostré zatáčky a místa svými parametry nepřizpůsobená jízdě některých druhů vlakových souprav a lokomotiv a tak dále. To znamená reálné podmínky pro možný vznik katastrofy/havárie. A z pohledu všech druhů nákladu jsou železniční uzly body větvení jejich trajektorií v pravděpodobnostním smyslu.

Tento příklad dobře demonstruje poměr všech vyjmenovaných kategorií, ale samotné „katastrofy“ *teorie katastrof* jsou v něm znázorněny jen reálnými haváriemi železničních souprav. Dále, aby nebyl zmatek v katastrofách v uvozovkách a bez nich, budeme okamžitou ztrátu řízení – ve smyslu teorie „katastrof“ – nazývat **selháním řízení**.

Příčiny selhání řízení mohou být ty nejrůznější a mohou se vyskytovat v jakémkoliv z etap plné funkce řízení.

Dva libovolné body v prostoru parametrů, které popisují uzavřený systém, (fakticky dva vektory stavu), mohou být propojeny více než jednou trajektorií. Mezi těmito trajektoriemi mohou být trajektorie odpovídající požadavkům plynulosti i trajektorie, na kterých nemusí být přímo body vedoucí k selhání řízení, ale po kterých se „nejezdí snadno“ kvůli překročení omezení, jaká byla vymezena pro odvozené vektory. Jsou možné i situace, kdy všechny trajektorie spojující počáteční a konečný vektor stavu prochází body selhání řízení. Ale častější jsou případy, kdy se nekvalifikovaným řídicím subjektům jejich řízení vymkne z rukou, ale protože vědí, že *jimi řízený hierarchicky organizovaný* systém má v určitém režimu schopnost sebeobnovy díky tomu, že do procesu zasáhnou jiné jeho organizační úrovně, tak začnou mást hlavy důvěřivým hlupákům poukazováním na „teorii katastrof“ a „šokovou terapii“. Nejčastěji na to hřeší politikáři. V jejich případech jsou body „katastrof“ těmi body, které obnažují jejich nezpůsobilost jako řídicích subjektů.

Ve skutečnosti je nutné prozkoumat geometrii oblasti předpokládaného manévrování, aby ji bylo možné celou zahrnout do oblasti potenciálně stabilního řízení. Obsahují-li nějaké fragmenty oblasti předpokládaného řízení body selhání řízení, které vypadávají z oblasti potenciálně stabilního řízení (v

12. Manévry a teorie katastrof

---

potřebné kvalitě) z toho důvodu, že daná oblast je vícenásobně souvislá⁵⁴, není konvexní (vypouklá) a tak dále, je takové zóny nutné vyloučit a prokládat trajektorie manévru mimo ně (a tím pádem i mimo body selhání řízení).

Právě to je úkol všech kvalifikovaných navigátorů, kteří při přibližování se lodi ke břehu podle jejího ponoru na navigační mapě označují hranici oblasti vyloučené z provádění tohoto manévru kvůli malé hloubce. Navíc vyznačují lodní kurz v dostatečné vzdálenosti od dalších možných nebezpečných míst: potopených lodí, útesů a tak dále. V dobách, kdy se sestavovaly první mapy, se nikdo do neznámých oblastí pod plnými plachtami nehnal: plulo se opatrně za neustálého měření hloubky; někdy dokonce loď driftovala nebo vyhodila kotvu a měření bylo prováděno z člunu.

Manévr přechodu z jednoho vyrovnávacího stavu do druhého, odpovídá-li požadavku na plynulost a má na to dostatek času, se člení na tři stádia:

- vystoupení z vyrovnávacího režimu,
- ustálený manévr (který je sám vyrovnávacím režimem, ale s jiným vektorem cílů),
- vstup do nového vyrovnávacího režimu.

---

⁵⁴ Druh souvislé oblasti (jednoduše souvislá, vícenásobně souvislá) závisí na počtu jejích uzavřených (nebo do nekonečna jdoucích) hranic, které nepřecházejí jedna do druhé. Konvexní oblast – když přímka spojující jakékoliv dva body oblasti obsahuje pouze body této oblasti (není konkávní).

13. Procesy v supersystémech: možnosti průběhu

13.1. Získání představy o tom, co to jsou supersystémy

Teď, když jsme se dostatečně podrobně seznámili s pojmovým a terminologickým aparátem teorie řízení, můžeme přejít k podrobnější analýze procesů řízení a samořízení v supersystémech a jejich hierarchiích.

Supersystémem rozumíme množinu prvků, které jsou v určitém smyslu mezi sebou alespoň částečně funkčně analogické. „Analogie“ a „podoba“ nejsou v kontextu této práce synonymy. Analogie předpokládá možnost přímé záměny jednoho prvku druhým; podoba (plná nebo částečná) předpokládá pouze identitu procesů probíhajících v různých objektech, které lze popsat prostřednictvím společného systému parametrů připravených o svou reálnou rozměrnost.

Analogie předpokládá **vymezení** určitého souboru vlastností objektů, které jsou si vzájemně analogické výslovně ve smyslu zvoleného souboru vlastností. Objekty, které mají užší nebo širší **soubor vlastností, než jsou ty vymezené**, náleží do jiné třídy objektů, přestože jsou částečnými nebo širšími (**komplexnějšími**) **analogiemi** objektů posuzované třídy, identifikovatelných podle zcela určitého konečného souboru svých příznaků. Díky částečným i širším analogiím se všechny třídy objektů identifikovatelných podle jakéhokoli souboru svých příznaků vzájemně prolínají a slévají v pojmu „Všehomír“.

To znamená, že *supersystém* je množinou prvků, které jsou mezi sebou alespoň částečně funkčně analogické, a proto jsou také alespoň částečně vzájemně nahraditelné. Kromě toho jsou všechny jeho prvky samořídící (nebo říditelné zvnějšku) v mezích hierarchicky vyššího souhrnného řízení na základě informací, které jsou uloženy v jejich paměti; každý samořídící prvek je možné řídit zvnějšku, neboť jsou všechny schopné do paměti přijímat informace; každý z nich může poskytovat informace ze své paměti jiným prvkům ze své množiny a okolnímu prostředí, a proto je schopný řídit, a (nebo) je možné přes něj řídit jiné prvky a okolní prostředí; všechny procesy, ve kterých se projevují informace jak uvnitř prvků, tak i mezi nimi v mezích supersystému a v prostředí, které ho obklopuje, jsou podřízeny pravděpodobnostním předurčenostem, které se dají vyjádřit statisticky.

V tom nejjednodušším případě je supersystémem flexibilní automatická výroba i s personálem. Všehomír jako takový je také supersystémem. Díky širším a částečným analogiím je Všehomír vlastně nadřazeným souhrnným supersystémem ve vztahu k množství vzájemně vložených supersystémů *se strukturou měnící se v každém časovém okamžiku, kterou navíc různé subjekty vymezují podle různých souborů příznaků (tedy s virtuální strukturou)*. Vzájemná vloženost supersystémů předpokládá existenci prvků, které současně náleží několika supersystémům. Virtuálnost struktur předpokládá existenci prvků, které v různých časových okamžicích náleží různým supersystémům, což v důsledku vede k existenci struktur, které se z ničeho nic objeví a zase zmizí, stejně jako bublinky na loužích za deště.

V závislosti na organizaci může být intelekt ve vztahu k supersystému vnějším; intelektem může disponovat supersystém složený z prvků bez intelektu, a to jako celek nebo jen podmnožina jeho prvků; intelektem mohou disponovat jednotlivé samostatné prvky supersystému, přičemž ne nutně všechny; jeden (nebo mnohé) prvky supersystému mohou mít uvnitř své struktury prvky s intelektem.

Když se na to podíváme z hlediska plné funkce řízení vedoucí ke vzniku supersystému, musí být intelekt přítomen buď v samotném supersystému, nebo v souhrnném řízení, které je mu hierarchicky nadřazeno.

Takže tam, kde to není důležité, nebudeme se otázkou lokalizace intelektu zabývat. **Sdruženým intelektem** budeme nazývat intelekt zajišťující samořízení supersystému jako jednoho celku v mezích hierarchicky vyššího souhrnného řízení, a to nezávisle na jeho lokalizaci ve vztahu k supersystému. Z hlediska supersystému bez intelektu se může jednat o vnější intelekt (jako v případě materiální základny flexibilní automatizované výroby), může se jednat o intelekt přítomný v supersystému, a také o intelekt zformovaný nějakým způsobem samotným supersystémem.

Supersystémy mohou být stagnující, tj. stabilně existující v určitém vyrovnávacím režimu, dokud existují prvky, ze kterých se skládají. Se zmizením prvků zmizí i supersystémy.

Mohou být i supersystémy s obnovující se základnou prvků, které v určitém vyrovnávacím režimu stabilně existují po dobu života několika pokolení prvků.

Mohou být i supersystémy, které se evolučně vyvíjejí a v okamžiku svého vzniku mají oni samy i jejich prvky zaprvé určitou zásobu stability ve vztahu k prostředí, jež na ně působí; a zadruhé určitý potenciál vlastního rozvoje, a to jak díky změně organizace uvnitř supersystému, tak i uvnitř jeho prvků. Jakmile si supersystém a jeho prvky osvojí svůj rozvojový potenciál, tj. po ukončení procesu tohoto druhu, změní se charakter vzájemné součinnosti supersystému s prostředím a vnitřní organizace procesů v supersystému, což je doprovázeno růstem rezerv jeho stability s ohledem na tlak prostředí a (nebo) růstem produktivity (výkonu) supersystému ve vztahu k prostředí.

Proces osvojování si rozvojového potenciálu může trvat po dobu výměny několika pokolení prvků ze základny supersystému, nebo může být ukončen v průběhu existence jednoho pokolení. Po ukončení tohoto procesu supersystém po určitou dobu setrvává v nějakém vyrovnávacím režimu vůči prostředí buď jako stagnující supersystém nebo jako supersystém s obnovující se základnou prvků. Zároveň se může stát základnou pro supersystém následujícího pokolení nebo pro hierarchicky vyšší supersystém. Nás bude dále zajímat, jak si supersystém osvojuje svůj rozvojový potenciál.

13.2. Osvojování si rozvojového potenciálu

Vezměme si supersystém, který byl s určitým cílem uveden do určitého prostředí, bezprostředně po započítí procesů jeho adaptace k danému prostředí a osvojování si jeho rozvojového potenciálu. Prostředím jsou v daném kontextu myšleny procesy, se kterými má supersystém co do činění: které na něj působí a na které působí on sám. Objektivní procesy mohou být předmětem zájmu pro subjekt realizující řízení buď jako materiální (a jmenovitě energetické) procesy, nebo jako informačně-algoritmické procesy, či v obou těchto podobách. Proto i samo prostředí může být materiální nebo informačně-algoritmické, či mít obě tyto podoby. To vede ke vzniku dvou druhů oddělenosti a / nebo lokalizace supersystému jako celku, jeho fragmentů a prvků v matici předurčující bytí (v míře) Všehomíru, jejichž charakteristiky se mohou v čase měnit.

Zaprvé se jedná o lokalizaci v prostoru. Přičemž pojem „prostor“ je možné definovat jako informační charakteristiku materiálních objektů Vesmíru, která v individuální, subjektivní dílčí míře odráží jejich vzájemnou vloženost a uspořádanost podle hierarchických stupňů Vesmíru v souladu s maticí předurčující bytí Všehomíru. Příkladem takového druhu nejednoznačného subjektivismu ve vnímání lokalizace jsou modely sluneční soustavy – heliocentrická a geocentrická.

Zadruhé se jedná o informační lokalizaci. Tím je myšlena charakteristika *informačních objektů*⁵⁵, která v subjektivní míře řídicího subjektu odráží jejich vzájemnou vloženost a hierarchičnost bez návaznosti na materiální nosiče, na kterých jsou informace zapsány, a také v souladu s maticí předurčující bytí Všehomíru.

Uvedeme příklad změny informační lokalizace. Jeden redaktor vše potřebné vysvětlí v předmluvě knihy a jiný v jejím doslovu, přestože se ten text může lišit pouze názvem „předmluva“ či „doslov“. Někdo jiný stejné informace rozdělí do většího počtu vysvětlivek a poznámek v samotném textu knihy. Čtenář, který si tyto informace přečte, si ve své subjektivní míře vytvoří novou variantu jak prostorové, tak i informační lokalizace daných textů a změní svou subjektivní míru.

Z pohledu každého prvku tvořícího supersystém je zbylý supersystém částí vnějšího prostředí. Všechny prvky jsou do určité míry autonomní z hlediska materiálního (energetického) a informačně-algoritmického zajištění své činnosti. Díky tomu je v uvedeném smyslu supersystém jako celek také do určité míry autonomní. I když ve vztahu k prostředí nemusí být uzavřený: tj. může svou existenci udržovat ze zdrojů prostředí; nebo může mít výměnu s prostředím oboustranný charakter.

Informačně-algoritmické zajištění (samorízení) chování prvků supersystému, který má rozvojový potenciál, je organizováno přinejmenším dvojúrovňovým způsobem:

⁵⁵ To znamená, že jsou charakterizovány osobitostí daných informací bez ohledu na materiální nosiče, na kterých jsou tyto informace zaznamenány, a také bez ohledu na kódovací systémy, v jakých jsou zaznamenány.

- zaprvé má *fundamentální část*, která je pro všechny prvky supersystému identická. Ta zajišťuje, že mají prvky při svém pobytu v prostředí určitou zásobu stability od okamžiku, kdy je supersystém uveden do prostředí. Jestliže by tomu tak nebylo, supersystém by nemohl setrvat v prostředí, které by ho buď vytěsnilo nebo zlikvidovalo.
- a zadruhé má *adaptační část*, která se v každém prvku rozvíjí osobitě na základě fundamentálního informačně-algoritmického zajištění v rámci procesu jeho fungování v supersystému a prostředí, jež ho obklopuje.

Ve fundamentální části může existovat vlastní hierarchické uspořádání informačně-algoritmických modulů, jež je nezbytné pro zajištění počáteční specializace prvků, aby byly částečnými (ne úplnými) vzájemnými analogy. Příkladem toho je rozdělení podle příznaku pohlaví v jakémkoliv biologickém druhu. Díky tomuto uspořádání fundamentální části je předurčena i uspořádanost adaptační části informačního zajištění. To se samozřejmě musí projevit i ve strukturní organizaci materiálního nosiče informačně-algoritmického zajištění, tj. ve strukturní organizaci každého z prvků supersystému (jinak řečeno, ve struktuře prvku se dají vyčlenit oblasti vztahující se k fundamentální a k adaptační části informačně-algoritmického zajištění⁵⁶). Ve velkých supersystémech se tohle všechno projevuje ve statistických charakteristikách rozdílnosti a shody parametrů prvků a může to být z hlediska pravděpodobnostně-statistického smyslu předurčeno.

Díky tomu jsou prvky, které nelze nahradit okamžitě, pravděpodobnostně nahraditelné jinými prvky v průběhu určitého pravděpodobnostně předurčeného času, neboť do jejich paměti (adaptační části informačně-algoritmického zajištění) mohou být zavedeny informačně-algoritmické moduly zajišťující potřebnou novou specializaci pro záměnu jednoho prvku jiným.

Informační výměna mezi prvky v hranicích supersystému a mezi supersystémem a prostředím nemá v mezích omezení pravděpodobnostních předurčeností (hierarchicky vyššího souhrnného řízení) jednoznačný charakter, což vede k tomu, že informační obsah prvků supersystému se s plynutím času v míře jeho hromadění začíná lišit, takže tyto prvky mohou disponovat (a pravděpodobně také disponují) několika specializacemi; to znamená, že jsou vhodné k použití v několika různých dílčích účelových funkcích řízení.

To vede k tomu, že supersystém jako takový má paměť, a že se navíc může **chovat pružně**. Takže reakce supersystému jako celku ani jeho fragmentů a jednotlivých prvků na jedno a to samé působení prostředí není jednoznačně předurčena, přestože může být předurčena v pravděpodobnostně-statistickém smyslu na základě informačního stavu fragmentů supersystémů, na něž prostředí působí.

Prostředí vyvíjí na supersystém tlak. Tento tlak má, stejně jako všechno v přírodě, vibrační charakter, ale probíhá v rozsahu nízkých frekvencí v poměru k rozsahu frekvencí, ve kterém jsou prvky supersystému schopny měnit svůj informačně-algoritmický stav (jinými slovy, tlak prostředí je ve vztahu k charakteristikám operační rychlosti prvků pomalý). Díky tomu je každý z prvků supersystému schopen stabilní vzájemné součinnosti s prostředím a sám supersystém může **v podstatě** stabilně v tomto prostředí existovat.

Frekvenční rozsah, ve kterém je supersystém jako celek schopen stabilní vzájemné součinnosti s prostředím, není určen pouze operační rychlostí jeho prvků (maximální frekvence) a dobou životnosti prvků a struktur z nich utvořených (minimální frekvence), *ale také organizací vzájemné součinnosti prvků v mezích supersystému*⁵⁷.

Výkon faktorů prostředí, jejichž působení dokáže supersystém vydržet v tomto frekvenčním rozsahu, je také určen organizací vzájemné součinnosti prvků v hranicích supersystému. Není-li organizace správná, tak se i přes **principiální možnost** stabilního 1) přebývání v prostředí a 2) hierarchicky vyšší účelové vzájemné součinnosti, může stát, že tyto nebudou moci být realizovány.

Od okamžiku uvedení supersystému do vzájemné součinnosti s prostředím se informačně-algoritmické zajištění prvků v jejich adaptační části rozvíjí v procesu samořízení prvků v rámci sou-

⁵⁶ Ve společnosti je tou fundamentální částí genetika (nepodmíněné reflexy); adaptační částí jsou podmíněné reflexy, kultura a tvořivost.

U zvířat jsou fundamentální částí nepodmíněné reflexy a adaptační částí podmíněné reflexy.

⁵⁷ Tj. koncepcemi řízení supersystémem, a to jak aktivně realizovanými, tak i těmi, které mohou být aktivovány.

13. Procesy v supersystémech: možnosti průběhu

hrnného hierarchicky vyššího řízení. Informačně-algoritmické zajištění samořízení prvků se v tomto procesu určitým způsobem formuje na základě obsahu fundamentální části a z průběžně se měnícího obsahu adaptační části každého z nich. Hierarchicky vyšší souhrnné řízení má ve vztahu k prvkům dvouúrovňový charakter:

- zaprvé na ně působí procesy samořízení supersystému jako takového;
- a zadruhé na ně působí souhrnné řízení, které je ve vztahu k supersystému nadřazené.

Přitom může docházet ke konfliktům v řízení jak mezi hierarchickými úrovněmi, tak i uvnitř daných úrovní.

Na samořídící se supersystém může hierarchicky vyšší souhrnné řízení působit nejen přímo, bezprostřední informační výměnou se supersystémem, ale také nepřímo, zprostředkovaně, v podobě tlaku prostředí na supersystém, který určitým způsobem řídí.

S ohledem na tyto skutečnosti budeme tam, kde není výslovně uvedeno jinak, za hierarchicky vyšší řízení považovat přímou informační výměnu se supersystémem a jeho prvky; za tlak prostředí – hierarchicky vyšší nepřímé, **zprostředkované** řízení přes působení na **prostředí**, kam patří i působení řízení, které je na stejné hierarchické úrovni se supersystémem, ale je ve vztahu k němu vnější; a za hierarchicky vyšší **souhrnné** (v krátkosti jednoduše **souhrnné**) řízení jejich souběh.

Mohlo by se zdát, že je zde nesrovnalost v tom, že nač něco řídit zprostředkovaně, když je možné to řídit bezprostředně? Ono je to tak, že prostředí může být fragmentem jiného – ve vztahu k prvnímu supersystému – souhrnného supersystému; prostředí také může být tvořeno souhrnem supersystémů jedné hierarchické úrovně s tím zkoumaným; a díky přítomnosti dílčích a souhrnných analogů budou prostředí a supersystém vzájemně vloženými supersystémy vyčleňujícími se z celistvosti Všemohíru na základě různých souborů svých příznaků. Hierarchie systému je tedy určována pořadím v rozšiřující se posloupnosti vzájemných souhrnných vložení.

V takovém pojetí je ze všech matricošek ta hierarchicky nejvyšší největší z nich, uvnitř které se nacházejí všechny ostatní. Rozdíl je jen v tom, že každý ze supersystémů-matricošek je sám o sobě také částí systémů, které jsou mu souhrnně nadřazené, přičemž každý ze zmíněných supersystémů je podřízen bezprostředně i zprostředkovaně hierarchicky Nejvyššímu řízení.

Jestliže někdo vnímá jako „nesrovnalost“ toto rozdělení hierarchicky vyššího souhrnného řízení ve vztahu k supersystému, je to v důsledku toho, že zapomíná na skutečnost vzájemné vloženosti (vzájemného průniku) dalšího množství jiných supersystémů kromě těch, jež jsou zkoumány přímo. Zkoumání supersystému, tj. jeho vyčlenění z celistvosti Všemohíru, je jednou z etap plné funkce *řízení, která je vždy subjektivní*.

Navíc se ucelený **proces řízení ve Všemohíru** – po vyčlenění supersystému v jeho složení podle určitého souboru příznaků – také rozpadá na řízení prostředím jako takovým, samořízení supersystému v prostředí a na hierarchicky vyšší řízení ve vztahu k danému supersystému, jež v sobě zahrnuje jak přímé, tak i zprostředkované (nepřímé) řízení.

Jestliže se podíváme na supersystém z pozic s ním spojeného – v podobě jednoho celku – intelektu, tak existence supersystému nesporně probíhá pod tlakem prostředí. Avšak intelekt realizující ve vztahu k supersystému hierarchicky vyšší řízení, sám určuje charakter své informační výměny se supersystémem, s jeho vnitřní hierarchií, i s jeho intelektem. Z tohoto důvodu může mít hierarchicky vyšší řízení krajně různorodý charakter. V maximální míře jeho účasti na řízení to může být nepřetržitý výdej přímých direktiv sdruženému intelektu a kontrola jejich plnění; a v minimální míře může být sdruženému intelektu a dalším intelektům v supersystému poskytnuta plná samostatnost při řízení supersystému se zasahováním do procesu řízení pouze za podmínky, že se vektor chyby samořízení supersystému, jeho fragmentů a prvků vychýlí za přípustné meze. Dokud se vektor chyby řízení nachází v přípustných mezích množiny hodnot hierarchicky vyššího vektoru chyby (při pohledu zvnějšku), nebudou tyto dvě varianty vzájemných vztahů s hierarchicky vyšším řízením vzájemně odlišitelné ve smyslu identity vektoru stavu a vektoru řídicího působení (signálu) šířícího se na **vnitřní supersystémové úrovni** organizace.

Tak či onak za jakékoliv varianty hierarchicky vyššího řízení připadá na intelekt spojený se supersystémem, na supersystém jako celek, na jeho fragmenty a jednotlivé prvky plnění dvou komplexů dílčích úkolů:

- zaprvé, nějakým způsobem vydržet tlak prostředí;
- zadruhé, využívat volné zdroje, které nejsou potřebné k zadržování tlaku prostředí, pro dosahování cílů, kvůli kterým byl supersystém uveden do prostředí (nebo se v prostředí zformoval).

Tyto dva komplexy úkolů formují v čase tok cílů řízení ve vztahu k prostředí – tok cílů řízení, jež jsou ve vztahu k supersystému a jeho prvkům vnější (v krátkosti – vnější tok cílů).

Je jasné, že pokud jsou všechny zdroje supersystému spotřebovávány na udržení jeho stabilního přebývání v prostředí, bude se jeho produktivita ve vztahu k plnění cílů, pro které byl uveden do prostředí, rovnat nule; navíc, je-li supersystém utiskován prostředím nebo tímto prostředím vytlačován, nemůže být ani řeči o možnosti plnění jakýchkoliv cílů, a proto:

Bude mít ve vektoru cílů řízení supersystému první prioritu cíl – přebývání v prostředí s určitou rezervou stability pro případ nárůstu tlaku prostředí.

U biologických druhů je to zafixováno ve fundamentální části informačního zajištění jedinců daného druhu a projevuje se to v jejich chování jako strach a pud sebezáchovy. Rezerva stability supersystému s ohledem na jeho přebývání v prostředí spočívá v tom, že v daném časovém okamžiku nejsou využívány všechny jeho prvky pro odrážení a pohlcování tlaku prostředí (nebo jinak – je to fond volného pracovního času všech prvků supersystému). Ovšem tato rezerva jeho stability jsou fakticky rezervy těch jeho prvků, které jediné mohou být využity pro účelovou součinnost s prostředím v souladu s vektorem cílů hierarchicky vyššího (souhrnného) řízení. Takže tato rezerva stability současně určuje i možnou *produktivitu/výkon supersystému ve vztahu k prostředí*⁵⁸. Jestliže si supersystém osvojil svůj potenciál rozvoje, znamená to jeho posun na maximální výkon ve vztahu k prostředí podle vektoru cílů hierarchicky vyššího (souhrnného) řízení.

Tímto způsobem jsou hodnocení kvality řízení (jak s ohledem na rezervu stability přebývání v prostředí, tak i podle výkonu supersystému ve vztahu k prostředí) hierarchicky uspořádaná a nejsou antagonistická:

1. Zvýšení rezervy **stability** přebývání v prostředí umožňuje
2. Zvýšit **produktivitu/výkon** ve vztahu k prostředí.

Společnou rezervou stability supersystému ve vztahu k těmto dvěma integrálním cílům jsou také zdroje prvků, které v daném časovém okamžiku nejsou použity. Takže **okamžitým** souhrnným hodnocením kvality řízení je množství zdrojů prvků, které v daném časovém okamžiku nejsou použity a umožňují vydržet vzrůstání tlaku prostředí bez snížení výkonu ve vztahu k němu a v případě nutnosti tento výkon ještě zvýšit, aniž by došlo ke snížení úrovně obrany supersystému před tlakem prostředí. Tyto nevyužité zdroje prvků supersystému budeme nazývat prvkovou rezervou stability supersystému.

Souhrnným hodnocením kvality řízení v časovém intervalu je monotónní (v matematickém smyslu, tj. nikdy neubývající) růst produktivity ve vztahu k vektoru cílů hierarchicky vyššího (souhrnného) řízení s plynutím času. Ale to je hodnocení z hierarchicky vyšší úrovně, které vůbec nemusí být vidět z hierarchické úrovně samotného supersystému. Na této úrovni však je vždy vidět jeho základ, kterým je uvolňování prvkových zdrojů z probíhajících procesů fungování supersystému v míře růstu kvality řízení každého z jeho dílčích procesů a vykořeňování parazitních procesů.

Další otázkou potom je, pro jaké cíle využít uvolněné prvkové zdroje a čas? Odpověď na tuto otázku vyžaduje, aby supersystém identifikoval na své hierarchické úrovni cíle hierarchicky vyššího (nadřazeného) řízení ve vztahu k němu.

V okamžiku, kdy se supersystém objeví v prostředí, mají ty prvky, ze kterých je utvořen, dvouúrovňový charakter: **úroveň první** – jednotlivé prvky; **úroveň druhá** – supersystém jako celek.

⁵⁸ Význam tohoto termínu je určován v každém konkrétním případě cíli a úkoly, kvůli kterým byl supersystém zaveden do prostředí.

13. Procesy v supersystémech: možnosti průběhu

Osvojovat si svůj potenciál začíná supersystém z tohoto stavu, za kterého se při vzájemné součinnosti s prostředím střetává s tokem vlivů, jakými na něj prostředí působí; v samotném supersystému se tento tok informačně-algoritmicky přemění v tok cílů řízení v návaznosti na příslušné úrovně v jeho organizaci:

- jako jednotného celku;
- jeho fragmentů;
- jeho jednotlivých prvků.

V tomto toku cílů se dají vyčlenit tři kvalitativně různorodé složky:

- nepřetržitá součinnost s prostředím, svým charakterem konstantní v čase;
- jednoznačně předvídatelná, především cyklicky pravidelně se opakující vzájemná součinnost;
- statisticky uspořádaná⁵⁹ epizodická součinnost, která je na hierarchické úrovni supersystému a jeho prvků předvídatelná pouze v pravděpodobnostním smyslu.

A vzhledem k tomu, že v tomto stádiu je informační zajištění supersystému založeno především na jeho fundamentální části, není v režimu samořízení bez hierarchicky vyššího zásahu supersystém připraven k obsluze nějakých cílů a poškozuje ho, nemůže-li se vyhnout vzájemné součinnosti. Způsobená újma je pravděpodobnostně předurčena, ale může být snížena díky organizaci vnitřních procesů supersystému. To se týká především situací, kdy potenciál rozvoje supersystému připouští koordinované využití možností více než jednoho prvku pro jednu a tu samou cílovou funkci řízení (koncepti řízení orientovanou na dílčí cíl z vektoru cílů supersystému).

Vzájemná součinnost supersystému s prostředím není možná bez předávání informací z prostředí do supersystému. To potom vede ke změně uspořádanosti supersystému ve vztahu k výchozímu dvouúrovňovému stavu: „prvek – supersystém“. Vzájemná součinnost supersystému s prostředím ve vztahu k cílům připouštějícím koordinované fungování více než jednoho prvku (nebo ho přímo vyžadujícím) v jedné a té samé koncepci řízení vede s plynutím času k tomu, že se v důsledku:

- nepřetržité vzájemné součinnosti, konstantní v čase, v supersystému zformují trvale fungující struktury orientované svým informačně-algoritmickým nastavením na plnění určitých cílů;
- cyklicky pravidelně se opakující vzájemné součinnosti rovněž zformují struktury, jež budou stejně cyklicky obnovovat své fungování. Část z nich se bude po ukončení svého funkčního cyklu rozpadat; a část z nich bude v nečinnosti čekat na další cyklus, neboť doba pro jejich zorganizování je delší než období jejich nečinnosti;
- statisticky uspořádaná epizodická vzájemná součinnost zformuje v supersystému bezstrukturní řízení, jehož statistické charakteristiky budou s určitou chybou řízení (odchylkou od stanoveného směřování) sledovat statistické charakteristiky vstupního vnějšího toku působení prostředí a uvádět je do souvztažnosti s těmi cíli, které mu v informačně-algoritmickém zajištění supersystému odpovídají.

Chyba řízení vždy způsobí, že supersystém utrpí nějakou újmu, jejíž závažnost může být závislá na časovém zpoždění reakce supersystému na faktor způsobující škodu: čím větší zpoždění, tím větší škoda; přičemž bez zpoždění k žádné škodě nedojde. Tato osobitost vede k tomu, že statisticky uspořádaná vzájemná součinnost (společně s bezstrukturním řízením) systematicky formuje struktury „v nečinnosti“. V době, kdy na supersystém nepůsobí faktor, kvůli kterému vznikly, se pouze udržují ve stavu připravenosti k efektivnímu zásahu pro případ, že působit začne. To je opodstatněné v případě, že v určitém delším časovém úseku by škoda, kterou je schopen způsobit daný faktor, byla větší než škoda (zdrojové ztráty) vznikající v důsledku „nečinnosti“ prvků supersystému zapojených do těchto struktur.

Takže v supersystému probíhají současně procesy strukturního i bezstrukturního řízení; zároveň je možné, že existují určité prvkové rezervy stability zohledňující možnost vzrůstání intenzity vzájemné součinnosti s prostředím a obsluhující jednotlivé, dříve se nevyskytující novinky ve vzájemné součin-

⁵⁹ V tom smyslu, že je možné tuto vzájemnou součinnost matematicky popsat tak, že hustota rozdělení pravděpodobnosti zkoumaných událostí existuje.

nosti. Organizace supersystému díky tomu přestává být dvouúrovňová („prvek – supersystém“) a mění se v hierarchii struktur, které se neustále mění, jak se procesy bezstrukturního a strukturního řízení vzájemně jeden do druhého přelévají.

V případě, že si supersystém osvojí svůj potenciál rozvoje, má toto vzájemné přelévání **zaměřený charakter**.

Ted' se podíváme na vzájemné přelévání strukturního a bezstrukturního způsobu řízení. Vrátime se k plné funkci řízení:

1. Identifikace faktorů prostředí (objektivních jevů), se kterými se střetává intelekt v celé mnohotvárnosti procesů Všemíru.
2. Formování stereotypu (návyku) rozpoznávat faktor do budoucna.
3. Formování vektoru cílů řízení ve vztahu k danému faktoru a začlenění tohoto vektoru cílů do celkového vektoru cílů svého chování (samořízení).
4. Formování koncepce řízení a dílčích účelových funkcí řízení tvořících ve svém souhrnu koncepci, na základě řešení úkolu stability ve smyslu předvídatelnosti chování.
5. Organizace a reorganizace účelových řídicích struktur jako nositelů účelových funkcí řízení.
6. Kontrola (dozorování) procesu činnosti struktur, jejich realizovaného řízení a koordinace vzájemné součinnosti různých struktur.
7. Likvidace stávajících struktur v případě, že již nejsou potřebné, nebo jejich udržování v provozuschopném stavu do jejich následujícího použití.

Vzhledem k tomu, že informační zajištění samořízení prvků ve své fundamentální části předpokládá určitou vzájemnou součinnost a informační výměnu mezi prvky supersystému, a přestože se informační zajištění jejich samořízení ve své adaptační části formuje různorodě, je statisticky uspořádané, takže v supersystému vždy existuje pravděpodobnostní předurčenost toho, že:

1. Někáký prvek (intelekt nebo automat) rozpozná faktor prostředí, se kterým se střetává.
2. Rozšíří informaci o něm.
3. Informace bude přijata prvky, jež mají ve své paměti potřebnou koncepci řízení nebo jsou schopny ji zformovat.
4. Koncepce řízení bude předána iniciátorovi tvořícímu strukturu.
5. Najdou se prvky, volné nebo zapojené do struktur s méně důležitými prioritami a se specializací potřebnou pro nově vytvářenou strukturu **a tak dále až do konce plné funkce řízení, kdy bude proces řízení dokončen s přijatelnou úrovní kvality**.

Navíc může být nedostatečnost informačně-algoritmického zajištění v různých etapách bezstrukturního řízení kompenzována tím, že se do procesu zapojí hierarchicky vyšší řízení jak adresným, tak i oběžníkovým (neadresným) způsobem. Pravděpodobnost je samozřejmě vyjádřena číslem v rozmezí od nuly do jedničky, což znamená, že proces může být přerušen v jakémkoliv stádiu. Bude-li však ukončen úspěšně, existuje pravděpodobnost toho, že si supersystém, jeho fragment účastníci se procesu a nějaké jeho prvky zapamatují informace potřebné pro zopakování tohoto procesu s jednotkovou pravděpodobností úspěšného dokončení. Pokud se supersystém střetává s nějakým faktorem dostatečně často, transformuje se bezstrukturní řízení ve strukturní, neboť doba mezi tím, kdy zmizí a znovu se objeví stejný faktor, není dostatečná k tomu, aby struktura vytvořená v bezstrukturním řízení byla zapomenuta: **veškerá matérie** v trojjednosti *matérie-informace-míra* disponuje pamětí. Informační toky získávají stabilitu a kvalita řízení při opakování na základě předešlé zkušenosti vzrůstá v případě, že **je činný** intelekt realizující plnou funkci řízení. Jestliže je sdružený intelekt nečinný: je supersystém nebo jeho fragment automaticky nebo zvnějšku řízeným robotem.

Z tohoto důvodu stará zkušená struktura hromadící kulturu intelektuální činnosti pravděpodobně s velkým náskokem ustojí konkurenci s jednoúčelovými novými strukturami, které pravděpodobně předurčeně mohou vznikat v procesu bezstrukturního řízení paralelně se strukturním řízením; ale stejně pravděpodobně může stará struktura v této konkurenci prohrát, neboť existuje určitá pravděpo-

13. Procesy v supersystémech: možnosti průběhu

dobnostní předurčenost toho, že bezstrukturní řízení zformuje efektivnější řízení a strukturu jako jeho nositele.

Pozorovatel, který nemá ani ponětí o existenci bezstrukturního řízení, může plně stabilní bezstrukturní řízení vnímat buď jako živelný – zdánlivě neřízený – proces (doktrína I. Prigožina – Řád z chaosu); nebo bude hledat stabilní skryté struktury tam, kde reálně neexistují (mánie hledání nepřátelských organizací, do které jsou schopné upadat tajné služby i někteří „vlastenci“ v krizových a předkrizových dobách).

A v řadě případů může být naopak zase strukturní řízení vnímáno jako bezstrukturní. Jestliže jsou v sestavě supersystému přítomny **souhrnné analogy většiny jeho prvků**, mohou náležet strukturám, jež přesahují rámec daného supersystému a být nositeli nějaké koncepce řízení uplatňované vůči danému supersystému. Pozorovatel, který nebude schopen odlišit tyto souhrnné analogy od množiny prvků supersystému, neuvidí ani procesy informační výměny ve struktuře, ke které tyto souhrnné analogy náleží, tj. nerozpozná samotnou tu strukturu. A jestliže něco ví o bezstrukturním řízení, tak si odvodí ze statistiky samořízení prvků v supersystému nějaký proces bezstrukturního řízení, který bude ve větší či menší míře identický procesu řízení, který přes strukturu proniká zvnějšku do supersystému (nebo **dva splývající procesy**: vnější – strukturní a vnitřní – bezstrukturní). Pozorovatel, který nemá ani ponětí o existenci bezstrukturního řízení, uvidí opět buď „neorganizovanou živelnost“, nebo bude hledat struktury. Jenže najít je nedokáže (nebo rozlišit splývající procesy), dokud se nenaučí rozlišovat prvky supersystému a náležející k němu souhrnné analogy jeho prvků, jejichž širší možnosti se neshodují se souborem vlastností, jež je charakteristický pro prvky supersystému.

Taková situace, kdy je strukturní řízení vnímáno jako bezstrukturní, může vzniknout i při vzájemné vloženosti supersystémů jedné hierarchické úrovně: příkladem toho jsou struktury zpravodajských sítí rezidentů nepřátelských států a mafií. Může k tomu ovšem docházet i v případě, kdy je nějaký supersystém rozložen v mezích nižších hierarchických úrovní hierarchicky organizovaného a vůči němu souhrnného supersystému. Struktury s dosahem do nižších úrovní souhrnného supersystému, nebudou vidět z hierarchické úrovně posuzovaného supersystému (lokalizovaného v mezích spodních úrovní toho souhrnného): příkladem tohoto druhu mohou být dobře zavedené kontrarozvědčné a další informátorské sítě v hierarchických strukturách státního řízení, jejichž pracovníci se jako prvky daných struktur nesmí odlišovat od svého okolí, které je pod jejich dohledem a k jejich hierarchickým úrovním nenáleží.

Jsou-li strukturním způsobem řízeny nízkofrekvenční procesy, jejichž doba trvání přesahuje dobu pozorování, může to být také vnímáno jako bezstrukturní řízení nebo jako živelný, zdánlivě neřízený proces. Jestliže doba procesu přesahuje maximální dobu existence/životnosti prvků supersystému a proces je řízen strukturním způsobem, existuje v supersystému stabilně matrice (rámec, forma) struktury – „systemizace“, jež se v míře potřeby plní obnovujícími se prvky.

Příkladem tohoto druhu struktur jsou historicky stabilní struktury státního řízení a vojenských jednotek, kde se někdy tradice zachovávají celá staletí. Ovšem mafie, zednářské lóže, církevní řády a bratrstva, které na rozdíl od armády nepořádají veřejné přehlídky, jsou velmi špatně rozeznatelné, utajené struktury, jejichž činnost, přestože je organizovaná strukturně, může být vnímána jako jakési bezstrukturní samořízení nebo živelný, zdánlivě neřízený proces.

Ale celkově se na každé hierarchické úrovni organizace supersystému strukturní řízení rodí z bezstrukturního, jestliže se nějaké cíle řízení stabilizují v čase. Začlenění prvků supersystému do trvale fungujících struktur je doprovázeno růstem prvkové rezervy stability, neboť v bezstrukturním samořízení může současně probíhat několik procesů formování struktur se stejným účelem; navíc se v každém z těchto procesů formování struktur musí vynakládat čas na organizaci toků informační výměny a osvojování si přicházejících informací. Tyto ztráty jsou v odladěné struktuře podstatně nižší než v bezstrukturním procesu.

To, co se zdá být na dané hierarchické úrovni bezstrukturním řízením, může být skutečně bezstrukturním samořízením množiny prvků, ze kterých je tvořen supersystém, v mezích pravděpodobnostních předurčeností hierarchicky vyššího souhrnného řízení; může jít o periferii nerozpoznaných struktur pronikajících do supersystému zvnějšku, včetně struktur napojených na hierarchicky vyšší (sou-

hrnné) řízení; může jít o činnost vnitřních, nerozpoznaných struktur supersystému; nebo to může být určitý souhrn vzájemných vložení toho, co bylo vyjmenováno.

Jestliže objem (náhodné) statisticky uspořádané vzájemné součinnosti převýší objem toho, co je již vymezeno (co je nepřetržité a pravidelně cyklické), povede pokus zorganizovat proces samořízení supersystému výlučně strukturním způsobem k tomu, že bude v každém časovém okamžiku značná část účelově orientovaných struktur v nečinnosti; a nebude možné realizovat vzájemnou součinnost se zaměřením na nějaké cíle kvůli absenci volných prvků, které by nebyly součástí již zorganizovaných struktur. To znamená, že půjde o situaci jasného selhání řízení, ztráty jeho stability, a proto se:

Maxima produktivity supersystému, maxima jeho prvkové rezervy stability dosahuje kombinací strukturního a bezstrukturního řízení v samořízení supersystému jako jediného celku.

Proces osvojování si potenciálu rozvoje probíhá v rámci strukturního řízení – optimalizací fungování stávajících struktur a likvidací těch, co již nejsou potřebné; a v rámci bezstrukturního řízení – zvyšováním pravděpodobnosti úspěšného dokončení procesu vzniku a fungování vznikajících struktur za použití *minimálního dostatečného* počtu prvků supersystému. Tato pravděpodobnost a prvková rezerva stability bude tím vyšší, čím větší bude zkušenost supersystému z jeho přebývání v prostředí a čím méně se zkušenost každého z jeho prvků bude v **procesu** jeho fungování **lišit** od zkušenosti supersystému jako celku.

To ovšem neznamená, že by obsah paměti každého prvku měl být identický s celou náplní paměti supersystému. Znamená to, že informační výměna mezi prvky v supersystému musí být dostatečně intenzivní, aby nedocházelo k selhání bezstrukturního řízení kvůli tomu, že prvky nebudou zabezpečeny potřebnými informacemi, když se střetnou s určitými cíli řízení; a že počet struktur vznikajících v bezstrukturním řízení nesmí být nadměrný v poměru k síle působícího faktoru. Nebo jinak, je nutné, aby veškeré informace z **paměti supersystému jako celku** byly dostupné jeho prvkům v procesu jejich fungování v té míře, v jaké se potřebují dostat k příslušným informacím.

13.3. Autosynchronizace procesů v supersystémech

V masových jevech probíhajících v přírodě se na těch nejrůznějších úrovních její hierarchie dost často setkáváme s jevem, kdy dochází k souběhu fází identických procesů probíhajících na více analogických objektech současně. Jedná se například o koherenci světelného vyzařování atomů v laseru; synchronní záblesky na celé louce, kde je větší množství světlušek; synchronní uhýbání hejna potěru před nebezpečím; veslování na lodi s více veslaři, kdy pro synchronizaci veslování vůbec není nutný hlasový povel, buben nebo flétna, jako to bylo v dřívějších dobách na galérách; skupinové tance. Tento jev budeme dále nazývat **autosynchronizace**. Autosynchronizace se často projevuje v procesech bezstrukturního řízení a samo bezstrukturní řízení se může přímo zakládat na jevu autosynchronizace.

Pro vznik autosynchronizace je nutné, aby se více určitých objektů alespoň částečně nacházelo v identickém informačně-algoritmickém stavu a v podmínkách umožňujících informační výměnu mezi nimi, přinejmenším neadresnou, oběžníkovou. Přičemž jejich operační rychlost na průchod informací, které jsou pro všechny identické, musí být dostatečně vysoká.

Podívejme se na to na sociologickém příkladu. Nejzřetelněji se autosynchronizace projevuje při potlesku v sále, například při přivítání „drahého a všemi milovaného vůdce“. Napřed je v sále ticho, potom placená klaka a nadšení idioti, kteří jsou relativně málo početní (jeden až dva na sto lidí), začnou tleskat. Tento jejich čin generuje proces autosynchronizace, neboť ti, kteří sedí okolo, mají stereotyp (návyk) tleskání a umějí to dělat, **aniž by si uvědomovali cíle a příčiny, aniž by se nad tím zamysleli**. Takže ti, kteří sedí okolo placené klaky, začnou tleskat hned po ní, neboť dojde k vnějšímu vybuzení jejich vnitřního stereotypu bezmyšlenkovitého chování, a postupně se do tohoto procesu zapojí celý sál. Potom každý začne poslouchat tleskání sousedů a musí dokonce vynaložit určité úsilí, aby netleskal společně s nimi, neboť na úrovni identických stereotypů je sousedovo tlesknutí vnímáno jako okřiknutí za nevhodné načasování vlastního tlesknutí předávané řetězci zpětných vazeb. Jakmile spustí proces autosynchronizace, nemusí placená klaka poté, co její sousedi začnou tleskat, už dál nic

dělat. Dokud nebude energetický potenciál sálu vyčerpán v „nesmyslném“ (tedy jak pro koho) potlesku spuštěném placenou klakou, proces nebude přerušen a nerozpadne se. Dokonce ani „milovaný vůdce“ ho ne vždy dokáže zastavit mávnutím ruky.

Tlesknutí dlaní je možné posuzovat jako předání jednoho bitu informací. Ale autosynchronizace může být založena i na složitějších informačně-algoritmických modulech nesoucích velké objemy různorodých informací.

Vytvoření a šíření identických informačně-algoritmických modulů v supersystému (stereotyp rozpoznávání, postoje, chování) a jejich následná aktivizace v supersystému přes struktury – generátory autosynchronizace – umožňuje řídicí struktury jako nositeli plné funkce řízení bezstrukturně řídit to, co nemohou řídit její výkonné struktury.

Ve společnosti je potenciál autosynchronizace svého druhu zinscenovanou situací, díky které je možné **nečekaně** sehrát „scénku“ burzovní horečky, prezidentských voleb či občanské války. Ale tato scénka se nerozhraje jen tak sama od sebe, na což se obvykle zapomíná nebo se nad tím lidé jednoduše nezamýšlí...

V podmínkách přímé oboustranné informační výměny s hierarchicky vyšším (souhrnným) řízením jsou charakteristiky bezstrukturního řízení tím lepší, čím lepší jsou vektory cílů samořízení sdruženého intelektu supersystému a čím více hierarchie intelektů v činných strukturách uvnitř supersystému kopírují vektory cílů hierarchicky vyššího (souhrnného) řízení ve vztahu k supersystému jako celku a čím zjevněji se toto hierarchicky vyšší řízení liší od agresivního vnějšího řízení.

13.4. Souborný intelekt v supersystémech

Jestliže prvky tvořící supersystém samy disponují individuálním intelektem, tak při informační výměně mezi sebou pravděpodobnostně předurčeně formují souborný intelekt. Dříve popsany model s ruletou a loterijním bubnem, který z vnějšího pohledu vypadá jako intelekt, připouští přítomnost určitého týmu „školáků“ a jejich „kapitána“, který na sebe bere roli souborného intelektu a poté, kdy si tým mezi sebou vymění kartičky s odpověďmi, odpovídá na otázky „profesora“.

Jestliže se v televizním pořadu „Co? Kdy? Kde?“ u stolu sejde tým „znalců“, mohou vytvořit souborný intelekt, jehož výkon je však omezen malou přenosovou kapacitou dominujících kanálů řečové a mimicko-gestikulační výměny informací, ani nemluvě o emocionálním vypětí. Kdyby byl tým schopen přes svůj emoční žár, který jen spaluje informační toky, na úroveň vědomí pozvednout veškerou hierarchii kanálů informační výměny, jejímž nositelem je člověk v různých frekvenčních rozmezích na různých fyzikálních polích, která jsou však celé přírodě společná, tak by se přesvědčil, že souborný intelekt není žádný výmysl; že možnosti každého z účastníků v něm značně vzrostou, jestliže se člověk začlení do soubornosti⁶⁰ a nevzdoruje jí ve snaze si ji podřídit. Ale i bez toho, pouze s využitím řečových a mimicko-gestikulačních kanálů výměny informací, jež způsobují, že každý mozek vypadá izolovaně, má celkově tým v průměru vyšší intelektuální výkon než jakýkoliv z jeho členů.

Dokonce i intelektuální lídr týmu ustupuje soubornému intelektu týmu. Proto každý pokus bojovat se souborným intelektem, pokus podřídit si ho, vede přinejmenším k vypadnutí z něho a v těžších případech i k odplatě z jeho strany, která není vždy pravověrná, neboť i souborný intelekt může být v konfliktu s Nejvyšším řízením. Avšak jedinci ocitající se v takovém konfliktu nemohou zformovat stabilní souborný intelekt a jsou odsouzeni upadat do stádního šílenství, do kolektivní schizofrenie. Souborný intelekt může být sám částí výkonnějšího souhrnného intelektu, jehož nositelem je nějaký souhrnný supersystém. Proto je vždy aktuální otázkou, jakých souborných intelektů se účastnit a jak bezpečně opustit ty nevhodné.

Určitý intelekt může vzniknout i v důsledku informační výměny mezi *prvky bez intelektu* za podmínky, že jejich souhrn při informační výměně vytvoří strukturu schopnou nést intelekt jako proces, rozptýlený v celém souhrnu daných prvků. O to více je pravděpodobnější, že informační výměna v prostředí množiny prvků, z nichž každý disponuje svým vlastním intelektem, vyprodukuje souborný

⁶⁰ A nepodřizuje se té či oné osobnosti – vůdci, autoritě a tak podobně, a nestává se nevolníkem toho či onoho egregoru, v daném případě kolektivní psychiky (egregoru) smečko-stádního typu.

intelekt, jehož výkon bude určen výkonem individuálních intelektů a organizací informační výměny mezi nimi.

Každý intelekt je vždy nositelem nějaké **své úhrnné** plné funkce řízení nebo ji získá v okamžiku svého vzniku. Úhrnná plná funkce řízení v sobě zahrnuje plné funkce řízení ve vztahu k různým dílčím faktorům prostředí odrážející vzájemnou součinnost objektů podřízených intelektu a subjektů s těmito faktory. To vše dohromady formuje úhrnný vektor cílů a úhrnnou koncepci samořízení intelektu v mezích hierarchicky vyššího souhrnného řízení, na které mají lidé v epoše materialismu a ateismu tendenci neustále zapomínat. V množině individuálních intelektů je každý z nich nositelem svých vlastních individuálních úhrnných vektorů cílů a koncepce samořízení, které buď dohromady produkují ucelený souborný intelekt a vzájemně se doplňují, nebo ho naopak drobí a produkují kolektivní schizofrenii *intelektů, které jsou v podstatě jinak každý sám o sobě psychicky „normální“*.

13.5. Vnitřní konflikty řízení v supersystému

Vektory cílů hromadí dílčí cíle (jejich nové komponenty) a stanovují (mění) jejich priority pod tlakem osobité zkušenosti jejich nositelů ze vzájemné součinnosti s prostředím. Ve vztahu k vektorům cílů je možné definovat následující pojmy:

- objektivním vektorem cílů se v DVTR rozumí ten vektor cílů, který se v práci systému projevuje jako objektivní danost nezávisle na tom, *co se prohlašuje o obsahu a uspořádanosti jeho vektoru cílů, například ústy jeho řídicích subjektů nebo je zapsáno v „předpisech“ o jeho nastavení a provozování*⁶¹;
- potenciální vektor cílů zahrnuje objektivní možnosti nevyužité ze subjektivních příčin. Z pohledu řízení ze strany Všemohoucího je potenciálním vektorem cílů jedna ze složek vektoru chyby samořízení v mezích hierarchicky vyššího souhrnného řízení nebo potenciál určený k osvojení v budoucích etapách rozvoje supersystému;
- identifikovaný (odhalený pozorováním) vektor cílů je složkou objektivního (nebo potenciálního) vektoru cílů společně s chybami identifikace dílčích cílů a jejich priorit. Tento pojem je čistě subjektivním odrazem toho, co je objektivní, a navíc je podmíněný úrovní zastávanou v hierarchii vzájemné vloženosti řízení;
- autoidentifikační subjektivní vektor cílů vzniká v důsledku pokusu subjektu řízení identifikovat svůj vlastní objektivní a (nebo) potenciální vektor cílů.

Intelekt je **pouze částí** informačního zajištění chování svého nositele. Je-li informační zajištění organizováno hierarchickým způsobem, tak ty či ony fragmenty úhrnného vektoru cílů mohou být zafixovány na různých úrovních této hierarchie. Přičemž v sestavě úhrnného vektoru cílů mohou být také zjištěny různé vady.

Jeden a ten samý dílčí cíl se může opakovat několikrát v různých fragmentech, jež odpovídají různých hierarchickým úrovním organizace informačního zajištění, což vede k tomu, že **v jednom a tom samém časovém okamžiku (intervalu)** bude mít jeden a ten samý cíl různé priority v informačně-algoritmickém zajištění řízení. Tuto vadu budeme nazývat *inverzí priorit*.

Kromě toho mohou vznikat *antagonismy* jak jednotlivých *cílů*, tak i fragmentů ve vektorech cílů. Antagonismem se rozumí přítomnost v jedné a té samé prioritě, **v jednom a tom samém časovém okamžiku (intervalu)** nekompatibilních, vzájemně se vylučujících dílčích cílů. Antagonismy mohou být objektivní, odrážející nekompatibilitu daného vektoru cílů s příčinnými vazbami bytí všeho ve

---

⁶¹ Jinými slovy, v mnohých případech je faktický režim fungování systému (za předpokladu, že mu odpovídá nedbatelně malý vektor chyby řízení) vyjádřením *objektivního vektoru cílů*, který se však vůbec nemusí shodovat s *deklarovaným vektorem cílů* jak s ohledem na soubor jeho komponent, tak i jejich uspořádanost podle stupně významu každé z nich.

Objektivní vektor cílů může být odhalen jinak, prostřednictvím analýzy šíření a přeměny informací ve *fakticky pracujících* okruzích přímých a zpětných vazeb v uzavřeném systému v procesu jeho fungování (nepracující okruhy mohou být přiřazeny k potenciálnímu vektoru cílů, který se nijak ve fungování uzavřeného systému neprojevuje).

Všehomíru; a subjektivní – které na rozdíl od objektivních – nevyžadují, aby Bůh změnil přírodní zákony.

Jestliže je v supersystému do struktury zahrnuto několik prvků, z nichž každý je nositelem určitého vektoru cílů, získává struktura společně se svou prvkovou základnou i tyto vektory cílů, což je doprovázeno vznikem úhrnného vektoru cílů dané struktury (nebo supersystému, nebo jeho fragmentu), který v sobě slučuje množství dílčích cílů (na úrovni důležitosti struktury jako celku⁶²) od všech vektorů prvků struktury a podřizuje se nové společné hierarchii priorit cílů. Přičemž tento úhrnný vektor cílů nejen dědí vady vektorů cílů v již existujících vektorech cílů prvků tvořících strukturu, ale mohou v něm vznikat i další vady podmíněné neslučitelností cílů a jejich priorit převzatých od různých prvků.

Jakékoliv dva vektory cílů je možné vzájemně porovnat a zjistit identitu jejich dílčích cílů a pořadí priorit jejich plnění. Pojem *hloubka identity* dvou (a více) vektorů cílů se zakládá na tom, jaká je ve stejném časovém okamžiku (nebo ve stejném časovém intervalu) shoda v plnění totožných dílčích cílů daných vektorů (bez inverzí priorit) a absence antagonismů mezi cíli, které se u těchto vektorů neshodují. Za této podmínky je možné řízení realizovat v podstatě bezkonfliktním způsobem (s ohledem na cíle a priority) na základě nějaké pro všechny účastníky souhrnné koncepce řízení v mezích hloubky identity jejich vektorů cílů. Jinými slovy: hloubka identity vektorů cílů je taková rozměrovost prostoru parametrů, ve kterém je v podstatě realizovatelné bezkonfliktní řízení. Tento pojem je doprovázen dalším, kterým je *rezerva stability* bezkonfliktního řízení na základě hloubky identity vektorů cílů.

Mimo hranice vymezené hloubkou identity vektorů cílů může mít řízení (alespoň v některých časových intervalech, jestliže ne po celou dobu trvání procesu) vnitřně konfliktní, konceptuálně nevyhraněný charakter.

V důsledku hierarchičnosti dílčích cílů ve vektoru je spojení několika vektorů cílů do jednoho nejednoznačné; mohou tak vzniknout jak defektní souhrnné vektory cílů, tak i takové, jež mají velkou hloubku identity v dílčích vektorech. Výkon souborného intelektu vznikajícího informační výměnou mezi prvky, jeho stabilita a rozumnost jsou kromě jiného dány i hloubkou identity jeho souborného vektoru cílů formujícího se z vektorů cílů účastníků. Druhotný proces se projevuje ve schopnosti prvků uvést své vektory cílů do shody se souborným vektorem cílů a vektorem cílů hierarchicky vyššího řízení, které je supersystému nadřazeno. Stabilita supersystému (a také stabilita jeho řízení) bude **v časovém intervalu** vymezena hloubkou identity vektorů cílů: dílčích, souborného a hierarchicky Nejvyššího (ve vztahu k soubornému).

U každého z prvků je navíc možné v jeho vektoru cílů vyčlenit fragment podmíněný fundamentální částí jeho informačního zajištění a fragment podmíněný jeho adaptační částí. Tyto dva fragmenty mohou být také brány jako dva samostatné vektory cílů s určitou hloubkou jejich identity.

Jestliže informační výměna na úrovni fundamentální části rovnou neformuje souborný intelekt, může vytvářet základnu pro vznik souborného intelektu na základě informační výměny na úrovni adaptační části informačně-algoritmického zajištění, je-li hloubka identity fundamentálního a adaptačního fragmentu vektoru cílů prvků podílejících se na souborném intelektu dostatečná. A jestliže již informační výměna na úrovni fundamentální části formuje souborný intelekt, je možné na úrovni adaptační části budovat jeho další hierarchickou úroveň.

Antagonismus mezi fundamentálním a adaptačním fragmentem je zvláštním případem defektnosti vektorů cílů; taková defektnost může vést ke zformování dvou i více antagonistických souborných intelektů v mezích jednoho supersystému, takže v něm budou selhávat procesy samořízení, což povede k jeho zániku nebo bude vyžadovat, aby do procesu samořízení supersystému vstoupilo hierarchicky vyšší řízení.

Takto souborný intelekt vidí z pohledu Dostatečně všeobecné teorie řízení individuální intelekt; možná se někomu vše, co tu bylo řečeno o souborných intelekttech, může zdát bludem, obraťte se v takovém případě k jakémukoliv IT odborníkovi: i primitivní síť počítačů svými možnostmi převy-

⁶² Důležitost cílů na úrovni vnitřní struktury ve vektorech cílů různých prvků zajišťuje samu možnost zformování struktury těmito prvky; a důležitost cílů na úrovni struktury jako celku předurčuje fungování struktury a možnosti jejího začlenění do souhrnných struktur.

šuje kterýkoliv z počítačů, ze kterých se skládá, a disponuje takovými možnostmi, jaké sám o sobě žádný z těchto jednotlivých počítačů nemá – a my se přece bavíme o intelekttech.

Při dvojúrovňové organizaci informačně-algoritmického zajištění samořízení prvků může část kanálů informační výměny mezi nimi probíhat pouze na hierarchické úrovni adaptační části informačního zajištění. Jestliže nedošlo k osvojení potenciálu rozvoje, mohou být v důsledku toho v informačně-algoritmickém zajištění zablokované některé oblasti a všechny kanály informační výměny (nebo část z nich) mohou mít omezený akční dosah a přenosovou schopnost. To vše povede k tomu, že se v prostředí široce rozložený supersystém ve vztahu k některým faktorům (také široce lokalizovaným a o to rychleji působícím) nedokáže chovat jako jednotný celek a rozpadne se na určitý počet regionů, které budou z těchto primárních příčin na úrovni adaptační části informačního zajištění vzájemně informačně izolované.

Tyto primární příčiny vedou k sekundárním, jako je nekompatibilita kódovacích systémů informací na úrovni adaptační části v různých regionech supersystému. V každém z takových autonomních regionů supersystému tak pravděpodobnostně předurčeně vznikají struktury, které jsou nositeli plné funkce řízení ve vztahu k regionu jako celku.

Autonomní regiony v supersystému jsou ve vztahu k vzájemné vloženosti řízení jednotkami stejné hierarchické úrovně. Autonomní regiony zahrnují hierarchii struktur od jednotlivého prvku do regionálního centra řízení, které je samo o sobě strukturou informačně-algoritmicky napojenou na vnější nebo hierarchicky vyšší (souhrnné) řízení ve vztahu k supersystému jako celku. Tato struktura je nositelkou intelektu sdruženého s regionem, jenž vůči tomuto regionu uplatňuje plnou funkci řízení. Takže regiony mohou mít v pořadí vzájemné vloženosti řízení stejný význam jako samotný supersystém, i když některé z takových autonomních regionů mohou být vloženy do jiných autonomních regionů, takže jejich význam bude nižší než význam samotného supersystému.

Nízký stupeň osvojení si potenciálu rozvoje (malá prvková rezerva stability regionů) a omezenost tempa růstu kvality řízení v nich vede ke vzniku vnitřního supersystémového procesu, kdy jsou *do oblasti činnosti center řízení autonomních regionů* zapojovány z jejich pohledu vnější prvky supersystému. To je totiž do určité míry ekvivalentní zvyšování prvkové rezervy stability regionu při konstantní výkonové úrovni vzájemné součinnosti regionu s prostředím v tom smyslu, kdy zvýšení kvality řízení při neměnném počtu prvkové základny vede k uvolňování prvků z aktuálně probíhajících procesů v regionu.

Jestliže se hranice sfér činnosti regionálních center řízení dotýkají, získává plná funkce řízení každého z takových regionálních center význam na úrovni samotného supersystému. Ovšem řízení supersystému jako jednotného celku je možné pouze v tom případě, kdy je v každém takovém regionu uplatňována jedna a ta samá plná funkce řízení, což platí i pro množinu (v důsledku „historické“ svébytnosti původu každé z nich) totožných plných funkcí řízení. To potom vede k identitě řízení různých regionálních center (jestliže regionální objektivní specifikum každého z nich posuzujeme v tomto procesu zvlášť). V opačném případě (v důsledku informační výměny mezi autonomními regiony) vznikají v mezích jednoho regionu supersystému podmnožiny jeho prvků pracující na vzájemně se vylučujících cílech a koncepcích v různých intervalech i v různých časových okamžicích. Jedná se o jev *konceptuálně neurčitého řízení*; který pro regiony supersystému i supersystém jako takový (a další na ně napojené systémy) znamená velké nebezpečí, pokud se to v přijatelných lhůtách nepovede překonat. Je to druh konfliktního řízení, které je zvláštní tím, že na rozdíl od jasně vymezeného konfliktu, ve kterém jedni neustále pracují na jedněch cílech a koncepcích řízení a druzí na jiných, v tomto případě, jedny a ty samé prvky v různých časových okamžicích pracují na realizaci vzájemně se vylučujících cílů a (nebo) koncepcích jejich realizace. Osobitost konceptuálně neurčitého řízení spočívá také v tom, že objektivní konfliktnost řízení není subjektivně vnímána jako konflikt většího počtu různých řízení ve vztahu k jednomu a tomu samému objektu.

13.6. Princip slučitelnosti informací a konceptuálně neurčité řízení jako zvláštní druh konfliktu řízení

„Konceptuálně neurčité řízení“ je termín, který sám o sobě vyjadřuje vnitřní rozporuplnost tohoto jevu, neboť skutečné řízení je vždy objektivně *konceptuálně určité*:

- 1) ve smyslu určitosti cílů a jejich hierarchické uspořádanosti podle významu v celé množině cílů a
- 2) ve smyslu určitosti přípustných a nepřípustných *konkrétních* realizačních prostředků pro dosažení každého z cílů řízení.

Neurčitosti v obou těchto bodech, či jinak řečeno, neschopnost rozlišit neslučitelnost množiny určitých koncepcí řízení současně uváděných do života vyvolává *iluzi řízení (podle plné funkce, upřednostněné před jinými variantami řízení)* za absence *skutečného řízení* a způsobuje chyby v řízení, které mohou vést až k úplné ztrátě říditelnosti podle ohlašované koncepce (což může být způsobeno skrytým řízením v souladu s nějakou jinou koncepcí, která je té ohlašované koncepci nadřazená nebo je s ní v rozporu).

Základem porozumění konceptuálně neurčitému řízení je pochopit princip slučitelnosti informací v Objektivní realitě, který se projevuje buď slučitelností nebo neslučitelností informací zaváděných do systému otevřeně i skrytě (explicitně i implicitně).

Co je to *princip slučitelnosti informací*, si předvedeme na konkrétním příkladu. S tvrzením, že trojúhelník je pravoúhlý, je objektivně spjato tvrzení známé jako Pythagorova věta. Pokud je ohlášeno pouze jedno z těchto tvrzení, zůstává to druhé, přestože je tomu či onomu subjektu neznámé, dále objektivně spjato s prvním tvrzením ve všech druzích činnosti, jejichž informační zajištění obsahuje jedno z uvedených, vzájemně objektivně spjatých tvrzení.

V souladu s principem slučitelnosti informací se ve fungování rozsáhlých informačních systémů, včetně námi zkoumaných supersystémů, vždy projevuje přítomnost:

- informací, které jsou jim vlastní **otevřeně** (jež jsou bezprostředně definovány tak a tak...) a
- informací, které jsou jim objektivně vlastní **skrytě** (jež jsou neznámé nebo „se rozumí samo sebou“, a přestože nebyly ohlášeny otevřeně, projevují se zprostředkovaně a určovány jsou objektivními příčinnými podmíněnostmi v konstrukci systému a jeho vzájemné součinnosti s okolním prostředím).

V tomto smyslu je možná existence dvou tříd informačních systémů: *harmonických*, kde jsou informace přítomné v nich skrytě objektivně základem a doplňkem informací přítomných v nich otevřeně; nebo jde o systémy, které jsou svého druhu „trojským koněm“, neboť jsou v nich principy ohlášeny při jejich vytváření v reálném fungování potlačovány principy, které do nich byly zavedeny skrytě/implicitně; jde o principy, které „se rozumí samo sebou“, jenže... poněkud jinak tvůrcem systému a jinak jeho uživatelem, nebo zůstávají zcela neznámé jednomu z nich (nebo dokonce oběma, jestliže tvůrce neřídí „trojského koně“ podle plné funkce).

„Trojské koně“ jsou v civilizaci výlučně dílem lidských rukou, neboť přestože v nich může být to, co bylo ohlášeno, v harmonii se Všemírem, byla do nich skrytě zavedena informační složka deformující tuto harmonii v důsledku chyb nebo zlého úmyslu tvůrců systému.

A kvůli omezené informační kapacitě nositelů a omezenému výkonu prostředků přenosu a zpracování informací v podstatě není možné vytvořit informační systém, ve kterém by nebyly přítomny informace zavedené do něj nějakým způsobem skrytě/implicitně; navíc i to, co je v systému přítomno otevřeně/explicitně, je vždy z menší části tím, co bylo dříve člověku „skryté“, přestože to vždy v Objektivní realitě přítomno bylo. Z tohoto důvodu je nutné usilovat o to, aby při vytváření a provozování systémů byly různorodé informace zaváděné do nich otevřeně v harmonii s fundamentem toho, co je vlastní Objektivní realitě a zůstává objektivně „skryté“.

V životě si toho musí být objednatel i spotřebitel každého systému vědom a postarat se o to, aby to, co je ve vývojářově systému implicitní (nikoli zjevné, skryté), nebylo v rozporu s tím, jak fungování systému „samo sebou rozumí“ objednatel a (nebo) uživatel.

Procesům osvojování si potenciálu rozvoje, které probíhají v supersystému a jeho více či méně autonomních regionech, je vlastní převaha určitého charakteru vzájemné slučitelnosti informací, které byly ohlášeny a těch skrytých (explicitních a implicitních): buď je tato převaha harmonická nebo konfliktní. Přičemž vzájemný soulad informací skrytých a otevřených v supersystémech, do jejichž třídy patří společnost, je zcela jasně nejednoznačný, stejně jako ve většině technických systémů a ve vědě. Stanovuje se na základě mnohočetnosti v mezích pravděpodobnostních předurčeností⁶³ a ve fungování supersystémů je popisován statisticky.

13.7. Obnovení řízení supersystému jako jediného celku

V okamžiku kontaktu autonomních regionů v supersystému v něm může současně existovat několik regionálních center řízení, z nichž každé je nositelem plné funkce řízení s významem na úrovni celého supersystému, takže lze v činnosti každého z nich objektivně vysledovat tendence **k řízení supersystému jako jediného celku podle nějaké plné funkce řízení**. Do daného okamžiku *tento* úkol řízení bezprostředně řešilo řízení nadřazené supersystému, v krajním případě až to objektivně hierarchicky Nejvyšší.

Jestliže se objevují struktury, v jejichž činnosti je možné vysledovat tendence k řízení supersystému jako celku podle plné funkce, znamená to, že se intelekt sdružený se supersystémem do něj reálně integruje. Pokud prvky, z nichž se skládá supersystém (nebo jeho fragmenty), disponují intelektem, může každá struktura činit si nárok na řízení supersystému jako celku (či jeho regionu) buď **objektivně** napomáhat procesu formování celosupersystémového souborného intelektu, nebo tomu objektivně čelit **v pokusu zaměnit** svou intelektuální mocí ještě nezformovaný souborný intelekt supersystému.

Je očividné, že maximálního výkonu supersystému, maximální prvkové rezervy jeho stability bude dosahováno při **bezkonfliktním** samořízení v jeho hranicích, probíhajícím zároveň s formováním v čase stabilního souborného intelektu supersystému jako nositele plné funkce řízení supersystémem (na tom je velmi dobře vidět, že intelekt je procesem); přičemž souborný intelekt musí samozřejmě realizovat řízení, které je bezkonfliktní ve vztahu k hierarchicky Nejvyššímu řízení, neboť maximálních souhrnných rezerv stability supersystému je možné objektivně dosáhnout jen v případě shody koncepce samořízení uplatňované jeho souborným intelektem s koncepcí hierarchicky vyššího souhrnného řízení kontrolovaného Všemohoucím.

Intelektuální moc jakékoliv dílčí struktury v supersystému bude vždy nižší než potenciální moc v čase stabilního souborného intelektu supersystému. Proto jakýkoliv pokus zaměnit souborný intelekt jiným, omezenějším intelektem na celosupersystémové úrovni předpokládá i nižší kvalitu řízení supersystému jako celku (jeho regionu nebo jiného fragmentu); bude se to projevovat množstvím konfliktů řízení dílčích struktur a jejich hierarchií v důsledku krajně nízké hloubky identity souhrnného vektoru cílů supersystému (jeho regionu či fragmentu) a množiny vektorů cílů jeho fragmentů a prvků. Nízká hloubka identity vektorů cílů vede ke konceptuálně neurčitému řízení.

Při pohledu zvnějšku je pokus zaměnit souborný intelekt jakýmkoliv jiným, omezenějším vnitřním intelektem supersystému ekvivalentní tomu, jako by se část supersystému pokusila chopit hierarchic-

⁶³ To platí především pro oblast politologie, ve které převládá analýza různorodých prohlášení o dobrých záměrech politických činitelů a politických stran, přičemž se zcela ignoruje otázka **souladu jejich prohlášení s tím, co vyřčeno nebylo, přestože se jedná o nedílný průvodní jev těchto prohlášení, jehož podstatu někdy do konce nechápu ani sami autoři prohlášení o svých dobrých záměrech**.

Řekneme-li to v terminologii, která je pro humanitní inteligenci běžnější, jedná se o míru jednoty a antagonismu individuálního nebo kolektivního nevědomí. Poté, kdy se dění promění v dějiny, tváří se politologové udiveně a vysvětlují si vše proradností, tajným spiknutím a tak dále, přestože kdyby se v minulosti namáhali provést analýzu toho nevyřčeného, co doprovázelo prohlášení o dobrých záměrech, mohli **včas rozpoznat**, že mají co do činění s ideologickým systémem třídy „trojský kůň“, ve kterém skryté informace, jež jsou mu objektivně vlastní, mají zaprvé hierarchicky nejvyšší význam a zadruhé popírají informace, které jsou systému vlastní podle ohlášení, což vede k tomu, že v procesu fungování systému z těch deklarací o dobrých záměrech v reálném životě málo co zbyde; a to, co se děje, odpovídá tomu nevyřčenému, skrývajícimu se za otevřeně ohlašovaným.

13. Procesy v supersystémech: možnosti průběhu

ky vyššího (souhrnného) řízení (*tedy něčeho, co není schopná obsáhnout*). To znamená, že pro intelekt, který by chtěl sám nahradit souborný intelekt, by to bylo fakticky pokusem vystoupit ze sebe, postavit se nad sebe (což není možné) a vstoupit do konfrontace s hierarchicky Nejvyšším řízením, jež předurčilo, že supersystém má zformovat souborný intelekt.

* * *

Ve společnosti to potom nabývá té podoby, že nepříliš chytrý člověk trpí iluzí o velikosti své moci a trýzní ostatní nízkou kvalitou svého řízení společenských záležitostí, přičemž ani z jednoho ani z druhého nemají lidé vůbec žádný užitek.

A co *neLidé*, kteří se Lidem jen podobají a ti, kteří jsou posedlí *neLidskostí*? – Dostatečně moudrý se této trýzni vyhne a hlupák nebo posedlý jsou nepřítel.

Ale právě na tom je postaveno davo-„elitářství“. Dokud lidstvo nezformuje *ucelený* souborný intelekt, může v něm být mnoho **jedinců**, kteří jsou intelektuálně na výši, ale jak oni, tak zaostali „tupci“, které většinou *přezírají*, budou podřízeni soubornému šílenství, kolektivní schizofrenii – stádnímu šílenství těch, kterým bylo dáno, aby se z nich stali Lidé; budou podrobeni **soubornému šílenství** a tomu, že lidé budou **řízeni neLidmi**. Což se potom zákonitě musí projevit globální biosféricko-ekologickou krizí a množstvím „čistě“ vnitřních sociálních krizí nynější globální civilizace.

* * *

Formování procesu řízení supersystému jako celku probíhá v podobě *koncentrace řízení regionálními centry řízení* nesoucími plné funkce řízení celosupersystémového významu. Přitom je každý region sám o sobě supersystémem, který již je určitým způsobem řízen jako celek a výchozí supersystém je z jeho pohledu souhrnným ve vztahu k množině dotýkajících se supersystémů jedné hierarchické úrovně, mezi které region sám patří. Dotýkající se supersystémy do sebe v blízkosti svých hranic vzájemně pronikají. *Proces autonomizace* (oddělování se od sebe) regionů začíná okamžikem, kdy v prostředí vznikne široce rozložený supersystém, který jako jeden celek není stabilní v důsledku toho, že si neosvojil svůj potenciál rozvoje; nebo může být proces autonomizace dílčím procesem v osvojování si potenciálu rozvoje supersystému, který byl lokálně zaveden do prostředí a šíří se v něm. Také může být důsledkem časové nesladčenosti dílčí regionální míry (různých rychlostí) rozvoje s mírou rozvoje předepsanou hierarchicky vyšším řízením, nebo důsledkem zásahu zvnějšku či chyb samořízení.

Tak či onak je autonomizace regionů doprovázena vznikem stálých struktur regionálního významu hromadících informace na pravděpodobnostní úrovni své paměti a paměti svých prvků. Tyto struktury jsou základem adaptační části informačního zajištění činnosti regionálního sdruženého intelektu, a stojí nad regionálním hierarchickým systémem strukturního i bezstrukturního řízení.

Bezprostředně po vzniku autonomie regionů je pravděpodobné, že jejich vektory cílů se od sebe nebudou moc lišit složením svých dílčích cílů a jejich hierarchií, neboť se v nich bude odrážet předchozí společná cesta rozvoje supersystému jako celku v jeho součinnosti s jedním a tím samým prostředím (jestliže regionální objektivní specifika budeme posuzovat zvlášť, mimo tento proces); a kromě toho se budou tyto regiony formovat na základě fundamentální části, která je jim všem společná. Proto je pravděpodobnost tohoto tvrzení vyšší ve vztahu ke skladbě těch cílů z vektoru cílů, jejichž první priority jsou obsažené ve fundamentální části, determinované paměti informačního zajištění. Ovšem budou se projevovat i rozdíly v pravděpodobnostní paměti a adaptační části podmíněné osobitostmi tlaku prostředí v regionech a chybami součinnosti s prostředím.

Stupeň osvojení si potenciálu rozvoje *autonomními regiony stejného stáří* bude podobný, neboť rozdíly v jejich vektorech cílů mají náhodný charakter a jsou podřízeny jedněm a těm samým pravděpodobnostním předurčenostem. Budeme-li hodnotit informační výměnu mezi regiony a hierarchicky vyšším řízením v dostatečně dlouhém časovém intervalu, uvidíme, že pravděpodobnostně předurčují vyrovnávání kvality řízení v regionech a zprůměrování defektnosti vektorů cílů regionálních center řízení ve shodě s celosupersystémovou mírou rozvoje předepsanou hierarchicky vyšším (souhrnným)

řízením. Z tohoto důvodu činnost regionálních center zaměřená na koncentraci řízení probíhá se střídavým úspěchem. Dokud proces běží tímto způsobem a je stabilní v celém časovém intervalu, nevzniká lídr – koncentrátor řízení.

Různorodost do tohoto procesu vnáší ztráta řízení nějakým regionálním centrem z vnitřních příčin v regionu, z nichž hlavní bývá vyčerpání rezervy stability s ohledem na hloubku identity v následujícím systému vektorů cílů: „hierarchicky vyšší řízení – regionální sdružený intelekt (centrum řízení) – struktury regionu na něj napojené. To potom vyvolá krizi konceptuálně neurčitěho řízení.

Hierarchicky Nejvyšší řízení se od obyčejného vnějšího řízení liší tím, že z jeho hlediska je účelné odstranit defektnost v hierarchicky nižších vektorech cílů. Jenže na spodních úrovních může svoboda intelektu dospět tak daleko, že pomoc Shora bude odmítnuta buď jako nepřátelská místnímu subjektivismu, nebo bude mylně vyhodnocena jako neodpovídající vytyčeným vektorům cílů. Za této situace potom dochází ke ztrátě řízení, přestože krize konceptuálně neurčitěho řízení mohla být překonána a vyřešena v případě přijetí pomoci Shora.

Je pochopitelné, že ke ztrátě řízení dochází v regionech i v důsledku narušení oběhu informací v hierarchiích jejich vnitřních struktur, což vede ke zpomalování (ve vztahu k objektivně potřebným rychlostem) procesů odstraňování vad v množině vektorů cílů a ke zpomalování procesů koordinace množiny koncepcí řízení různých hierarchických úrovní ve vnitřní organizaci regionu. Informační uzavřenost tohoto druhu vznikající v hranicích supersystému narušuje procesy přímého i zpětného odrazu⁶⁴ – což je celovesmírný faktor zajišťující podřizování se dílčích vektorů cílů a procesů řízení těm, které jsou pro ně souhrnné (a) hierarchicky vyšší, až k úrovni Nejvyšší řízení.

Je tedy očividné, že **koncentrace řízení** regionálními centry může v supersystému probíhat na základě **dvou hlavních metod**.

PRVNÍ METODA. Rozklad řízení podle plné funkce v konkurenčních regionech a pohlcení jejich úlomků. To je doprovázeno potlačením procesu formování souborného intelektu, což v důsledku výhledově vede k **nekompromisnímu antagonismu s celou hierarchií vyššího řízení**.

Rozepte-li se podrobně plná funkce řízení s významem na celosupersystémové úrovni, je možné najít dost prostředků k jejímu narušení zaměřených na:

- potlačení a likvidaci sdruženého intelektu, překroucení informačního zajištění jeho činnosti vyvolávající konfliktní řízení v mezích regionu a (nebo) konceptuálně neurčité řízení uvnitř něho;
- bezprostřední zmocnění se přímých i zpětných vazeb v řídicích obvodech přes hierarchické úrovně, které v objektivně zformovaném systému řízení konkurenta nejsou pod jeho kontrolou;
- cílevědomé vytváření a zavádění takovýchto úrovní v organizaci regionů, které nejsou pod jejich kontrolou, tj. infiltrace do nich regionální periferie centra jiného regionu nebo meziregionálního centra, které je ve vzájemné součinnosti s několika regiony, aniž by patřilo k některému z nich;
- likvidace struktur řízení, jejich prvkové základny i nositelů informačně-algoritmického zajištění a tak dále.

Když některé z regionálních center řízení jako první prioritu do svého objektivního vektoru zavede:

ve všech případech a bez ohledu na cokoliv koncentrovat řízení v supersystému, neboť TENTO cíl ospravedlní JE prostředky jeho dosažení (cíl světi prostředky),

— vznikne stabilní lídr-koncentrátor řízení.

Informačně-algoritmický zásah s využitím cizích systémů kódování bude mít v podmínkách informační navázanosti struktury provádějící tento zásah při jeho posuzování v delším časovém intervalu **očividný** efekt a bude to zdánlivě vypadat, že to vede k líderství v koncentraci řízení. Jenže takový lídr je po „porodu“ takové struktury-koncentrátoru sám odsouzen k zániku, neboť přes ni sice působí na jiné, ale zároveň je na ni sám informačně-algoritmicky navázán. Taková struktura-koncentrátor

⁶⁴ Přetékání informací z jednoho fragmentu Objektivní reality do jiného fragmentu doprovázené tím, že fragment-přijímač si tyto informace zapamatovává.

13. Procesy v supersystémech: možnosti průběhu

potom totiž zformuje systém řízení, jehož centrum také získá plnou funkci řízení s významem na celosupersystémové úrovni s periferií pronikající do všech regionů.

Tento meziregionální systém má tendenci hromadit a skrývat informace získávané ze všech vzájemně si konkurujících regionů. Takže se s plynutím času jeho zkušenosti v procesu fungování přinejmenším liší od zkušeností supersystému jako celku, zahrnujícího příslušné regiony; kromě toho je kultura činnosti vlastního meziregionálního centra v porovnání s regiony, s nimiž pracuje, v nejmenší míře postihována různorodými vadami (*jestliže samozřejmě opomineme tu věc, že tento způsob koncentrace řízení je od počátku vadný a vede ke vzniku druhotné defektnosti zvláštního druhu*).

To způsobí, že centrum řízení meziregionálního systému získá nadřazené postavení nad všemi regiony a do té doby přední region-koncentrátor díky tomu sklouzne ve svém významu na úroveň všech ostatních regionů. Dále si meziregionální centrum hlídá svůj monopol na plnou funkci řízení s významem na celosupersystémové úrovni všude, kam jen dokáže proniknout jeho periferie. Koncentrace řízení v supersystému pod jeho vedením potom v delším časovém intervalu vypadá jako rozklad regionálního autonomního řízení podle plné funkce řízení s významem na celosupersystémové úrovni s pohlcením úlomků, jež přišly o toto řízení, do konglomerátu s tím, že následně již není připuštěno, aby se v regionech obrodilo jejich samořízení podle plné funkce řízení s významem na celosupersystémové úrovni.

V důsledku těchto kroků se v supersystému šíří **meziregionální konglomerát**, který má následující hlavní osobitosti:

- meziregionální centrum řízení získá v porovnání s každým z ostatních center řízení v konglomerátu kolosální rezervu stability;
- rezerva stability procesů řízení každého z center řízení, které jsou pod kontrolou meziregionálního centra, je mizivá a určuje ji samo meziregionální centrum řízení.

Základem pro to je více či méně efektivní uplatňování monopolu na plnou funkci řízení s významem na celosupersystémové úrovni a chronologicky dlouhodobá neinformovanost kontrolovaných center (tj. krátkodobá a omezená paměť), a také ta skutečnost, že jejich řídicí obvody nejsou chráněny před působením na ně kanálů informační výměny, struktur, úrovní jejich hierarchie a tak dále, které nemají pod svou kontrolou nebo je vůbec neodhalily (neidentifikovaly).

- sdružený intelekt meziregionálního centra sebou zaměňuje potenciál souborného intelektu regionů pod jeho kontrolou;
- periferie meziregionálního centra v případě potřeby plní roli generátoru autosynchronizace v bezstrukturním řízení.

Z důvodu téměř celkové podřízenosti každého regionu a jeho struktur konglomerátu jako celku je souhrnný systém vzájemné vloženosti – meziregionální centrum a periferie regionů pod jeho kontrolou – celkově říditelný. Ovšem rezerva stability řízení konglomerátem jako „celkem“ je daleko nižší, než by potenciálně byla možná v důsledku toho, že jsou dílčí vektory cílů v konglomerátu zatíženy početnými vadami (obzvláště v porovnání s hierarchicky Nejvyšším vektorem cílů ve vztahu k supersystému). **Jenže udržování defektnosti vektorů cílů v kdysi autonomních regionech je základem nadvlády meziregionálního centra.** Celkově malá hloubka identity vektorů cílů je předpokladem pro vznik konfliktů v samořízení a vyžaduje od konglomerátu vynakládání zdrojů na omezování samořízení na nižších hierarchických úrovních a na potlačování parazitních procesů konfliktních samořízení. Z těchto důvodů je úhrnná úroveň kvality řízení supersystému celkově nízká, přestože proces koncentrace řízení běží stabilně a osvojování si potenciálu rozvoje je zdržováno do okamžiku ukončení koncentrace řízení.

Aby konglomerát přišel o své řízení, musí na jeho regiony působit dostatečně silný faktor, na jehož frekvenční parametry konglomerát není schopen reagovat efektivně (nebo vůbec) v důsledku nízké operační rychlosti meziregionálního centra při ustanovování hloubky identity vektorů cílů v konglomerátu, kterou potřebuje pro své řízení. Tato ztráta řízení je však vratná **za podmínky**, že v supersystému neexistuje jiné centrum řízení podle plné funkce řízení s významem na celosupersystémové úrovni, které by bylo v jakémkoliv okamžiku připravené přebrat řízení úlomků, které se od-

štěpily od konglomerátu, neboť ty nejsou v okamžiku svého vystoupení z konglomerátu schopny být nositeli plné funkce řízení s významem na celosupersystémové úrovni.

Tento způsob koncentrace řízení v podobě odštěpování a spojování úlomků má však objektivní alternativu. Existuje ještě **JINÁ** cesta jak realizovat koncentraci řízení, kterou je **začleňování v předstihu**. Centrum-lídr, který svým vývojem předstihnul nějaké své konkurenty, nebo který se připravuje na to, aby jednou provždy opustil stav, kdy si s nimi konkuruje, provede analýzu jejich a svých objektivních a potenciálních vektorů cílů; začlení do svého informačně-algoritmického zajištění modely jejich chování, a pohltí tímto způsobem jejich strukturní a bezstrukturní řízení; a na cestách jejich **samostatného** objektivního rozvoje v matici možností v předstihu rozvine svou činnost tak, aby se „konkurenti“ po dosažení určité úrovně svého rozvoje sami začali začleňovat do jeho činnosti.

Připoutá tak k sobě strukturním a bezstrukturním způsobem jejich centra řízení a celou dobu se potom stará o to, aby byla ustanovována a udržována maximální hloubka identity vektorů cílů jak u něj, tak i u „konkurentů“, které tak obemkne a informačně-algoritmicky začlení do sebe.

S plynutím času to vede ke ztotožnění bezkonfliktního řízení realizovaného různými centry bez narušení regionálního řízení, struktur, infrastruktur a prvkové základny konkurentů. **V předstihu** jsou tak lídrem-koncentrátorem řízení budovány struktury a infrastruktury, které bude moci v budoucnu využívat jak on, tak i jeho konkurenti, které jakoby „pohltní“.

V nejdokonalejší podobě takového začleňování v předstihu není žádný čin konkurenta nebo protivníka vnímán začleňovanou stranou jako újma, neboť jí vždy přináší určitý kladný efekt.

Začleňování v předstihu se opírá o princip:

Cíl ospravedlňuje prostředky (*prostředky světlí cíl*).

V tom „**JÍ**“ (*místo „JE“*) spočívá veškerý rozdíl: chybný cíl je jen chvilkovou epizodou v dlouhotrvajícím procesu při používání těch správných prostředků na rozdíl od rozkladného způsobu, kdy vědomé použití pochybných prostředků vrhá špatné světlo na ušlechtilý cíl.

V porovnání s rozkladem prováděným kvůli integraci úlomků je při začleňování v předstihu vytvářena hierarchie struktur s minimálním množstvím vad v celé její množině vektorů cílů. **Začleňování v předstihu je také doprovázeno tendencí k formování souborného intelektu**. V procesu začleňování v předstihu dochází k vytváření mnohoregionálního bloku, který má v porovnání s konglomerátem řízeným meziregionálním centrem kolosální rezervu stability v hloubce identity v celé své množině objektivních i potenciálních vektorů cílů.

Kromě mnohoregionálních bloků se mohou v supersystému ocitnout i regiony, které se dlouhou dobu vyvíjely v informační izolaci od zbylého supersystému. Izolovaný samostatný rozvoj v takových podmínkách sblíží izolovaný region a blok: které mají (společně i zvlášť) vyšší rezervu stability řízení podle hloubky identity vektorů cílů.

V některých etapách, při kterých si supersystém osvojuje svůj potenciál, může jeho koncentrace řízení probíhat oběma metodami současně. Některá centra řízení mají objektivně větší sklon k začleňování v předstihu a jiná k rozkladu řízení konkurentů a integraci jejich úlomků.

Proto je v procesu koncentrace řízení supersystémem na některé z etap, ve které dochází k začleňování regionů, pravděpodobný střet meziregionálního konglomerátu a mnohoregionálního bloku. Výsledek takového střetu není určován souhrnnou kapacitou zdrojů každé z konfliktních stran, ale subjektivním faktorem spojeným především s blokem.

Blok má v porovnání s konglomerátem objektivní výhodu s ohledem na rezervu stability svých procesů, která je podmíněna větší hloubkou identity objektivních a subjektivních vektorů cílů.

Ale subjektivní vektor cílů centra řídicího blok (centra, které se v bloku vyčlenilo) se může projevit i jako antagonistický k jeho objektivnímu a potenciálnímu vektoru cílů, a to především v důsledku informačně-algoritmické agrese meziregionálního centra uplatňované prostřednictvím řídicích obvodů, které nemá centrum řídicí blok pod svou kontrolou.

13. Procesy v supersystémech: možnosti průběhu

Z tohoto důvodu není v průběhu informační agrese meziregionálního centra blok pojištěn proti rozkladu svého řídicího centra, celoblokových struktur a infrastruktury.

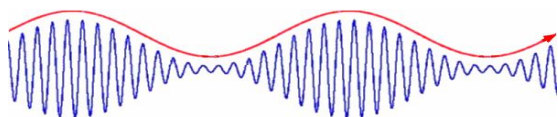
Ale před následky takové agrese není pojištěno ani meziregionální centrum, neboť společně s prvkovými zdroji bloku a jeho úlomkou do sebe integruje také celý soubor procesů objektivně probíhajících v bloku a podřízených jeho objektivnímu vektoru cílů. Vzhledem k tomu, že objektivní vektory cílů bloku mají velmi malou defektnost, je nutné při integraci bloku do konglomerátu v dostatečně krátkých lhůtách infiltrovat do jeho objektivních vektorů cílů vady. Proto je nezbytné: zastavit činnost vnitřních faktorů bloku sloužících k odstraňování vad ve vektoru cílů; a odhalit vektory cílů převládající v bloku, neboť infiltraci vad je nutné provést ve velmi krátkých lhůtách a cíleně.

Jenže vnímání objektivního vektoru cílů bloku s jeho souvztažností k vektoru cílů hierarchicky vyššího souhrnného řízení, a to až k tomu hierarchicky nejvyššímu, je věc subjektivní, a není to jednoduché ani pro centrum řídicí blok, natož pro centrum řídicí konglomerát.

To znamená, že při vnímání je možné dopouštět se chyb, a tou nejtěžší z nich je považovat blok za konglomerát podobný svému vlastnímu. Jinými slovy, nejtěžší je vyhodnotit vektor chyby řízení ve vztahu k hierarchicky Nejvyššímu řízení, tj. najít potenciální vektor cílů bloku. Není-li identifikován (odhalen) vektor chyby řízení pohlcovaného systému, stává se to základem pro nepředvídatelnost následků pohlcení, tj. k pravděpodobnosti předurčenosti katastrofického rozřešení neurčitostí ve vlastním řízení konglomerátu.

Další stránkou identifikace vektoru cílů je časová tíseň, ve které se ocitne meziregionální centrum v procesu integrace dostatečně rozsáhlého bloku do konglomerátu. Problém je v tom, že dokud byl blok řízen svým centrem řízení, bylo možné celkem přesně rozeznat objektivní celoblokový vektor cílů a subjektivní vektor cílů bloku, nejtěžší však je vyhodnotit potenciální vektor cílů bloku zahrnující reálné možnosti, které jeho řídicí centrum ze subjektivních příčin nevyužívalo.

Cíle jsou ve vektorech vždy spojeny s objektivními procesy širokého frekvenčního rozmezí. Nízkofrekvenční kmitavé procesy jsou v přírodě obvykle energeticky náročnější, než vysokofrekvenční procesy kvalitativně stejného charakteru a postupně s plynutím času pohlcují energii a algoritmiku těch vysokofrekvenčních. Kromě toho může být na vysokofrekvenční proces informačně-algoritmicky napojen nízkofrekvenční proces kopírující plynulou křivkou jeho maxima nebo minima. Příkladem je amplitudová modulace zvukového rádiového vysílání⁶⁵.

*AMPLITUDOVÁ MODULACE (MODULOVANÁ VLNA
A MODULAČNÍ OBÁLKA)*

Reakce bloku na pokus integrovat jej do konglomerátu probíhá ve všech frekvenčních rozmezích vzájemné součinnosti. Identifikace nízkofrekvenčních procesů (nositelů větší energie) a modulačních procesů vyžaduje delší čas, který v časové tísní není k dispozici; nebo je nutné obrátit se na struktury vnějšího řízení, které delší dobu pozorovaly blok, a také se případně účastnily jeho řízení a mají své plány týkající se budoucnosti jak bloku, tak i konglomerátu. Přitom tu věc komplikuje i skutečnost, že se aktivizují procesy spojené s potenciálním vektorem cílů bloku, jejichž intenzita byla před integrací bloku do konglomerátu zanedbatelná (v důsledku toho se vlastně pokus konglomerátu pohltnout blok stává možným).

O těchto procesech má představu řízení, které je nejen vnější, ale ve vztahu k supersystému hierarchicky Nejvyšší, jemuž se meziregionální centrum zatím vzpírá.

⁶⁵ Kdysi to bylo popsáno ve školní učebnici fyziky.

Podstata té věci spočívá v tom, že je materiální kmitavý proces určité frekvence zvolen jako prostředek pro vysílání informací, a amplituda kmitů se v tomto procesu řízeně mění, což je nazýváno amplitudovou modulací. Ve výsledku, jsou-li na záznamu procesu hodnoty amplitud spojeny plynulou obalovou křivkou (modulační obálkou), bude tato křivka představovat kmitavý proces v nižším frekvenčním rozmezí, než má nosný proces, přičemž sama o sobě znázorňuje ty informace, které nosný proces předává.

Je to jeden ze způsobů vysílání zvuku ve frekvenčním rozmezí radiových vln. Nosný proces vysílání radiových vln se nachází v relativně vysokofrekvenčním rozmezí (ve vztahu k rozmezí zvukových frekvencí) a modulován je zvukovou frekvencí.

Ale hloubka identity vektoru cílů hierarchicky vyššího řízení a objektivního vektoru cílů bloku bude díky tomu, že blok byl vybudován metodou začleňování v předstihu pravděpodobně větší než v případě meziregionálního centra, neboť na rozdíl od bloku vybudování konglomerátu předpokládá i antagonismus fundamentální a adaptační části informačně-algoritmického zajištění. Proto je pravděpodobnější, že Shora bude podporován spíše blok než konglomerát.

Široký rozsah vektorů cílů bloku; mnohonásobné zdvojování bez inverzí a antagonismů jedněch a těch samých cílů v různých dílčích vektorech cílů v různých fragmentech bloku probíhající po celou dobu existence bloku, která je souměřitelná s dobou vzniku autonomních regionů a meziregionálního centra v supersystému; subjektivismus vnímání vektoru cílů ze strany meziregionálního centra; vliv faktorů obnovování autonomního centra řízení blokem podle plné funkce (nebo několika center realizujících v něm paralelní řízení a dosahujících totožnosti svých řízení); pravděpodobnostní předurčenost rozřešení nekompromisního konfliktu meziregionálního centra s hierarchicky vyšším (souhrnným) řízením – díky tomu všemu nemá meziregionální centrum žádnou záruku, že nedojde k případné obnově řízení v bloku podle plné funkce, přičemž s vyšší kvalitou a rezervou stability řízení než dříve. Poté může následovat efektivní začlenění konglomerátu do bloku díky nízké rezervě stability periférie konglomerátu v hloubce identity vektorů cílů, neboť obnova řízení bloku bude pravděpodobně doprovázena odhalením (identifikací) příčin ztráty řízení v něm, tj. blok odhalí agresí vedenou vůči němu meziregionálním centrem. A bude to platit o to více, je-li souborný intelekt bloku již vyburcován předchozí agresí konglomerátu, jehož činnost se reálně projevuje přinejmenším v podobě nějakých jednotlivých vzplanutí, nejde-li již o nepřetržitý stabilní proces.

A jestliže v bloku v době, kdy ho konglomerát začne pohlcovat, již stabilně funguje souborný intelekt, který se stal ve vztahu k prvkům supersystému novým článkem hierarchicky vyššího řízení, je konglomerát jednoduše odsouzen, neboť:

- zaprvé má souborný intelekt bloku zaručenu hierarchicky vyšší podporu;
- zadruhé je jakýkoliv souborný intelekt sám o sobě mocnější než sdružený intelekt konglomerátu pokoušející zaměnit sebou ten souborný.

Poměr výkonnosti a zdrojových rezerv bloku a konglomerátu v této situaci nebude hrát roli, neboť selhání a ztráta řízení v konglomerátu má pravděpodobnostně předurčený charakter. Region odtržený od konglomerátu objektivně potřebuje, aby v něm byla realizována plná funkce řízení celosupersystémového významu, neboť ji není v okamžiku svého odtržení schopen uplatňovat sám a blok je schopen mu ji poskytnout. Vzhledem k tomu, že je defektnost vektorů cílů v regionech konglomerátu udržována uměle, stačí pro zvýšení rezervy stability řízení regionů začleňovaných do bloku, aby centrum řízení bloku jako minimum nebrzdilo celosupersystémové faktory odstraňující vady z jejich vektorů cílů a jako maximum cíleně odstraňovalo vady, které samo v regionech odhalí.

Kroky bloku uplatňované ve vztahu k regionům konglomerátu budou stejné jako kroky, ke kterým bude nuceno přistoupit i samotné meziregionální centrum řízení, aby se samo zachovalo ve svém konfliktu s hierarchicky vyšším (souhrnným) řízením předpokládajícím, že si supersystém osvojí potenciál svého rozvoje. Přičemž blok není svými kroky podnikanými při začleňování v předstihu v rozporu s tendencemi osvojování si potenciálu rozvoje; zatímco kroky podnikané meziregionálním centrem v minulosti i výhledově naopak s touto tendencí v rozporu jsou. Projevuje se to tak, že vysokofrekvenční procesy jsou v předstihu začleňovány do nízkofrekvenčních; neděje-li se to, produkují vysokofrekvenční nezačleněné procesy neřízené nízkofrekvenční procesy, které je modulují (jsou pro ně souhrnné), což vede k neorganizovanému úniku energie a rozkladu struktur supersystému, jeho prvkové základny a ke ztrátě informací. Vypadá to jako selhání řízení a ve své podstatě jde o druh katastrofického rozřešení neurčitostí v důsledku chybného řešení úkolu předvídatelnosti chování (nebo v důsledku odmítnutí tento úkol vůbec řešit).

Aby k tomu nedošlo, musí proces řízení probíhat v souladu s hierarchicky Nejvyšším řízením, které je nutné ve vztahu k supersystému umět vyčlenit z množství informačních toků *obyčejného vnějšího řízení* a neodmítat jeho varování, jejichž účelnost se může někdy z úrovně informovanosti supersystému jevit jako nepochopitelná.

* * *

13. Procesy v supersystémech: možnosti průběhu

S ohledem na společnost posuzovanou jako supersystém to znamená, že algoritmika začleňování v předstihu musí být rozpracována s orientací na přechod k lidskému typu struktury psychiky jako k tomu jedinému, který je pro lidi normální. **V takovém případě bude nejefektivnější ve smyslu dosahování cílů a nevratnosti výsledků, neboť bude uplatňována v rámci Záměru a při přímé i zprostředkované podpoře hierarchicky Nejvyššího souhrnného řízení.**

Nicméně i nositelé démonického typu struktury psychiky mohou ve svém rozvoji dosáhnout úroveň koncentrace řízení metodou začleňování v předstihu. V takovém případě však bude v jejich řízení nevyhnutelně docházet ke konfliktům s hierarchicky Nejvyšším souhrnným řízením, a to jak při řízení v mezích jejich autonomního regionu v supersystému, tak i za jeho hranicemi v mezích supersystému jako celku. Při uplatňování algoritmiky začleňování v předstihu na základě démonického typu struktury psychiky bude i přes její nespornou vyšší efektivitu, v porovnání s algoritmikou rozkladu a pohlcování úloмок, nevyhnutelně docházet při řízení k selháním, jež budou uvrhovat její přívržence do katastrofy, ze které nebude východisko, nebo je to dovede na hranu takové katastrofy.

Ono je to totiž tak, že rozklad autonomních regionů a formování konglomerátu je očividnější a slabší zlo než formování bloku metodou začleňování v předstihu na základě démonického typu struktury psychiky. Díky nízké kvalitě řízení v konglomerátu a jeho malým rezervám stability řízení je jednodušší přejít od něj k bloku a ucelenému supersystému, kde panuje lidský typ struktury psychiky, než od bloku, ve kterém vládne démonický typ struktury psychiky.⁶⁶

*   *
                                 *

Navíc může být proces pohlcování bloku konglomerátem doprovázen pokusem vnutit bloku konglomerátní stereotypy rozpoznávání hierarchicky vyššího řízení ve vztahu k supersystému jako celku. Úspěšnost tohoto pokusu závisí na vektoru cílů a stabilitě procesu hierarchicky vyššího řízení, které je společné bloku i konglomerátu a také záleží, co konkrétně v dané etapě upřednostní:

- zrychlenou koncentraci řízení ze strany konglomerátu, aby ho potom připravilo o struktury jeho řízení;
- formování souborného intelektu v bloku s pohlčením konglomerátu blokem před ukončením koncentrace řízení konglomerátně-meziregionálním způsobem;

---

⁶⁶ V dějinách současné globální civilizace ten text, který je vyčleněn hvězdičkami, umožňuje porozumět některým zvláštnostem průběhu 2. světové války 20. století.

Ruské impérium představovalo blok prožívající krizi svého řízení, neboť se subjektivní vektor cílů jeho řídicího centra neshodoval s objektivním celoblokovým vektorem cílů, což Evropsko-Americkému konglomerátu otevřelo možnost pokusit se rozčlenit Rusko a pohltil jeho úločky. SSSR byl pod Stalinovým vedením stejně jako dřív blokem, ve kterém však už probíhal proces překonávání defektnosti vektorů cílů: subjektivního vektoru řídicího centra a toho celoblokového objektivního.

Japonsko představovalo autonomní region charakterem svého řízení blízký k blokovému typu, jenže na základě démonického typu struktury psychiky.

Německo bylo částí konglomerátu imitujícího pokus přejít k blokovému charakteru řízení, který byl dost úspěšný na to, aby vyprovokoval Japonsko k uzavření spojení s Německem za podmínek, které pro něj byly krajně nevýhodné.

Za těchto podmínek se agresivní potenciál Japonska (které si již vytisklo peněžní bankovky pro regiony Dálného východu SSSR, jichž se hodlalo zmocnit) vybil na USA díky úsilí zednářství uvnitř Evropsko-Amerického konglomerátu hledajícího záminku pro vstup USA do války na straně protivníků Německa a tajných služeb SSSR za osobní účasti J. V. Stalina i L. P. Beriji při řízení periferie sovětské rozvědky v USA.

Zdálo by se, že nakonec vyhrál v té válce Evropsko-Americký konglomerát. Blok Japonska řízený na základě démonického typu struktury psychiky se ocitl na hraně katastrofy, před níž ho zachránilo jen osobní zastání J. V. Stalina, který kategoricky odmítl zahrnout japonského císaře mezi vojenské zločince. To neumožnilo pohlavárům Evropsko-Amerického konglomerátu zlikvidovat v Japonsku monarchii a připravit ho o jeho národní duchovní podstatu podobně, jako se to stalo po ukončení 1. světové války 20. století Turecku, když tam k moci přišel zednářský Atatürkův režim. Díky tomu si Japonsko uchovalo potenciál pro svůj další svébytný rozvoj.

Ale to hlavní spočívá v tom, že na zdánlivě vlně vítězství Evropsko-Amerického konglomerátu se mohl dál svébytně rozvíjet blok Ruska a konglomerát šel dál a stále spěje ke krizi řízení metodou zasahování do cizích záležitostí, narušování řízení ve styčných regionech a pohlcování jejich úloček.

- naučit souborný intelekt bloku dobru na příkladu agrese konglomerátu.

A obecně v průběhu toho, jak si supersystém osvojuje svůj potenciál rozvoje, probíhá proces vytěšňování primitivních schémat řízení těmi rozvinutějšími, zajišťujícími vyšší kvalitu řízení ve smyslu uvolňování zdrojů. Zároveň se strukturní a bezstrukturní řízení stávají nerozlišitelnými.

Dříve jsme ukázali, že průběžné prvkové rezervy stability supersystému a tím pádem i jeho výkonnost jsou o to vyšší, čím méně se liší informační stav paměti prvků v procesu jejich fungování od zkušeností nabytých pamětí supersystému jako celku, nahromaděných za celou dobu přebývání supersystému v prostředí. K tomu je možné dodat: *a čím rychleji jsou přístupné každému z prvků v procesu jeho činnosti volné intelektuální rezervy supersystému.* To předpokládá vysokou operační rychlost a přenosovou schopnost kanálů informační výměny mezi prvky s ohledem na čas potřebný k tomu, aby prvky mohly obsluhovat dílčí cíle stojící před každým z nich.

Využívání vnějších informací, které jsou za hranicemi možností vlastního informačního zajištění prvku, by mělo pravděpodobnostně předurčovat spíše zvyšování kvality jeho činnosti než její ignorování. Právě z tohoto důvodu znečišťování informačního prostředí supersystému falešnými informacemi napomáhá k narušování uceleného řízení supersystémem a je prostředkem koncentrace řízení metodou jeho rozkladu s následným pohlcením jeho úlomků. Šíření falešných informací někdy umožňuje rychle odstraňovat některé průběžné chyby řízení, další rozvoj procesu je však doprovázen vznikem chyb řízení vyvolaných výslovně těmito falešnými informacemi, které nikam z toho supersystému nezmizí a v určité etapě se díky použití falešné informace z paměti stanou základem chybného řízení.

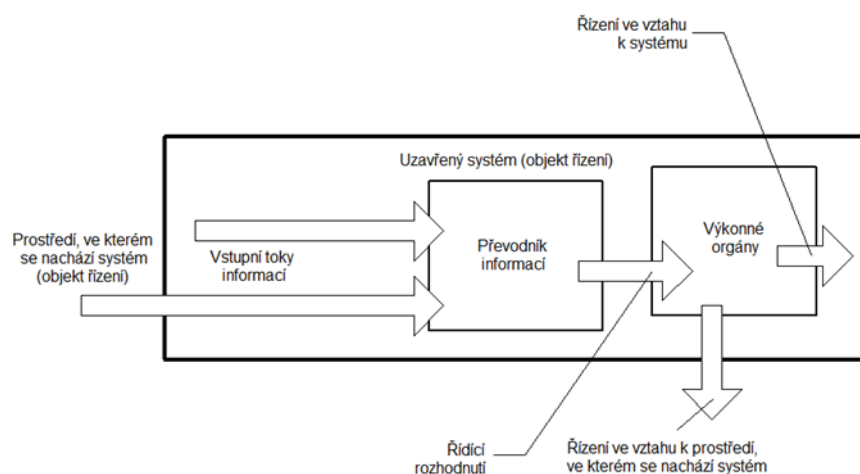
Právě z tohoto důvodu ve společnosti neexistuje rozdíl mezi lží ze zistnosti a „dobro přinášející“ lží „ve jménu záchrany“, přestože společnost si to neuvědomuje a bezbožně lže. Navíc může být „dobro přinášející“ nezištná lež použita někým „ve jménu záchrany“ „vodou“ na mlýn něčí zistnosti.

Takže jsou-li supersystémem šířeny nesporně lživé informace, brzdí to proces osvojování si jeho potenciálu i formování souborného intelektu a kvalita řízení se snižuje. A to vyvolává otázku stability řízení v podmínkách, kdy do uzavřeného systému mohou přicházet nedůvěryhodné informace, a také když se do něj takové informace skutečně dostávají.

Veškerou různorodost procesů řízení je možné popsat třemi typy algoritmů, na jejichž základě uzavřený systém vypracovává své chování.

Ve všech níže probíraných případech se jedná o řízení podle plné funkce v dříve definovaném smyslu tohoto termínu.

PRVNÍ typ algoritmů vypracovávání řídicího rozhodnutí (chování) je znázorněn na obr. 1.

Vstupní tok informací (vnější a vnitřní zpětné vazby) postupuje do převodníku, kde je na základě okamžitých průběžných informací vypracováváno průběžné řídicí rozhodnutí, které je dále předáváno výkonným orgánům.

Zde jsou možné takové varianty přizpůsobení vstupního toku informací charakteristikám převodníku informací, ve kterém jsou vy-

OBR. 1 ALGORITMUS ŘÍZENÍ PODŘÍZENÉHO NEUSTÁLE SE MĚNÍCÍM POTŘEBÁM DANÉHO OKAMŽIKU

13. Procesy v supersystémech: možnosti průběhu

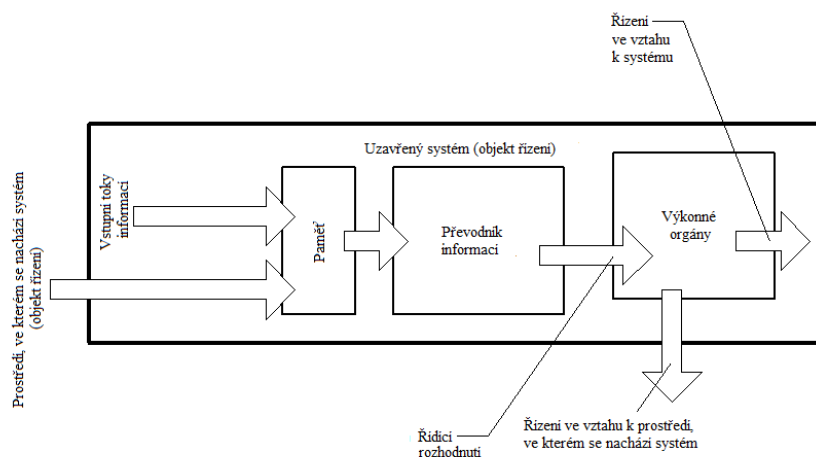
pracovávána řídicí rozhodnutí, že je potom v jejich důsledku systém, který se „samořídí“, ve skutečnosti řízen zvnějšku. Stačí, když někdo předvídá reakci převodníku na příslušné varianty vstupního toku informací.

Ale dokonce i v případě absence takového řízení zvnějšku, jestliže uzavřený systém neustále jen reaguje na aktuální dění, vede to k tomu, že se všechny jeho zdroje podřizují aktuálnímu okamžiku a on není schopen stabilně se orientovat na dlouhodobou perspektivu a pracovat na tom, aby se realizovala.

Aby byl schopen stabilně se orientovat na dlouhodobou perspektivu a stabilně dosahovat její realizace, musí si vytyčenou perspektivu pamatovat v každém okamžiku zpracovávání aktuálně přicházejících informací v procesu vypracovávání a realizace řídicích rozhodnutí.

Je-li toho dosaženo, probíhá řízení podle algoritmu druhého a třetího typu.

DRUHÝ typ algoritmů řízení je znázorněn na obr. 2.

OBR. 2 ALGORITMUS ŘÍZENÍ NA ZÁKLADĚ ZAČLENĚNÍ TOKU PRŮBĚŽNÝCH INFORMACÍ DO PAMĚTI SYSTÉMU

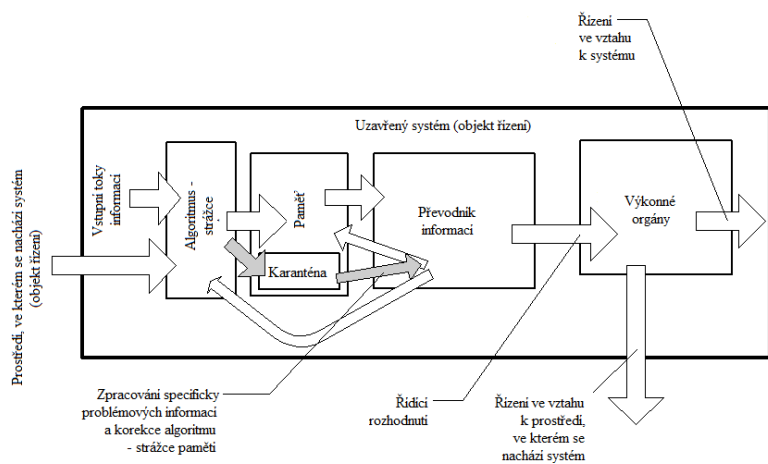
vává stabilní orientaci na cíle s dlouhodobou perspektivou. Je schopen jich dosahovat díky tomu, že v průběžném toku informací nepřichází o dlouhodobě vytyčené cíle v procesu vypracovávání a realizace řídicích rozhodnutí. Jestliže navíc systém dokáže na základě informací z paměti odfiltrout vysokofrekvenční složku všemožných „rušivých prvků“, kterým se podřizuje v algoritmu prvního typu, čímž se destabilizuje jeho strategické řízení, neboť tak ztrácí cíle s dlouhodobou perspektivou a v procesu řízení se od nich odchyluje, tak v rámci algoritmů třetího typu si v tomto ohledu stabilitu své práce dokáže zachovat.

Neboť už v procesu nahrávání průběžně přicházejících informací do paměti může docházet k selháním v jejím obsahu a struktuře, jako se to stává počítačům, když jejich pevný disk a soubory na něm uložené napadne počítačový virus. Mohou tak být poškozeny jak databáze, tak i algoritmy zpracovávající informace a vypracovávající řídicí rozhodnutí.

Jinak řečeno, je nutná ochrana paměti, ze které převodník informací čerpá potřebné informace v procesu vypracovávání řídicího rozhodnutí. To nás přivádí k algoritmu třetího typu.

TŘETÍ typ algoritmů řízení je znázorněn na obr. 3.

Vstupní tok informací se při vstupu do systému nejprve nahrává do jeho paměti. Převodník informací, který vypracovává řídicí rozhodnutí, vybírá tyto informace z paměti a porovnává je s informacemi, které se tam již nahromadily v důsledku neustálého přísunu informací. Řídicí rozhodnutí se tedy vypracovává fakticky na základě veškerých informací obsažených v paměti, takže si systém při svém řízení zachová

OBR. 3 ALGORITMUS ŘÍZENÍ S OCHRANOU PAMĚTI SYSTÉMU PŘED HROMADĚNÍM NEDŮVĚRYHODNÝCH INFORMACÍ

Řízení

Zde vše probíhá stejně jako v algoritmu druhého typu, ale před tím, než je vstupní tok informací uložen do paměti, prochází „Algoritmem-strážcem“, který odhaluje nedůvěryhodné a pochybné informace, včetně pokusů o přímé a nepřímé (zprostředkované) řízení zvnějšku, aby vypracování

řídícího rozhodnutí bylo založeno jen na informacích, které byly uznány za důvěryhodné. V těch případech, kdy dojde k potížím při určování kvality informací, je algoritmus – strážce paměti – uložen do specializované oblasti paměti znázorněné na obr. 3 blokem nazvaným „Karanténa“, kde bude dále zjišťována jejich důvěryhodnost. Algoritmus na obrázku číslo tři předpokládá, že blok pod názvem „Převodník informací“ má v systému nejvyšší pravomoci, takže může přesunovat informace z „Karantény“ do oblasti normální „Paměti“ a měnit „Algoritmus-strážce“ v té míře, v jaké systém postupně hromadí zkušenosti ze své součinnosti s prostředím, což vyžaduje, aby v procesu řízení probíhalo přehodnocování obsahu paměti v kategoriích „důvěryhodné“, „živé“, „pochybné“, „nevyjasněné“.

Do očí bijící rozdíl v chování systémů řízených na základě algoritmů prvního typu a algoritmů druhého a třetího typu spočívá v tom, že změna vstupního informačního toku v algoritmech prvního typu vyvolává okamžitou (s ohledem na operační rychlost „Převodníku informací“) změnu řízení; v algoritmech druhého a třetího typu změna vstupního toku informací nemusí vyvolat žádnou viditelnou změnu v řízení nebo v něm může vyvolat změnu až po nějaké, někdy i dost dlouhé době. Bude-li do algoritmu vypracování řídícího rozhodnutí zahrnuta prognóza chování systému (s využitím schématu „prediktor-korektor“), může změna řízení předcházet změně toku vstupních informací. Avšak bez ohledu na to, že to zvnějšku může vypadat jakoby systémy fungující v algoritmu druhého a třetího typu vstupní informace ignorovaly, není tomu tak. Jenže v porovnání s algoritmem prvního typu zpracovávají informace tak, aby byly podřízeny dosahování cílů s dlouhodobou perspektivou, nebo aby na základě těchto informací bylo možné odhalit, že dříve vytyčených perspektiv systém nemůže dosáhnout⁶⁷.

Algoritmy třetího typu z těch, co byly popsány, mají nejvyšší odolnost proti rušení, a to jak s ohledem na vysokofrekvenční šумы prostředí a vlastní šумы systému, tak i s ohledem na pokusy řídit systém zvnějšku s cílem podřídit si jeho řízení na základě fungování jeho vlastního převodníku informací nebo vyřazení jeho převodníku z procesu řízení.

Je-li systém nucen při svém řízení pod tlakem okolností přejít z algoritmu třetího typu k algoritmu prvního typu, je to nutné považovat za mimořádnou situaci, havarijní režim řízení, ve kterém má první prioritu úkol odhalit vnitřní rezervy systému a rezervy vnějších okolností, jejichž využití by umožnilo obnovit normální řízení podle algoritmu třetího typu.

Tu skutečnost, kdy je po určitou dobu udržováno řízení podle algoritmu prvního typu, umožňuje jen rezerva stability systému. Jestliže bude zásadně odmítán přechod od algoritmů řízení prvního typu k těm třetího typu, bude rezerva stability systému nevratně vyčerpávána. Ve své podstatě je taková strategie řízení jen přenosem nevyhnutelné katastrofy do budoucnosti. Tato strategie bývá dost často vyjádřena všeobecně známou frází: „Teď není čas na přemýšlení a diskusi! Je třeba jednat, sami vidíte, jaká je teď situace.“ Jenže držíte-li se takové strategie, povede to k tomu, že katastrofa nevyhnutelně nastoupí, pokud se okolnosti nezmění samy od sebe. A to se, jak známo, nestává, neboť okolnosti se mění jen pod vlivem toho či onoho řízení.

⁶⁷ Což potom vyžaduje, aby se systém přeorientoval na jiné cíle nebo byl jako nepotřebný zlikvidován.

Jestliže v supersystému nefigurují nesporně nedůvěryhodné informace, nebo v něm převládají algoritmy řízení třetího typu, jejichž efektivita je dostatečná, jsou (v případě osvojení si potenciálu operační rychlosti a přenosové schopnosti kanálů informační výměny) všechny struktury v hierarchickém žebříčku – od prvku až po supersystém – považovány za subjektivně nestabilní. Touto subjektivní nestabilitou se rozumí ta skutečnost, že jestliže se struktura jako nositel určitých informací a algoritmiky střetne s příliš silným tlakem prostředí, může být při *úsilí zvýšit kvalitu řízení supersystému jako celku* výhodnější přerozdělit informačně-algoritmické zátěže prvků supersystému. A toho je schopen dosáhnout pouze souborný intelekt nebo mocné vnější řízení či hierarchicky Nejvyšší řízení.

A vzhledem k tomu, že neidentifikované vnější řízení může být ve vztahu k supersystému a jeho prvkům i agresivní, je pro něj v procesu jeho samořízení rozpoznávání zdrojů vnějších informačních toků vždy otázkou číslo jedna!

13.8. Vzájemně vložené supersystémy s virtuální strukturou

Když supersystém vstoupí do režimu stabilního samořízení ze strany svého souborného intelektu, který rozlišuje hierarchicky Nejvyšší řízení od vnějších informačních vpádů a zajišťuje tuto schopnost i na úrovni organizace intelektů, ze kterých se skládá, osvojí si supersystém svůj potenciál rozvoje ve velmi krátké době. Zevnitř supersystému je tento stav vnímán jako absence konfliktů v samořízení prvků supersystému i jejich seskupení a maximální úroveň ochrany před tlakem prostředí, přes které probíhá hierarchicky vyšší souhrnné řízení.

Jednota v procesu samořízení prvků informačně-algoritmické intelektuální základny⁶⁸ supersystému v kombinaci s nadvládou *intelektuálních schémat řízení prediktor-korektor* na úrovni supersystému jako celku i do něj vložených hierarchických úrovní vede k tomu, že se okamžitá strukturně-hierarchická uspořádanost supersystému stává nepodstatnou, stírají se rozdíly mezi strukturním a bezstrukturním řízením a proces potom vypadá jako vzájemná vloženost pružných (virtuálních) struktur v celosupersystémovém schématu prediktor-korektor souborného intelektu.

Pravděpodobnostní paměť bude mít v této etapě na opakovaný dotaz za stejných okolností stále menší rozptyl ve svých odpovědích. Nepůjde však o šablonovitost automatu odpovídající úrovni fundamentální části informačního zajištění, ale v určitém smyslu o optimální řešení v daných podmínkách a za dané úrovně rozvoje supersystému. A to, co může být vnímáno jako „šablonovitost rozhodování/řešení“, může být účelovým ústupem od řešení, která by nebyla za daných vnějších okolností a při dosažené vnitřní úrovni rozvoje optimální.

Poté, kdy si supersystém osvojí svůj potenciál rozvoje, se může stát základem pro následující evoluční krok.

Po zavedení pojmu vzájemná vloženost supersystémů může být výklad Dostatečně všeobecné teorie řízení vnímán jako svého druhu „popis konstrukce a funkčních principů varhan“. Abyste se mohli stát varhaníkem, musíte nejen znát konstrukci tohoto nástroje, ale také ovládat techniku hry, vypracovat si vkus a naučit se příslušný repertoár. To vše je pro hudebníka základem pro osvojování si jeho rozvojového potenciálu, přičemž jeho organismus sám je tvořen vzájemně vloženými supersystémy založenými na buňkách, fyzikálních polích, informačních a energetických tocích. Nebudete-li znát „konstrukci varhan“ ani umět na nich hrát, sehraje vám někdo skrytě za zády příšerné „skladby“, před kterými nedokážete utéct ani si zacpat uši.

To znamená, že je nejen nezbytné vnímat tok životních událostí svými smysly a rozumem, ale také si vypracovat systém obrazně-logických představ o procesech řízení jako takových. Žijeme v takové době, kdy je to nejjednodušší učinit na základě nástroje, který dostal název „metoda dynamického programování“.

⁶⁸ Rozumí se tím předpoklady pro zformování souborného intelektu.

14. Metoda dynamického programování jako algoritmické vyjádření Dostatečně všeobecné teorie řízení

Při výkladu podstaty metody dynamického programování jsme vycházeli z knihy Kurz teorie automatického řízení (autor Pallu de la Barrière: francouzské vydání 1966, ruské vydání – Strojírnoství/Mašinstrojenie, 1973), přestože ji necitujeme doslovně. Některé poučky jsou převzaty z kurzu Operační výzkum od Ju. P. Zajčenka (Kyjev, Višča škola, 1979).

Metoda dynamického programování je funkční, splňuje-li formální interpretace reálného úkolu následující podmínky:

1. Posuzovaný úkol může být představen jako N -krokový proces vyjádřený vzorcem:

$X_{n+1} = f(X_n, U_n, n)$, kde n je číslo jednoho z množiny možných stavů systému, do kterého systém přechází po ukončení n -tého kroku; X_n je vektor stavu systému náležející zmíněné n -té množině; U_n je řízení vypracované v kroku n (krokové řízení), které převádí systém z jeho možného stavu v n -té množině do jednoho ze stavů $(n+1)$ -té množiny. Abychom si to představili názorně, podívejme se na obr. 4, o kterém bude řeč dále.

2. Struktura úkolu se nesmí měnit při změně počtu kroků N .

3. Rozměrovost prostoru parametrů, kterými je popsán stav systému, se nesmí měnit v závislosti na počtu kroků N .

4. Volba řízení v kterémkoliv z kroků nesmí popírat volbu řízení v předchozích krocích. Jinými slovy, optimální volba řízení musí být v jakémkoliv z možných stavů určována parametry posuzovaného stavu, a ne parametry procesu, v jehož průběhu se systém do posuzovaného stavu dostal.

Čistě formálně, jestliže jednomu stavu odpovídají různé předhistorie jeho vzniku ovlivňující následnou volbu optimálního řízení, umožňuje metoda zahrnout popis těchto předhistorií do vektoru stavu, což vede ke zvýšení rozměrnosti vektoru stavu systému. Po této operaci se to, co bylo před jejím provedením popisováno jako jeden stav, stává množinou stavů vzájemně se lišících komponentami vektoru stavu popisujícími předhistorii procesu.

5. Kritérium optimální volby posloupnosti krokových řízení U_n a odpovídající trajektorie v prostoru formálních parametrů má podobu:

$$V = V_0(X_0, U_0) + V_1(X_1, U_1) + \dots + V_{N-1}(X_{N-1}, U_{N-1}) + V_N(X_N).$$

Kritérium V je nazýváno *plnou výhrou* a jeho jednotlivé složky zase *krokovými výhrami*. Úkolem je tedy najít *posloupnost krokových řízení* U_n a trajektorii, kterým odpovídá maximální z možných *plných výher*. Ve své podstatě je plná „výhra“ V mírou kvality řízení *celého procesu*. Krokové výhry, přestože je na jejich základě určována kvalita řízení celého procesu, neslouží *obecně* jako míry kvality řízení příslušných kroků, neboť účelem metody je optimalizace celkového procesu řízení, takže *efektivní kroková řízení* s velkou krokovou výhrou, která se však nacházejí mimo *optimální trajektorii*, přínosem nejsou. Struktura metody nezakazuje v případě nutnosti na každém jednotlivém kroku používat kritérium určující krokovou výhru V_n , které se bude lišit od kritérií přijatých na jiných krocích.

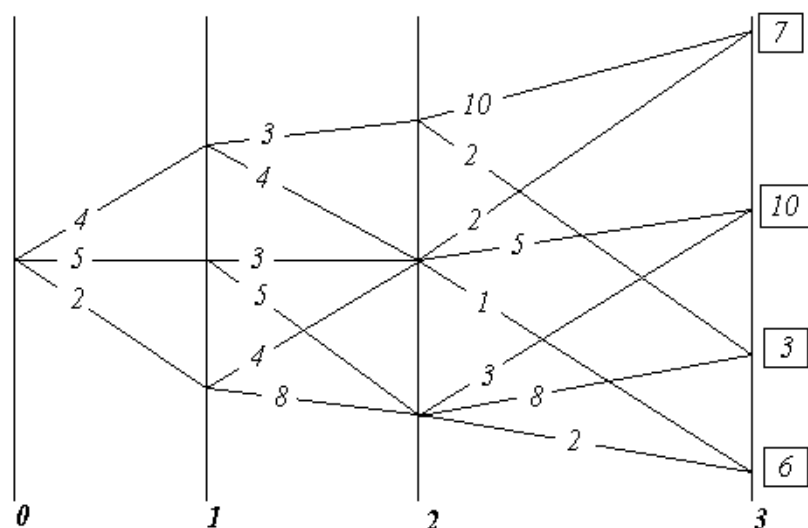
S indexem n – ukazatelem definujícím množinu možných vektorů stavu, se může v reálných úkolech pojit nějaký měnící se parametr, například: *čas, ujetá vzdálenost, úroveň kapacity, míra spotřeby nějakého zdroje* apod. To znamená, že metoda je použitelná nejen pro optimalizaci řízení procesů probíhajících v čase, ale také pro úkoly optimalizace mnohovariantního jednorázového, nebo na *čase* nezávislého řešení, jestliže takovéto „bezčasové“, „bezprocesní“ úkoly připouštějí, aby byly interpretovány ve více krocích.

Teď se podíváme na obr. 4 až 6, které kopírují související obr. 40 až 42 z kurzu teorie automatického řízení Pallua de la Barrière.

Na obr. 4 je zobrazen počáteční stav systému — «0» a množiny jeho možných následných stavů — «1», «2», «3», a také možné přechody z každého možného stavu do jiných možných stavů. Celé se to podobá desce stolní dětské hry, po které se posouvají figurky: každému přechodu-kroku odpovídá příslušná kroková výhra a v závěrečné třetí množině ukončující proces je každému ze stavů systému přiřazeno jeho vyhodnocení umístěné v obdélníku.

14. Metoda dynamického programování

Od dětské hry se to celé principiálně liší tím, že volba dalšího přesunu je v dětské hře prováděna

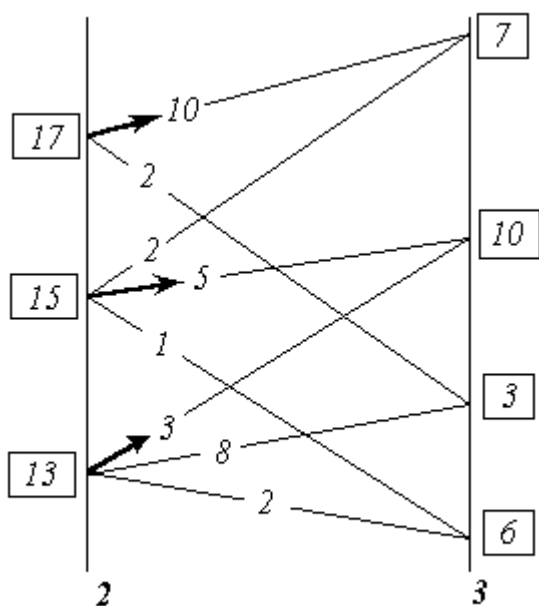
OBR. 4. PODSTATA METODY DYNAMICKÉHO PROGRAMOVÁNÍ.
MATRICE MOŽNOSTÍ.

pomocí hodu kostkou, otáčením rulety apod., což v reálném řízení není přípustné, neboť by se v takovém případě jednalo o předání cílevědomého řízení těm silám, které jsou schopny řídit výsledek hodu kostkou, otáčení rulety apod., tedy takovým, pro které je „generátor náhodné volby“ zvolený pro hru dostatečně efektivně (ve vztahu k jejich cílům) ovladatelným zařízením.

Chceme-li zvolit optimální řízení v prvním kroku, musíme předvídat všechny jeho důsledky v krocích následujících. Proto je také popis algoritmu me-

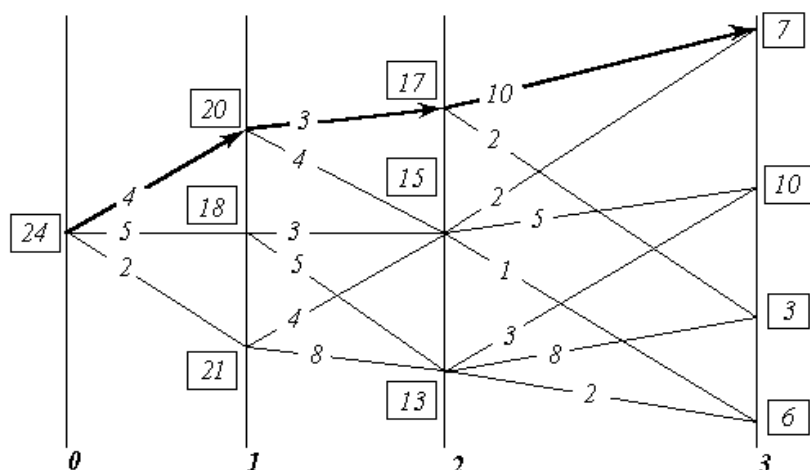
tody dynamického programování často zahajován popisem volby řízení v posledním kroku, jež vede k jednomu ze stavů uzavírajících proces. Odkazuje se při tom na „pedagogickou praxi“, která svědčí o tom, že je argumentace při popisu algoritmu od konečného stavu k počátečnímu srozumitelnější, neboť se opírá o podmínky, které *jako by již nastaly*, než se dospělo k danému kroku, přičemž možná ukončení procesu jsou již také určena.

V souladu s tím jsou na obr. 5 analyzovány možné přechody do konečné množiny stavů «3» z každého z možných předcházejících stavů množiny «2», jakoby celá předchozí cesta již byla absolvována a zbývalo již jen poslední volbou optimálního krokového řízení celý proces ukončit. Přitom jsou pro každý ze stavů v množině «2» určeny **všechny plné výhry jako součet = «hodnocení přechodu» + «hodnocení závěrečného stavu»**. V množině «2» se z možných plných výher získaných v každém ze stavů určuje a *do paměti ukládá* maximální plná výhra a přechod, který jí odpovídá (fragment trajektorie). Maximální plná výhra je u každého ze stavů v množině «2» uvedena v obdélníku a příslušný přechod je označen šipkou. Takových optimálních přechodů z jednoho stavu do jiných, kterým odpovídá jedna a ta samá hodnota plné výhry, může být v podstatě i několik. V takovém případě jsou z hlediska metody nerozlišitelné a vzájemně ekvivalentní ve smyslu vytvořeného kritéria optimality volby trajektorie v prostoru parametrů, kterými je systém popsán.

OBR. 5. PODSTATA METODY DYNAMICKÉHO PROGRAMOVÁNÍ. ANALÝZA PŘECHODŮ

V posuzovaném příkladu je kritériem optimálnosti součet krokových výher. Ale kritérium optimálnosti může být počítáno také jako součin, ve kterém však nesmí činitelé nabývat záporných hodnot.

OBR. 6. PODSTATA METODY DYNAMICKÉHO PROGRAMOVÁNÍ. OPTIMÁLNÍ TRAJEKTORIE.

k předpokládané určité budoucnosti, tak i na směřování z předpokládané určité budoucnosti do reálné přítomnosti. Tato okolnost vypovídá o dvou neformálních souvztažnostech reálného života ležících mimo algoritmus metody:

1. Metoda dynamického programování není formálně algoritmicky citlivá k charakteru příčinných podmínek (a konkrétně nerozlišuje příčiny a následky). Z tohoto důvodu musí být každá konkrétní interpretace metody v aplikovaných úlohách založena na neformálním zohledňování reálných podmínek následků příčinami.
2. V případě, že je prognostika v souladu s hierarchicky vyšším souhrnným řízením a dílčí řízení vložené do souhrnného řízení je realizováno kvalifikovaně, takže proces dílčího řízení probíhá v souladu s hierarchicky vyšším souhrnným řízením, NEEXISTUJE Z HLEDISKA ŘÍZENÍ VÝZNAMNÝ ROZDÍL MEZI REÁLNOU SOUČASNOSTÍ A ZVOLENOU BUDOUCNOSTÍ.

Ten proces je ucelený, a proto ještě nenastalá, ale již mravně zvolená a Shora objektivně nezakázaná budoucnost v již nastalé přítomnosti ochraňuje ty, kteří ji tvoří na všech úrovních: počínaje ochranou psychiky před preludy až k ochraně před cílevědomou „fyzickou“ agresi. To zna-

14. Metoda dynamického programování

mená, že je-li matrice možných stavů (která je vlastně matricí možných přechodů) zvolena v souladu s hierarchicky vyšším souhrnným řízením, je sama o sobě ochranou i zbraní, je prostředkem řízení, na který se váže všech šest priorit zobecněných prostředků zbraní a řízení.

Objektivní existence *matric možných stavů a přechodů* se projevuje v tom, že v zaslepení je možné „zabrousit“ do jistých přechodových matric a pocítit na sobě jejich objektivní vlastnosti, což bývá posuzováno subjektivně v závislosti na vztahu k těmto vlastnostem buď jako období, kdy se nezvykle daří, nebo jako nudný „návrat do obvyklého stavu“, nebo jako období, kdy se opravdu výrazně nedaří.

Aby bylo možné použít metodu dynamického programování se zohledněním *životních projevů přechodových matric* neformalizovaných v jejím algoritmu, je nutné DODRŽET HLAVNÍ z podmíněk:

V úlohách optimalizace procesů řízení je metoda dynamického programování <reálné budoucnosti — implicitně> funkční pouze tehdy, je-li určen vektor cílů řízení, tj. musí být zvolen určitý stav uzavírající proces.

V reálu musí být tento stanovený konečný stav pochopitelně stabilním a přijatelným procesem, který zahrnuje a je nositelem dílčího procesu optimalizovaného metodou dynamického programování. Jenže volba a stanovení určitých charakteristik procesu, do kterého se má dostat řízený systém po ukončení algoritmu metody, se nachází mimo tuto metodu – v oblasti „mystiky“ nebo v oblasti metod vyvinutých vědami a řemesly, jejichž podstata není matematická.

„Ať už je stav systému před dalším krokem jakýkoliv, je nutné zvolit řízení v daném kroku tak, aby výhra v tomto kroku plus optimální výhra na všech následujících krocích byla maximální.“ - Je. S. Ventcelová - Zkoumání operací. Úlohy, principy, metodologie (Moskva, Nauka, 1988, str. 109).

Neschopnost určit vektor cílů řízení (jehož dosažením musí být ukončen proces optimalizovaný metodou) a (nebo) neschopnost odhalit výchozí stav objektu řízení neumožňuje řídit se tímto doporučením. To *objektivně znemožňuje* využití metody dynamického programování, neboť začátek a konec procesu musí být stanoveny v prostoru parametrů, na kterých je založen matematický (nebo jiný) model metody, který musí být metrologicky průkazný, což je základ pro jeho uvedení do souvztažnosti s realitou. Přičemž určitost *ukončení* optimalizovaného procesu má z hlediska řízení větší význam, než chyby a některé neurčitosti při identifikaci (odhalení) počátečního stavu objektu řízení.

A ještě více to platí pro posloupné mnohovariantní krokové přechody, dá-li se o jejich matrici možných stavů prohlásit: *Všechny cesty vedou do „Říma“, a ty, které nevedou do „Říma“, vedou do nebytí.* Pro procesy takového druhu platí, že je-li zvolen cíl, který je *v čase stabilní* a vede k němu větší počet trajektorií, zkracuje se krok za krokem z různých výchozích stavů při stabilním krokovém řízení „vzdálenost“ mezi optimálními trajektoriemi vedoucími ke stejnému cíli až do stavu, kdy od některého kroku tyto optimální trajektorie zcela splynou. Toto tvrzení platí o to více, čím určitěji je v prostoru parametrů stanovena poloha vektoru cílů ukončujícího proces. Na základě analogie s matematikou je to možné nazvat asymptotickou množinou trajektorií: což je vyjádřeno tím, že „všechny cestou vedou do „Říma“...“.

A v obecnějším případě, jak se tvrdí v Novém zákoně i Koránu, je možné získat odpuštění a milost Všedržitele nezávisle na počátečním stavu (hříšnosti člověka) ve chvíli, kdy se vzpomene a uvidí své činy takovými, jakými opravdu jsou.

Druhá poznámka se již týká praxe a konkrétně vstupu do přechodové matrice. Je-li počáteční stav systému určen s odchylkou větší, než je odchylka nutná pro vstup do matrice přechodu z reálného počátečního stavu ke zvolenému konečnému stavu, povede řízení na základě algoritmu metody dynamického programování, který je sice sám o sobě bezchybný, k úplně jiným výsledkům, než je výpočtový optimální stav systému. Zkrátka a dobře, není například možné vybrat si za východ z místnosti v jednom z vyšších pater budovy otevřené okno.

To znamená, že metoda dynamického programování je před tím, aby byla použita pro pseudovědeckou imitaci optimalizace řízení, *sama o sobě* chráněna nutností jak určité volby konečného stavu procesu, tak i odhalením skutečného počátečního stavu. To odlišuje metodu dynamického programování

vání třeba od aparátu lineárního programování⁶⁹, kam mohou „odborníci“ zadat do kritérií optimalizace improvizované odhady váhových koeficientů $Min(Z)$ nebo $Max(Z)$.

* * *

Na to, že je metoda dynamického programování *sama o sobě* chráněna před nepoctivým použitím, nepřímo poukazuje i literatura současné ekonomické vědy: vzhledem k tomu, že nevytyčila to, co je v řízení jejím vektorem cílů ve vztahu k ekonomice státu, tak se v jejích publikacích nesetkáváme ani s tím, že by někde byl využit aparát dynamického programování pro optimalizaci řízení makroekonomických systémů regionů ani celých států v historicky dlouhodobých časových intervalech.

Příkladem je Matematická ekonomika na osobním počítači v redakci M. Kuboniva⁷⁰, kde hlava o řízení v ekonomice obsahuje výlučně makroekonomické interpretace aparátu lineárního programování (dokonce se tak přímo jmenuje „Řízení v ekonomice. Lineární programování a jeho použití“), a není tam vůbec nic o vektoru cílů řízení a prostředcích řízení; v dříve citované učebnici Ju. P. Zajčenka je metoda dynamického programování také založena na řešení úkolů jiného charakteru.

Ve svém odůvodňování, proč odmítají využívat pro makroekonomické interpretace metodu dynamického programování, se autoři obvykle odvolávají na takzvané „prokletí rozměrnosti“ známé ve výpočtové matematice, které spočívá v tom, že růst rozměrnosti prostoru parametrů úkolu N vede k nárůstu objemu výpočtů úměrnému N^k , kde ukazatel mocniny $k > 1$. Takový nelineární nadměrný růst objemu výpočtů skutečně vede k tomu, že se mnohá, jinak dobrá počítačová programová řešení stávají při řešení praktických úkolů nefunkčními jak kvůli velké spotřebě strojového času, tak i kvůli hromadění chyb v aproximacích (přiblížených výpočtech). Ale toto „prokletí rozměrnosti“ se nevztahuje jen na metodu dynamického programování, ale i na jiné metody, se kterými se však v jejich makroekonomických interpretacích setkáváme.

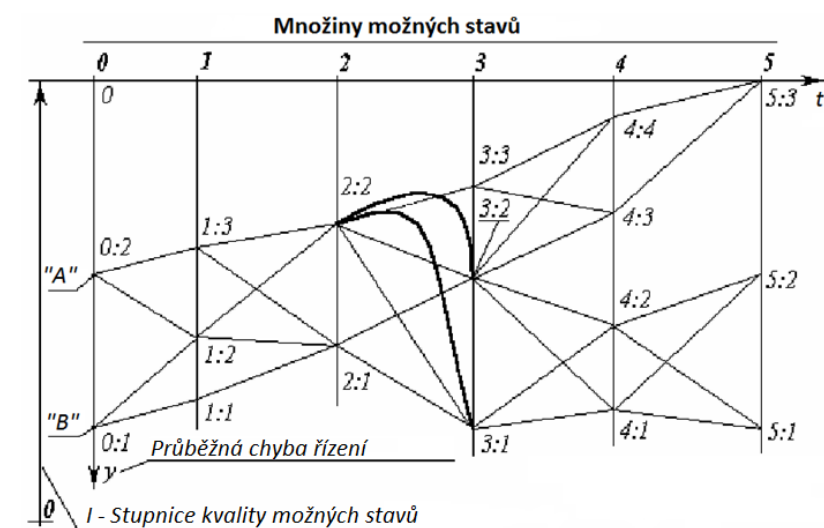
* * *

JE DŮLEŽITÉ SI POVŠIMNOUT A POCHOPIT, že uvidíme-li v matematice vědu o objektivní celovesměrné míře (v ruském jazyce míra psána s písmenem jať), a v jejím pojmovém, terminologickém aparátu a symbolice jeden z prostředků poskytnutých lidem k popisu objektivních dílčích procesů, které dokáží vyčlenit z nějakých nadřazených procesů, *stane se každý popis metody dynamického*

programování vlastně zkráceným výkladem veškeré dříve vyložené Dostatečně všeobecné teorie řízení, a to včetně jejích mysticko-náboženských aspektů; jen to bude tentokrát vyjádřeno jazykem matematiky a formální logiky.

Abychom si to vyjasnili, podíváme se na obr. 7 a připomeneme si dřívější poznámku o nutnosti určit počáteční stav s přesností dostatečnou pro vstup do přechodové matrice.

Na obrázku jsou znázorněny dva objekty řízení «A» a «B» v počátečním stavu; tři objektivně možné konečné stavy (množina

Obr. 7. Dynamické programování, jeho symbolika a úvod do řízení

«5»); množiny («1» až «4») průběžných možných stavů; a cesty objektivně možných přechodů z jednotlivých stavů do jiných.

⁶⁹ O lineárním programování viz specializovaná literatura.

⁷⁰ Překlad z japonštiny, Moskva, Finance a statistika, 1991 na základě japonského vydání z roku 1984 – vzdělávání-příručka.

Obr. 7 je možné považovat za jakýsi fragment celovesmírné míry vývoje (mnohovariantního předurčení bytí) – jedné ze složek trojjednotnosti matérie-informace-míry.

Přijmeme-li tedy tuto interpretaci obrázku 7, je objektivně možný přechod z kteréhokoliv počátečního stavu «0:1» nebo «0:2» do kteréhokoliv z konečných stavů «5:1», «5:2», «5:3». Tato objektivní možnost však může být omezena subjektivními kvalitami realizátorů řízení (subjektů řízení), kteří mají v úmyslu převést objekty «A» a «B» z počátečního stavu do jednoho z konečných stavů.

Je-li Shora dáno Rozlišení, tak realizátor řízení «A» (nebo «B») sejme z objektivní míry „pauzák“*, na kterém bude vidět alespoň jedna z množiny možných cest převedení objektu z počátečního stavu do množiny konečných stavů. (* *Pauzovací papír – průsvitný papír nebo tenká voskovaná látka (battist), které byly před vynalezením xeroxu, počítačů a skenerů nejjednodušším kopírovacím prostředkem nákresů: papír se přiložil na nákres, upevnil, a potom se na něj ručně, obvykle čárkovaně, překresloval (tužkou, inkoustem nebo tuší) kopírovaný nákres.*) Není-li Rozlišení dáno, je-li ztraceno nebo zavrhnuto v honbě za přeludy, nebo kvůli bezduché víře v jakousi tradici místo víry Bohu prostřednictvím svého svědomí, budou na „pauzáku“ některé z cest a stavů chybět. Zato se ale mohou „objevit“ objektivně nemožné cesty a stavy, které objektivně neexistují ve skutečné míře dané Bohem – v předurčení bytí. Kromě toho si na základě své subjektivní libovůle z dané množiny určitých konečných stavů realizátor řízení volí ten, který je pro něho žádoucí. Pokud tedy bude postupovat podle nějakých svých vlastních bludů, nebo chyby ve volbě upřednostňovaného konečného stavu, může vše skončit katastrofou s nevratnými následky.

Jenže matrice možných stavů znázorněná na obr. 7 *pravděpodobnostně předurčuje* pouze dílčí proces v nějaké vzájemné vložnosti procesů. Z tohoto důvodu může každý z počátečních stavů «0:1», «0:2» náležet buď jednomu a tomu samému, nebo různým souhrnným procesům, které jsou ve smyslu řízení ve vztahu k posuzovanému hierarchicky vyšší; to samé platí i pro všechny konečné stavy «5:1», «5:2», «5:3» ve dvojici „výchozí – konečný“ stav. Každý ze souhrnných procesů má své vlastní charakteristiky a směřování průběhu událostí v něm.

Může se ukázat, že volba cíle «5:1» je velice přitažlivá, pohlédneme-li na něj z množiny počátečních neuspokojivých stavů. Není ale vyloučeno, že souhrnný proces, pro který je díky vzájemné vložnosti procesů konečný stav «5:1» jedním z jeho průběžných stavů, skončí na jednom z následujících kroků plnou a nevratnou katastrofou. Cílem «5:1» může být například nezmeškat Titanik vyplouvající na svou první plavbu, která, jak víme, byla i jeho plavbou poslední, neboť skončila tragicky. Abyste si tedy z množiny objektivně možných cílů nezvolili právě takový, je nutné být v souladu s hierarchicky *nejvyšším* všezahrnujícím řízením, které uchrání dílčí řízení, je-li s ním v souladu, před volbou takového cíle náležejícího k procesu odsouzenému k zániku.

I když je ale obr. 7 - „pauzák“ sejmut z objektivní míry, může se přihodit, že se nějaký konečný stav, který je vektorem cílů, díky vlastní přílišné aktivitě stane nesmyslným kvůli přání „nasednout na dva vlaky zároveň“. Jinými slovy, různé komponenty vektoru cílů budou náležet ke dvěma nebo více vzájemně se vylučujícím hierarchicky vyšším souhrnným procesům probíhajícím současně.

Je to jeden z případů neurčitosti a defektnosti vektoru cílů vedoucí k nefunkčnosti metody dynamického programování a nestabilitě reálného procesu „řízení“, neboť jedna a ta samá „lod“ nemůže přistát zároveň u pravého i levého břehu, ani v případě, že přitažlivá krása obou břehů řeky při pohledu zdáli – zpoza ohybu řeky – splývá a zdá se být příhodným místem pro piknik. Abyste si nezvolili takový vektor cílů, je také nutné, abyste Shora získali Rozlišení pravého a levého „břehu“ v proudu bytí.

Takže dokonce i v případě, že je algoritmus dynamického programování možné spustit, doprovází jej ještě jedna vnější okolnost, která je také očividná, „samo sebou“ se rozumějící, ale přesto ve většině případů ignorovaná: *stav ukončující dílčí optimalizovaný proces musí být součástí souhrnného, respektive nadřazeného procesu, jehož vlastní charakteristiky průběhu událostí v něm jsou pochopitelně také přijatelné.*

Po zvolení cíle náležejícího ve vzájemné vložnosti *souhrnnému procesu* s přijatelnými charakteristikami stability a směřování proudu událostí v něm, je nutné uvidět přechodové cesty a zvolit opti-

mální posloupnost návazných kroků vedoucí ke zvolenému stavu ukončujícímu dílčí proces; je tedy nutné zvolit koncepci řízení.

Koncepce řízení má v objektivní míře vlastní charakteristiky, které společně se subjektivními charakteristikami řídicího subjektu tvoří pravděpodobnostní předurčenost koncepce řízení realizované subjektem. Hodnotou pravděpodobnostní předurčenosti úspěšného ukončení procesu je objektivní hierarchicky vyšší míra, hodnocení uzavřeného systému „objekt + řídicí subjekt + koncepce“, na rozdíl od pravděpodobnosti – objektivní míry systému „objekt + objektivně existující koncepce řízení“.

Proto, čím je nižší pravděpodobnost převedení objektu do žádoucího konečného stavu, tím vyšší musí být odbornost řídicího subjektu, navyšující hodnotu pravděpodobnostní předurčenosti úspěšného ukončení procesu řízení.

Vzhledem k řečenému, může pro administrátora přijetí nějaké koncepce řízení znamenat, že bude muset opustit svou funkci z vlastní iniciativy, neboť si bude vědom toho, že není schopen tuto koncepci řízení realizovat; nepřijetí koncepce však může také vypadat jako prohlášení o jejím přijetí s tím, že bude následně vyvíjeno upřímné, horlivé, ale *neodborné* úsilí k její realizaci, které povede k tomu, že koncepce bude zdiskreditovaná, neboť kvalifikovaní administrátoři, kteří by byli schopni ji realizovat, nebudou k řízení připuštěni kvůli osobní žárlivosti, touze po slávě, vysoké výplatě, nebo z nějakého jiného podobného důvodu domýšlivým, nekvalifikovaným lidským nedodělkem, který ovšem jedná vždy jenom s těmi nejlepšími úmysly.

Vzhledem k neshodě *pravděpodobnosti (matematické) s pravděpodobnostní předurčeností* mohou špatní realizátoři způsobit záhubu velice dobré koncepce: na kole se jezdí snadněji než na tříkolce, jenže ne všichni to umějí; někteří však navíc budou dokazovat, že na kole není možné jezdit, protože padá samo o sobě, natož posadí-li na něj člověk a co teprve při jízdě – pokud předtím nikoho na kole jezdit neviděli; a třetí, kteří jezdit na kole neumějí, a ani se to nechtějí naučit, nedopřejí ze žárlivosti jízdě na kole ani těm, kteří to umějí.

Proto je nutné udržovat si po přijetí koncepce k realizaci konceptuální sebekázeň a pěstovat konceptuální sebekázeň i ve svém okolí. Je tedy nutné všemi prostředky na každém z kroků udržovat dostatečně vysokou kvalitu řízení, abyste se na počátku následujícího kroku neocitli v postavení, ze kterého je v souladu se zvolenou koncepcí řízení převedení objektu do zvoleného konečného stavu nemožné. Tento případ – odchýlení se od zvolené cesty $\langle 2:2 \rangle \rightarrow \langle 3:3 \rangle$ – je znázorněn: křivkou $\langle 2:2 \rangle \rightarrow \langle 3:1 \rangle$, kde došlo k nevratnému selhání řízení, po kterém již není přechod do stavu $\langle 5:3 \rangle$ možný; křivkou $\langle 2:2 \rangle \rightarrow \langle 3:2 \rangle$ je označeno vratné selhání řízení, které je vratné v tom smyslu, že bude nutné na základě stavu $\langle 3:2 \rangle$, který bude posuzován jako počáteční stav, provést korekci koncepce.

Jestliže na obr. 7 odpovídá objektivní, hierarchicky vyšší míře kvality stavů, ve kterých se mohou nacházet objekty řídicích subjektů $\langle A \rangle$ a $\langle B \rangle$, stupnice kvality možných stavů $\langle I \rangle$, je pro ně největším přínosem účelný přechod z množiny stavů $\langle 0 \rangle$ do stavu $\langle 5:3 \rangle$. Jenže volba směru stupnice jako hodnocení kvality stavu je mravně podmíněná a subjektivní: takže $\langle I \rangle$ se podle toho může zvyšovat ve směru, jak je to znázorněno na obr. 7, nebo také v úplně opačném směru.

Jsou-li na obr. 7 možné stavy seskupeny v množinách $\langle 1 \rangle$, $\langle 2 \rangle$, $\langle 3 \rangle$, $\langle 4 \rangle$, $\langle 5 \rangle$ podle příznaku synchronnosti, tak v souřadnicích Oty , se stupnicí kvality stavů $\langle I \rangle$, je vzdálenost od osy Ot do kterékoliv z trajektorií při pohybu po této trajektorii průběžnou chybou řízení. Plocha mezi osou Ot a trajektorií je časovým integrálem průběžné chyby, který může být využit jako kritérium-minimum optimálnosti procesu řízení jako celku, tj. jako plná výhra, která je v metodě dynamického programování mírou kvality, ale již ne *možných stavů*, ani *přechodových kroků* z jednoho stavu do druhého, je to míra kvality celé trajektorie přechodu. Avšak v obecném případě této metody mohou být krokové výhry založeny i na něčem jiném.

Přijmeme-li jako kritérium optimálnosti minimum⁷¹ hodnoty *časového integrálu průběžné chyby řízení* (na obr. 7 je to plocha mezi osou Ot a trajektorií přechodu), bude pro subjekt $\langle A \rangle$ optimální tra-

⁷¹ I když v kanonické (respektive normální) podobě metody se používá kritérium-maximum, je použití kritéria-minima také možné, neboť v praxi se přechod ke kanonické podobě úlohy provádí vynásobením příslušných hodnot a výrazů „minus jedničkou“.

14. Metoda dynamického programování

jektorií — «0:2» → «1:3» → «2:2» → «3:3» → «4:4» → «5:3»; a pro subjekt «B» bude optimální trajektorii — «0:1» → «1:2» → «2:2» → «3:3» → «4:4» → «5:3».

Selhání řízení «1:2» → «2:1» → «3:1»; «2:2» → «3:1»; «2:2» → «3:2» → «4:1»; «3:2» → «4:2» je plnou a nevratnou katastrofou řízení podle koncepce, která je sice objektivně možná, ale nebyla v procesu převádění objektu do zvoleného konečného stavu «5:3» realizovaná v důsledku nízké kvality průběžného řízení. Všechna ostatní selhání řízení jsou vratná v tom smyslu, že je nutná korekce koncepce a řízení, jakmile k nim dojde.

To znamená, že je metoda dynamického programování ve schématu řízení „prediktor-korektor“ funkční a samotné schéma se rozvíjí jako jeho praktická realizace.

Možné jsou i takové interpretace metody, kdy do vektoru kontrolních parametrů (který je podmnožinou vektoru stavu) nejsou zahrnuty některé z charakteristik objektu, které jsou nicméně zohledněny v kritériu volby optimální trajektorie. Nejsou-li například ve stavu «0:2» různé subjekty rozlišitelné z hlediska jejich výchozích energetických zdrojů, a kritérium volby optimální trajektorie je citlivé k energetickým výdajům na přechodech, může takovému kritériu jako optimální trajektorie odpovídat «0:2» → «1:2» → «2:1» → «3:2» → «4:3» → «5:3» nebo nějaká jiná, ale nebude to trajektorie «0:2» → «1:3» → «2:2» → «3:3» → «4:4» → «5:3», při které je dosahováno minima integrálu průběžné chyby řízení.

Znamená to, že si řídicí subjekt, který má k dispozici dostatečný energetický potenciál, může zvolit trajektorii «0:2» → «1:3» → «2:2» → «3:3» → «4:4» → «5:3»; pokud však řídicí subjekt, který nemá dostatečný energetický potenciál pro tento přechod, nevidí trajektorii «0:2» → «1:2» → «2:1» → «3:2» → «4:3» → «5:3», pro jejíž průchod by byl jeho energetický potenciál dostatečným, stane se pro něj stav «0:2» subjektivně bezvýchodným, přestože takový není. Vypovídá to o tom, že Rozlišení poskytované Shora každému bezprostředně, má převahu před všemi ostatními schopnostmi, návyky a znalostmi.

Kromě toho tento příklad dokládá, že na jednom a tom samém „pauzáku“ z matrice možných stavů, korelující s plnou šíří reality, je možné založit soubor kritérií optimálnosti, ze kterého bude každé z dílčích kritérií využíváno v závislosti na konkrétních okolnostech realizace řízení, a každé komponentě tohoto souboru bude odpovídat i vlastní optimální trajektorie. Komponenty tohoto souboru kritérií mohou být, stejně jako komponenty vektoru cílů, uspořádány na základě upřednostnění jednotlivých variant optimálních trajektorií. Ale na rozdíl od vektoru cílů, kdy jsou při ideálním řízení bez výjimky realizovány všechny cíle, které obsahuje, může bez ohledu na hierarchickou uspořádanost kritérií optimálnosti jeden objekt přecházet ze stavu do stavu pouze po jediné trajektorii z celé té množiny trajektorií, které jsou optimální ve smyslu každého z kritérií v souboru. Kritéria optimálnosti volby, která jsou součástí hierarchicky organizovaného souboru kritérií, nemusí být povinně uspokojena všechna současně. Pro řízení je nezbytné, aby proces odpovídal alespoň jednomu z množiny přípustných kritérií.

Může to dopadnout tak, že ve vztahu k jednomu a tomu samému objektu jeden subjekt realizuje koncepci «0:2» → «1:2» → «2:1» → «3:2» → «4:3» → «5:3», a jiný «0:2» → «1:3» → «2:2» → «3:3» → «4:4» → «5:3». Nicméně patří-li v hierarchii vzájemné vloženosti procesů řídicí subjekty do množiny řídicích subjektů stejné úrovně, tak i když se konečné cíle shodují, jedná se o konkurenci, „sportovní“ soutěž nebo konceptuální válku; patří-li v jednom a tom samém systému k rozdílným hierarchickým úrovním, jedná se o antagonismus mezi jeho hierarchickými úrovněmi, vedoucí přinejlepším ke snížení kvality řízení z hlediska jeho hierarchicky nejvyšší úrovně a přinejhorším k rozpadu systému. Arbitrem je v takovém případě hierarchicky vyšší řízení, které je ve vztahu k oběma řízením souhrnné. A jsou-li navíc konečné cíle rozdílné, jedná se o konceptuální válku, která se v průběhu procesu neustále vyostřuje.

Z řečeného vyplývá, že algoritmus dynamického programování a obr. 7 ilustrující některé aspekty jeho aplikace, jsou celkem průhledným náznakem celkem závažných životních okolností. Celkově metoda dynamického programování ve své abstraktní podobě (tj. neaplikovaná na nějakou praktickou úlohu) umožňuje zformovat si systém obrazově-logických představ o procesech řízení obecně a uplatnit toto schéma na všechny praktické životní potřeby v oblasti řízení jak s ohledem na jednotliv-

Dostatečně všeobecná teorie řízení

---

ce, tak i na společnost, což je nezbytné pro uvědomělý vstup do řízení dokonce i v tom případě, kdy je řízení reálně budováno na základě nějakých jiných modelů.

15. Vstup do řízení

Zbývá probrat vstup do **řízení**. Ve většině případů začne vědomí z hlediska řízení řešit problémy jako je zvládnání životních okolností, situací, sebeovládání, schopnost umět příslušně reagovat (a tak podobně, ta slova jsou o tomtéž), když se střetne s potížemi, nezdary, rozčarováním, tj. *v době, kdy není právě v nejlepší pohodě, neboť se většinou jedná o různorodé „stresové“ situace*. Nicméně Bůh nenakládá na člověka nikdy tolik, aby to nemohl unést, a proto je nejlepší v podobných situacích:

- ⇒ Především uklidnit vlastní zmatek, který vyplouvá z nevědomých úrovní vnitřně konfliktní a neuspořádané psychiky a proniká do ní i z kolektivní psychiky, jejíž součástí je tak či onak každý jedinec.
- ⇒ Po ovládnutí zmatku je nutné s vědomím, že Všedržitel se nemylí, bez emocí, malomyslnosti nebo nesmyslného nadšení přijímat to, co přichází a bylo dříve nazváno *vektorem stavu*.
- ⇒ Potom je nezbytné si vzpomenout, jak se tento *vektor stavu* v minulosti měnil v průběhu co možná nejdelšího časového intervalu v obklopujícím ho informačním poli.
- ⇒ To poskytne obrázek vzájemné vloženosti dílčích procesů a příčinných vazeb v jejich souhrnu, tj. vzájemných vazeb mezi informacemi „osobními, ze všedního života“ a celospolečenského významu, jež jsou na základě mravně podmíněné libovůle přiřazovány do dvou kategorií: „Dobré“ a „Špatné“.
- ⇒ Z toho všeho je zapotřebí vyčlenit vnější řízení a z něj zase to hierarchicky Nejvyšší – bezprostředně vycházející od Všedržitele, jež bez výjimky ve všech případech podporuje to, co náleží do kategorie „objektivně Dobré“: Odstraňuj zlo tím, co je nejlepší (metoda „vyřazení klínu klímem“ se přitom nepoužívá, přestože je jejím přívržencům Shora poskytovaná dočasná shovívavost /v mezích dopuštění/ s cílem přivést k rozumu je samotné i jejich okolí).
- ⇒ Pokusit se vyřešit úkol předvídání mnohovariantního možného průběhu událostí s vědomím, že hierarchicky Nejvyšší řízení Všedržitele vždy odpovídá na volání obracející se k Němu: Bůh poskytuje důkaz Své existence bezprostředně každému tak, že odpovídá na smysl jeho modlitby „Jazykem“ životních okolností, ke kterému je nutné být vnímavý a snažit se porozumět smyslu jeho „vět“.
- ⇒ Poté je nutné buď se podřídit průběhu procesů a přijmout ho jako danost; nebo převzít odpovědnost a začít ovlivňovat jejich průběh v souladu se svým vektorem cílů, a to ve vztahu k celému souhrnu dílčích procesů popisovaných vektorem stavu.
- ⇒ Nejdůležitější přitom je rozpoznat **milost** hierarchicky Nejvyššího souhrnného řízení Všedržitele, aby vektor cílů daného člověka nebyl v rozporu s Nejvyšší milostí a jeho vklad do průběhu vzájemně vložených procesů se tak stal částí té milosti přinášené hierarchicky nejvyšším souhrnným řízením. V takovém případě se informační toky hierarchicky Nejvyššího souhrnného řízení nestanou pro člověka překážkou, ale naopak ho v jeho činnosti podpoří.

Ale i přesto, že se toho budete držet, bude nutné po určitou dobu udržovat se v klidu, bez zmatků a emocionálních výkyvů, aby se zbytečně a nesmyslně neplýtvalo energií, dokud nepomine doznívání účinků mravně a eticky podmíněných chyb, kterých jste se v minulosti dopustili, a ve kterých se obvykle odráží nepřiměřené sebevědomí jedinců, kteří zapomněli na existenci Nejvyššího a celistvost a hierarchické uspořádání Všehomíru; nebo jste přenášeli svou odpovědnost a povinnost určené vám Shora na své okolí, včetně těch, co v Objektivní Realitě stojí výše, což znamená, že potom jde o od-

platu za příživnictví. To platí jak pro záležitosti na úrovni osobní, tak i kolektivní, národní a všelidské.

„Ty vládneš, ale i nad tebou vládnu“ („*Ty řídíš, ale zároveň jsi řízen*“), říkával Plútarchos, historik, který byl „náhodou“ zároveň nejvyšším žrcem věštírny v Delfách v Apollonově chrámu⁷².

Dochází-li v takovém vzájemně vloženém procesu „vládnutí/řízení“ ke konfliktu řízení dvou (nebo více) subjektů, znamená to, že někdo z nich jedná mimo rámec Záměru v mezích dopuštění (je to tedy zaměřené nejen proti ostatním, ale i proti Záměru). Ovšem i v situaci, kdy ke konfliktu nedochází, mohou být přímé vazby kohokoliv z nich z hlediska ostatních vazbami zpětnými a naopak, jejich přímé vazby pro něj zase zpětnými. Takže v procesech tohoto druhu, řídicích systém skládající se z určitých subjektů a objektů řízení, ve skutečnosti řízení přebírá ten, kdo se ukáže být schopen organizovat samořízení systému jako celku z hlediska souhrnných procesů, ve kterých figuruje, a to v režimu, který je pro něj přijatelný; tj. ten, kdo dokáže koncepci řízení uplatňovanou vůči němu přijmout a začlenit do souhrnné koncepce řízení systému jako jediného celku.

Nezapomíná-li člověk na existenci Všedržitelnosti, tak na svém místě v hierarchii vzájemné vloženosti řízení sociálních i mimosociálních struktur a procesů dokáže řídit lépe – *a to především sám sebe*. Ten, kdo dokáže odlišit hierarchicky Nejvyšší řízení od vnějšího nebo vnitřního šálení, nebrání Vyššímu řízení a uvědoměle Jeho vůli a milost přenáší na spodní obvody vnitřního společenského řízení, tak urychluje proces přechodu k lidskosti, místo trýznivého řetězce pádů a přešlapování na místě, a ráchání se v různorodé špině k ní kráčí přímou cestou; už vůbec nemluvě o tom, že je nedůstojné s vědomím, jaké možnosti byly člověku dány, vyhybat se v Objektivní Realitě *svým povinností vůči ostatním* a uvědoměle zůstat pouze člověku se podobajícím nedodělkem. Taková tvrdošijnost setrvávání v postavení, o kterém člověk sám dobře ví, že mu neodpovídá, je pro něj sebevražedná.

Teorie řízení byla nazvána „DOSTATEČNĚ všeobecnou“ a ne jednoduše „všeobecnou“ proto, že navržená verze je dostatečná k tomu, aby svými pojmovými kategoriemi jednoznačně pospojovala objektivní různorodosti, jež jsou vlastní veškerým odvětvím činnosti. To potom umožňuje rozvinout dílčí aplikovanou teorii řízení a na jejím základě i řídicí praxi v jakémkoliv z odvětví činnosti. Je to tedy tak, že ve vztahu k celému souhrnu odvětví lidské činnosti, *Dostatečně všeobecná teorie řízení* plní roli komunikačního jazyka mezi jednotlivými odvětvími. Někdy pro krátkost používáme i obrat „všeobecná teorie řízení“, ale ve všech případech se tím rozumí *Dostatečně všeobecná teorie řízení*⁷³. To upřesnění „dostatečně všeobecná“ je ve vztahu k teorii řízení nezbytné, neboť *všeobecná (absolutně bez jakýchkoliv omezení) teorie řízení* je dostupná jen Nejvyššímu stejně jako Jeho Všedržitelnost. Člověk nemůže úplně sám zvládnout výběr potřebných informací z toku životních událostí a je omezen ve svých možnostech jejich přeměny a zpracování, proto také teorie řízení ve společnosti nemůže být „všeobecná“ (absolutní a neomezená), ale může být jen dostatečná pro řešení různorodé proble-

⁷² V roce 1991 bylo několik pracovních verzí Dostatečně všeobecné teorie řízení. Jedna z nich končila stejnými slovy, jako ta zveřejněná v roce 1992: „Ty vládneš, ale i nad tebou vládnu“, říkával Plútarchos, jimiž začíná odstavec komentovaný v této poznámce pod čarou.

Ve druhé verzi text pokračoval následovně:

„Ty vládneš, ale i nad tebou vládnu“, říkával Plútarchos. A tak je to správně, neboť vazby, které jsou z hlediska jednoho přímé, jsou z hlediska někoho jiného zpětné a naopak. Z těch dvou své řízení realizuje ten, kdo má rozsáhlejší a hlubší znalosti, a proto je schopen cizí koncepci řízení uplatňovanou vůči sobě začlenit do své souhrnnější koncepce samořízení jako jednoho uceleného systému. Tento závěr platí jak pro individuální, tak i pro souborné intelektu.

A ve třetí verzi ten text zněl takto:

„Ty vládneš, ale i nad tebou vládnu“, říkával Plútarchos. A tak je to správně, neboť vazby, které jsou z hlediska jednoho přímé, jsou z hlediska někoho jiného zpětné a naopak. Z těch dvou své řízení realizuje ten, kdo má rozsáhlejší a hlubší znalosti, a proto je schopen cizí koncepci řízení začlenit do své souhrnnější koncepce.

Při přípravě knižního vydání v roce 1992 vnitřní revizí textů různých pracovních verzí ze strany VP SSSR prošla ta první, která ponechávala Plútarchova slova bez jakéhokoliv vysvětlení.

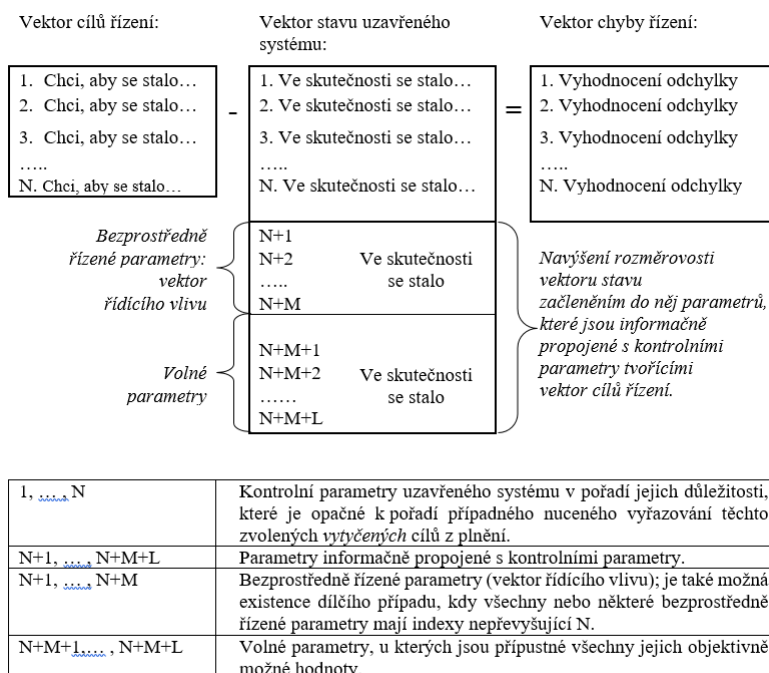
⁷³ Jestliže tedy někdo používá termín „všeobecná teorie řízení“ bez jakýchkoliv omezení, a to jak oznámených, tak i nevyřčených, jedná se v konečném důsledku o projev démonického „Já-centrismu“, jímž si tento démon nárokuje jako člověk postavení soběstačného „všedržitela“.

15. Vstup do řízení

matiky v rámci Božího Záměru, což (podle našeho názoru) Dostatečně všeobecná teorie řízení ve stávajících redakcích (první z roku 1991 a druhá 1998 – 2003) plní.

* *
*

Je možné, že po přečtení Dostatečně všeobecné teorie řízení, nedokáže čtenář všemu zcela porozumět. K. Prutkov řekl: „*Mnohé věci jsou nám nepochopitelné, jenže ne proto, že by náš rozum byl tak slabý, ale proto, že jejich podstata nezapadá do okruhu nám známých pojmů.*“ /že si jejich pod-

OBR. 8. STRUKTURALIZACE INFORMACÍ POPISUJÍCÍCH PROCES ŘÍZENÍ.

statu nedokážeme dát dohromady s tím, co už známe./ To znamená, že nám v psychice chybí potřebné stereotypy rozpoznávání jevů a formování jejich obrazů. Proto je nutné vzít si do ruky pero a papír, přečíst si ty materiály podruhé a kreslit si **pro sebe** schémata a obrazy kategorií a stavů objektů, uzavřených systémů, supersystémů i jejich hierarchií v procesech jejich vzájemné součinnosti. Bylo-li řečeno, že vektor cílů je vlastně seznam, je dobré si to pro sebe jako určitý seznam rozepsat; bylo-li řečeno, že vektor stavu opakuje svým obsahem vektor cílů, přičemž navíc obsahuje informačně propojené parametry, měl by být vedle vektoru cílů zobrazen vektor stavu; a budeme-li takto pokračovat se znázorňováním našeho výkladu, můžeme získat obrázek podobný obrázku číslo 8.

To samé platí i pro složitější věci. Bylo-li řečeno, že je informační zajištění organizováno hierarchicky na dvou úrovních, je nutné pomoci svému obraznému myšlení obrázkem, nedokáže-li si poradit bez něj. Není na tom nic ponižujícího nebo ostudného, neboť jsme všichni vyrostli v době, kdy nejenže nebyla u lidí disciplína, kultura myšlení cíleně od dětství pěstována, ale naopak byla vysloveně účelově deformována, aby se stali závislými na pánech davo-„elitářského“ systému. A může-li někdo násobit pětimístná čísla z paměti a někdo jen pod sebou na papíře, jde především o rozdíl ve vnitřní disciplíně myšlení obyčejných zdravých lidí.

Ovšem tento příklad se týká abstraktně-logického myšlení. Tím, že násobíme čísla pod sebou na papíře, pomáháme svému nedisciplinovanému abstraktně-logickému myšlení, aby se zkoncentrovalo a vyřešilo úkol. Tím, že si při čtení kreslíme obrázky, pomáháme úplně stejně svému nedisciplinovanému předmětově-obrazovému myšlení zkoncentrovat se a vyřešit úkol zformování chybě-

jících stereotypů, rozšiřujeme si tak okruh svých znalostních pojmů. **Může to jít velice těžce, třeba v nejlepším případě pět šest stránek denně, ale nejdůležitější je, aby to vůbec šlo.**

Pro pochopení bezstrukturního řízení, v jehož základu leží pravděpodobnostní předurčenosti, postačí seznámit se s pojmovým aparátem teorie pravděpodobnosti a matematické statistiky z jakékoliv učebnice, bez nutnosti zabývat se podrobnostmi v podobě důkazů. Popis procesů v supersystémech se nejlépe ilustruje na sociologických příkladech. My jsme se tomu schválně vyhnuli z následujících důvodů: zaprvé, takových příkladů je v životě možné najít spoustu⁷⁴; zadruhé, jestliže si člověk osvojí pojmový a terminologický aparát dříve, než začne popisovat procesy v supersystémech, nepotřebuje potom zavádět žádné nové pojmy: všechno je to kombinatorika, hra založená na základních, již dříve zavedených kategoriích teorie řízení a determinovaně-pravděpodobnostním modelu intelektu.

A hlavně: z ničeho se nesmí dělat dogmata nebo kánon, neboť znalost, to nejsou ani tak slova a obrázky, ale to, nač ta slova ukazují. Své znalosti si ztotožňujeme s příslušnými slovy. Jenže napsané slovo je pro čtenáře mrtvé, dokud si neo-**SVOJ**-í to, nač mu bylo těmi slovy poukázáno. Potom si však může s touto znalostí spojit slova, která ji pro něj budou vyjadřovat lépe. Proto si každý čtenář musí ses-**TROJIT** ucelenost svého vidění světa sám, aby si nás tak prověřil a nepřevzal naše chyby, aby si své vidění světa sám v životě prověřil; sestrojil ho, znamená – obnovit v sobě vnímání **trojje**-dinosti: matérie – obraznost (informace) – míra (předurčení; slovo jako obal pojmu). Dostatečně všeobecná teorie řízení je z tohoto pohledu nevyplněnou formičkou, mírou, algoritmem, který se může stát kostrou cílevědomě zaměřené činnosti; ale také nemusí – jak si kdo bude přát. Představte si však „existenci“ jakéhokoliv vysoce rozvinutého organismu, ve kterém v jediném okamžiku změkne, zmizí nebo se deformuje jeho kostra... Jenže přesně takový je amorfní stav algoritmiky psychiky většiny lidí.

První redakce DVTR: 2. — 13. února 1991

Druhá redakce: podzim 1992

Upřesnění: březen — duben, červen 1998,

26. listopad 2002 — 10. leden 2003;

4. června 2003;

28. a 29. února 2004;

22. června 2004;

31. srpna 2004;

27. května — 26. června 2011.

---

⁷⁴ Viz také Příloha.

Příloha

Příloha obsahuje materiály potřebné k pochopení otázek souvisejících s vnímáním a chápáním světa, které nebyly osvětleny v Dostatečně všeobecné teorii řízení, a také materiály ukazující uplatnění Dostatečně všeobecné teorie řízení při řešení praktických úkolů řízení životních okolností.

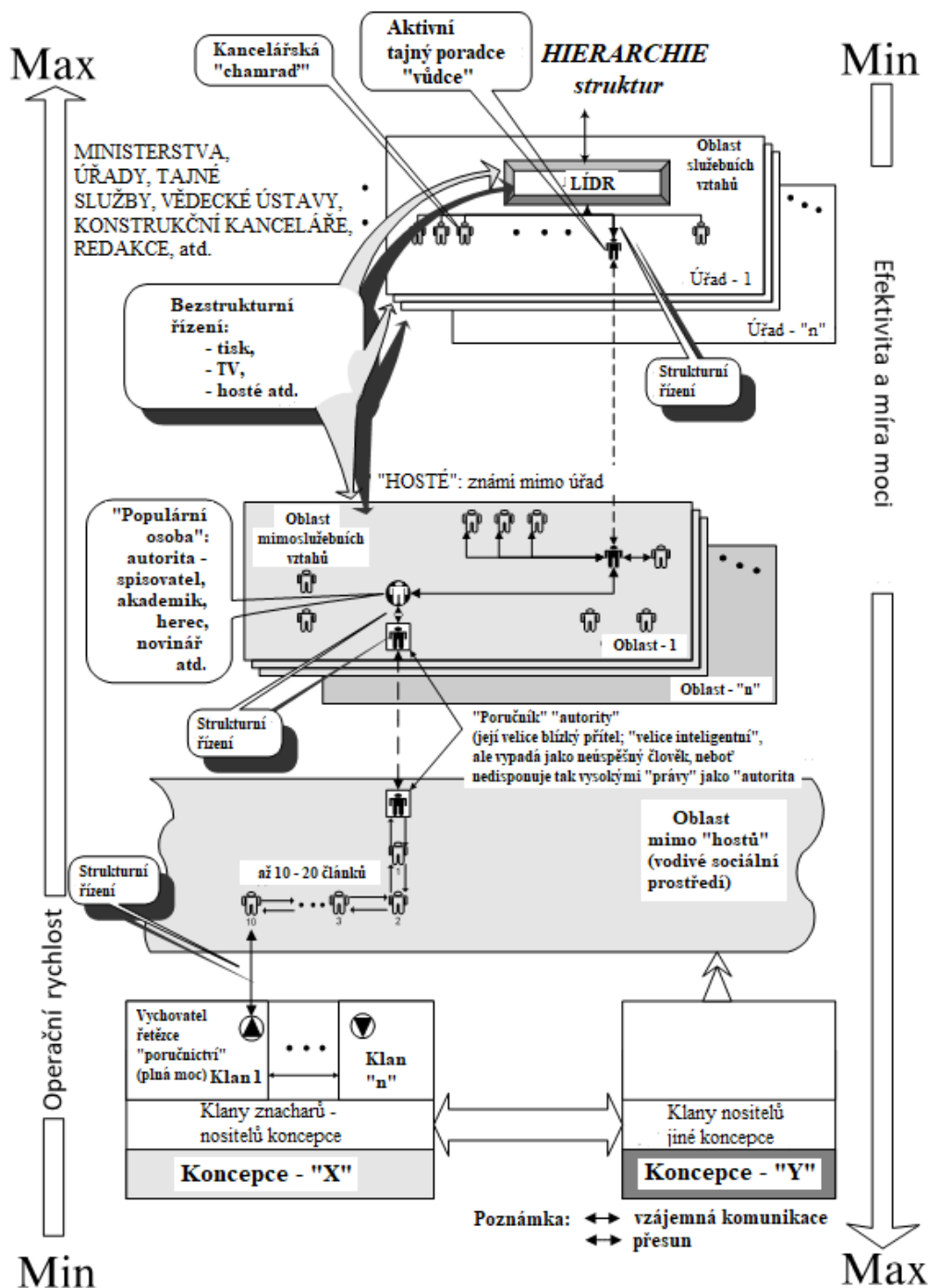
1. Co je to moc v davo-„elitářské“ společnosti

V davo-„elitářské“ společnosti je možné odhalit schéma anonymního dálkového řízení rozličných osob, které formálně zaujímají řídicí funkce, mimo kontrolu jejich vědomí i mimo kontrolu vědomí většinové společnosti. Téměř nikdo tedy vlastně neví, jak a kde jsou vypracovávána a schvalována ta rozhodnutí, která tito lidé uvádějí do života. Funkční princip schématu tohoto druhu, *dálkového řízení „šéfu“ jako by šlo o lunochody*, je zobrazen na obr. 1.⁷⁵

Toto schéma fungovalo ve společnosti odedávna na základě tradic a návyků, i když vědecké výzkumy odhalily možnost a principy jeho cílevědomého formování až ve druhé polovině 20. století. V polovině sedmdesátých let uvedly jedny noviny jako kuriozitu, že podle výzkumu amerických sociologů se dokážou dva náhodně vybraní Američané zkontaktovat prostřednictvím řetězce svých známých, kterých v průměru není víc než deset. Existuje-li řetězec známých lidí, tak je v podstatě jeho prostřednictvím možné předávat informace v přímém i zpětném směru. Všechno to funguje jako v té dětské hře „tichá pošta“ pouze s tím rozdílem, že účastníci tohoto řetězce nesedí v jednom pokoji, na jednom gauči, ale komunikují spolu v různou dobu a v různých místech. Nicméně informace se prostřednictvím takových řetězců objektivně šíří a vytvářejí tak určitou statistiku informační výměny, na jejímž základě může být postaveno celkem efektivní řízení.

---

⁷⁵ Příloha má vlastní číslování obrázků, proto je zde opět obrázek číslo jedna.

OBR. 1. SCHÉMA DÁLKOVÉHO ŘÍZENÍ LÍDRA MIMO KONTROLU JEHO VĚDOMÍ ZE STRANY NOSITELŮ KONCEPTUÁLNÍ MOCI V DAVO-, „ELITÁRSKÉ“ SPOLEČNOSTI

v čele jedné z nich. Takovou strukturou může být aparát hlavy státu, ministerstvo, úřad tajné služby, vědeckovýzkumný institut, osazenstvo laboratoře, projekčně-konstrukční kancelář, redakce a tak podobně. Ta struktura představuje určitou systemizaci. Personál zaplňující buňky této systemizace se dá hypoteticky rozdělit do dvou kategorií:

- na kancelářskou „chamrad“, která „dělá vše pro to, aby se nepředřela“;
- a pracující odborníky, kterým více či méně „na jejich práci záleží“.

Z té druhé skupiny je možné vyčlenit ještě jednu podmnožinu – několik lidí, k jejichž odbornému názoru lídr při řízení dané struktury přihlíží. Na schématu je jeden z takových odborníků vyznačen a nazván: *aktivní tajný poradce „vůdce“*.

Znalost funkčnosti této statistiky a určité znalosti lidské psychologie umožňují budovat podobné řetězce cílevědomě. Počet článků v nich nebude 10 až 20, ale daleko méně, což povede k tomu, že jejich operační rychlost bude pro realizaci strategického řízení dostatečně vysoká, a výběr kádrů do nich (samozřejmě nezjevný, „bez jejich vědomí“) zajistí dostatečně vysoký stupeň nezkrivenosti předávaných strategických řídicích informací. Ta věc se totiž má tak, že strategické informace jsou ve své většině celkem kompaktní, mohou být vyjádřeny dostatečně málo slovy a symboly, takže není nutné používat žádné hmatatelné nosiče, které by se mohly z právního hlediska proměnit v důkazy.

Na schématu obr. 1 je zobrazena hierarchie struktur a jakýsi lídr, který stojí

1. Co je moc v davo-„elitářské“ společnosti

Ale lidé zdaleka netráví všechny čas v práci. Je tu ještě okruh jejich neformálních vztahů. Navíc jsou „skuteční tajní poradci“ (obvykle široce známí v úzkém odborném kruhu) mnohých veřejných lídrů nebo činitelů často zvaní do domů populárních osobností, jejichž mínění je v celé společnosti více či méně autoritativní. Domy takového druhu „hvězd“ navštěvují i mnozí další lidé. Mezi nimi mohou být i přátelé ze základní, střední či vysoké školy těchto „hvězdných autorit“, kteří sami nejsou bez talentu.

A přestože z různých příčin nedokázali získat vysoké tituly či se o to ani nesnažili, tak jejich názorům jejich vysoce autoritativní přátelé naslouchají. Vystupují tedy v roli jejich domácích *aktivních tajných poradců*. Fakticky se jedná o „poručníky“ celospolečenských „autorit“ – kultovních osobností.

Mnozí z těch intelektuálů, kteří kritizovali a kritizují Stalinův kult osobnosti, jsou sami kultovními osobnostmi, zároveň se všemi těmi hvězdami estrád, sportu a show byznysu, kteří se málo zajímají o celospolečenské problémy. Jenže podíváme-li se na život společnosti jako takový, tak je úplně jedno, zda je ve společnosti jedna kultovní osobnost pro všechny, nebo je jich celý houf sloužící k uspokojení těch společenských skupin, které se potřebují někomu klanět a někoho obdivovat.

Poručníci si mohou uvědomovat, že plní misi poručnictví, ale mohou být využíváni i nevědomky, stejně jako aktivní tajní poradci. Buď zprostředkovaně, nebo přes určité množství mezičlánků se k poručníkům dostanou zástupci dědičných klanů znacharů koncepce sociálního řízení. Dokonce mohou tyto poručníky vychovávat už od jejich dětství. Může to být vesnický děda, stará paní, soused na chatě někde stovky kilometrů od trvalého bydliště „poručníka“. Možná ani nezískal vysokoškolské vzdělání, přesto se jedná o člověka, se kterým si „poručník“ vždy rád promluví „o životě“; a možná tento jeho zájem trvá od dětství.

Začali jsme ten systém probírat od lídra struktury. Ale historicky reálně se systémy takového druhu dálkového řízení lídra *cílevědomě* budují celé roky i desetiletí v opačném směru: od znacharů koncepcí k veřejným lídrům odvětví společenské činnosti; a také sami lídři jsou v řadě případů formováni v průběhu rozvoje takového systému a do té či oné funkce jsou dosazováni podobně, jako jsou po šachové desce přemísťovány jednotlivé figury v průběhu rozvoje té či oné strategie šachové hry.

Určitou specifičnost tomuto procesu ve společnosti přidává ta okolnost, že „šachová deska“ se dostavuje v míře potřeby nebo jsou z ní některá políčka odstraňována, a také ta skutečnost, že pěšci a další figurky jsou určitým způsobem samy aktivní a mají určitou volnost ve volbě cílů a způsobů jejich realizace. **Jenže v davo-„elitářské“ společnosti v míře svého chápání každý pracuje na dosažení vlastních cílů a v míře nepochopení – zároveň ve stejnou dobu – pracuje na realizaci cílů těch, kteří toho chápou více.** A v mezích moci určité koncepce společenského řízení více chápou znachari dané koncepce.

Při porovnání různých nekompatibilních koncepcí zjistíme, že znachari každé z nich v míře svého chápání Objektivní reality pracují na uplatňování své koncepce a v míře nepochopení – zároveň ve stejnou dobu – pracují na uplatňování koncepce těch, kteří chápou Život do větší hloubky i šířky.

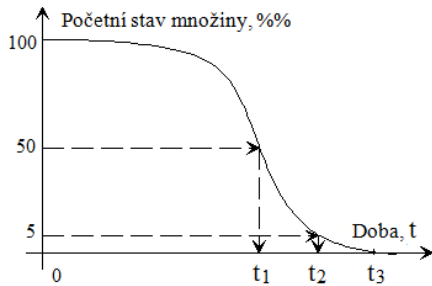
Je třeba si zároveň uvědomovat, že v závislosti na tom, jaké cíle sledují znachari koncepce uváděné do života, prosazují do funkcí buď ty, kteří „dělají vše pro to, aby se nepředřeli“ (mezi které patří nejen darmošlapi, ale i profesionální kariéristi), nebo ty, které „to kvůli Státu šťve, a proto hodlají věci po svém napravovat“ (*narážka na celníka Vereščagina z filmu Bílé slunce pouště, jehož předlohou údajně posloužil Michail Pospelov, nar. 1884*).

V souladu s tím jsou ve volebních kampaních zviditelňováni kandidáti⁷⁶ náležející do jedné z těchto dvou kategorií, nebo takoví, kteří se kvůli své psychické nestabilitě potácejí mezi těmito dvěma způsoby práce. Jenže otázkám psychologie státních činitelů a soukromých podnikatelů analytici potřebnou pozornost nevěnují, přestože osobitosti psychiky hlav států, koncernů a dalších vysokých

⁷⁶ „Kandidaturovat“ ve smyslu navrhnout kandidaturu: toto slovo zaznělo na jedné z tiskových konferencí z úst novináře v otázce položené S. V. Stěpašinovi (za prezidenta B. N. Jelcina byl na konci devadesátých let 20. století po jistou dobu jedním z premiérů Ruska).

státních činitelů nejsou jen jejich osobní záležitostí, neboť na jejich činnosti jsou závislé více či méně široké vrstvy celé společnosti.

A reálně by měl volič díky slovnímu projevu samotného kandidáta i jeho volebního štábu rozpoznat, k jaké z těchto dvou kategorií náleží kandidát, který u něj *tak náhle vyvolal sympatii, přestože ho v reálném životě vůbec nezná*. Nad něčím takovým se však málokterý volič zamýšlí, stejně jako se sami kandidáti zdaleka ne vždy zamýšlejí nad tím, do jaké kategorie sami patří, pro koho reálně pracují a jsou připraveni v *míře svého chápání* pracovat, aniž by se vůbec pokoušeli hodnotit **rozdíl mezi tím, co chápou a co možná tak docela nepochopili**.

t₁ – Průměrná doba trvání života prvků množiny
 t₂ – Statisticky standardní doba vymizení množiny
 t₃ – Doba faktického zániku posledního prvku množiny

OBR. 2. CHARAKTER ČASOVÉ ZÁVISLOSTI ÚBYTKU PRVKŮ Z PŮVODNÍHO SLOŽENÍ MNOŽINY

Zatímco síly, které prosazují kandidáty, aby jejich rukama uplatňovaly předem stanovenou politiku, se zamýšlejí nad tím, jak najít, vybrat a rozestavit kádrovou základnu, **kteřá by sama (ve svém statistickém množství) dělala to, co se od ní očekává**; tj. jedince, kteří by to dělali sami od sebe v míře svého chápání a v míře rozdílu mezi tím, co chápou a co nepochopili, která od sebe odděluje všechny stupně pyramidy davů a „elit“ v davo-„elitářské“ společnosti.

Ve fungování takového systému se mohou vyskytnout jednotlivé chyby, které však mo-

hou mít pro ty „kádrováky“, kteří se jich dopustili, velmi těžké následky (takovou chybu udělali pánové marxismu, když napomohli k postupu do vysokých funkcí v marxistické straně a státu komunistovi-bolševikovi, antimarxistovi J. V. Stalinovi). Ale celkově znachari biblické koncepce, jak v jejích kultovních modifikacích, tak i v té světské marxistické, vybírali do poloviny 20. století kádrový sbor pro realizaci vytyčených cílů bezchybně. V polovině 20. století informační procesy ve společnosti změnilы svůj charakter, což vedlo k tomu, že dřívější návyky a principy začaly systematicky produkovat chyby. Příčinou toho se stala změna v poměru etalonů biologického a sociálního času.

* * *

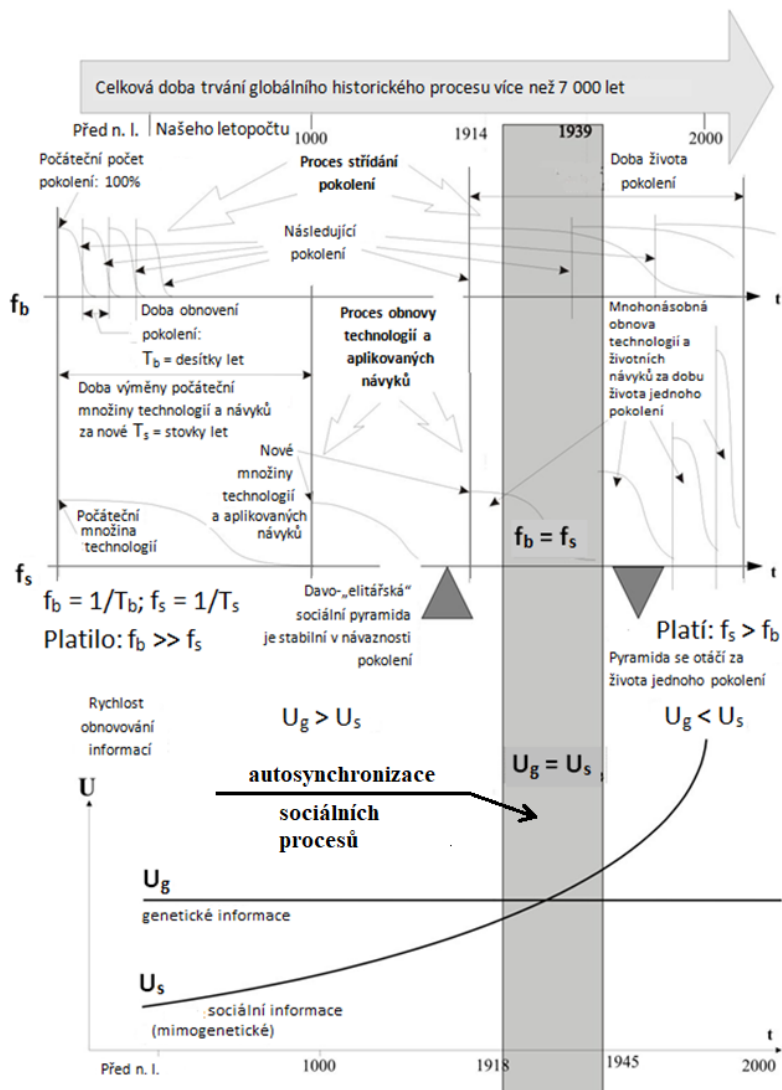
Změna poměru etalonových frekvencí biologického a sociálního času

Abychom pochopili podstatu tohoto jevu, podíváme se nejprve na popis množinových jevů prostředky matematické statistiky. Na obr. 2 je znázorněna časová závislost úbytku prvků z původního složení určité množiny za předpokladu, že v počátečním časovém okamžiku je definováno personální složení prvků této množiny rovnající se 100%. Dále vlivem vnějších a vnitřních okolností prvky množiny vyčerpávají svoji životnost a zanikají. Jestliže zjistíme aktuální personální složení populace živých organismů, a potom sledujeme, jak jedinci z takto nadefinované množiny populace postupně mizí, získáme charakterově přibližně stejný diagram, jaký je znázorněn na obr. 2, kde však již bude množstevně definováno měřítko časové a početní osy. Proces znázorněný na obr. 2 neznamena, že s jeho ukončením populace zmizí, přestože i to je v podstatě možné. V převážné většině případů však dochází k obnově personálního složení členů populace (prvků množiny). Znamená to, že po zmizení jedné množiny, jejíž personální složení bylo zjištěno v počátečním časovém okamžiku, je možné vyjevit novou množinu charakterizovanou jejím personálním složením. O vymizení množiny se zjištěným personálním složením je možné hovořit i ve statistickém smyslu, což znamená, že je možné uvažovat, že ke zmizení množiny dojde, jestliže zmizí nějaké určité a stále procento (které zpravidla platí pro všechny posuzované množiny) z původních 100%, například 80% nebo 95% jako na obr. 2.

Podívejme se na obr. 3. V jeho horní části je podmíněně znázorněna celková doba trvání globálního historického procesu. Níže jsou rozmístěny dvě časové osy, na kterých jsou znázorněny dva proce-

1. Co je moc v davo-„elitářské“ společnosti

sy. Na horní časové ose je proces návazného střídání lidských pokolení a na té spodní je proces obnovování technologií a aplikovaných životních návyků.

OBR. 3 ZMĚNA POMĚRU ETALONOVÝCH FREKVENCÍ BIOLOGICKÉHO A SOCIÁLNÍHO ČASU

Čistě formálně jsou algoritmy sestavení všech procesů znázorněných na horní a spodní časové ose obr. 3 identické jak s procesem znázorněným na obr. 2, tak i vzájemně mezi sebou. Přitom se předpokládá, že v každém okamžiku historického procesu je možné zjistit personální složení lidského pokolení, které bude mít v tomto okamžiku počet rovnající se 100%, jenž se bude snižovat až do úplného vymizení daného pokolení. Avšak vzhledem k tomu, že se neustále rodí noví lidé, kteří nejsou součástí původně zvolené množiny, tak v tom okamžiku historického procesu, kdy vymizí původně sledované pokolení, bude možné zjistit personální složení dalšího pokolení, jehož počet se bude v tomto v daném okamžiku také rovnat 100%.

Analogicky se předpokládá, a tento předpoklad není v rozporu s možnostmi archeologie, že v počátečním období formování civilizace byla zjištěna určitá, svým složením plně definovaná množina technologií a životních návyků. Dále se v průběhu historického rozvoje technologie a životní návyky náležející do této množiny postupně přestávaly využívat. K tomu okamžiku historického období, kdy vymizí počáteční množina technologií a životních návyků, bude možné zjistit nějakou jinou mno-

žinu technologií a životních návyků. Je možné, že vlivem vědeckotechnického pokroku bude početnější než ta předchozí, nicméně počet zjištěných nových technologií může být opět považován za počet rovnající se 100% kvůli zjednodušení sestavovaného diagramu. Moment vymizení množin definovaných podle jejich konkrétního složení, jak s ohledem na lidská pokolení, tak i *pokolení technologií*⁷⁷ a životních návyků, je možné, jak bylo zmíněno dříve při rozebírání obr. 2, chápat i ve statistickém smyslu: neboť úplné vymizení, které by bylo sledované až do zániku posledního z prvků množiny, by mohlo vycházet daleko za rámec zbytku statistiky a nebylo by pro ni charakteristické. Je tedy možné uvažovat, že k vymizení množiny dojde při vymizení určitého definovaného a konstantního počtu procent z původního sta procent. Může se například jednat o 80% z počtu původně zjištěných technologií. Takto je možné přistupovat i k procesu obnovení lidských pokolení: tj. není nutné čekat, až zemře i jeho poslední nejdéle žijící představitel, ale je možné si stanovit, že až zemře 80% z kdysi zjištěného personálního složení obyvatelstva, došlo k nahrazení starého pokolení novým.

Takže při celkové formální identitě způsobu jejich sestavení spočívá obsahový rozdíl horního a dolního diagramu v horní části obr. 3 v rozdílném charakteru souměřitelnosti procesu střídání pokolení lidí a procesu střídání pokolení technologií a životních návyků vzhledem k etalonu *astronomického času* (rok: *střídání ročních období při oběhu Země okolo Slunce*).

Doba života jednoho lidského pokolení T_b je podmíněna geneticky a v historii současné globální civilizace se měnila ve velmi omezených hranicích ($T_{b\text{prům}} = \text{doba trvání v mezích století} \pm \text{desítky let}$). I když se průměrná doba lidského života v dohledné historii současné civilizace prodlužovala, nedošlo k jejímu násobnému prodloužení, a proto je možné ji ve vztahu k etalonu astronomického času považovat přibližně za neměnnou, konstantní. Tento proces střídání návazných pokolení může posloužit jako etalonový proces biologického času, jak je to znázorněno na horní (první) časové ose obr. 3 nalevo od přerušení horizontálních os diagramů, jež odděluje dávnou minulost od naší epochy, tedy od historické doby života současných pokolení a bezprostředně jim předcházejících pokolení, která si nyní žijící osobně pamatují, neboť k nim patřili jejich rodiče a prarodiče.

Proces obnovy technologií a životních návyků zobrazený na spodní časové ose v horní části obr. 3 jako posloupnost množin přicházejících o své prvky, také může být zvolen jako etalonový proces měření času. Jenže na rozdíl od horního diagramu, doba trvání „života“ pokolení technologií a životních návyků není po celou dobu historie neměnná, a to ani přibližně, neboť v důsledku zrychlování periodicity obnovy technologií a zvyšování celkového množství informací v kultuře společnosti, se změnila celková kvalita biologicko-sociálního systému. Je to vidět na dalším diagramu umístěném ve spodní části obr. 3, kde je ještě jeden souřadnicový systém s časovou osou, kde je znázorněna změna měrných charakteristik procesů střídání pokolení a obnovy technologií a aplikovaných životních návyků v plynutí historického času.

Diagramy procesů na horní a spodní časové ose je možné mezi sebou porovnat, jak je to znázorněno na obr. 3. V jeho levé části se za dobu vymizení počáteční množiny technologií stačilo vystřídat mnoho lidských pokolení. V pravé části je pro lepší názornost změněno měřítko podél časové osy (je to vidět na šipce v horní části obr. 3 zobrazující průběh globálního historického procesu, kde jsou vyznačeny roky). V důsledku toho vypadá doba trvání života lidského pokolení ve 20. století mnohokrát delší, než byla v levé polovině obrázku znázorňující epochu formování prvních regionálních civilizací. Tato změna měřítka však umožnila názorněji zobrazit na spodní časové ose proces mnohonásobného obnovení technologií a aplikovaných životních návyků v průběhu života jednoho lidského pokolení, a také celkový růst množství informací v kultuře společnosti (v této části obrázku je narušena rovnost měřítka i na vertikální ose, takže počátečních 100% následujících množin technologií a životních návyků je viditelně vyšší, než ty předcházející).

Charakter poměru frekvencí horního a dolního procesu na obr. 3, který existoval v levé části, se v té pravé kvalitativně změnil přímo v opačný. Vyjádřeno matematicky to vypadá následovně: na úsvitu současné civilizace byl poměr etalonových frekvencí $f_b \gg f_s$; a v průběhu jejího rozvoje se to

⁷⁷ Termín „pokolení“ se ve vztahu k objektům technosféry již používá běžně: „počítač pátého pokolení“, „televize druhého pokolení“ a tak dále. Takže jsme ho analogicky použili i ve spojení s technologiemi.

1. Co je moc v davo-„elitářské“ společnosti

změnilo na $f_b < f_s$ (či $f_s > f_b$ podle toho, jaká varianta toho zápisu komu vyhovuje lépe); graficky je to znázorněno ve spodní části obr. 3.

Zjištěné frekvence f_s a f_b jsou mírami rychlosti obnovování informačního stavu společnosti (jako hierarchicky organizovaného systému) na její sociální a biologické organizační úrovni. Na diagramu (přibližně) konstantní U_g charakterizuje rychlost obnovy genetických informací (index „g“) v populaci; U_s , jež v průběhu historie neustále vzrůstá, charakterizuje rychlost obnovy kultury, tj. informací, které nejsou od pokolení k pokolení předávány geneticky.

Jak vyplývá ze života, matematiky i diagramu, došlo ke změně poměru etalonových frekvencí biologického (f_b) a sociálního času (f_s).

Objektivní jev, který zde byl nazván *změna poměru etalonových frekvencí biologického a sociálního času* – je vlastně charakteristikou globálního biologicky-sociálního systému, před kterou se nedá nikam utéci. Je to informační proces probíhající v hierarchicky organizovaném systému. Z teorie kmitání a teorie řízení je známo, že dochází-li v hierarchicky organizovaném mnohoúrovňovém (různorodém) systému ke změně frekvenčních charakteristik procesů reprezentujících určitou danou množinu jeho vlastností, přechází systém do jiného režimu svého chování. Je to obecná vlastnost hierarchicky organizovaných systémů disponujících množinou různorodých kvalit, do jejichž třídy patří jak lidská společnost jako taková, tak i hierarchicky organizovaná psychika jednotlivých lidí.

Je to obecná vlastnost hierarchicky organizovaných informačních systémů s více parametry, která s ohledem na život společnosti předurčuje kvalitativní změny v organizaci psychiky množství lidí z hlediska mravně-etické odůvodněnosti a cílevědomosti jejich jednání i volby prostředků k dosažení cílů; fakticky předurčuje kvalitativní změny toho, co se dá nazvat logikou sociálního chování: je to masová statistika psychické činnosti jednotlivců projevující se konkrétními životními reáliemi.

Žijeme v historickém období, kdy změna poměru etalonových frekvencí biologického a sociálního času již proběhla, ale ještě neskončilo formování nové logiky sociálního chování (algoritmiky samoregulationi společnosti), ve které by se projevila statistická převaha lidí – nositelů jiné organizace individuální i kolektivní psychiky. Jenže společenské řízení na základě dřívějšího sociálního chování a podmíněné dřívější statistikou rozložení lidí podle typů struktury psychiky, již přichází o svou stabilitu, tj. moc, což působí mnohé problémy a ohrožení životů.

Formování logiky sociálního chování odpovídající novému poměru etalonových frekvencí probíhá v naší době a každý z nás se toho účastní jak uvědoměle cílevědomě, tak i neuvědoměle na základě dříve osvojených automatismů chování.

Ovšem každý má podle své libovůle podmíněné svou mravností možnost zvolit si ten či onen styl života s tím, že také sám bude odpovídat za následky, což v podstatě znamená zvolit si osobní kulturu psychické činnosti a vypracovat si v sobě v návaznosti na to příslušnou organizaci psychiky.

Ti, kteří se drží dřívější logiky sociálního chování, jako je stoupání po stupních vnitřní sociální pyramidy vzájemného parazitismu a uplatňování své nikým neomezované svévole, nebo bránění již vydobytých výšin, budou stále častěji čelit rozčarování, neboť v okamžiku dosažení cíle nebo osvojení si prostředků k jeho dosažení společenský význam cíle zmizí, změní se osobní hodnocení jeho významu či se stane v důsledku nějakých okolností opět nedosažitelným. Dojde k tomu v důsledku zrychleného obnovování kultury. Předpokládá to nutnost selekce cílů podle jejich stability v čase, přičemž nejvyšší význam tak získají „věčné hodnoty“, jejichž osvojení si uchová svůj význam nezávisle na změně technosféry a vědeckých výdobytků.

Stát se Člověkem a žít v souladu s Bohem a biosférou se v novém poměru etalonových frekvencí biologického a sociálního času předurčeně stává trvalým a soběstačným cílem pro každého, kdo je mravně a intelektuálně zdravý. Tomuto cíli se bude podřizovat veškerá sociální organizace života a moci. A všichni ostatní – co zůstanou otroky životní honby za úspěchem – jsou odsouzeni k tomu, že je biosféra Země zavrhne.

Všechny prvky lidstva jako systému v biosféře Země, které nebudou schopny včas zareagovat na změnu poměru etalonových frekvencí biologického a sociálního času, jsou odsouzeny k tomu, že je

biosféra Země zavrhne, neboť pod vlivem lidské činnosti za posledních několik tisíciletí přechází do jiného režimu svého bytí. A před biosférou Země nikoho neochrání ani hermetický bunkr s berličkou v podobě umělého Životního prostředí, ani zdravotnictví...

*   *
*

Jestliže začneme zkoumat řízení od místa, ve kterém se rodí a přijímají společensky významná rozhodnutí (kdy je nutné odhalit problém a vypracovat algoritmus jeho řešení, tj. odhalit funkci konceptuální moci, o které mlčí hromadné sdělovací prostředky), může se stát, že zjistíme, že samovládou hlavou státnosti je nějaký vesnický včelař. A jak se zpívá v té písni:

„Na vzdálené zastávce vystoupím (v dosahu denní jízdy od oficiálního hlavního města), kde je tráva po pás vysoká...“ a z očí do očí si promluví s hlavou vnitřní společenské moci. Vše si zapamatují, vrátím se do města, kde přátelům vypovím, jak jsem strávil víkend. Oni to povědí těm svým, až to nakonec najde odezvu v politice, vědě a tak dále. *A já nikdy nepochopím, proč...*⁷⁸

— *A nepochopím to proto, že dobře vím, že na principu hry na „tichou poštu“ a prostřednictvím šíření drbů a vtípů se přeci nedá řídit stát ani žádné odvětví lidské činnosti. A o bezstrukturním způsobu řízení založeném na analýze statistiky a cirkulaci neadresného šíření informací v řízeném prostředí, což potom vede k předvídatelné změně kontrolní statistiky*⁷⁹, mi nic neříkali doma, ve škole ani na vysoké... A i když si o tom něco přečtu ve zdroji, který nepovažuji za autoritativní (nepůjde o žádné vědecké pojednání), a tím spíše v nějakém anonymním zdroji, tak tomu stejně neuvěřím a odmítnu tomu porozumět, neboť je pro mne jednodušší věřit nekonečným bludům analytiků z hromadných sdělovacích prostředků.

Poručnickou misi tohoto druhu ve vztahu ke státní moci do roku 1917 vykonával G. Je. Rasputin⁸⁰. Jeho vina, za kterou ho polévali a polévají špinou v masově vydávané literatuře, nespočívá ani tak v jeho reálných prohřešcích, jako spíše v tom, že byl na dvoře vlivovým agentem ruských znachářských klanů, a ne těch mezinárodních globalistických a protiruských⁸¹, jejichž činnosti úspěšně bránil až do atentátu na svůj život, k němuž došlo ve stejný den (28. června 1914), kdy byl zavražděn následník rakouskouherského trůnu velkovévoda Ferdinand v Sarajevu. Když v důsledku svého zranění nemohl být přítomen v Petrohradu, nedokázal pouhými telegramy zadržet cara před vstupem Ruska do války, jak se mu to povedlo o dva roky dříve v době balkánských válek, kdy strana války na ruském dvoře v čele s velkoknížetem Nikolajem Nikolajevičem trvala na zásahu Ruska do balkánských záležitostí.

Konceptuálně-znacharská pečovatelská činnost ve vztahu ke státním úředníkům pokračovala i po roce 1917. A tato skutečnost je potvrzena dokonce i dokumentačně. Jako ilustraci zdánlivé nemožnosti podobným způsobem ovlivňovat politiku uvedeme úryvek z knihy V. N. Djomina – Tajemství Ruského národa. Jedná se o citaci dopisu pro profesora G. C. Cybina ze dne 24. března 1927 od A. V. Barčenka⁸², který ve dvacátých letech 20. století zkoumal dějiny formování Rusi a ruských ezoterických znalostí:

«<...> Toto mé přesvědčení [o Univerzálním Vědění – V.D.]⁸³ se potvrdilo, když jsem se setkal s Rusy tajně zachovávajícími v Kostromské gubernii tradici [Djun-Chor (*kolo času*)]⁸⁴. Tito lidé jsou o dost starší než já a na-

⁷⁸ A kromě toho existují i metody bezprostřední, přímé práce s egregory – kolektivní psychikou, třeba z paseky, lesa nebo pece ve vesnické chalupě a tak dále.

⁷⁹ To podtržené je fakticky definice bezstrukturního způsobu řízení. Ve strukturním způsobu řízení, jež si většina ztotožňuje s řízením jako takovým, se struktury formují před začátkem samotného řízení a prvky těchto struktur se potom informace šíří výběrově, direktivně-adresně. Zatímco při bezstrukturním způsobu řízení se struktury formují v procesu cirkulace neadresného šíření informací v řízeném prostředí. Strukturní řízení ve většině případů vykristalizuje z toho bezstrukturního, jestliže cíle, poprvé dosažené prostřednictvím bezstrukturního řízení získají stabilitu.

⁸⁰ Viz jmenovitě sborník *Cestami napříč tisíciletími* (4. vydání, Moskva, Molodaja gvardija, 1991).

⁸¹ Viz jmenovitě O. Šiškin – *Bitva o Himaláje, NKVD: magie a špionáž*, Moskva, Olma-press, 1999, str. 15 – 31.

⁸² O činnosti A. V. Barčenka se mluví i ve zmíněné knize O. Šiškina – *Bitva o Himaláje*.

⁸³ Vysvětlivka od V. N. Djomina.

⁸⁴ Hranaté závorky [Djun-Chor] v naší publikaci nahrazují obrázek-ideogram uvedený v citovaném zdroji.

1. Co je moc v davo-„elitářské“ společnosti

kolik to mohu posoudit, jsou v samotné Univerzální vědě i v hodnocení současné mezinárodní situace také kompetentnější než já. Vyšli z kostromských lesů v podobě prostých potřeběnců (chudáků), jakoby neškodných bláznů, dostali se do Moskvy a vyhledali mě. <...> Vyslanec těchto lidí, vydávající se za blázna, pronášel na náměstích kázání, která nikdo nechápal a přitahoval pozornost lidí podivným oblečením a ideogramy, které sebou nosil. <...> Tohoto vyslance – rolníka Michaila Kruglova – několikrát zatkl a uvěznil na Státní politické správě i v blázcincích. Nakonec došli k závěru, že blázen není, a že je neškodný. Pustili ho na svobodu a už ho nepronásledují. Nakonec jsem na jeho ideogramy náhodou narazil v Moskvě i já a na rozdíl od jiných jsem je dokázal přečíst a pochopit jejich význam.

Takto jsem tedy navázal spojení s Rusy ovládajícími ruskou větev Tradice [Djun-Chor]. A když jsem se potom jen s oporou na všeobecnou radu jednoho jižního Mongola <...>, rozhodl samostatně odhalit před těmi nejideovějšími a nejnezištnějšími státními činiteli bolševismu [má na mysli především F. E. Dzeržinského – V. D.] tajemství [Djun-Chor], tak mě již při mém prvním pokusu v tomto směru podpořili pro mne do té doby zcela neznámí strážci staroruské větve Tradice [Djun-Chor], kteří postupně prohlubovali mé znalosti a rozšiřovali mé obzory. A v tomto roce <...> mne formálně přijali mezi sebe <...>»⁸⁵

Ale tato větev moci vyrůstající od znacharů Djun-Chor, se kterou spolupracoval F. E. Dzeržinskij a někteří další činitelé tehdejšího režimu, byla v konfliktu s jinými klany znacharů koncepcí, včetně těch zahraničních mezinárodních, a především byla v konfliktu s přívrženci a nevolníky biblické doktríny vybudování globálního rasového „elitářsky“-nevolnického státu, ve kterém je role globální vládnoucí rasové „elity“ přidělena židovské diaspoře – uměle vytvořené sociální skupině, která má podobu dezintegrovaného biorobota, jehož behaviorální program se v různých svých fragmentech nachází rozčleněn v psychice mnoha jedinců, u nichž u všech potlačuje jejich lidskou důstojnost⁸⁶. A v tomto konfliktu znacharská větev Djun-Chor přišla o své žezlo, což vedlo k tomu, že její periferie v orgánech státní moci byla po smrti F. E. Dzeržinského odhalena a vyhubena nebo potlačena. Kontrola nad represivními orgány SSSR tak přešla k lidem dosazeným jinými klany *znacharů koncepcí společenského života*.

Je také užitečné uvědomovat si tu skutečnost, že znacharské klany mezi sebou mohou bojovat jak v důsledku toho, že vyznávají vzájemně se vylučující koncepce řízení společnosti, tak i v důsledku toho, že v mezích jedné koncepce znacharské klany, které se cítí být v něčem ošizené, bojují s jinými klany o „spravedlnost“, jak ji ovšem chápe každý z nich.

A tyto konflikty se potom v politice projevují v podobě kádrových přesunů, to když se perifériemi jedněch klanů podaří zabrat funkce dříve obsazené perifériemi jiných klanů; a také v podobě boje o změnu architektury struktur a nomenklatury funkcí, v jehož průběhu se vytvářejí a likvidují funkce, které v něčem nevyhovují jedněm, ale jsou potřebné pro jiné klany, aby měly kam rozmístit svou periferii.⁸⁷

Co se změnilo v těchto vztazích mezi společnostmi, klany *znacharů koncepcí společenského života* a orgány státní moci od té doby, kdy A. V. Barčenko napsal citovaný dopis s výjimkou toho, že proběhla změna poměru etalonových frekvencí biologického a sociálního času, která to schéma znefunkčnila? – Nic, jen konkrétní osoby, které dříve zaujímaly ty či ony pozice ve schématu, byly nahrazeny jinými. To vyvolává otázku, co může na tomto systemu jako takovém změnit další výměna osob tvořících vládnoucí „elitu“?

— Nezměnilo se nic, přestože prosazování do státních a dalších klíčových funkcí těch, které „to kvůli Státu štve, a proto hodlají věci po svém napravovat“ *místo těch, kteří „dělají vše pro to, aby se nepředřeli“*, je schopné přivést společnost k více či méně trvalému výrobně-spotřebitelskému blahobytu, ve kterém však **absolutní většina obyvatel nebude mít moc nad okolnostmi ve svém životě úplně stejně, jako ji nemá za současného státního rozvratu.**

⁸⁵ V. N. Djomin – Tajemství Ruského národa, Moskva, Veče, 1997, str. 9, 10.

⁸⁶ V židovské literatuře se uvědomění si té skutečnosti, že židovstvo existuje v podobě dezintegrovaného biorobota, projevilo v překroucené podobě jako doktrína mesiášského národa, který nečeká na ztělesnění Mesiáše v lidské podobě, ale sám o sobě je nositelem mesiášských idejí a představuje tak vedoucí společenskou sílu určenou k jejich realizaci v globálních měřítkách. Jednou z větví takového mesiášství je ten skutečný marxismus, jehož hrobníkem se stal J. V. Stalin.

⁸⁷ A právě tohle se děje v Rusku po dobu všech těch let konceptuálně nevyhraněných reforem od roku 1985.

Kádry skutečně řeší všechno, ale jak ukazuje toto schéma, tak těmi *kádry, které řeší všechno, nesmíme rozumět ani tak ty, na které soustřeďují pozornost obyvatel hromadné sdělovací prostředky, a které zaujímají ty či ony funkce ve struktuře státní moci a oblasti soukromého podnikání, jako spíše ty jiné kádry působící mimo oficiální struktury moci.*

Probírání kádrové politiky a jejích principů v médiích nevychází za rámec bloku znázorněného na schématu obrázku číslo 1 Hierarchie struktur a toho, kolik a jakých musí být ve schématu rámečků systemizovaných pozic, jak mají být mezi sebou propojeny a jakou funkční zátěž mají nést.

Příkladem toho je článek R. Je. Tichonova⁸⁸ – Tři principy našich kádrových oddělení. Jaká kritéria jsou základem pro volbu vysokých úředníků, který byl zveřejněn v Nezávislých Novinách ze dne 19.06.1999. Výklad článku začíná odstoupením Primakovovy vlády:

«Opět (a pokolikáté už!) se kardinálním způsobem mění složení vlády, „odešli“ jedni a přišli jiní. Jaká kritéria jsou základem pro volbu vysokých úředníků, jejich jmenování a odvolávání? Může někdo ve vládním aparátu, v prezidentově administrativě přesně zformulovat požadavky, jakým musí odpovídat pracovníci různých úrovní, to zaprvé a popsat metodiku jejich vyhledávání, to zadruhé? Bojím se, že ne. Současné teorie kádrového řízení mají dostatečně široký arsenál prostředků a metod pro vyhodnocování rozličných lidských kvalit, včetně těch odborných, ale nakolik je mi známo, tak se jim na našich kádrových odděleních nedostalo žádného širokého uplatnění.»

Podíváme-li se na „současné teorie řízení v oblasti personalistiky“, tak zjistíme, že ve všech se odráží koncepce společenského života vlastní té či oné regionální civilizaci. V důsledku toho bude větší či menší počet ustanovení „teorie řízení v oblasti personalistiky“ nefunkční při pokusu uplatnit danou teorii na jinou společnost náležející do jiné regionální civilizace s jinou kolektivní psychikou a statistikou popisující psychiku množiny jedinců, ze kterých se daná společnost skládá⁸⁹.

To je ovšem „drobnost“, kterou Tichonov buď nevidí, nebo nepovažuje za aktuální v případě Ruska, které svou „teorii řízení v oblasti personalistiky“ nemá. Pro něj je důležitá praxe, ve které se projevuje kádrová politika vzájemně mezi sebou soupeřících znacharských klanů. A tak Tichonov přechází k popisu historicky zakořeněné praxe:

«V praxi se uplatňují tři principy: osobní oddanost, politická loajalita a ten nejdůležitější – „ovladatelnost“. Volnomyšlenkářství a nerespektování šéfů stojících na administrativním žebříčku výše jsou kategoricky nepřipustné. **Příčemž jde skutečně výslovně o „ovladatelnost“ a ne o disciplínu** (vyčlenili jsme tučně: ještě se k tomu vrátíme). Tyto pojmy, jak známo, nejsou synonyma. (...)

Samozřejmě, že otázka přípravy, a především rozmístění kádrů, je klíčová. Masové požadavky na odstoupení toho či onoho „špatného“ ministra ukazují, že obyvatelstvo se nehodlá smířit... Jenže s kým nebo čím? S konkrétními lidmi nebo výsledky jejich činnosti? A odpovídají výsledky nějakého takového ministra tomu, co skutečně dělal nebo udělat chtěl?»

Výsledek činnosti vždy odpovídá dané činnosti, přestože skutečně nemusí odpovídat záměrům a slibům. Jestliže výsledek neodpovídá záměrům a slibům a odchyluje se od nich k horšímu, tak to znamená, že daný činitel trpí nedostatky ve své mravnosti a také ve svém vnímání a chápání světa, takže byl objektivně využit „naslepo“. Jeho rukama byly realizovány cíle protivící se jeho upřímným záměrům a stalo se to možná z toho důvodu, že on sám je ovlivněn tokem bezstrukturního řízení. Jenže pro společnost není důležité, co chtěl „ministr“ udělat, pro ni je důležité to, co je výsledkem jeho činnosti.

Ovšem ty tři principy, které vyjmenoval Tichonov, jsou jen třemi různými tvářemi jediného principu kádrové politiky „elity“, který vyložil akademik N. N. Moisev:

«Nahoře (z kontextu vyplývá, že řeč je o hierarchii moci) může sedět podlec, darebák, může tam sedět kariérista, ale je-li to chytrý člověk, je mu předem mnohé odpuštěno, neboť si bude uvědomovat, že to, co dělá, je potřebné pro stát» — citováno podle vydání Gorbačov-Fond – Přestavba, deset let poté, Moskva, April-85, 1995, str. 148, náklad 2500 výtisků, tj. fakticky jde o vydání pod skrytou značkou „určeno pro elitu“.

⁸⁸ Rostislav Jevgeněvič Tichonov – doktor technických věd, profesor, generální ředitel-rector Daňové akademie.

⁸⁹ Rádio Maják (1999) v besedě s doktorem psychologických věd P. N. Šichirevem informovalo, že «pouze 5% z ruského personálu obracejícího se na západní firmy odpovídá západním standardům». Rusům prý je vlastní to, co je na Západě kvalifikováno jako „příživnictví“, „závist“, „usilování o „sociální spravedlnost“, tj. rovnostářství“.

1. Co je moc v davo-„elitářské“ společnosti

Jinými slovy, darebák-hlupák, který je schopný pokazit, co se dá, u moci být nesmí, ale opatrný darebák, který bude provádět své špinavosti se zřetelem na to, aby se ostatní darebácké „elitě“ žilo pěkně v klidu a dostatku, je zcela přijatelný. Tj. darebák-individualista bude vždy hlupákem; a chytrý darebák, který v tom z hlediska korporativnosti umí chodit, je přesně to pravé ořechové.

Pravověrný člověk, jenž je schopný „elitu“ přimět k tomu, aby přestala dělat své špinavosti, bude vnímán jako antisystémový faktor – tedy ve stádiu pokojné agitace za štěstí pro všechny; a když potom ti, co přimknou k pravověrnosti, přejdou od pokojné agitace k utvrzování spravedlnosti ve společnosti a k provádění sociální hygieny s oporou na podporu ne-„elit“, bude to nazváno tyraníí, fašismem, totalitarismem a tak podobně.

Takové **nedomyšlené neopatrné nedobrovolné⁹⁰ přiznání**, jaké zde učinil N. N. Moisejev, by z něj zřejmě jinak nedokázali na mučidlech vyrazit ani ti nejtvrďší z vyšetřovatelů a katů z dob minulých.

Dále je v Tichonovově článku odstavec, ve kterém jsou vyjmenovány výsledky činnosti reformátorů popírající jejich prohlášení o dobrých úmyslech, která stihli učinit v minulosti. Výsledky jsou následující: rozložení národního hospodářství – systému společenské výroby – v důsledku toho, že svobodu získalo *soukromé podnikání, jež nebere ohledy na cizí soukromé ani společenské zájmy*, což vyústilo v parazitismus „nových Rusů“, kteří se neproměnili a ani nepromění v politicky aktivní vlastnickou „střední třídu“, neboť jsou nositeli vydrůžděsko-kulacké mravnosti a světonázoru, které tak hezky zidealizovali spisovatelé-„počvenníci“ (A. A. Grigorjev, N. N. Strachov, F. M. Dostojevskij, P. M. Dostojevskij); v důsledku korupce úředníků a tak dále a tak podobně. Poté je z toho vyvozen závěr:

«Jevy, o kterých se nepřestává psát všude v tisku⁹¹, jsou bezesporu následkem mnoha faktorů, z nichž tím nejdůležitějším je **strukturní nedokonalost orgánů moci a mechanismů řízení**. Sotva se dnes najde odborník, který by si dokázal více či méně představit model znázorňující všechny články a propojení ministerstev, úřadů, komisí, rad, administrativ a dalších struktur, kterými musí projít to či ono řídicí rozhodnutí. Ne náhodou na zasedáních vlády neustále zaznívá otázka: „Kdo odpovídá za...“ a zpravidla se na ni nedostává jednoznačné odpovědi. Když prezident kritizuje činnost vlády, tak také nejméně konkrétního adresáta své nespokojenosti, neboť ho dnes jednoduše není schopen nazvat nikdo.»

Jak známo, tak když byl J. V. Stalin státním tajemníkem ÚV vládnoucí strany, stejně jako když stál v čele Sovětské Vlády, měla otázka: „Kdo odpovídá za...“ v mocenských strukturách čistě rétorickou povahu, neboť se na ni vždy našla určitá odpověď. Přičemž odpovědnost byla většinou přidělována předtím, než se něco nepříjemného vůbec přihodilo, neboť ti, kterým byla tato odpovědnost přidělena, požadovali i příslušné mocenské pravomoci a zajištění své činnosti kádry a dalšími potřebnými zdroji. Díky takovému přístupu k problému odpovědnosti od těch, jež ji přidělovali i od těch, jež ji přijímali, k mnohým možným nepříjemnostem jednoduše nedocházelo. A pokud k nějakým došlo, tak za ně odpovídali bezprostředně ti, kteří jim nezabránili, přestože k tomu z titulu své funkce měli příslušné pravomoci⁹².

Takže ať už demokratizátoři nadávají J. V. Stalinovi jak chtějí, byla státnost, v jejímž čele stál, daleko dokonalejším „řídicím mechanismem“ (v tom navíc spočívá účel státnosti nezávisle na tom, čí zájmy svým řízením hájí a čí zájmy jsou vši její moci potlačovány), než ta zpotvořenina, která byla

⁹⁰ Předpokládá se, že součástí dobrovolného přiznání je i upřímné pokání, a v daném případě je tento princip ohlašován jako norma i pro historicky blízkou budoucnost.

⁹¹ Ona totiž žurnalistika neumí přemýšlet a vypracovávat scénáře řešení problémů z minulosti a bezkrizové činnosti do budoucna, takže jí nezbývá než „nepřestávat psát“.

⁹² Když se oprostíme od abstraktního humanismu a mýtů o prý „nepochopených“ géniích a nevinně ublížených, tak Jagoda i Ježov zaplatili za své zneužívání represivních orgánů, které poškodilo stát, socialistickou výstavbu i samu ideu socialismu; Bljucher zaplatil za nepřipravenost vojsk k boji, která vedla k Chalchin-Golu; Tuchačevskij za to, že se věnoval více politikaření v ozbrojených silách, než jejich včasnému přezbrojení, jak to vyžadovala jeho hodnost Velitele zbraní Dělnicko-rolnické rudé armády a funkce prvního náměstka lidového komisaře pro obranu, které postupně zaujímal od roku 1934; generál Pavlov zaplatil za svou organizační neschopnost, v jejímž důsledku ve směru hlavního útoku Wehrmachtu i trvale dislokované vojenské jednotky v okruhu, který měl na starosti, zaspaly začátek války místo toho, aby byly na těch pozicích, kde měly být rozvinuty v souladu s plánem a direktivou generálního štábu ze dne 18.06.1941, kterou nesplnil.

zformována v důsledku činnosti antistalinistů, N. S. Chruščovem počínaje a mladoreformátory z devadesátých let 20. století konče.

Jedna z příčin efektivity státnosti ze stalinské epochy spočívala v tom, že J. V. Stalin nebyl kariéristou orientujícím se ve své činnosti na názory výše stojících šéfů: on samozřejmě jejich názory zohledňoval, ale věnoval se především své činnosti. Zatímco kariéristé, kteří se v tomto systému samozřejmě našli, ho zneužívali a činili lidi odpovědnými za nedůležité věci, které neměly v životě společnosti žádný význam, což nyní dává argumenty do rukou těm, kteří chtějí polévat špínou celý státní systém SSSR epochy stalinismu, když mohou uvádět reálná fakta vypořádání se s tím či oním člověkem, který nesplnil některou z těchto málo důležitých věcí přidělenou mu darebáky nebo hlupáky.

A podíváme-li se na architekturu struktur státnosti – abychom se pozastavili na tématu, jehož se dotknul sám Tichonov – tak z hlediska plné funkce řízení architektura státních struktur stalinské epochy minimálně o 100 – 150 let předběhla mravní a světonázorový vývoj společnosti. Ale i navzdory fungování ve společnosti, která se tomu vzpírala, prokázala svou výkonnost, překonala v efektivitě řízení všechny tehdejší typy státnosti a ochránila nejen národy SSSR, ale celého světa před vítězstvím sionisticko-internacistické světové revoluce podle receptů Marxe-Trockého a před zformováním fašizovaného pseudosocialismu v globálním měřítku.

Dále Tichonov pokračuje:

«Zároveň je život konkrétního občana závislý na činnosti množství řídicích a mocenských orgánů, které je vymodelovat mimořádně složité. Jenže pokud to nebude provedeno alespoň v prvním přiblížení, formálně, ale více méně hodnověrně, tak budou všechny naše vládní (a nejen) škatulata *bez jasné strukturální strategie* pokračovat donekonečna bez jakéhokoliv výsledku.»

A proč si myslíte, že jsou „naše“? Naše vlády musí řídit v našich zájmech a dosahovat v řízení takových výsledků, jaké těmto našim zájmům odpovídají. A ty vlády, které naše nejsou – loutkové režimy antistátu – řídí v rozporu s našimi zájmy a dosahují potom také zcela určitých výsledků, jaké odpovídají zájmům jejich loutkovodičů. A co přitom žvaní, má s jejich činností společného jen to, že tyto pěkné řečičky o dobrých úmyslech mají ukolébat společenskou iniciativu, která by svou politikou sledovala skutečnou realizaci našich celonárodních zájmů.

A vzhledem k tomu, že řízení je vždy subjektivní, tak všechno, co z hlediska jedněch není žádoucím výsledkem nebo je to dokonce výsledkem negativním, může být z hlediska jiných přesně tím, čeho prostřednictvím nějakých opatření potřebovali dosáhnout. Jestliže se tedy dotýkáme otázky nekonečných bezvýsledných škatulat, přičemž pokaždé jen s dalším negativním výsledkem, mělo by se začít zkoumat, zda ve státě a za jeho hranicemi neexistují síly, pro které je právě tato neúspěšnost žádoucím výsledkem.

Odpověď na to bude kladná, a to nás přivádí k dalšímu úkolu. Bude nutné vypracovat prostředky umožňující ochránit řízení společnosti před vměšováním daných sil.

Ovšem tato problematika se také přechází mlčením a pronáší se jen neurčitá slova o architektuře struktur státní a jiné moci:

«Zároveň bych předpokládal⁹³, že masová nespokojenost se neprojeví v požadavku na výměnu vlády nebo odstoupení nějakého vysoce postaveného úředníka, ale v požadavku dozvědět se: *Jaký stát budujeme, jaká je strukturální součinnost všech orgánů, jaká je míra odpovědnosti za každou konkrétní věc každého konkrétního řídicího prvku.*

Budeme-li vycházet z klasického požadavku na projektování velkých systémů, musí být vypracován takový teoretický model státního uspořádání, jaký by nejlépe odrážel základní ustanovení naší ústavy a bázové ekonomické principy.»

Zde je na místě položit si ještě jednu otázku: *A jsou-li „základní ustanovení naší ústavy a bázové ekonomické principy“ od začátku objektivně vadné a vy zformujete dokonalý státní stroj pro jejich uvedení do života, tak co budete říkat potom, až toto dokonalé monstrum začne fungovat?*

Možná celý ten problém spočívá v tom, že „základní ustanovení naší ústavy a bázové ekonomické principy“, podle kterých se reformátoři pokoušejí nějak splácet státní stroj a systém společenských

⁹³ Proč ten podmiňovací způsob vyjadřující nemožnost takových kroků nebo nepřipravenost je podniknout? Vždyť kdo ti v tom brání, kromě tebe samotného?

1. Co je moc v davo-„elitářské“ společnosti

---

vztahů v Rusku, jsou v rozporu s ideály národa, což vede v důsledku k tomu, že si moc žije svým vlastním životem a národ zase svým, a zatím tuto moc nevytrhává i s kořeny, protože jí ještě pořád nemá dostatečně „plné zuby“?

Jenže abychom dokázali uvidět nezpůsobnost *cest vypracování receptů na ozdravení státnosti* doporučovaných Tichonovem, musíme si uvědomit určité stránky života společnosti skládající se z lidských nedodělků, společnosti, která v sobě musí lidskost teprve vypěstovat.

Co se týká masového vyjádření nespokojenosti, tak tomu neporučíte, jak by se mělo projevat: každý vyjadřuje svou nespokojenost v míře svého osobního rozvoje, toho, jak chápe okolní dění a možnosti, jak ovlivnit průběh událostí, a z toho se potom skládá statistika samolibosti, lhostejnosti a nespokojenosti. A tato statistika má velmi hluboké psychické pozadí, nad kterým se analytici masových informačních prostředků a mocenských struktur nechtějí zamýšlet, přestože vše, co je k tomu zapotřebí, jim musí být známo už od středoškolských studií z biologie.

2. Psychologické základy samořízení společnosti

Člověk je součástí biosféry Země. Jinak řečeno, je mu vlastní nejen to, co ho odlišuje od zástupců všech ostatních druhů živých organismů v biosféře Země, ale také to, co je vlastní i jim. Připomeneme-li si všeobecné školní znalosti z biologie a nahlédneme do vlastní psychiky, můžeme tvrdit, že informačně-algoritmické zajištění chování člověka v sobě zahrnuje:

- vrozené instinkty a nepodmíněné reflexy (jak na úrovni vnitrobuněčné, buněčné, tak i na úrovni tkání, orgánů, jejich systémů i celého organismu), a také jejich obaly rozvinuté v kultuře;
- kulturní tradice nadřazené instinktům, formované a udržované na základě sociální organizace;
- vlastní rozum jedince omezený jeho smysly a pamětí;
- „intuici jako takovou“ – to, co „vynořuje“ z nevědomých úrovní psychiky jedince, přichází k němu z kolektivní psychiky, co je produktem preludu přicházejícího zvnějšku a posedlosti v inkvizitorském slova smyslu;
- Boží vedení v rámci Záměru uplatňované na základě všeho předchozího s výjimkou *preludů a posedlosti jako přímé vnější invaze do cizí psychiky navzdory přání a vědomé vůli jejího nositele*.

Toto vše může mít, nebo má místo v psychice každého jedince. Jedno z toho, co bylo vyjmenováno, si však může podřídít všechny ostatní komponenty v procesu, na jehož základě si jedinec vypracovává své chování ve všech životních okolnostech:

- je-li to první bod, stává se jedinec zvířetem, které se člověku jen podobá (taková byla většina členů každé národní společnosti v minulosti) – jedná se o **zvířecí typ struktury psychiky**;
- převažuje-li druhý bod, stává se jedinec nositelem **typu struktury psychiky „zombie“**, neboť se v podstatě jedná o biorobota naprogramovaného kulturou (taková je většina židů a v současné době se k tomuto typu organizace psychiky blíží většina obyvatel Západu);
- v případě převahy třetího nebo čtvrtého bodu se jedinec stává nositelem **démonického typu struktury psychiky** (to je to takzvané „světové zákulisí“: pohlaváři biblických kultů, lídři mondalismu /projektu nastolení světové vlády/, euroasijství, nejvyšší hierarchové scientologů, otevření satanisté a také mnozí politici, umělci, sportovci, jógové, mágové a další podobné „významné osobnosti“).

Démonický typ struktury psychiky má dvě modifikace významné pro život nositelů každé z nich i pro celkovou společnost:

- démonicky-korporativní, na jejímž základě se jedinec tak či onak může podílet na kolektivní činnosti v nějakých aspektech jako podřízený a v nějakých jako nadřízený;
  - a démonicky-individualistická, která vylučuje možnost jeho účasti v kolektivní činnosti (staví ho mimo společnost) nebo ho ponouká k tomu, aby zaujal postavení „nadčlověka“, jemuž se musí zbytek společnosti bezvýhradně podřizovat.
- a převažuje-li bod pátý, jedná se o **lidský typ struktury psychiky**, který by měl být pro člověka normou a je nutné ho dosahovat již *v průběhu dospívání (do začátku pohlavního zrání a probuzení pohlavních instinktů)*, přičemž stabilizovat by se měl *na začátku mladosti (ukončení procesu formování organismu)*, a poté by se měl stát stabilním pro organizaci jeho psychiky v celém dalším životě, a to bez výjimky za všech okolností.

Řečené platí pro představitele obou pohlaví, přestože každý typ struktury psychiky má u chlapců a mužů, dívek a žen své osobitosti.⁹⁴

---

⁹⁴ Podrobněji o typech struktury psychiky a osobitostech a možnostech každé z nich viz práce vnitřního prediktoru SSSR – Od člověkopodobnosti k lidskosti (v první redakci Od matriarchátu k lidskosti), Principy kádrové politiky: státy, „antistáty“, veřejné iniciativy (jež je téměř celá součástí této Přílohy); o procesu formování osobnosti a lidského typu struktury psychiky – Dialektika a ateismus: dvě neslučitelné podstaty; o vzájemných vazbách mezi lidskou genetikou a typy struktur psychiky – O rasových doktrínách: neodůvodněných, ale pravděpodobných.

Všechny práce vnitřního prediktoru SSSR, včetně těch, jež jsou zmíněny zde i dále, najdete na internetu na webu www.vodaspb.ru, a také jsou šířeny prostřednictvím CD jako součást informační databáze vnitřního prediktoru SSSR.

2. Psychologické základy samořízení společnosti

Lidský typ struktury psychiky – jako pojem i jako jev v životě – vyžaduje jedno vysvětlení potřebné jak pro ty, kteří v existenci Boha nevěří, tak i pro ty, kteří v ní věří: život člověka by měl za normálních okolností probíhat za jeho osobního uvědomělého dialogu s Bohem o smyslu a událostech života. Bůh poskytuje důkazy Svě existence v tomto dialogu Sám každému, kdo v to uvěří, v souladu s jeho osudem, dosaženým osobním rozvojem a problematikou, která v životě daného člověka a společnosti zůstává nevyřešená. Tyto důkazy mají mravně-etický charakter a spočívají v tom, že události života odpovídají smyslu myšlenek a niterných modliteb a potvrzují tím objektivní pravověrnost člověka, a také mu dávají zakusit plody jeho nepravověrnosti, jestliže se jí drží navzdory předzvěstem poskytovaným mu Shora.

A je-li jedinec pozorný a sám k sobě poctivý, tak nebude popírat, že dostal odpověď na svou modlitbu k Bohu.

Jinou věcí je, zda se jedinci Odpověď, kterou dostane, bude líbit, nebo ji zavrhne, protože to nemusí odpovídat jeho založení. Jestliže ji přijme, bude život z jeho pohledu překrásný a probíhat bude v dialogu s Bohem, kterému by člověk normálně měl věřit a důvěřovat. Nejde však o žádný předmět víry v něco neznámého a neprokazatelného, jde o předmět vnitřní niterné etiky jedince a Boha, a není to tedy nic, co by bylo podmíněno rituálem, kulturní tradicí, propagandou, protipropagandou a tak dále. Takže víra „v Boha“ je důsledkem nevíry Bohu. Ona – víra „v Boha“ – je v podstatě jen jedním z druhů ateismu.

Hierarchická uspořádanost vyjmenovaných komponent určuje *strukturu psychiky* jedince. *Struktura psychiky* je v daném kontextu významovou jednotkou, tj. toto slovní spojení je třeba brát jako jedno slovo, jež je nositelem určitého významu.

Pro některé jedince je typické, že jejich hierarchická uspořádanost těchto komponent je neměnná. Druzí nejednou přecházejí od jedné ke druhé, tam a zpátky, někdy se jim to stane dokonce i víckrát za jeden den. U třetích se mění v jednom směru a nevratně. Normálně by měl osobnostní vývoj člověka probíhat od první komponenty k páté, přičemž ta pátá by se měla stát nevratnou už na začátku mladosti, kdy dojde k završení genetického programu vývoje organismu. V lidském typu struktury psychiky je dosahováno *emocionální pozitivní soběstačnosti jedince*, která není závislá na okolnostech. Je to důsledkem toho, že Všedržitel se nemýlí, ale nemění to, co se lidem děje, dokud sami nezmění vlastní: mravnost, myšlenky a cíle. A na základě emocionální soběstačnosti tohoto druhu se začnou životní okolnosti skládat příznivě pro daného člověka i ty, které zahrne do oblasti své péče, *ovšem za předpokladu, že se daní lidé jeho péči úmyslně nebrání*.

Všechny znalosti, návyky, kvalifikace a odbornosti jsou jen doplňkem ke struktuře psychiky. Vysokou profesionalitou a talentem mohou disponovat i jedinci s typem struktury psychiky: zvíře, zombie i démon v obou jeho modifikacích. Proto úroveň profesionality a zručnosti v těch či oněch druzích činnosti ještě nic nevypovídají o tom, zda se z jedince zformoval skutečný člověk.

Zato absence profesionality a způsobilosti v jakékoliv společensky významné oblasti činnosti *jednoznačně vypovídá* o tom, že se z daného jedince skutečný člověk nestal.⁹⁵

Avšak analytici se tváří, jakoby se ve škole biologii neučili a nevěděli, že druhu Člověk Rozumný jsou stejně jako každému jinému druhu v biosféře planety vlastní instinkty, že se kromě toho jedná o jediný druh, jenž je nositelem kultury – *což jsou informace, které se nepředávají od pokolení k pokolení geneticky, ale díky informačním tokům produkovánými lidmi v jejich společenském životě* – která v životě tohoto druhu pokud snad neurčuje úplně všechno, tak zcela jistě určuje kvalitu života.⁹⁶

⁹⁵ To platí jmenovitě pro Josifa Brodského – modlu mnohých „elitářských“ intelektuálů. Pro srovnání: A. S. Gribojedov obstál jako diplomat, A. P. Borodin jako chemik, N. A. Rimskij-Korsakov jako námořník; C. A. Kjuj jako vědec, inženýr, stavitel opevnění; a dokonce i A. S. Puškin nebyl nejhorším státním úředníkem, přestože jeho úřednickou práci vědci z oblasti společenských věd a jeho životopisci většinou opomíjejí.

⁹⁶ Zoologové, kteří zkoumali život opic v jejich přírodním prostředí, přišli na to, že se populace některých druhů opic mezi sebou liší svými životními návyky, které si předávají na základě „sociální organizace“ plemena. Tento jev zoologové definovali jako „kulturu“. Konkrétně se tomuto tématu věnuje publikace v časopisu *Izvestija* ze dne 8.

Takže dříve, než přistoupíme k probírání principů kádrové politiky státu, musíme určit, jakým směrem by se – v *důsledku činnosti státu* – měla posouvat statistika rozdělení jedinců, ze kterých se společnost skládá, podle jejich typu struktury psychiky:

- směrem k početní převaze zvířecí struktury psychiky, kdy je chování většiny ovládáno instinkty a vnitřní sociální moc náleží démonům?
- směrem k početní převaze zombie, kdy je chování většiny ovládáno normami naprogramované kultury a vnitřní sociální moc stejně jako předtím náleží démonům?
- směrem k nadvládě démonismu, kdy se každý opájí možnostmi svého těla a biopolí, které si osvojil, kde si démoni vzájemně konkurují ve své seberealizaci, rozumně dodržující určitá pravidla *korporativní* hry, přičemž potlačují demony-individualisty, aby nedošlo k záhubě planety?
- směrem k lidské struktuře psychiky a vymizení přinejmenším společensky významných projevů všech ostatních typů struktury psychiky u dospělého obyvatelstva?

Podle odpovědi na tuto otázku musí být určeny principy kádrové politiky.

Zde je také nutné mít na zřeteli, že všechny vyjmenované typy struktury psychiky, z nichž některé by se v dospělém věku již neměly projevovat, odpovídají v současné civilizaci různým věkovým obdobím, kdy si jedinec osvojuje ty či ony možnosti svého organismu v té míře, v jaké se mu otevírají. V chování nemluvněte se více projevují instinkty a nepodmíněné reflexy. Jak dítě roste, začíná si napodobováním dospělých osvojovat hotové návyky upevněné v kultuře. Potom u něj začne převládat vlastní rozum a začne si hájit své právo nebýt jako všichni ostatní a ovládat okolnosti i své okolí podle své libovůle. Po určité době se ukáže, že nestačí, opírá-li se výlučně o snahu podržovat si své okolí, protože je nutné přebývat v souladu s Nekonečnem a tím začíná tvůrčí rozvoj jedince ve společnosti.

Takový je samočinný proces genetického programu *formování člověka ve společnosti*. Jenže ten může být v pokřivené kultuře nemocné společnosti v nějakém svém stádiu přerušen životními okolnostmi, které jedinec nedokáže překonat vlastními silami, takže jako tělesně dospělý člověk ustrne ve struktuře psychiky zvířete, zombie, démona a nikdy se nezformuje ve skutečného člověka.

V kultuře zdravé společnosti musí být tomuto procesu samočinného genetického programu formování jedince trvale nápomocen podpůrný proces péče o rozvoj mladších těmi staršími, aby byla vyloučena možnost ustrnutí procesu formování jedince vnějšími okolnostmi, na jejichž překonání nemá a nemůže mít dost vlastních sil.

Starověké civilizace stejně jako „divoši“, kteří se dožili dnešní doby, měly za to, že proces formování jedince, který si osvojil návyky sebeovládání, musí skončit ve třinácti letech. Jen v takovém případě, vstupujíc do věku pohlavního zrání, se jedinec nestane otrokem svého chtíče a jeho chování se

---

ledna 2003 pod názvem Orangutani jako kulturní plemeno (na internetové adrese <http://www.izvestia.ru/science/article28471>) začínající slovy:

«V průběhu výzkumů, které deset let prováděl mezinárodní tým pod vedením Carla van Schaika z americké Dukeovy univerzity, bylo odhaleno, že orangutani, kteří jsou považováni za příbuzné člověka, mají svou kulturu, což je již samo o sobě příjemné zjištění. Důležitější je však něco jiného: historie lidské kultury je ještě starší, než se dříve předpokládalo. Bylo odhaleno čtyřicet modelů chování orangutanů, které jsou předávány prostřednictvím imitace a jsou přímým příznakem kultury. Kulturní chování tedy vzniklo již před čtrnácti milióny let, kdy se orangutani zformovali do samostatného druhu.

Charles Darwin se v evoluci vyznal a byl to on, kdo řekl: „*Opice, která se jednou opila brandy, se ho nikdy víc nedotkne a v tom je daleko moudřejší než většina lidí.*“ (...)

Jedním z příkladů kulturního chování orangutanů je využívání listů jako ubrousků a rukavic. Tito antropoidní primáti mají vypracovány nejen racionální modely, kdy s pomocí klacku shazují hmyz ze stromů, ale i takové, které jim slouží k zábavě. Vymysleli si například takový rituál, že když se ukládají ke spánku, tak z dlaní sfoukávají neviditelné předměty, a někteří z nich provozují i sport: klouzají se dolů po spadlých stromech a brzdi přitom tak, že se chytají okolních větví.

Podnětem k těmto výzkumům posloužila skutečnost, že někteří orangutani používají pracovní nástroje a jiní je do rukou neberou. „Ze začátku jsme byli v šoku, když jsme pochopili, co z našich údajů vyplývá“, řekl van Schaik. Tato práce byla pokračováním studia zárodků kultury u šimpanzů, která také trvala deset let a odhalila 39 paradigmat jejich kulturního chování. Ve výsledku je doba trvání kultury u primátů datována na 7 miliónů let.»

2. Psychologické základy samořízení společnosti

již nebude podřizovat instinktům. Proto mělo dítě ve věku iniciace dospělosti (13 – 15 let v různých kulturách) ve zkouškách zasvěcení prokázat, že se zformovalo v *člověka*, ve smyslu definovaném jeho rodnou kulturou. Ti, kteří takovými zkouškami neprošli, byli buď vyháněni, nebo byli považováni za děti nezávisle na biologickém věku jejich těl.

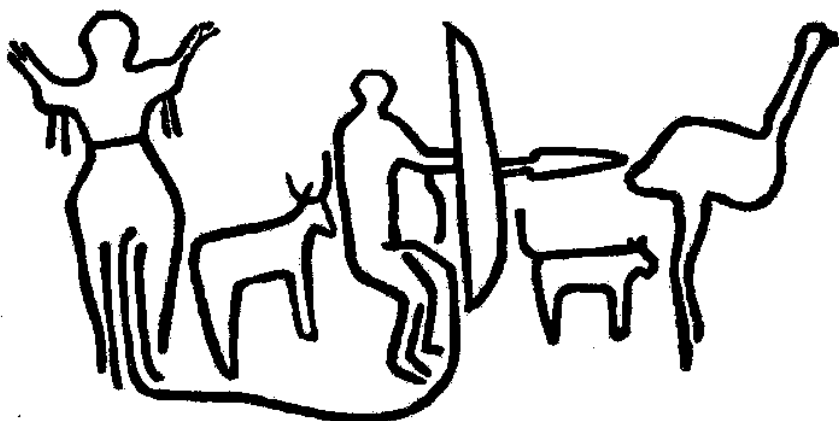
Jedním z problémů dnešní společnosti není to, že není definován pojem „člověk“, jehož dosažení by bylo v určitém předpubertálním věku nutné potvrdit nějakými kvalifikačními zkouškami, ale to, že nejsou definovány osobitosti, kterými když člověk disponuje, tak i bez zjevných příznaků psychické patologie (podle současných zdravotních standardů) stále zůstává lidským nedodělkem, který ustrnul ve svém vývoji nebo se od něj odchýlil do nějaké slepé uličky.

Právě díky paušální občanské rovnoprávnosti přiznávané všem jsou možné mnohé zločiny; a to včetně zneužívání pravomoci, z nichž nejrozšířenějších je šikana v ozbrojených silách krytá a někdy dokonce podporovaná důstojnickým sborem.

Navíc termín „sexbomba“ je v mnohých historických okolnostech nutné vnímat doslova jako zbraň hromadného ničení, jejíž ničivý účinek může přetrvávat stovky budoucích let (příkladem takové sexbomby je biblická Ester a Malka – matka knížete Vladimira, který pokřtil Rus).

Je to proto, že instinkty druhu Člověk „rozumný“ jsou nastaveny tak, aby byla zajištěna co nejvyšší rychlost růstu počtu obyvatelstva. Instinkty ženy jsou orientovány na péči o dítě v prvních měsících a letech jeho života a na boj o „lepší místo pod sluncem“, zatímco instinkty muže jsou orientovány na potlačování „zaječích“ programů chování („rodit děti, to není naše starost, zastrčit, vyndat a zmizet“) a na péči o ženy s dětmi. To staví muže – nositele zvířecího typu struktury psychiky – do psychologické závislosti na ženě⁹⁷ a může ho to přeměnit ve zbraň, jejímž prostřednictvím žena dosahuje „lepšího místa pod sluncem“ v konkurenčním boji s podobnými samicemi. V kultuře společnosti, kde zvířecí typ struktury psychiky početně převládá, se považuje za normální a zcela přípustné, když má všechno to životně-instinktivní svá prodloužení v kultuře a nabývá podoby různorodých kulturních slupek: jednou z nich je móda, a především ženská móda, vysoká móda (Haute couture); a také většina mužských vulgarismů (nadávek)⁹⁸.

V knize *Žena ve starověku* (Je. Vardiman, Moskva, Věda, 1990, str. 15, z něm. *Die Frau in der Antike*) byla publikována reprodukce skalní kresby s tématem společenského života v matriarchátu, která byla objevena v africké jeskyni na území současného Alžíru, viz obr. 4.

OBŘ. 4. NORMA ŽIVOTA? NEBO KARIKATURA NA „VAGINOKRACII“?

Muž je na lovu s kopím a štítem, zatímco jeho žena doma „zajišťuje týl“. Zdálo by se, že se každý věnuje svým povinnostem. Jenže dlouhý úd muže – jež je vlastnictvím dané ženy – směřuje tam, kam patří jako potápěčská hadice a přesněji jako kabel dálkového řízení robota, vede od ženy až k místu činnosti jejího muže.

V komentáři autora uvedené knihy je k tomuto obrázku napsáno:

⁹⁷ Behaviorální programy „zaječích“ typu „rodit děti, to není naše starost, zastrčit, vyndat a zmizet“ nemusí být při přechodu ke struktuře psychiky zombie nebo démon blokovány. V takovém případě psychologická závislost na nějaké konkrétní ženě mizí, ale emocionální závislost na četnosti a samotných pohlavních aktech může zůstat zachována, takže se stále jedná o faktor, který vytrhává nositele typu struktury psychiky zombie nebo démon z relativně nízkofrekvenčních procesů.

⁹⁸ Podrobněji o kulturních slupkách instinktů viz práce vnitřního prediktoru SSSR – Od člověkopodobnosti k lidskosti (v první redakci *Od matriarchátu k lidskosti...*“).

«Pozvednuté ruce ženy bychom nepochybně měli chápat jako rituální gesto: ženy očividně vykonávaly kouzelnické funkce; žena vyzývá vyšší síly, aby zajistily úspěšný lov.»

Je možné, že se starověký autor obrázku skutečně pokoušel vyjádřit tuto ideu – „ženu jako zprostředkovatelku spojení s vyššími silami.“ Ovšem není vyloučeno ani to, že se jednalo o karikaturu na „vaginokracii“⁹⁹, ve které „žena“ téměř vždy – v přímém styku i dálkově – řídí „muže“ jako svého biorobota; avšak ani ona sama nemusí být „vlastní paní“ a může být ovládána tím, co ovládá jejího „muže“.

V každém případě je umění jedním ze způsobů poznání a popisu Života. Umělec je schopen objektivně ukázat i to, co překračuje rámeček jeho vlastního chápání, a dokonce je v rozporu s jeho vlastním přesvědčením. Ideu matriarchátu a vaginokracie na základě toho, že ve společnosti převládá zvířecí typ struktury psychiky, ani nelze vyjádřit lépe, než to udělal lidmi zapomenutý autor této skalní kresby.

A nyní je nutné si to vztáhnout na roli „rodiny“ a „první lady“ v politickém životě současného světa tvářícího se, že prokazatelně žije v patriarchátu. Mnohé se stane nepokrytě zjevným, lehce vysvětlitelným a předvídatelným, jakmile je to porovnáno s různými typy struktury psychiky mužů zaujímajících státní a další funkce a jejich životních družek (milenek a zákonných žen) řídících své chlapy prostřednictvím domácího „politbyra“; nebo v jiné variantě – dospělých dětí, jež psychologicky ustrnuly v raném dětství, ovládají své *matky a dělají jim ze života peklo*; a také „maminčiných“ synáčků a dceřůšek, kteří sice vyrostli z batolecího věku, ale stále zůstávají dětmi a nechají se ovládat svými matkami, jež jim mění život v nikdy nekončící otroctví.

Je-li žena nositelkou zvířecí nebo démonické struktury psychiky, velmi si cení vztahů vybudovaných na tomto základě. Jestliže se od nich muž osvobodí, je to pro ni horší než nevěra s jinou ženou na stejném instinktivně-démonickém základu, je to pro ni životní tragédie, zhrouť se jí tím život – a tak to bude až do té doby, než se ona sama dokáže osvobodit z diktátu instinktů, kulturních automatismů, vlastního démonismu a posedlosti.

Pro dospělé, jsou-li jejich vztahy podmíněny instinkty a někdy skrytými kulturními slupkami, je přitažlivý sám proces kopulace, zatímco těhotenství, které může být jeho důsledkem, je jen jeho doprovodným efektem, jež může být hodnocen i jako „nežádoucí“. To proto se společnost s převládajícími nelidskými typy struktur psychiky tak stará o zavádění „bezpečného sexu“, při němž je možné kopulovat bez omezení a nebezpečí, včetně „nebezpečí“ otěhotnění, jež tak klesá prakticky na úroveň nežádoucích infekcí předávaných pohlavní cestou¹⁰⁰.

Při lidském typu struktury psychiky je jedinec emocionálně soběstačný nezávisle na svém pohlaví. Sex pro něj přestává být prostředkem emocionálního uvolnění a dobíjení, a každý pohlavní styk má za cíl početí Člověka – náměstka Boha na Zemi – stává se z něj tak svatý obřad, *jehož účelem je narození a výchova Člověka*, a proto se nemůže odehrávat za pochodu, v rytmu „bezpečného sexu“ omezeného jen velikostí „žízně“ po rozkoši, potenci partnera a mírou volného času.

Z toho plyne, že „odpočinek“ státních úředníků a podnikatelů od jejich náročné práce prostřednictvím *mimomanželského sexu* je očividným projevem jejich zvířecího nebo démonického typu struktury psychiky.

Skandál v USA se stážistkou Monikou Lewinskou¹⁰¹ a prezidentem Billem Clintonem předvedl, že v čele státnosti USA se v té době nacházel mluvící, civilizací vycvičený „opičák“. V průběhu oficiálního vyšetřování se hlavní pozornost americké veřejnosti upírala na to, zda Clinton lhal či nelhal pod přísahou, přestože v tomto případě by měl hlavní problém spočívat v tom, zda společnost přízná nositeli zvířecího nebo démonického typu struktury psychiky právo zaujímat nejvyšší státní funkci, nebo

⁹⁹ Od „vagina“ – pochva a „kratos“ (...kracie) – moc.

¹⁰⁰ Cynický název jednoho z filmů, který získal cenu na jednom z prestižních filmových festivalů na začátku 21. století, zněl: „Život jako smrtelná nemoc předávaná pohlavní cestou“.

¹⁰¹ Mladá pracovnice aparátu Bílého domu, která buď svedla prezidenta USA Billa Clintona nebo svedl on ji. Jejich vztah se stal předmětem společenské diskuse, byl propírán v médiích a řešil ho i soudní systém USA.

2. Psychologické základy samořízení společnosti

bude považovat zjištění této skutečnosti za dostatečný důvod, aby takový subjekt přišel o její důvěru a právo zaujímat vysoké státní funkce.

„Znepokojená veřejnost“ USA se však nezajímala o podstatu otázky spočívající v rozdílnosti typů *struktury psychiky*, před kterou byla takto Amerika postavena. Mnozí se dokonce domnívali, že přitahování pozornosti Ameriky ke Clintonovu sexuálnímu životu bylo politikařením poškozujícím politickou bezpečnost USA, neboť z jejich hlediska Clintonovy sexuální radovánky nemají žádný vliv na plnění povinností vyplývajících z jeho funkce. V důsledku tohoto přístupu, kdy neodhalili problém spočívající v typu struktury psychiky, se k tomu v USA budou muset znovu vrátit, možná v nějaké jiné podobě a přesvědčit se, že to není žádná prkotina nehodná pozornosti státních a veřejných orgánů.

To, že v Rusku byl tento problém odhalen a ve společnosti se k této otázce formuje určitý vztah, nám v porovnání s „vyspělým“ Západem poskytuje výhodu.

Společnost se skládá z jedinců s různými typy struktury psychiky. Mnozí z nich navíc kolísají mezi různými typy a přebývají střídavě v delších či kratších časových intervalech v různých náladách (strukturách psychiky); určitá část degraduje (i díky své závislosti na alkoholu, tabáku, narkotikách, pohlavní nezdrženlivosti a sexuálních zvrácenostech, což je také projevem struktury psychiky analogické zvířecímu typu jen s tím rozdílem, že místo závislosti na instinktech vzniká podřízenost narkotikům a zvrácenostem), a určitá část se nevratně vyvíjí směrem k lidskému typu struktury psychiky.

Ve společnosti jsou spolu tito lidé určitým způsobem v součinnosti, a produktem této součinnosti nejsou jen hmotné projevy. Mezi ty nehmotné patří kolektivní psychika, jež je produktem určitého souhrnu jedinců.

To, že existuje individuální vědomí a nevědomí (podvědomí), může pocítit každý a více méně tomu tedy lidé rozumí¹⁰². Složitější je to s vnímáním a uvědomováním si toho, že objektivně existuje kolektivní nevědomí, a ještě složitější je porozumět smyslu informací, jichž je nositelem, neboť každý člověk si ve své psychice nese velmi malý podíl kolektivního nevědomí a může si tedy uvědomovat jen jeho část.

Nicméně každá množina lidí (dav i celý národ) je nositelkou kolektivního nevědomí a je jím řízena; v podstatě si v sobě nese informační moduly s určitým smyslem, jejichž různé fragmenty jsou rozmístěny v hierarchicky organizované psychice (ve smyslu určitosti struktury psychiky v každém okamžiku posuzovaného časového intervalu) každého z té množiny různých lidí¹⁰³. Tyto moduly předurčují proces samořízení kolektivu, neboť lidem v množině je vlastní pospolitost, zaprvé na základě kultury a zadruhé na základě charakteristik biopolí, která vylučují. To znamená, že informační výměna tvoří podstatu procesů řízení a samořízení a ve společnosti má přinejmenším dvouúrovňový charakter: první probíhá na úrovni biopolí a druhá přes prostředky kultury (druhy umění, masové informační prostředky, věda a vzdělání).

Kolektivní nevědomí může být v této své podobě (jako objektivně informační proces) cílevědomě skenováno a analyzováno, neboť úryvky informačních modulů se tak či onak projeví v různorodé kulturní produkci: od novinářsky podřadné publicistiky až po fundamentální vědecké monografie srozumitelné jen samotným autorům a několika jejich kolegům. Jeden člověk nebo analytická skupina může systematicky skenovat (prohlížet) větší počet publikací a výroků různých lidí k různým otázkám a vybírat z nich na základě tematických klíčů fragmenty funkčně-ucelených informačních modulů z kolektivního nevědomí. Úplně stejně může být konání i nekonání jedinců a kolektivů v určitých okolnostech, nesouvisející s publikacemi jejich názorů tohoto druhu, vnímáno jako věty „jazyka života“, podle kterých může být odhalen smysl toho, čeho je nositelem jejich kolektivní nevědomí.

¹⁰² Mnozí kývnou na to, že existuje kolektivní vědomí – „společenské vědomí“ v obvyklé marxistické terminologii, kterým je možné rozumět celý souhrn informací ve společnosti vnímaný množstvím jejích členů. Jenže takový pojem ve své podstatě definuje „společenské vědomí“ jako fikci – jde o pojem definující objektivně neexistující jev.

¹⁰³ Přičemž určitý funkčně-ucelený informační modul nemusí být soustředěn v psychice jednoho člověka, může být rozložen svými jednotlivými fragmenty v psychice většího počtu lidí. V takovém případě je – jako informační celek – nedostupný uvědomělému vnímání ze strany jednotlivce. Setkají-li se však všichni jeho nositelé, vyčlení tyto jeho fragmenty ve své individuální psychice a vyjádří je na úrovni vědomí, zpřístupní se i jednotlivcům jeho vnímání jako celku.

Poté, co je provedena analýza obsahu kolektivního nevědomí (jeho stavu a tendencí v něm přítomných), může na něj začít být vyvíjeno působení v *subjektivně* zvoleném směru k dosažení jeho proměny za účelem dosahování určitých cílů tím, že jsou do něj vpraveny informace objektivně odpovídající zaprvé cílům a zadruhé *objektivnímu* (*ne subjektivně zjištěnému*) informačně-algoritmickému stavu společnosti. Takové působení může být prováděno navzdory dlouhodobým životním zájmům většiny; navzdory tomu, jak většina chápe a vyjadřuje své životní zájmy; ale udělat je to možné jen v případě, že lidé neumí, a *především si nepřejí* ochránit své kolektivní chování před svým vlastním kolektivním nevědomím a před agresivním působením na něj jakýchkoliv cizích sil.

A státnost je jedním z atributů současné společnosti, představuje faktor systematického působení na kolektivní nevědomí, přičemž v mnohém je jeho produktem z dob minulých.

Kolektivní nevědomí je svého druhu informačním dominem už jen v důsledku objektivity informací ve Všemohánu. Každá myšlenka má většinou svůj začátek i konec (jako dominová kostka). Předcházet¹⁰⁴ jí může jiná myšlenka, na kterou ta první objektivně naváže; ale může se najít i myšlenka navazující na tu první. Přičemž každá z těchto myšlenek může náležet různým lidem. A existuje určitý „informační magnetismus“, jehož povahu v této práci rozebírat nebudeme, který způsobuje, stejně jako ve hře domino, že se v informačním dominu kolektivního nevědomí vyskytují možné a nemožné shody návaznosti začátků a konců myšlenek. Rozdíl je jen v tom, že možné shody „návaznosti dalšího modulu na konec výchozího informačního modulu“ nejsou v informačním dominu jednoznačné. Navíc je tato nejednoznačnost navazování kostek informačního domina vyvolána i tím, že se na tomto spletnosti myšlenek a jejich útržků podílí současně větší počet lidí, takže jedni svými myšlenkami vytěšňují myšlenky jiných. Takže na rozdíl od stolního domina, kde zcela jasně daná skupina hráčů splétá jen jeden informační řetězec, v kolektivním nevědomí se současně splétá celá množina informačních složenin¹⁰⁵ jak z ukončených myšlenek, tak i z jejich útržků produkovaných různými lidmi jak na úrovni biopolní pospolitosti (uvědomělého i neuvědomělého charakteru), tak i na úrovni kulturních prostředků.

Některé informační složeniny se mohou napojit svým koncem na svůj začátek. Ilustrací toho je všem známá říkanka: „*Pes jitrničku sežral docela maličkou, spatřil ho při tom kuchař, klepl ho paličkou. Plakali všichni psově, kopali jemu hrob, na desce mramorové stál nápis z těchto slov: Pes jitrničku sežral docela maličkou...*“ a tak dále. Je-li takto poskládaný kruh nedobré informační složeniny kolektivního nevědomí stabilní, může fungovat v režimu nekonečných kruhů pekla.

Každý kruh informační složeniny může být udržován relativně málopočetnou podmnožinou lidí a procesy, které v něm probíhají, nemusí být schopné přitáhnout ostatní většinu, jestliže nemá otevřené vstupy umožňující napojení na cizí myšlenky a výstupy, na které by se mohly napojit cizí začátky myšlenek i cizí ukončení. Nebo tam otevřené vstupy-výstupy i být mohou, ale v informačním prostředí společnosti chybí potřebné propojovací informační moduly (informační mosty mezi daným informačním kruhem-řetězcem a dalšími hierarchickými vzájemně vloženými informačními kruhy), které by mohly spojit otevřené vstupy-výstupy se všemi dalšími informačními složeninami kolektivního nevědomí.

Právě z tohoto důvodu demokratické přeměny v Rusku zašly na úbytě: kruh demokratizátorů byl příliš úzký; byli strašně vzdáleni zemědělcům, dělníkům a dalším pracujícím, kteří s nimi měli málo co společného; a tak se demokratizátoři dusili ve vlastní šňávě, a struktura psychiky, jež jim byla vlastní, se projevovala v promyšlených bitvách i nesmyslných šarvátkách mezi nimi...

Může se však také stát, že nějaká informační složenina, opět podporovaná celkem nepočetnou podmnožinou lidí, bude obsahovat dostatek vlastních ukončení otevřených pro připojení cizích začátků a návazných pokračování cizích ukončených myšlenek i jejich útržků (analogem toho jsou ve stolním dominu kostky dublety /se stejným počtem teček na obou stranách/, které se vkládají do řetězce kostek příčně). Taková informační složenina na sebe může navázat každodenní činnost téměř celé společnosti. A směřování společenského rozvoje, které je vlastní takovému druhu složeniny informačních modulů v kolektivním nevědomí, tak určí další život společnosti. Mimo tento proces zůsta-

¹⁰⁴ Což znamená, že je také možné ji tam úmyslně vsunout.

¹⁰⁵ V tomto kontextu přesně daný termín poukazuje na to, že na rozdíl od řetězce dominových kostek, je informační složenině objektivně vlastní směr jejího čtení, tj. reprodukce informací v jednání lidí.

2. Psychologické základy samořízení společnosti

nou stát snad jen ti, kteří pro sebe udržují vlastní kruhové informační okovy, do kterých neexistují otevřené vstupy a ze kterých nejsou otevřené výstupy pro ukončení a navázání začátků myšlenek zbylé většiny členů společnosti.

Může se stát, že v nějaké informační složenině je mezera a chybí tam jen jedna dobrá myšlenka (slovo), aby se proměnila v dobro přinášející program samořízení společenského rozvoje na základě kolektivního nevědomí.

Může se ale také stát to, že jeden neopatrný útržek myšlenky postačí, aby v kolektivním nevědomí zaplnil mezeru v nějaké informační složenině, čímž spustí nějaký program společenského samořízení, který je schopen zničit plody mnohých tisíciletí rozvoje kultury.

A proto, se zřetelem na informační domino kolektivního nevědomí, na jeho řídicí vliv na průběh událostí, musí být člověk opatrný dokonce i v útržcích myšlenek *ve spánku*, nemluvě o myšlenkových monologích vedených se svým „Já“ nebo v hlasitém projevu na veřejnosti ve společnosti přátel nebo dokonce v hromadných sdělovacích prostředcích.

Podíváme-li se na podstatu věci, je duchovní kultura společnosti kulturou formování informačních složenin v kolektivním nevědomí. Jaká je duchovní kultura, takový je i život společnosti. Z tohoto pohledu vypovídá současný stav Ruska i jeho dějiny z posledních několika století o nadvládě krajně zvrácené a špinavé duchovní kultury v každodenním životě, což je důsledkem nadvlády nelidských typů struktury psychiky. To mimochodem platí i pro ostatní modifikace davo-„elitářské“ kultury v blízkém i vzdáleném zahraničí, přestože ta problematika je tam jiná. Kdo nesouhlasí s tímto tvrzením o reálné¹⁰⁶ duchovnosti Ruska, ať vyvrátí slova apoštola Pavla: *«Prorok přece ovládá svůj prorocký dar. Bůh není Bohem zmatku, nýbrž Bohem pokoje. Jako ve všech obcích Božího lidu.» (První list Korintským 14:32-33)*

Reálný stav státu nepopírá, že si pod nánosem špíny a zvráceností uchovává vysoké mravní ideály a zrnka pravověrné duchovnosti, vypovídá však o nevázanosti, bezstarostnosti a neodpovědnosti k těmto vysokým ideálům mají-li být uplatněny v životě.

Kolektivní nevědomí je hierarchicky organizované: od rodiny a pracovního kolektivu až k národům a lidstvu jako celku. Tato hierarchická organizovanost má své místo v systému souhrnných vzájemných vložení, které v každém okamžiku mění svou strukturu a hierarchii. Podobá se to matřjošce, rozdíl je ale v tom, že otevřete-li tu nejmenší „matřjošku“ v kolektivním nevědomí, můžete v ní nalézt kteroukoliv z větších „matřjošek“ i se všemi ostatními, neboť člověk je část Všemohoucí odražející v sobě veškerou Objektivní realitu v její plnosti a ucelenosti, jen s různou mírou podrobností těch či oněch fragmentů, což potom určuje svébytnost vnímání a chápání světa i vnitřního světa každého jedince.

Všechny typy struktury psychiky přítomné ve společnosti se podílejí na formování kolektivního nevědomí dané společnosti, takže mají svůj vliv na její samořízení na základě jejího kolektivního nevědomí. **Ovšem každý z typů struktury psychiky vstupující do kolektivního nevědomí společnosti, do něj vnáší jen tu osobitost, jaká je mu vlastní, oddělující v kolektivním nevědomí každý typ struktury psychiky od fragmentů kolektivního nevědomí formovaných jinými typy struktur psychiky.** S ohledem na to, že všichni jedinci náleží k jednomu a tomu samému biologickému druhu Člověk rozumný, existují v kolektivním nevědomí skládajícím se z osobitých fragmentů udržovaných nositeli každého typu struktury psychiky *společné oblasti* (informační masívy typu „common“, přes které se předávají informace mezi samostatně fungujícími programy a podprogramy díky tomu, že tyto společné oblasti jsou přítomny v několika běžících programech, přirovnáme-li to k programování

---

¹⁰⁶ Reálně se ve stádu pavíánů hierarchie jejich „osobností“ buduje na základě toho, kdo může komu beztrestně ukázat svůj pohlavní úd. Proto je také běžná ruská nadávka: „Já ti ho...“; „Ty uvidíš leda tak...“; „Já vám ho všem...“ – to je to stádně-opičí ve společnosti těch, komu bylo Shora dáno stát se lidmi – náměstky Božími na Zemi. Opicím nebylo dáno stát se lidmi na rozdíl od Rusů, kteří by se tedy neměli snižovat na jejich úroveň.

Ti, kteří by se v souvislosti s tímto tvrzením chtěli pocvičit v rasismu vůči Rusům, by měli výlučně za účelem své osvěty vědět, že podle informací z Koránu byla určitá část židů Bohem za odpadlictví od Jeho Jediného Zákona proměněna v opice.

počítačových systémů). Úplně stejně existují informační masívy typu „common“ řadící lidstvo do biosféry Země.

Lidstvo jako celek, každý národ, ta či ona sociální skupina mají ve svém kolektivním nevědomí velké objemy těch nejrůznorodějších informací. Proto, abychom se v tom neutopili, bylo nutné omezit se při probírání tohoto tématu jen na některé z jeho aspektů. V této práci se budeme věnovat jen vzájemnému vztahu frekvenčních charakteristik procesů v kolektivním nevědomí podmíněných každým typem struktury psychiky, což určuje celkový charakter samořízení společnosti i jejích skupin na základě projevů kolektivního nevědomí. Vede to k rozdělení chování nositelů každého z typů struktury psychiky podmíněného frekvenčními rozsahy a odděluje je to v druzích jejich činnosti, které jsou nebo nejsou dostupné každému z nich.

3. Přirozený pořádek vládnutí

Dále budou samozřejmě následovat banality, které však je nutné uvidět a porozumět jim nejen abstraktně, ale i v jejich projevech v procesu společensko-historického rozvoje lidstva a jeho národních a mnohonárodních společností. Ale dříve, než k tomu přejdeme, tak trochu odbočíme do oblasti definování termínů a pojmů.

* * *

Připomeneme, že frekvence, to je jedna děleno délkou časové periody kmitání nebo plnou délkou neperiodického procesu, který je považován za kmitavý proces obsahující v sobě pouze plný cyklus jednoho jediného kmitu:

$$f = 1/T; \text{ rozměrovost frekvence} = [f] = 1/[\text{jednotka času}].$$

Navíc ve vztahu k procesům předávání, přijímání a zpracování informací mohou slovu „frekvence“ odpovídat explicitně i implicitně přívlastky „nosná“ a „taktovací“. Rozdíl mezi nimi je následující: nosná frekvence – to je frekvence nosoucí kódové skupiny impulzů signálu (kmitů) a taktovací frekvence, to je frekvence, přes kterou se provádí vzorkování různorodých kódových skupin z posloupnosti kmitů nosné frekvence. Jinými slovy, taktovací frekvence při vysílání informací na nosné frekvenci řídí formu signálu a při přijímání na nosné frekvenci řídí čtení informací ze signálu.

Naladění televize na nějaký kanál televizního vysílání znamená naladění na nosnou frekvenci, frekvenci nosoucí signál. Ale k tomu, aby se na obrazovce vše správně zobrazovalo, musí být v televizním přijímači navíc správně zadány ještě dvě taktovací frekvence: řádková a snímková frekvence. Tyto dvě frekvence jsou při vysílání v nějakém určitém systému (PAL, SEKAM a tak podobně) zpravidla pro všechny nosné frekvence neměnné.

Snímková frekvence je frekvence obnovování obrazu, kterým je každý ze snímků. Ve většině případů je standardní filmová frekvence 24 snímků za vteřinu. Jinými slovy, v jedné vteřině televizní signál obsahuje veškeré informace potřebné pro zobrazení 24 po sobě jdoucích snímků.

Ale každý televizní snímek se také skládá z posloupnosti „řádků“ – proužků obrazu, které jsou na obrazovce rozmístěny těsně jeden nad druhým tak, že se z nich poskládá ucelený obraz. Obvykle se jedná o 625 řádků na snímek. To znamená, že frekvence řádků je $1/((625 \times 24)$ vteřin).

Jestliže se snímková frekvence (taktovací frekvence) v televizním přijímači liší od snímkové frekvence vysílače přenášejícího televizní signál, tak se samy snímky na televizní obrazovce řadí sice správně, ale „jedou“ nahoru nebo dolů v závislosti na tom, zda zaostává přijímač za snímkovou frekvencí vysílaného televizního signálu nebo je při obnově snímků v předstihu. Jestliže se v televizním přijímači liší řádková frekvence (taktovací frekvence) od řádkové frekvence vysílaného signálu, není možné zobrazit ani jeden snímek, neboť dochází k nesprávnému vzorkování informací ze signálu, které je potřebné pro zobrazení každého řádku, z jejichž souhrnu se skládá obraz.

Na starých televizích byly speciální knoflíky pro regulaci „snímkové“ i „řádkové“ frekvence. Moderní televize provádí vyladění svých frekvenčních parametrů podle signálu televizního vysílání automaticky, což ovšem vede k tomu, že dnešní televizní divák o kódování obrazu nic vědět nemusí.

Chcete-li zvýšit kvalitu obrazu, možná budete muset umístit signály v relativně vyšších frekvenčních rozmezích, než bylo to výchozí. Zachováte tak neměnnou hodnotu snímkové frekvence – 24 snímků za vteřinu, ale kvalitu obrazu zvýšíte díky zvýšení počtu řádků ve snímku, což vás povede k nutnosti zvýšení řádkové frekvence; a díky navýšení objemu informací charakterizujících každý řádek (počet teček podél řádku, počet kontrastních stupňů od bílé do černé, počet barevných odstínů a tak dále)¹⁰⁷. To může vyžadovat přenesení signálu do vyššího frekvenčního rozmezí nosných frek-

---

¹⁰⁷ Možnost porovnat vysoce kvalitní obraz zachycující větší počet detailů s méně kvalitním vám umožňuje i dnešní televizní vysílání. Když dělají rozhovor s někým z tajných služeb nebo s lidmi, kteří si přejí zachovat své inkognito, bývá obraz obličeje ve studiu při zpracování videozáznamu přeměněn v soubor barevných čtverečků: fakticky ten fragment snímku zachycující obličej zůstává stejný jako při standardním televizním vysílání jen má menší počet řádků ve snímku a menší počet teček podél řádku.

vencí, neboť ve stávajícím frekvenčním rozmezí nedokážete rozmístit v časovém intervalu 1 vteřina/(625x24) takový počet kódových skupin, jaký je potřebný pro správné zobrazení řádku kvalitnějšího obrazu¹⁰⁸.

Koncepce sociální bezpečnosti ve svém zpracování pod názvem Mrtvá voda obsahuje následující tvrzení:

«Jev rezonance a samobuzeného kmitání umožňuje připodobnit zkoumané možné stavy struktur Všehomíru ke dvojkovému systému kódování informací známému z technických aplikací, který využívá párové stavy odpovídající 1 a 0 (1 – rezonance nebo samobuzené kmity, 0 – jejich absence).

Proto je informační kapacita každého vysokofrekvenčního rozsahu v porovnání s nízkofrekvenčním ve stejném časovém intervalu vyšší. Takže nachází-li se pozorovatel ve vysokofrekvenčním rozsahu, může sejmout všechny informace z nízkofrekvenčního; ale naopak to nejde, protože nízkofrekvenční pozorovatel nemůže ve svém rozsahu prozkoumat všechny kódové skupiny, které proběhly ve vysokofrekvenčním rozsahu ve stejném časovém intervalu. Musel by ve svém nízkofrekvenčním rozmezí umístit všechny kódové skupiny vysokofrekvenčního rozsahu, a na to by potřeboval daleko více času, než je doba jejich průchodu vysokofrekvenčním rozsahem.

Neviditelným jemnohmotným světům, o kterých odpradáva vypráví náboženství, v našem chápání odpovídají vyšší vysokofrekvenční rozsahy kmitání hmoty ve Všehomíru. V informační výměně také hraje roli polarizace (směřování) kmitů nesoucích informace. Svět z hlediska polarizace pravoúhlý, který je pravoúhlý k tomu našemu, je pro nás neviditelný s výjimkou oblasti, která se s tou naší protíná; paralelní svět je viditelný a může být součástí našeho světa.»

Vše, co bylo řečeno v tomto úryvku z Mrtvé vody, se týká nosných frekvencí. Nosné frekvence náležejí ve vztahu k taktovacím frekvencím k vyšším vysokofrekvenčním rozsahům. **V této práci bude dále řeč o nízkofrekvenčních (dlouhotrvajících) procesech i o těch, co jsou více vysokofrekvenční, ovšem na mysli budeme mít jejich porovnání z hlediska taktovacích frekvencí, které řídí informační toky nesené nosnými frekvencemi.** Každý takt (délka periody kmitání odpovídající taktovací frekvenci) v sobě obsahuje množství period kmitání odpovídajících nosným frekvencím.

* * *

Takže podle definice frekvence v podobě $f=1/T$, kde T je doba trvání časového intervalu charakterizujícího proces, náleží rychle probíhající neperiodické procesy do více vysokofrekvenčních rozsahů v porovnání s dlouhotrvajícími neperiodickými procesy, přičemž nejdéle trvající procesy jsou těmi nejvíce nízkofrekvenčními.

Podíváme-li se na příklady ze života, tak zjistíme, že vysokofrekvenční procesy jsou vloženy do těch nízkofrekvenčních (například roční vegetační cyklus je vložen do procesu života víceleté rostliny, který je vzhledem k němu nízkofrekvenční) nebo probíhají na jejich pozadí s tím, že na ně mají více či méně rozvinuté vazby. S ohledem na tuto výhradu můžeme tedy na základě této definice frekvence v některých případech přiřadit déle trvající vysokofrekvenční proces k relativně nízkofrekvenčnímu rozsahu podle jeho celkové doby trvání, která zahrnuje více než jednu periodu (cyklus) jiného (více) vysokofrekvenčního procesu. Proto dále musíme jako (relativně) nízkofrekvenční proces chápat buď proces s nízkou frekvencí, určenou podle periody jeho cyklu, nebo déle trvající proces zahrnující více než jeden cyklus jiného procesu, který je vzhledem k němu (relativně) vysokofrekvenční.

Předpokládejme, že určitý jedinec podporuje svou činností nějaký proces a zároveň je nositelem informací, které jsou vlastní nějakému více vysokofrekvenčnímu procesu a pod vlivem kolektivního nevědomí se za určitých okolností tyto informace aktivují. Získá-li v jeho psychice tento více vysokofrekvenční proces vyšší prioritu než nízkofrekvenční (respektive méně vysokofrekvenční), vstoupí jedinec do něj a přestane podporovat ten relativně nízkofrekvenční.

To potom může mít v závislosti na parametrech nízkofrekvenčního procesu různé důsledky:

Při zvýšení kvality obrazu by každý řádek takového obrazu byl zastoupen několika řádky a podél každého takového řádku by byl vyšší počet bodů lišících se svou barvou a kontrastem.

¹⁰⁸ Právě v důsledku nedostatečné informační kapacity vlnových pásem rádiového vysílání na dlouhých (kilometrové), středních (hektometrové) a krátkých (dekametrové) vlnách probíhá televizní vysílání v rozmezí metrových a decimetrových vln. Ovšem vzhledem k tomu, že rádiové vlny se v těchto frekvenčních pásmech šíří přímočaře, neodrážejí se podle zemského povrchu a neodrážejí se od ionosféry, vyžaduje zřízení takového televizního vysílání síť retranslátorů včetně těch družicových.

3. Přirozený řád vládnutí

- relativně nízkofrekvenční proces se může zhroutit, jestliže je činnost daného jedince pro něj kritická a podmiňuje jej;
- proces může běžet dál a jedinec se po určité době dokáže vrátit k jeho podpoře svou činností;
- proces může běžet dál a jedinec za ním zaostane v čase, takže se k němu už za žádných okolností vrátit nedokáže;
- proces může změnit svůj průběh v důsledku pokřivení jeho předchozího průběhu od okamžiku, kdy jedinec upřednostnil (uvědoměle nebo neuvědoměle s ohledem na následky) svou podporou více vysokofrekvenční proces. Tato změna může být v závislosti na charakteru procesu jak vratná, tak i nevratná.

Logika upřednostňování relativně více vysokofrekvenčních procesů může mít bezpodmínečný charakter. Tento případ přímo souvisí s možností nositelů každého z typů struktur psychiky ovlivňovat řízení záležitostí společnosti, tj. působit na politiku státu, antistátu (světového zákulisí a dalších mafiánských mezinárodních sil) a každé společenské (tj. kolektivní) iniciativy.

- Instinktivní a nepodmíněně-reflexní programy chování, a také určitá část podmíněně-reflexních programů chování, tvoří *v životě společnosti jako celku* skupinu nejvíce vysokofrekvenčních informačních modulů, jež zajišťují chování jedince ve všem společném světě. Většina z těchto programů se bezprostředně jiných jedinců nedotýká. A v případě absolutní většiny z nich, jestliže se bezprostředně dotýkají ještě někoho (jako například programy pohlavního chování), jedná se o jedince, ne o množiny lidí: nejsou to sociální skupiny, národní společnosti ani lidstvo jako celek, přestože nepřímo se to může dotknout mnohých.
- Ty programy chování, které nejsou instinktivní a reflexní, jež jsou tradičními normami kultury společnosti jako celku nebo jejích podskupin, se v porovnání s programy chování první kategorie nachází v rozmezí relativně nižších frekvencí a ve svých projevech v chování mnohé z nich už nepůsobí jen na jednotlivce, ale na množiny jedinců.
- Vlastní myšlení, to je proces, který – v závislosti na zájmech jedince – může zasahovat do ještě více nízkofrekvenčního rozsahu, přičemž doba trvání procesů je omezena dobou života jedince. Adresátem procesů vyvolaných vlastním myšlením mohou být libovolně početné množiny objektů a subjektů, a to jak v přítomnosti, tak i v budoucnosti (může jít o budoucnost, jak si ji subjekt představuje, která se za určitých podmínek může stát realitou).
- A proto existují i procesy, jejichž doba trvání zahrnuje životy mnohých pokolení, což znamená, že jejich účelový průběh musí být tak či onak podporován v návaznosti pokolení více či méně širokými vrstvami společnosti, a to jak vědomě, tak i neuvědoměle.

Ovšem řízení průběhu procesů předpokládá uvědoměle-účelový vztah jejich podpory svou činností, přestože účast v nich může být i neuvědomělá díky automatismům chování a *vlastnímu nedostatečnému chápání těchto procesů*, v tomto případě se však nejedná o řídicí činnost.

Logika bezpodmínečného upřednostňování více vysokofrekvenčních procesů před těmi relativně nízkofrekvenčními (respektive méně vysokofrekvenčními) se statisticky liší podle typu struktury psychiky, projevuje se to i na rozdělení a hierarchickém uspořádání fragmentů kolektivního nevědomí, jež ve společnosti formují nositelé každého z typů struktury psychiky.

Každý instinktivní impulz vytrhuje nositele zvířecího typu struktury psychiky z relativně nízkofrekvenčního procesu. Jestliže daný proces vyžaduje nepřetržitou podporu, vede to potom k tomu, že buď jedinec z tohoto procesu vypadne, nebo, je-li proces podmíněn výslovně jeho činností (jako kdysi činnost knížete Svjatoslava ovlivněného Malkou kardinálně změnila směřování rozvoje regionální civilizace budoucího Ruska více než na 1000 let), tak se proces zhroutí nebo změní svůj charakter.

Podíváme-li se na vliv alkoholu, tabáku a narkotik na psychickou činnost jedince s ohledem na typy struktur psychiky, tj. podle motivace toho, co jedinec upřednostňuje a podle příslušných frekvenčních charakteristik jeho chování ve vztahu k nízkofrekvenčním procesům, tak zjistíme, že na-

rušují všechny vyšší typy struktur psychiky a uměle degradují psychiku jedince na tu zvířecí; v případě vzniku závislosti na alkoholu, tabáku a narkotika se to vše ještě více zvyrazní.

Příčemž v daném případě se aktivní podporou procesu rozumí nejen viditelná fyzická činnost jedince (například kopání příkopu), ale i rozumová a jiná duchovní činnost, ve které musí být určité naladění a soustředění jedince na určité problémy, úkoly (nebo distancování se od nich) udržováno nepřetržitě (nebo v přirozené biometrické *cykličnosti spánku / bdění*, měsíčních a ročních biorytmů) po dlouhou dobu: dnů, týdnů, měsíců, let, desetiletí či celého uvědomělého období života. Dobu trvání potřebné nepřetržité podpory procesu určuje jeho charakter.

Jestliže proces náleží do kategorie těch, co vyžadují dlouhodobé sebeovládání nenarušované umělými vzruchy a deformací parametrů naladění fyziologie těla i ducha (biopolí), jaké je přirozené pro biologický druh Člověk rozumný, nebude ani jeden kuřák nebo i člověk, který zřídka kdy při oslavách vypije skleničku tvrdého nebo šampaňského, a tím spíše milovník piva (do you beer every day)¹⁰⁹, v důsledku narušení parametrů své fyziologie a ducha-biopolí (především v důsledku vysokofrekvenčního kmitání¹¹⁰ jeho parametrů ve vztahu k době trvání procesu, který by chtěl řídit) schopen vstoupit do řízení tohoto druhu procesů. Navíc všechna narkotika narušují ty struktury mozku, ve kterých probíhají procesy zpracovávání informací.

To znamená, že ti, kteří kouří, třeba i jen příležitostně pijí tvrdý alkohol¹¹¹, či se místo vodou denně či týdně nalévají pivem nebo jinými nízkoalkoholickými nápoji a pracují ve státní sféře či ve vedení soukromých podniků jakékoliv velikosti, nejsou objektivně schopni plnohodnotného řízení, a to tím více, čím dlouhodobější procesy se pokoušejí řídit. Příčemž v každém odvětví lidské činnosti existuje kritická doba trvání procesu, po jejímž překročení se tito lidé stávají rukojmími okolností, které nejsou pod jejich kontrolou. Jenže na jejich řízení, na výsledcích odvíjejících se od jejich řízení závisí životní okolnosti a životy mnohých dalších lidí ve společnosti, a tak se všichni tito „jiní“ lidé společně s nimi stávají rukojmími okolností, které oni při řízení buď nezvládli, nebo je dokonce sami vyvolali, a to jen kvůli tomu, že kouří, milují pivo či se při různých oslavách rádi napijí, což natolik degradovalo fyziologii jejich těl a biopolí, že to vedlo ke zkrslení nebo zpretrhání nějakých procesů zpracovávání informací v jejich psychice, které byly pro jejich řízení důležité.

Pohlavní styky lidí zabývajících se řízením s těmi, kteří s nimi v profesních záležitostech nesmýšlejí stejně, má na průběh jimi řízených dlouhotrvajících procesů stejné vysokofrekvenční rušivé účinky jako kouření či pravidelné pijatyky. Dochází k tomu v důsledku toho, že se informace vlastní těmto procesům v průběhu vzájemného propojování biopolí sexuálních partnerů při pohlavním styku přelévají do jiných fragmentů kolektivního nevědomí, které v řídicí oblasti podporují odlišně smýšlející lidi, neutrálové (ve smyslu je dobré zavděčit se našim i vašim) a protivníci. Příčemž přelévání informací do cizích nebo vůči řízenému procesu nepřátelských fragmentů kolektivního nevědomí vnímají tyto fragmenty jako vstupní tok informací, na který když reagují, mohou iniciovat nebo podporovat proces potlačování nebo narušování daného řízeného procesu.

Když prostitutka poslouží v určitých kruzích kde komu, je schopná přeposílat přes svá biopole informace vlastní procesu, kdo ví kam a v absolutní většině případů to nebude k dobru věci. Navíc sexuální partner předává řídicímu subjektu přes biopole informace, jež jsou cizí nebo nepřátelské řízenému procesu, což také může zkrslit zpracování informací v jeho psychice a narušit průběh jím řízeného procesu, a to v krajním případě až k jeho úplnému krachu. Když potom političtí protivníci nebo konkurenti v podnikání spí se stejným sexuálním partnerem, tak podíváme-li se na jejich vzájemný boj na úrovni kolektivního nevědomí, „hrají“ proti sobě s více či méně „odkrytými kartami“ (přestože o tom nevědí), a v podstatě dochází v jejich činnosti ke zkratu. Škoda, kterou tento zkrat způsobí, závisí na stupni narušení jejich vzájemné informačně-algoritmické izolace, ke které došlo v důsledku sexu se stejným sexuálním partnerem.

¹⁰⁹ Dej si pivko každý den.

¹¹⁰ Reklama v televizi přímo pobízí lidi, aby posunuli svou strukturu psychiky do více vysokofrekvenčního rozsahu: „Pivo Zlatý soudek přímo vybízí k častějšímu posezení!“

¹¹¹ Každá novoroční sklenička šampaňského vyžaduje 2,5 – 3 roky na vystřízlivění, aby mohl jedinec vést duchovní činnost na hranici svých osobních možností, bereme-li jako kritérium nápravu škod při procesech zpracovávání informací v jeho psychice.

3. Přirozený řád vládnutí

Kolektivní pijatyka se stejně jako kolektivní kouření málo čím liší od toho, zda člověk pije či kouří individuálně, neboť i tímto způsobem formuje kolektivní nevědomí na základě stejného zkreslování jinak geneticky normálního naladění fyziologie těla a biopolí všech, kteří to také dělají. Rozdíl mezi kolektivním a individuálním pitím a kouřením spočívá jen v tom, že při kolektivním jednání tohoto druhu se na sebe vzájemně navazují složky biopolí „blízkého dosahu“ a při individuálním jednání pouze složky biopolí „dálkového dosahu“. Jestliže jsou v partě (kolektivu) přítomni lidé nestejněho smýšlení, přelévají se informace přes biopole, kdo ví kam, stejně jako při sexuálních radovánkách *s partnery nestejněho smýšlení*. To znamená, že je kolektivní pijatyka, stejně jako kolektivní kouření, schopná jen dále prohlubovat škody, které do oblasti řízení vnáší individuální pití a kouření.

Ale v reálu je to všechno ještě daleko horší: **Nositelé zvířecího typu struktury psychiky**, v jejichž psychice mají instinktivní impulzy při vypracovávání linie jejich chování nejvyšší důležitost, *a také ti, kteří byli kulturou uměle degradováni na zvířecí strukturu psychiky kouřením, pitím vysoce alkoholických i nízkoalkoholických nápojů či užíváním narkotik*, nejen **vypadnou z oblasti řízení relativně nízkofrekvenčních procesů tokem životních okolností**, ale navíc ani nemají šanci přiblížit se k řízení některých procesů.

Toto poslední tvrzení je platné pro každý typ struktury psychiky, kterému je vlastní logika bezpodmínečného upřednostňování více vysokofrekvenčních procesů. Rozdíl mezi typy struktury psychiky s ohledem na tento parametr spočívá jen ve frekvenčních rozmezích, ve kterých se jejich nositelé nemohou ani přiblížit k procesům v nich probíhajících, natož se chopit jejich řízení.

Při takovém náhledu na tyto věci, *který není možné vyvrátit, aniž by zároveň došlo k popření obecně platných fyzikálních zákonů zachování a přeměny matérie, energie a informací*, téměř celý řídicí sbor (s velmi vzácnými výjimkami) v oblasti státnosti a soukromého podnikání v Rusku i na Západě fakticky zneužívá svého služebního i jiného vysokého postavení, když kouří, popíjí či se věnuje sexuálním radovánkám s kde kým.

Následky z toho vyplývající musí potom tak či onak většinou řešit ti, jejichž životní okolnosti a někdy i sám život závisí na kvalitě řízení těchto manažerů. Proto také většina lidí při hodnocení řízení profesionálů v oblasti státního řízení i soukromého podnikání, tak nevybíravě nadává a tvrdě se vyjadřuje o tom, co by je mělo potkat do budoucna.

Nadávky a tvrdá přání do budoucna jsou také objektivními informacemi, které jsou přenášeny do kolektivního nevědomí, a potom přes materiální nosiče informací vlastní lidstvu (biopole, hmotné nosiče) díky *své adresnosti* dostihují ty, komu byly určeny a objektivně na ně působí v souladu se svým smyslem, což se projevuje ve statistice.

Jestliže tedy někdo začne něco řídit a najednou zjistí, že on sám nebo jeho blízcí mají zdravotní problémy nebo nějaké jiné nepříjemnosti, ať se zamyslí: kam a jak „řídí“, jaké procesy podporuje svou činností a jaké potlačuje a připomene si své dětství:

„**Drobek syn**
se zamyslel,
bradu o pěst opřel:
- Táto, copak je to
z l e
a co je to
d o b ř e ?
(To, co táta
poví mu,
ať i děti vědí.
Dal jsem proto
do rýmů
jeho
odpovědi... “

Vladimir Vladimirovič Majakovskij) – Právě pokládáním si takových otázek člověk začíná vstupovat do řízení.

Dokud neodhalí objektivně pravdivé odpovědi na tyto otázky spojené s konkrétními okolnostmi života společnosti (*ne s jeho osobním životem*), bude se situace okolo něj i jeho blízkých zhoršovat, což může v krajním případě skončit až jejich úplným vykořeněním z bytí¹¹². To vše nabyde ještě daleko silnějších projevů, jestliže se v kultuře již projevila alternativní koncepce společenského řízení, která pravdivěji odpovídá na otázky: „Copak je to zle a co je to dobře?“ v porovnání s tou, kterou svým řízením (a tím spíše neuvědoměle-automaticky v souladu s tradicí) podporují lidé, kterým se kvůli tomu nedaří.

V pořadí dalším, *více nízkofrekvenčním typem struktury psychiky v porovnání se zvířecím*, z hlediska frekvenčních parametrů rušivého působení, kterým není schopen čelit, je biorobot-zombie, u kterého mají programy chování podmíněné tradiční kulturou vyšší prioritu důležitosti nad instinktivními a reflexními programy. V těch dlouhodobějších procesech, ze kterých nositelé zvířecího typu struktury psychiky vypadávají kvůli svým instinktivním impulzům a automatickým reflexním reakcím, nebo do kterých nejsou schopni vůbec vstoupit, se nositelé struktury psychiky biorobot-zombie naprogramovaní kulturou dokážou udržet kvůli tomu, že v určitých okolnostech jejich psychika odvrhuje ty linie chování, kterých se drží zvířecí struktura psychiky nebo struktura psychiky degradovaná na zvířecí úroveň kouřením, alkoholem či silnějšími narkotiky a psychotropními látkami.

Příčemž tím nejmasovějším psychotropním prostředkem dodávaným lidem až domů přes televizní vysílání a internet jsou atraktivní sny. Když jim zahálčivé subjekty naslouchají uvolněně (bez os- tražitosti) nebo toužebně, zapomínají pak na to, že jim Shora bylo dáno být Lidmi a vypadávají z řízení nízkofrekvenčních procesů stávající se obětmi těch, kteří zneužívají svou moc, a to i nad jejich psychikou.

Někdy však nastanou okolnosti, za kterých se tradiční řídicí řešení projeví jako neefektivní. To potom vede k tomu, že nositelé struktury psychiky zombie při zpracovávání informací vypadnou z relativně nízkofrekvenčních procesů řízení, neboť v jejich psychice mají bezpodmínečnou přednost tradice před řešením, které je popírá nebo je jednoduše nové. Paralyzuje to jejich schopnost myslet a vypracovat netradiční řešení, na jehož základě by mohli podporovat další průběh procesu, neboť tradiční řešení by ho vedlo ke krachu.

Tradiční starozákonně-talmudická kultura judaismu – s jejím zákazem opilství (i když pravidelné umírněné pití alkoholu podporuje) a nemilosrdností k těm, kteří poruší starozákonně-talmudický Zákon a k odpadlíkům od něho – je kulturou neustálého obnovování struktury psychiky zombie v návaznosti pokolení.

V historicky reálných podmínkách kultur většiny národů biblické civilizace, ve kterých se tradice alkoholismu (umírněného i nestřídmého pití) zakořenila jako samo sebou se rozumějící povinná norma, se tak součástí jejich tradic stávají programy umělé degradace na zvířecí typ struktury psychiky většinového, ne-li veškerého, obyvatelstva.

Ten poměr frekvenčních rozsahů, ve kterých je zvířecí struktura psychiky, struktura psychiky degradovaná na zvířecí a struktura psychiky zombie stabilně funkční, je takový, že chlastající bojovníci s „židozедnářským spiknutím“ nemají žádnou šanci nad ním vyhrát. V době, kdy si opět dají do nosu, vypadnou ze stavu, ve kterém je možné efektivně čelit „spiknutí“¹¹³. A máme-li být přesnější, tak

¹¹² Postsovětská ruská „elita“ vykazuje velice smutnou statistiku tohoto druhu.

¹¹³ Opilý Vereščagin (souhrnný obraz, se kterým mnozí sympatizují), přestože „mzdu nebere“ (a kde tedy vzal ty pávy?) a „stát mu leží na srdci“, není pro „židozедnářské spiknutí“ žádným protivníkem, když s kytarou opile zpívá „Vaše blahorodí...“ a válí se po podlaze, neboť než vystřízliví a vyléčí se z opice, může se situace nevratně změnit, což ho připraví o možnost nějak ovlivnit její průběh.

Proč v roce 1960 Powers přiletěl na U-2 právě 1. května? Aby lidem zkazil svátek? Ne. Protože ti, co v USA plánovali tu operaci, přinejmenším na úrovni kolektivního nevědomí věděli, že v SSSR ve dnech celostátních svátků i bezprostředně po nich není více než polovina (mírně řečeno) leteckého personálu schopná projít předletovou kontrolou na alkohol s následky po jeho požití. To platí i pro další druhy ozbrojených sil (včetně protiletecké obrany

3. Přirozený řád vládnutí

přestože si uvědomí nutnost boje proti „židozednářskému spiknutí“, tak se díky své kultuře, kde je pítí tradicí, nemohou vůbec dostat do stavu, ve kterém by mohli jednat ve stejných frekvenčních rozsazích jako starozákonně-talmudické zombie, a přenechávají jim tak bez boje nízkofrekvenční rozsah procesů řízení, přes který je realizováno řízení vysokofrekvenčních procesů do nich vložených.

Ale dokonce ani vystřízlivění v mezích biblické kultury například díky tomu, že by oficiální hierarchie pravoslavné církve uznala za tu jedinou pravou věrouku abstinentů – následovníků bratra Joanna Samarského (Čurikova)¹¹⁴, není řešením problému boje proti „židozednářskému spiknutí“. Problém je v tom, že biblická tradice obsahuje programy chování zombie-manažerů („rasy pánů“ – židů) a programy chování zombie-pracantů (členů různorodých kanonicky-novozákonních církví, obvykle bez jakéhokoliv oprávnění s ohledem na obsah jejich věrouk nazývaných „křesťanskými“). Tyto programy byly vzájemně skloubeny *znalci v oblasti zaklínání sociálního živlu* takovým způsobem, že všichni budou plnit role, které jim byly předurčeny: starozákonně-talmudické zombie budou vládnout (ale nebudou řídit) a novozákonní zombie budou usilovně pracovat v oblasti výroby i služeb.

Ale zombie, které žijí podle programů šariátu a historicky reálného islámu, se do tohoto systému nezačleňují, neboť normy koránské kultury všem bez výjimky zakazují omamovat se alkoholem a dalšími narkotiky. Také odsuzují a zavazují vykořeňovat lichvářství jako takové a jmenovitě židovský *monopol* na korporativní mezinárodní lichvářství *předepsané Bibli, se kterou* souhlasí všechny novozákonní církve, které občas lichvářství zakazují pouze svým stoupencům, aniž by vykořeňovaly ze života společnosti židovské lichvářství. To je jednou z příčin, proč je **islám** – nejen koránský, ale dokonce i ten **historicky reálný**, *ve kterém se mnozí nazývají muslimy, přestože se pouze klaní modlitebnímu koberečku za čtení Koránu v pro ně nesrozumitelném arabském jazyce*, pro pohlaváry biblické doktríny nepřitelem číslo jedna. O to nebezpečnějším nepřitelem je potom pro ně **koránský islám – uvědomělá odvěká i současná spoluúčast člověka na základě jeho svobodné a dobré vůle v neochvějně realizaci Božího Záměru**.

Bylo by však chybou se domnívat, že biblická kultura, která v návaznosti pokolení obnovuje strukturu psychiky zombie a *strukturu psychiky zombie uměle degradovanou na zvířecí*, vznikla jen tak sama o sobě přirozenou historickou cestou v důsledku řízení kolektivního nevědomí. A ještě větší chybou by bylo se domnívat, že prostřednictvím této ohavnosti bránící potenciálním lidem stát se opravdovými lidmi se uskutečňuje blahý Boží Záměr. Tato kultura vznikla a existuje v rámci Božího dopuštění jen do doby, než si lidé uvědomí, že jde o omyl lidstva, který se tak stane minulostí.

Tato kultura byla zformována záměrně, je plodem záměru chamtivého rozumu těch, kterým nevyhovovaly kulturní tradice daleké minulosti, kdy se národní kultury v různých regionech rozvíjely v mnohém odděleně jedna od druhé, a kdy podle názoru iniciátorů Biblického projektu svébytnost každé z nich bránila celkovému sjednocení lidstva pod jednotnou vládu¹¹⁵. Ve výsledku přišli s ideou

---

státu), ve který je bojové řízení oslabeno následky oslav i v případě, že se po vyhlášení bojového poplachu dostaví všichni. Proto také tenkrát nesestřelili jen Powerse, ale i své stíhačky. Smrt jejich pilotů vysvětlili nadřazeným nějakými výmysly a před zbytkem národa to utajili – „jako že se nic nestalo“.

¹¹⁴ Joann Čurikov (Samarský), svým původem rolník, byl lidový vykladač Bible z konce 19. století a první třetiny 20. století (zmizel beze stopy v GULAGu). Uznával veškerou pravoslavnou tradici s výjimkou alkoholické svátosti oltářní, neboť trval na povinnosti křesťana vést absolutně střízlivý způsob života. Tvrdil, že alkoholická svátost oltářní vlastní církevní tradici je zvrácením křesťanství, neboť Ježíš byl nazírem, tj. absolutním abstinentem. Nazírové nejedli dokonce ani hroznové víno a rozinky. Díky činnosti bratra Joanna začal v Petrohradu i jinde v Rusku probíhat proces uvědomělého vystřízlivění lidu, kterému bránila oficiální církev i carská státnost. Mikuláš II. jednu ze žádostí bratra Joanna, aby mu bylo umožněno obnovit v Petrohradu své besedy o abstinenci, označil svým rozhodnutím „Nepovažuji za potřebné“. Na toto jeho rozhodnutí potom bratr reagoval tak, že Bůh také nebude Mikuláše II. považovat za potřebného, a i když se říká, že po roce 1917 těchto svých slov litoval, tak dějiny proběhly v souladu s nimi. Po roce 1917 byla církev čurikovců, stejně jako všechny ostatní komunistické křesťanské církve, pronásledována marxisty, kteří se všem jako pravdu pokoušeli vnutit své lžikomunistické dogma. Po odchodu bratra Joanna na onen svět jeho církev zdegenerovala v sektu žijící minulostí a obnovující strukturu psychiky novozákonních zombie v návaznosti pokolení.

To samé platí i pro střízlivost staroobřadníků žijících podle biblických programů.

¹¹⁵ Je to vysvětleno v pracích vnitřního prediktoru SSSR – Sinajská anabáze (součást sborníku Intelektuální pozice č. 1 (2) 1997) a Smutné dědictví Atlantidy (Trockismus je „včerejšek“, ale vůbec ne „zítek“).

studené války vedené o získání své neomezené světové nadvlády, přičemž hlavní metodou této studené války se stala kulturní spolupráce.

Napřed byla ta válka vedena formou židovského mezinárodního lichvářského monopolu a svět byl jednoduše skupován od důvěřivců a lehkomyslníků v globálních měřítkách. Aby Učení zanechané Kristem této agresi nebránilo, bylo rozhodnuto přizpůsobit ho potřebám této agrese a s tímto účelem překrouceno. Poté národům – obětem agrese – začali vštěpovat jednotnou věrouku, která měla v kolektivním nevědomí každého z těchto národů zajistit zformování všem společných informačních masivů (bloků typu „common“ – což je v překladu společný) s vyšší hierarchickou důležitostí, než měly jejich předchozí národní tradice, které je však stejným způsobem podřizovaly starozákonním programům zombifikace židů, pouze modifikovaným Talmudem pro použití v nové historické epoše.

Realizace Biblického projektu v každém jeho stadiu (za Mojžíše, jehož mise měla zcela vykořenit tuto ohavnost, jenže byla židy odvrhnuta; po Mojžíšovi do Krista; po Kristovi do Nikajského koncilu, který stvrdil kánony nového kultu; a následné epochy) vyžadovala rozumovou účelovou (ať už se k jeho cílům stavíme jakkoliv) tvořivost nekompatibilní s předchozími tradicemi; muselo probíhat tvořivé řízení procesů formování a modifikace kultů a tradic po dobu mnohých pokolení. To vše je činnost spadající do více nízkofrekvenčního rozsahu, než je rozsah frekvencí, ve kterém dokáží být akceschopní *nositelé struktury psychiky zombie, pro které má dodržování tradic vyšší prioritu než tvořivost*, která je schopná tradici změnit či ji vykořenit.

Ve své podstatě je biblický projekt, a celá historie jeho uvádění do života, historií řízení globálního historického procesu nositeli démonické struktury psychiky na základě vlastního omezeného rozumu jedinců i kolektivů podílejících se na jeho řízení. V důsledku omezenosti rozumu a dalších možností každého jedince i jejich kolektivů *existuje i pro démonický typ struktury psychiky mez doby trvání procesu (frekvenční mez), za níž démonismus přichází o svou schopnost efektivního řízení (ve vztahu ke zvoleným cílům), a zůstává jen omezeně akceschopný v relativně více vysokofrekvenčních rozměrech*.

Zatímco lidský typ struktury psychiky – v dříve definovaném smyslu tohoto termínu – projevuje svou akceschopnost ve všech posuzovaných frekvenčních rozsazích i za jejich hranicemi díky svému uvědomělému dialogu s Bohem – Tvůrcem a Všemohoucím.

Pouze při démonické a lidské struktuře psychiky je jedinec schopen uvědoměle-promyšleně podporovat svojí činností procesy, jejichž doba trvání překračuje dobu jeho života. Pouze lidská struktura psychiky se podílí na věčnosti a vyjadřuje ve svém časově omezeném životě její mravně-etické a další normy.

V důsledku takového rozdělení akceschopnosti každého z posuzovaných typů struktury psychiky ve frekvenčních rozsazích jsou pravděpodobnostně předurčeny prohry v konfliktních situacích mezi množinami nositelů každého z nich: nositelé struktury psychiky *degradované prostředky kultury na zvířecí typ struktury psychiky (z hlediska frekvenčních parametrů)* prohrávají se všemi; zombie, v jejichž psychice mají nejvyšší prioritu kulturní tradice, prohrávají s nositeli démonického a lidského typu struktury psychiky; a nositelé démonického typu prohrávají s lidským typem struktury psychiky.

V základu takové pravděpodobnostně statistické předurčenosti leží logika bezvýhradného upřednostňování účasti v procesech s vyšší frekvencí, která je vlastní každému z typů struktury psychiky v jeho porovnání se všemi ostatními. Pod prohrou v konfliktu je zde chápána neproveditelnost vytyčených cílů řízení, stejně jako ztráta stability dosaženého výsledku, nebo jeho znehodnocení po určité době, je-li daný konflikt posuzován v dostatečně širokém frekvenčním rozsahu.

Funguje-li jeho typ struktury psychiky na vyšších frekvencích (z hlediska bezvýhradného upřednostňování procesů), tak tento jedinec nevidí nebo zkresleně chápe ty procesy, které se rozkládají v rozsahu relativně nižších frekvencí, takže i v případě, že dosáhne toužebného výsledku, nemusí si vůbec povšimnout průvodních nízkofrekvenčních příležitostí k němu. To může potom vést k tomu, že svou reálnou a v budoucnosti¹¹⁶ nevyhnutelnou porážku bude považovat za nesporné vítězství, jehož

¹¹⁶ Tak je to „vždy“ – v procesu s neomezenou dobou trvání – kde jde o jiný vztah k časově omezeným procesům, vzhledem k tomuto procesu vysokofrekvenčním.

3. Přirozený řád vládnutí

dosáhl v přítomnosti. Je to podobné tomu, jako když se rybáři, kteří strávili celý den na lovu ryb v oceánu, vrátí večer na břeh a zjistí, že jejich vesnici zatím smetla cunami – dlouhá (tj. ve vztahu ke spektru obvyklého vlnobití nízkofrekvenční vlna) a nad vyšší hloubkou mírná vlna, které si uvnitř oceánu vůbec nepovšimli, když pod nimi z oblasti dalekého podzemního zemětřesení mířila k jejich břehům¹¹⁷.

Statisticky předurčeným důsledkem je vymizení těch typů struktury psychiky, které fungují na vyšších frekvencích poté, kdy budou poraženy těmi fungujícími na nižších frekvencích (a to buď bezprostředně v průběhu konfliktu, nebo v důsledku jeho následků; jedním z takových následků je i přehodnocení minulosti a samotného konfliktu, které se stává podnětem pro přechod k jinému, životaschopnějšímu typu struktury psychiky). *Pro dospělého jedince to však nemá podobu žebříku, po kterém by měl stoupat z příčky na příčku, jak to vykládají přívrženci vícestupňových systémů zasvěcení – jak veřejných, tak i tajných.*

Skutečnost, že jsou tyto typy struktury psychiky vyjmenovány v návaznosti vzrůstání jejich akceschopnosti, vytváří iluzi, že jsou stupni jedné a té samé cesty, po které společnost stoupá. Je-li ovšem možné považovat za normální tu okolnost, že *dospívající jedinec ve svém vývoji od kojeneckého věku do dospělosti postupně prochází různými stádii, ve kterých se více či méně výrazně v jeho chování projevují črty každého z vyjmenovaných typů struktury psychiky*, tak pro společnost a lidstvo jako celek takovouto posloupnou evoluci považovat za normální nelze. **Každá společnost i lidstvo jako celek má jedinou evoluční cestu k civilizaci: „zvířecí typ struktury psychiky ⇒ lidský typ struktury psychiky“**; od této normální vývojové cesty je možné se odchýlit: „zvířecí struktura psychiky ⇒ struktura psychiky zombie-bioautomat ⇒ démonická struktura psychiky ⇒ zánik civilizace (buď v důsledku démonické sebevraždy, nebo v důsledku toho, že Shora bude zamezeno dalšímu pohybu po dané slepé cestě, čehož příkladem je zánik Atlantidy)“.

Ale z cesty po démonické evoluční slepé cestě není nikdy pozdě zahrnout směrem k lidskosti.

Z jakéhokoliv stavu je možný vzestup k lidskému typu struktury psychiky s přeskočením všech mezistupňů (ve smyslu jejich rozdělení podle frekvenčních rozsahů, ve kterých je každý z nich funkční).

A tento vzestup může být dokonce od zvířecího typu struktury psychiky proveden snadněji než ze struktury psychiky zombie nebo démon, neboť je v něm méně svazujících pout. U struktury psychiky zombie je diktát instinktů pouze potlačován, nedochází k osvobození se od něj a u démonického typu struktury psychiky se k nutnosti potlačování instinktů v určitých situacích navíc přidává nutnost potlačovat i kulturní tradice a další programy chování, jež jsou vlastní struktuře psychiky zombie. V důsledku toho struktury psychiky zombie a démon trpí různorodými vnitřními osobnostními konflikty, kterých je většinou ušetřen nositel zvířecí struktury psychiky (to ovšem neplatí pro degradaci jedince na zvířecí strukturu psychiky umělými prostředky, což přidává k vnitřnímu napětí zombie a démona navíc některé další vnitřní konflikty).

U typů struktury psychiky zombie, démon a degradované do zvířecí má vnitřní konfliktnost individuální psychiky u každého jedince svou osobitost, která plodí problémy ve vzájemných vztazích mezi jedinci, v jejich společenském životě. Důsledkem potom je, že kolektivní psychika společnosti je také vnitřně konfliktní. Kolektivní společenské nevědomí tak není schopné ve společnosti udržovat soulad, což je lidmi vnímáno jako konflikt jedince a společnosti. Východiska z tohoto konfliktu jsou dvě:

- buď působení na kolektivní nevědomí se zaměřením vyřešit jeho vnitřní konfliktnost;
- nebo separace od společnosti s tím, že si člověk od ní udržuje „ozbrojenou neutralitu“, což od něj vyžaduje, aby navyšoval své různorodé možnosti, takže se fakticky jedná o pokus nahradit vlastní osobou celé lidstvo.

Druhá možnost převažuje ve společnosti Západu, která od stádnosti (kdy je jedinec vlastnictvím plemene) typické pro nadvládu zvířecího typu struktury psychiky přešla ke kultu individualismu. Jenže právě tento kult individualismu je schopen stát se pro západní společnost vážnou překážkou při

¹¹⁷ K takovým případům reálně docházelo v japonských dějinách nejednou.

Příloha

---

jejím přechodu k lidskému typu struktury psychiky a soubornosti/soudržnosti (сoборности) – k typu kolektivního nevědomí, jež je mu vlastní. V důsledku toho je přímý přechod od zvířecího typu struktury psychiky a typu struktury psychiky degradované na zvířecí umělými prostředky k lidskému typu struktury psychiky bez mezistupně v podobě struktury psychiky zombie a démona pro společnost výhodnější.

Taková je Objektivní realita, jestliže ji hodnotíme střízlivě a nazýváme věci jejich pravými jmény pamatujícíce na jejich vzájemné vazby. A nic nám nebrání, aby se právě tato cesta uvědomělého přechodu k lidskému typu struktury stala pro Rusko a lidstvo jako celek hlavní cestou rozvoje kultury, vzdělávacího a výchovného systému, normou života společnosti.

4. Touha po nepřirozenosti

A nyní se podíváme, co nám doporučují představitelé intelektuální „elity“, abychom překonali stávající krizi společenského rozvoje, nepřipustili degradaci státu a jeho zánik. Podívejme se do časopisu MOST, č. 25 z roku 1999, kde byl uveřejněn článek pod názvem Technokracie musí vyzdvihnout kompetentní národní lídry Jevgenije Gil'ba, šéfa Střediska pro vývoj komplexních ekonomických programů Modernizace. Tomuto článku předchází úvod:

«Existují dva systémy znalostí o světě, a to znamená také dva systémy vzdělávání. První systém znalostí je určen pro široké masy a ten druhý pro úzký okruh lidí, jejichž posláním je řídit.

Historicky je možné toto rozlišení vysledovat ve všech typech kultur se systémem vzdělávání, které jsou nám známy. Již ve Starověkém Egyptě (odkud se také rozšířil Biblický projekt nastolení absolutní světové nadvlády na „elitářsko“-nevolnickém rasovém základu a s monopolem židů na mezinárodní lichvářství: — naše upřesnění k citaci) se vzdělání pro úředníky a nižší žrečské kasty značně lišilo od toho, do kterého byl zasvěcován úzký okruh vyvolených, kteří stáli v čele žrečské kasty a tvořili blízké okolí faraonů. Ve starověké Mezopotámii pozorujeme podobné rozlišení. Ve starověkém Judsku se znalosti pro národ (Tóra, Talmud a letopisy) také velmi odlišovaly od znalostí dosahovaných Levity. A nakonec křesťanská církev, která měla po dobu své nadvlády nad rozumem středověké Evropy také jednu pravdu pro národ a řadový klér a zcela jinou pro zasvěcené.»

Tento úryvek je vypovídající jak ve vztahu k tomu, co v něm bylo řečeno přímo, tak i ve vztahu k tomu, co v něm bylo zamlčeno, přestože v dějinách lidstva se jedná o kategorii řádově nemenšího významu, už jen díky tomu, co odlišuje to, co bylo zamlčeno od všeho toho, co bylo vyjmenováno. V tomto úvodu je téměř vše pravda, ale je tam i zřejmá lež. Abychom ji odhalili, musíme obrátit svou pozornost na některé do oči bijící zvláštnosti.

Tak zaprvé: pouze v přídatném jménu v pojmenování Egypta z epoch dávno minulých je slovo „starověký“ uvedeno s velkým písmenem. Proč? Protože se jedná o symbolickou odlišnost. Toto zvýraznění velkým písmenem starověkosti Egypta je symbolem toho, že starověký Egypt je doposud okultní metropolí (jinak řečeno hlavním městem) současné biblické civilizace, jež se díky realizaci Biblického projektu proměnila v dobytou kolonii vládců starověkého Egypta. A je to tak nezávisle na tom, zda si to Gil'bo uvědomoval, nebo jen neuvědoměle automaticky – v souladu s tradicí – napsal Starověký Egypt velkými písmeny.

Zadruhé: v souladu s normami volby slov v ruském jazyce by se mělo psát i říkat: „tato odlišnost“, „pozorujeme podobnou odlišnost“ a ne „rozlišENÍ («различие», a не «различЕНИЕ»). Ale Gil'bo systematicky píše „rozliš-EN-í“ místo „odlišnost“. Takto se do slova dostala přípona „en“, která je v tomto kontextu významově nevhodná.

Vycházíme-li z psychologického pozadí, tak podobné jevy nevznikají jako nesmyslné chyby, ale buď v důsledku toho, že se jedinec neuvědoměle podřekne o tom, o čem ví, že musí zůstat zamlčeno; nebo v důsledku toho, že některé slovo začíná být *se zlým úmyslem (zlo-ú-myslně)* systematicky používáno v nevhodném kontextu, aby se jeho význam setřel a lidé ho přestali v kontextu řečeného vnímat v jeho pravém významu. V řadě situací se první i druhý případ shodují, takže se potom jedinec o něčem podřekne pod vlivem toho fragmentu kolektivního nevědomí společnosti, jehož je účastníkem.

Abychom odhalili, co stojí za tímto Gil'bovo článkem, musíme některé jeho fragmenty porovnat s historickou skutečností a odhalit to zamlčené, co není v jeho kontextu tematicky nesmyslné. Gil'bo píše:

«Opakuji, že nejde o žádné tajné znalosti (určené pro vyšší zasvěcence do vědy a praxe řízení: naše vysvětlení s ohledem na kontext), ale o určitý pohled na svět, schopnost porozumět představám o něm, osvojit si je a použít je při formování efektivní ekonomické struktury ruské společnosti.»

To znamená, že Je. Gil'bo věděl, že se vzdělání „pro ty nahore“ v jím vyjmenovaných kulturách starověku a většině jiných, které již nezmínil, lišilo od vzdělání „pro všechny“, ani ne tak faktologií poskytovaných znalostí (Svět je společný všem, takže fakta jsou také z větší části všeobecně dostupná), ale formováním vnímání a chápání světa, pohledem na svět a vztahem k němu (ty pohledy mohou být různé, díky některým je vidět hůř a díky jiným lépe: více a podrobněji).

Samozřejmě, že v preambuli nemohl (a ani to nebylo potřebné) vyjmenovat všechny kultury, všechny minulé i současné regionální civilizace založené na podobném rozdělení vzdělávacího sys-

tému: z něhož „všichni“ musí vycházet jako nositelé jednotného vnímání a chápání světa a jen nepočtení „vyvolení“ (kým vyvolení? – tato otázka byla také mlčenlivě obejita) mohou získat nadřazené znalosti z oblasti řízení – stát se nositeli jiného vnímání a chápání světa. Ovšem jmenovat jedinou kulturu, v jejímž základu je již od počátku založen odkaz snažit se vybudovat společnost, ve které budou moci *všichni bez výjimky jednotně vnímat a chápat svět*, a nositeli takového světonázoru budou jak obyčejní pracující, tak i vysocí manažeři, to by měl.

Taková kultura na Zemi existuje. V jejím základu již více než 1300 let (!!!) leží Korán, v němž je mnohokrát odsuzován monopol na znalosti umožňující v podmínkách reálných zákonů cenotvorby, jež platí ve společnosti, *dosahovat* jak bezprostředně, tak i zprostředkovaně *monopolně vysoké ceny za svou účast ve společenském sjednocení profesionální práce*. A konkrétně súra 39 – Skupiny – přímo poukazuje na tu okolnost, že monopol na znalosti je pokušení, neboť otevírá možnosti k obohacování se na úkor *málo zajištěných, a to i díky rozdílu ve vzdělávacím systému „pro všechny“ a „jen pro některé“*:

«(39:50(49)) Když zlo postihne člověka, tu vzývá Nás. Avšak později, když obrátíme to v milost Svou, hovoří: „Darováno mi to bylo díky vědomostem mým.“ Nikoliv, bylo to pokušení, avšak velká část z nich to neví!»¹¹⁸

A to samé v překladu M. – N. O. Osmanova:

«(39:50(49)) Když nějaké neštěstí se dotkne člověka, tu vzývá Nás. Když mu však darujeme nějakou milost Svou, tu hovoří: „Darováno mi to bylo za vědomosti mé.“ Nikoliv, to jenom zkouška byla, avšak velká část lidí to neví.»

Súra 28 – Příběh – o tom samém ještě určitěji:

«(28:78) On řekl: „To, co mi darováno bylo, dostalo se mi díky vědění mému!“ Což nevěděl, že Alláh¹¹⁹ zahubil již před ním celá pokolení, jež mocnější byla než on silou a bohatší naskrbleným? A že hříšníci budou dotazováni na viny své!»

A to samé v překladu M. – N. O. Osmanova:

«(28:78) [Qárún] odpověděl: „To, co darováno mi bylo, [dostalo se mi] za vědění mé!“ Což nevěděl, že Alláh zahubil již před ním [celá] pokolení, jež převyšovala jej silou i bohatstvím? Podobných hříšníků se ani ptát nebudou [v Soudný den].»

To poslední platí i pro Gil'ba, pro něj osobně i jeho úvahy o tom, že je v Rusku nutné zřídit vzdělávací systém „pro úzký okruh, jehož posláním je řídit“ (kdo, jak a na základě čeho bude určovat, že daný jedinec náleží k tomuto „úzkému kruhu“?). Právě tento systém je v Rusku cílevědomě vykořeňován od roku 1917 a bude nevratně překonán jiným vzdělávacím systémem, který bude v lidech pěstovat takové vnímání a chápání světa, jež umožní každému členovi společnosti (naroznému bez Downova syndromu a podobných patologií znemožňujících normální vývoj jeho psychiky) působit v míře potřeby v oblasti řízení ze své vlastní vůle¹²⁰.

Věděl to Gil'bo v době, kdy psal tento svůj článek? — Byl povinen to vědět (v důsledku toho, že řídil Středisko „Modernizace“, což ho zavazovalo mít příslušné profesionální kompetence) a věděl to. Příznaky toho nalezneme i v jeho článku:

«Rusko má šanci dostat se z řad států „třetího světa“ mezi vedoucí světové státy daleko rychleji, než provedlo opačnou evoluci. Nezbytnou podmínkou k tomu je překonání toho, co Rusko a státy „třetího světa“ odlišuje od vyspělých států: absence řídicí kasty (nositelů znalostí a dovedností v návaznosti pokolení, jež nejsou určeny pro všechny: naše vysvětlení k citaci).

Ale dokonce i v případě, že se Rusko rozpadne, bude podobnou kastu nepochybně potřebovat Petrohrad, který se stane centrem nového baltského státu. A na tom, jak rychle tato kasta bude připravena převzít realizaci konceptuální moci, záleží i doba, kdy začne nový vzestup Velikého města.»

V uvedeném fragmentu je symbolický termín „konceptuální moc“. Je nutné ho chápat dvojitým způsobem: zaprvé, jako ten druh moci, který poskytuje společnosti jako jednotnému celku koncepci její-

¹¹⁸ Zde i dále, kde to není zvlášť uvedeno, je Korán citován v překladu I. Ju. Kračkovského.

¹¹⁹ Slovo „Alláh“ je arabským ekvivalentem ruského slova „Bůh“, proto je zbytečné předstírat, že Alláh není Bůh a Bůh není Alláh.

¹²⁰ Tj. současná krize v Rusku je svého druhu neutrálním obdobím mezi dvěma epochami: z té minulé, ve které se vzdělávací systém skutečných vládců – znacharských klanů – kvalitativně lišil od vzdělávacího systému pro všechny ostatní, čímž byla zajištěna jejich podřízenost díky vadám v jejich vnímání a chápání světa, Rusko již vyšlo, neboť dřívější systém přišel o svou schopnost produkovat lidi akceschopné v řízení; nový vzdělávací systém zaručující jednotu ve vnímání a chápání světa a pro každého přístup k mocenským pozicím v míře společenské potřeby, se ve společnosti teprve začal šířit a jeho absolventi ještě nezačali mít rozhodující vliv na oblast řízení.

4. Touha po nepřirozenosti

ho života i návaznosti pokolení; a zadruhé jako moc samotné koncepce nad společností – koncepce tvoří informačně-algoritmickou vnitřní kostru základu její kultury, a je společností oporou ve veškeré její činnosti¹²¹. Tento termín není produktem vědeckého Gil'bova výzkumu. Vyčetl jej z prací vnitřního prediktora SSSR, kde je jev konceptuální moci terminologicky definován z hlediska *Dostatečně všeobecné teorie řízení*. Vnitřní prediktor SSSR je kolektivní společenská iniciativa, která již uplatňuje svou konceptuální moc, což není možné nevidět a nepochopit z jejích prací.

Konceptuální moc byla uplatňována i ve starověku, v tom typu kultury, který se tak zalíbil Gil'bovi kvůli tomu, že je v něm společnost rozdělena na „jejich blahorodí, excelence a svatosti“ – na „elitu“, ke které sám sebe počítá, a na „elitě“ podřízený pracovní dobytek od kterého se Gil'bo, stejně jako mnozí další pretendenti na různorodé ty „jejich excelence“, nehlasně distancuje. Ale historicky reálné je tu také ten fakt, o kterém se v davo-„elitářských“ společnostech moc nemluví, že neexistuje jedna „elita“, ale hierarchie mnohých „elit“. A na každém spodním stupni této hierarchie, jsou ti, co si pomysleli, že patří mezi „elitu“, považováni jen za ten pracovní dobytek, ať už si hrají na cokoli a snaží se ze sebe udělat *něco víc*, než k čemu slouží jejich skutečné postavení předurčené jim konceptuální mocí davo-„elitářské“ společnosti.

Z toho plyne, že i sám Gil'bo náleží v tomto systému k nějaké té jednotce pracovního dobytka, přičemž nesmyslně se bouřící jednotce, což může vyvolat postih ze strany pánů systému. A ta Gil'bova vzpoura se konkrétně projevuje v tom, že v tomto systému není žádoucí termín „konceptuální moc“; a nesmyslnost té vzpoury spočívá zase v tom, že Gil'bo používá termín, který je tomu systému cizí, aby vyprodukoval novou „elitu“, v porovnání s tou starou akceschopnější a zachoval tak davo-„elitarismus“ – „elitářsky“ -nevolnické zřízení v nějaké nové formě.

Konceptuální moc se v davo-„elitářských“ sociálních systémech uplatňuje na základě zasvěcení, většinou navíc podmíněného klanovou příslušností. Na vypracování a používání příslušného terminologického aparátu panuje zákaz uplatňovaný ze strany kolektivního nevědomí vyšších „elitářských“ skupin. A ne-„elitářská“ většina společnosti v minulosti jednoduše neměla dostatek volného času k tomu, aby přehodnocovala způsob existence své společnosti i lidstva jako celku a mohla přejít k jinému světonázoru, na jehož základě by byl rozvinut příslušný terminologický aparát umožňující společnosti přechod do jiné kvality své existence.

Tento systémový zákaz na terminologii je podmíněn jak vnitřním strachem davu („elita“ je také dav, jen v porovnání s obyčejnými lidmi vzdělanější) před samoděržavím konceptuální moci, která se nikomu ve společnosti nezodpovídá, tak i strachem (obzvláště ze strany „elity“) přijít o monopol na znalosti a moc, který jí umožňuje dosahovat monopolně vysokých cen za její účast ve společenském sjednocení profesionální práce, a to jak přímo, tak i zprostředkovaně¹²². To poslední je nutné vysvětlit: není-li ve společnosti jednoznačně srozumitelný terminologický aparát, není možné se pomocí něj přereknout, neboť k tomu chybí příslušná slova, symboly a někdy i obrazy. Je-li rozvinut systém mnohoznačných jinotajů, jednoznačně srozumitelných jen v případě, že si osvojíte příslušné klíče, a navíc za rozvinutého systému neformálního předávání praktických návyků, je absence takového terminologického aparátu jedním z prostředků *ochrany před všemi* těmi „tajnými“ znalostmi, které si ve svém kolektivním nevědomí nesly kasty nejvyšších řídicích subjektů (a ne vládců, jak píše Gil'bo), řídicích subjektů ve starověku.

Jakmile se ve společnosti objeví terminologie, začne být nemožné za těchto principů uchovávat tajemství, neboť dokonce i papoušci, kteří nejsou schopni nic pochopit, a zombie-magnetofony budou ve společnosti šířit dříve tajné znalosti svým převyprávěním slov, která někde zaslechli. Přestože sami

¹²¹ V biosféře se samozřejmě vyskytují i organismy bez kostry (například medúzy), ale všechny vyšší biologické druhy na Zemi mají uvnitř sebe kostru. Jestliže její kosti změknou třeba jen na úroveň chrupavky nebo zmizí, tak každý vysoce organizovaný organismus zahyne. Plod vyšších druhů ve svém vývoji také prochází dvěma stádii: napřed embryo žije, aniž by mělo kostru, a potom začne její formování. Bude-li formování kostry narušeno nebo vyraženo z genetického programu, narodí se mrzák, který vůbec nemusí být životaschopný. Ve vývoji kultury civilizace, stejně jako ve vývoji embryí vyšších druhů v biosféře Země, také existuje historická hranice, za kterou začíná být svého druhu „bezkosterní“ existence sebevražděná pro ty skupiny jedinců, které se pokouší mávnout rukou nad nutností získat konceptuální moc a svobodnou sebekázeň odpovídající koncepci, jakou si zvolili a rozvíjejí ji. A existují síly, které zcela cílevědomě formování světonázorové „kostry“ brání.

¹²² O tom se mluvilo v Koránu už před více než 1300 lety, jenže tomu lidé neporozuměli.

jejich smyslu nerozumí, uslyší je ti, kteří porozumí tomu, o čem je řeč. A to potom vede ke kvalitativní změně způsobu existence společnosti.

Gil'bo, přívrženec davo-, „elitářské“ struktury společnosti, za použití terminologického aparátu, jež zaručuje, že bude po přečtení napsaného jednoznačně pochopen, doporučuje urychleně¹²³ vychovat kastu řídicích kádrů, jejichž vnímání a chápání světa by je od všech ostatních odlišovalo. Kdyby nebyl v důsledku svého „elitářského“ démonismu přívržencem davo-, „elitarismu“, tak by ve svém článku zmínil Korán a ideály koránské kultury, podle kterých musí být společnost světonázorově jednotná, což znamená, že ji nelze dělit na dav a „elitu“, a podpořil by svou činností kolektivní společenskou iniciativu, která se nyní nazývá vnitřní prediktor SSSR a rozvíjí se ve směru realizace koránských ideálů společenského života jako Království Božího na Zemi (v takovém případě by však jeho článek nebyl zveřejněn v časopisu pro řídicí „elitu“).

Jeho článek, který jsme zde rozebírali, je vypovídající ilustrací toho, jak nositelé struktury psychiky zombie a „elitářsky“-démonické struktury psychiky dělají to, z čeho nemají rozum a sami tak znemožňují uskutečnění toho, o čem se snaží tím, že vyšlapávají cestičku a umetají místo někomu jinému.

A příčina není v tom, že by Gil'bo něco nepochopil při čtení prací vnitřního prediktoru SSSR, kterým může jednoznačně porozumět každý, kdo *ovládá gramatiku ruského jazyka*; ten problém spočívá v tom, že ne vždy je pro některé čtenáře to, čemu v nich porozumí, mravně přijatelné. Mravní nepřijatelnost Konceptu sociální bezpečnosti, která je orientovaná na přechod ke společnosti, ve které je lidská struktura psychiky v dříve definovaném smyslu tohoto výrazu normou, je pro člověka nepřekonatelnou překážkou bránící mu odpoutat se od pokleslého světonázoru (u každého něčím osobitého) určeného „pro řídicí elity“ nebo od světonázoru určeného „pro dav“, na jejichž odlišnost poukázal Je. Gil'bo hned v úvodu svého článku.

---

¹²³ «Organizace kádrového výběru a procesu zasvěcování kádrů bude za této strategie vyžadovat rozsáhlé organizační, finanční a materiální zdroje. Taková změna strategie růstu by mohla zkrátit dobu formování nové řídicí kasty na méně než deset let. Její vstup do arény stávajícího politického života někdy v roce 2004 by se mohl stát prudkým impulzem ke změně situace», píše ve svém článku Gil'bo.

S tím je možné porovnat následující: formováním globální vyšší řídicí kasty na stejných principech, která by tvořila alternativu k národním kastám a mezinárodní biblické kastě, jež přišly o svou akceschopnost, se již dávno zabývá Scientologická církev ve všech státech světa.

Přesto Gil'bo nepíše o scientologických jako o protivnících a konkurentech, ani nestaví otázku tak, že je zapotřebí, aby k nim existovala jiná alternativa:

«Ten proces musí začít už dnes, v každém případě nejpozději koncem roku 1999. Kdo to nestihne, ten zmešká.»

Těmito slovy končí svůj článek, aniž by chápal, že už to sám nestihnul, což by mu mělo být jasné ze života i z prací vnitřního prediktoru SSSR, odkud vyčetl termín „konceptuální moc“.

5. Obecně o světonázoru a jeho základu

Ovšem lidská struktura psychiky kromě toho, že svou *akceschopností pokrývá nejširší frekvenční rozsah od těch nejrychleji probíhajících procesů až po procesy, jejichž doba trvání převyšuje dobu života současné civilizace*, disponuje svébytným světonázorem, který nefunguje nebo neúplně (tj. omezeně) funguje v jiných typech struktury psychiky. Jinými slovy, člověk nemůže mít lidský typ struktury psychiky, aniž by měl určitý světonázor, neboť ten prostě nemůže existovat bez určité informačně-algoritmické „vnitřní kostry“.

Uvědoměle-promyšlená činnost člověka je vyjádřením jeho světonázoru, přes který se jako světlo přes hrany hranolu lomí všechny toky vstupních informací přinášené jeho tělesnými a biopolními smyslovými orgány i informace vycházející z jeho paměti, které jsou porovnávány se vstupním tokem informací.

Mluvíme-li tedy o světonázoru nějakého člověka, tak tím fakticky máme na mysli, že je nutné odhalit parametry toho „hranolu“, aniž bychom k němu měli přístup (do cizí duše nevidíš, je nevyzpytatelná), takže je to možné udělat jen díky pozorování vstupních a výstupních procesů z tohoto „hranolu“. Ve 20. století byla tato problematika v kybernetice¹²⁴ nazvána „černá skříňka“, ve smyslu zařízení, jehož účel není znám (samozřejmě zde nemáme na mysli automatický registrátor, černou skříňku z letadel nebo jiného technického systému, jejímž účelem je zůstat v případě havárie neporušená, aby díky ní odborníci mohli odhalit příčinu havárie).

Jenže řešení problému „černé skříňky“ není nic, co by pro vědu tohoto století bylo něčím novým. Tento problém řešil například už Immanuel Kant a „černou skříňku“ dnešní kybernetiky nazval „věcí o sobě“ (Ding an sich). Tuto „věc o sobě“ Kant charakterizoval jako něco, co je fakticky nepoznatelné. Ale nebyl v tomto ohledu prvním ani posledním, před ním i po něm se v dějinách objevovali mnozí, kteří více či méně důsledně zastávali agnosticismus (učení o nemožnosti poznat Objektivní realitu): „není možné dvakrát vstoupit do jedné a té samé řeky“ (protože voda v řece se mění, neustále přitéká nová); a námitka ještě neústupnějšího agnostika „není možné ani jednou vstoupit do jedné a té samé řeky“ (protože řeka teče a mění se už v průběhu toho, jak do ní vstupujete) – to je ze sporů filozofů-abstrakcionistů starověkého Řecka.

Ovšem i dnes se najdou filozofové-abstrakcionisté trvající na tom, „že svět je „uspořádán“ dost neurčitě a objekty, které v něm pozorujeme, jsou jen zvláštní „transformační formy“ našeho myšlení a činnosti, produkty osobitých procesů objektivizace a ontologizace“.

Tento citát je úryvek z článku „Ruská idea: demokratický rozvoj Ruska“ skupiny autorů (profesor M. Rac, M. Ojzerman, B. Slepcev, S. Tarutin a další) zveřejněného v časopisu *Otázky metodologie*, č. 1-2 z roku 1995, který založil G. P. Šedrovickij. Po jeho smrti v jeho vydávání pokračovali jeho žáci a lidé stejného smýšlení. Uvedený názor je vyjádřením současného agnosticismu, který ztotožňuje neurčitost s nepoznatelností. V důsledku toho navrhuje, abychom ve Světě nejednali na základě osvojování si objektivních informací, ale na základě „transformačních forem“, které také nejsou poznatelné, neboť každý jedinec je „uspořádán“ dost neurčitě, a objekty v něm vyčleňované, včetně „transformačních forem“ prvního pokolení jsou vlastně „transformačními formami“ vnímání druhého pokolení.¹²⁵

---

¹²⁴ Kybernetika je společnosti prezentována jako *věda o řízení jako takovém*, přestože ve skutečnosti se o dostatečně všeobecnou teorii řízení nejedná. Proč tohle tvrdíme, viz kapitola Dostatečně všeobecná teorie řízení.

¹²⁵ Avšak rádoby sociologicko-aplikační fragmenty tohoto článku jsme našli prakticky doslovně opsané v oficiálním dokumentu administrativy Ruské federace pod názvem *Politika národní bezpečnosti Ruské federace (1996 – 2000)*. Ovšem v důsledku takového filozofického pozadí tento dokument náleží k žánru prázdných prohlášení o dobrých záměrech. Bezobsažnost toho, co v něm stojí, vylučuje možnost předmětné kritiky podstaty otázek, kterých se dotýká, stejně jako to vylučuje možnost uvedení jeho dobrých záměrů do života. A doba, která uplynula od jeho vypracování, plně potvrzuje správnost tohoto jeho hodnocení z roku 1996 (viz analytická zpráva – „Renyxa“* je mizerný základ pro politiku Ruska – ze sborníku prací *Intelektuální postoj*, č. 1 z roku 1996, kde je daný dokument – *Politika národní bezpečnosti Ruské federace (1996 – 2000)* – rozebírán.

Nebudeme-li však upadat do abstraktních (odtažitých) úvah a začneme vycházet z takové skutečnosti, jaká je, zjistíme, že Svět je **uspořádan** (bez ironických uvozovek) dostatečně určitě: normou je, že v atomu vodíku je jeden proton a jeden elektron; normou je, že člověk má 23 párů chromozómů, dvě nohy, dvě ruce a jednu hlavu, ve které by ve vzájemném souladu měly pracovat dvě mozkové hemisféry s různou funkčností a tak dále. Mnohočetné procesy a jejich odchylky od normy (ideálu) také nejsou žádnými ve své podstatě nepoznatelnými neurčitostmi, jedná se o statistické určitosti, a proto jsou poznatelné a v dostatečné míře určitelné pomocí aparátu matematické statistiky a „teorie pravděpodobnosti“ (která je ve své podstatě matematickou teorií *měr neurčitostí*). Ovšem u někoho – při odchylce od normy – může špatně fungovat jedna mozková hemisféra, nebo i obě, což způsobí, že se mu bude zdát, že Svět není statisticky (množstevně) určitelný, takže je fakticky neurčitelný, tudíž nepoznatelný. To potom takové lidi zbavuje nutnosti věcného výkladu koncepcí kvůli „pluralismu“ možností – tj. množiny neurčitostí. V důsledku toho „rozvoj“ chápou jako znásobení neurčitých možností a zdrojů dostupných společnosti i jedinci s jediným cílem, jímž je jejich rozmnožení. *Taková neurčitost cílů rozvoje a možností rozvoje potom stírá jakýkoliv rozdíl mezi rozvojem, který je vždy účelný a nikdy bezcílný, a bezcílnou marností nad marnost, kdy je vše marnost (vanitas vanitatum et omnia vanitas).*

Filozofové, kteří nejsou abstrakcionisty – uvědoměle jednající praktici – jsou schopni při svém řízení uvidět a popsat možnosti a prakticky je uplatnit, jsou schopni ve společnosti podporovat životu adekvátní procesy samořízení.

Vyjádříme-li se slovy Immanuela Kanta, je světonázor skutečně „věc o sobě“, neboť „do cizí duše nevidíš“, a dokonce i ve vlastní duši má každý člověk místa, kam jeho vědomí ve stavu jeho bdělosti nikdy nenahlíží. Jenže světonázor je „věc o sobě“ především v tom smyslu, že se nejedná o slova ani složitější gramatické konstrukce toho či onoho jazyka. Reálně je Objektivní realita poznatelná a může být přiměřeně popsána za pomoci toho či onoho jazyka, který je rozvinut v kultuře dané společnosti a je prostředkem předávání informací jedním jedincem druhému. Samozřejmě, že takové poznání i jeho popis budou obsahovat i nějaké nepřesnosti a chyby, jenže ta otázka nespočívá v absolutizaci neodhalených neurčitostí a chyb, kterých se jedinec v důsledku svých omezených možností nevyhnutelně dopouští, s tím, že budeme na základě toho principiálně trvat na nemožnosti poznat a popsat Objektivní realitu, ale v tom, abychom *včas* dokázali rozpoznat tu hranici, po jejímž překročení začnou být nepřesnosti, chyby a neurčitosti v poznání a popisu nebezpečné a nepřekročili ji. Jinak řečeno to znamená, že:

- **zaprvé**, tím se ta otázka redukuje na to, abychom v průběhu života a své činnosti, dokázali rozlišovat to, co se nachází před touto hranicí a co již za ní;
- **zadruhé**, že každý světonázor může být odhalen, poznán a popsán prostředky jednoho z jazyků rozvinutých v kultuře společnosti, a že díky tomuto popisu ho budou další jedinci schopni adekvátně převzít/začít sdílet (přiměřeně a úměrně ke své osobě) s přesností dostatečnou pro život, budou-li si to přát. **Tento bod ovšem vyžaduje úsilí, práci nad sebou samým, která se kvalitativně liší od pouhých slov pronášených na dané téma.**

Takže jsme se vrátili k té otázce kontextu, ve kterém je na místě to slovo, které v tomto smyslu Je. Gil'bo neustále chybně používal v úvodu svého článku a hřešil tak proti normám ruského jazyka. Tato otázka – otázka Rozlišení – je ve filosofické a bohoslovecké literatuře Západu a vědecky-znacharského Východu systematicky ignorována. A ojedinelých výroků podobných tomu od apoštola Pavla: «...*pro ty, kdo mají cvičením své smysly vypěstovány tak, že rozliší dobré od špatného*» (*Židům, 5:14*) – si většina nevšimne a bývají ponechány bez podrobnějšího vysvětlení jejich podstaty.

Je to důsledek toho, co se rozumí schopností k rozlišení „je to tohle“ od „není to tohle“, což je nedílnou schopností jedince, který je v tomto směru soběstačný. I když různí jedinci mají tuto schopnost rozvinutou v různé míře. Je to podobné lidským smyslovým orgánům, které mají také různě

---

* Ruské slovo Чепыxa (nesmysl, pitomost) přečtené jako by šlo o latinská písmena – vzniklo z díla Antona Čechova, kde takto žák přečetl učitelovou poznámku pod svou prací. Je to tedy jednak poukaz na to, že se jedná o nesmysl, i na orientaci těch, kteří ten nesmysl sepsali.

né prahy citlivosti a rozlišovací schopnosti: Eskymáci a další národy krajního severu znají více než sto odstínů barvy sněhu a lidé žijící na jihu jen dva: bílou – čerstvě napadaného sněhu a šedivou barvu staršího sněhu, což vlastně potvrzuje slova apoštola Pavla o smyslech vypěstovaných k rozlišení cvičením.

Možná to někoho rozesměje, připomene-li mu to ty obrazy fanaticky zběsilých „islámských“ fundamentalistů, kterými přeplnily jeho paměť televize i tisk, ale Korán je skutečně jediným dějinným případem, kde je přidáván zvláštní smysl slovu Rozlišení v určitém kontextu. A je opravdu lepší přestat s tím výsměchem, který je jen předsudkem, a proniknout do podstaty věci v jejím koránském výkladu. A to tím spíše, že Je. Gil'bo nepoužil v úvodu ke svému článku toto slovo – zřídka se vyskytující v současné ruské kultuře – jen tak bez příčiny, ale zcela účelově, aby zablokoval jeho vnímání v koránském smyslu tím, že ho použije v nevhodném kontextu. Což možná neučinil úmyslně, ale pod egregoriálním vlivem toho fragmentu kolektivního nevědomí společnosti, který svou činností podporuje.

V arabském jazyce se vyskytuje slovo, které se v ruské transliteraci píše jako „furkan“. V Koránu na něj narazíme nejednou, a 25. súra se tak přímo jmenuje (Al-Furkan). Slovo furkan je do ruského jazyka překládáno dvěma způsoby, jako „rozlišení“ nebo „spasení“, čímž se vyjadřují různé významové odstíny jeho celkového smyslu v arabském jazyce. [pozn. překl. V překladu Koránu do češtiny se 25. súra jmenuje Spásné zjevení, v ruském jazyce je to přeloženo jako Rozlišení, ostatně jako třeba i v polském Rozróznienie.] Tyto dvě varianty překladu v tom hlavním vykreslují otázku, jak v průběhu života ve svém jednání rozlišovat to, co se nachází na té straně hranice, kde nejsou chyby a neurčitosti v poznání a popisu Objektivní reality nebezpečné, od toho, co se již nachází na druhé straně této hranice, kdy mohou stejné chyby a neurčitosti znamenat nebezpečí a vést k více či méně těžkým důsledkům a neštěstím.

To poskytuje dostatečný základ k tomu, aby si jedinec, není-li bezstarostným spotřebitelem ani zavilým parazitem, našel čas k přečtení Koránu – jako poslání, které mu bylo adresováno osobně **(příčemž je přitom dobré porovnávat jeho různé překlady, ve kterých se odrážejí různé významové odstíny původního arabského textu, neovládá-li arabský jazyk).**

Dále budeme v souvislosti s Koránem a jeho překlady používat slovo „Rozlišení“ s vědomím, že se v tomto smyslu jedná o spásné Rozlišení. V Koránu se říká (súra 2:50 (53)): *«A dali jsme věru Mojžíšovi Písmo a Rozlišení: snad půjdete cestou přímou.»* A téma Rozlišení je v Koránu probíráno mnohokrát v súrách 2:50 (53), 3:2 (4), 8:29, 21:49 (48), 25:1. Z citovaného úryvku je možné vyrozumět, že Mojžíšovi byly dány nějaké znalosti, informace soustředěné v Písmu (v té opravdové Tóře, která byla potom stažena z oběhu a nahrazena jinou redakcí překroucenou kurátory Biblického projektu), a že společně s Písmem mu bylo dáno ještě něco, co bylo nazváno Rozlišením. Podíváme-li se na úryvky *koránského poslání lidstvu*, ve kterých se vyskytuje slovo „Furkan-Rozlišení“, odhalíme dvě významové vrstvy, na které toto slovo v kontextu Koránu poukazuje:

- je to otázka schopnosti jedince Rozlišovat „je to tohle“ od „není to tohle“;
- a otázka, co přesně v Koránu znamená Rozlišení jako výchozí určitost, od které by se měl odvíjet proces porozumění Životu a jeho přehodnocování.

Korán, súra 8:29 objasňuje první z těchto otázek:

«Ó, vy, kteří věříte! Budete-li bohabojní (arabské slovo původního textu spíše vyjadřuje „ctít Boha“, a vylučuje význam „nesmyslného strachu, bázně“), On dá vám schopnost Rozlišení, očistí vás od vašich zlých činů (a odstraní tak ze života jejich následky) a odpustí vám hříchy – vždyť Bůh je velký svou dobrotou.»¹²⁶

¹²⁶ Je to naše redakce, podle našeho porozumění, která vychází z překladů M. – N. O. Osmanova a G. S. Sablukova. Ve většině jiných překladů do ruštiny se arabské slovo „furkan“ překládá jedním slovem „Rozlišení“, které někteří překladatelé píšou stejně jako slovo „Písmo“ s velkým písmenem poukazující tak na jeho posvátnost. V překladu G. S. Sablukova arabskému slovu „furkan“ v řadě případů odpovídá slovo „spasení“, v řadě případů slovo „Korán“ a v řadě případů je ponecháváno samo arabské slovo v ruské transliteraci, ale s velkým písmenem (v arabské abecedě se malá a velká písmena nerozlišují).

Tímto Korán informuje, že člověk není soběstačný ve své schopnosti Rozlišení; jinými slovy, není soběstačný v tom, aby si z toku životních událostí vybíral informace, a to především takové, které se do jeho psychiky dostávají poprvé v životě, a na jejichž základě buduje svůj světonázor, vnímání a chápání světa v průběhu života, počínaje prenatálním obdobím svého vývoje. To znamená, že v podstatě podle výše uvedeného koránského sdělení není člověk soběstačný ve své schopnosti vyčlenit „signál“ nesoucí informace na pozadí „šumů“ a „rušení“, a tuto schopnost každý jedinec získává bezprostředně od Boha v souladu se svou mravností, která je určující pro veškerou jeho činnost.

A v tom, že každý subjekt získává přístup k informacím bezprostředně od Boha, Který ho osvítí Rozlišením a zároveň předvídá následky poskytnutí přístupu určitému jedinci k určitým informacím, spočívá jeden z aspektů Boží Všemohoucnosti.

A právě tento pohled na věc – **odmítání samo sebou se rozumějícího názoru, který je na Západě vnímán jako běžný i jako vysoce filosofický, stejně jako východního znacharsko-védického názoru, že člověk je ve své schopnosti k rozlišení soběstačný** – je tím, co vyčleňuje koránský světonázor z těch ostatních.

Když se člověk dozví o této jeho osobitosti, měl by se zamyslet nad tím, jakému světonázoru dá přednost, neboť se jedná o svého druhu „základní kostru“ algoritmů jeho psychické činnosti, která je určující pro veškerou jeho činnost. V jednom ze dvou případů totiž bude tato základní kostra jeho psychické činnosti zdeformovaná a bude mu na překážku, a ve druhém mu bude v životě zdravou oporou: všechno to závisí na tom, jak si to sám přebere, jaké mu je dáno Rozlišení, aby uviděl rozdíl. Přičemž myšlenkový proces i jeho výsledky jsou podmíněny jeho skutečnou (ne tou deklarovanou ani hranou) mravností, kterou má tímto také možnost odhalit, zamyslet se nad ní, přehodnotit ji a změnit.

Není-li mu Rozlišení dáno, je člověk ke všemu netečný, vše se mu utápí v temnotě, jako by to bylo ponořené v neproniknutelné mlze: nic se od všeho ostatního ničím neodlišuje. A nemůže tedy jednat promyšleně ani účelově, neboť potřebné cíle a předměty činnosti nedokáže rozlišit od pozadí všech doprovodných okolností, přestože dál trvá jeho bezcílné pinožení, které se mu zdá být životem.

Je-li Rozlišení dáno, je nějaké „je to ono“ uvědoměle rozlišováno v okolní Objektivní realitě od všeho ostatního „to není ono“ – od pozadí událostí zahrnujících „je to ono“. A v této schopnosti uvědoměle vidět Objektivní realitu jako souhrn „je to ono“ a „není to ono“ právě spočívá jev koránského Rozlišení.

Jak známo, jeden bit je přesně takové množství informací, jaké je potřebné k vyřešení neurčitosti 50% na 50%, tj. k získání určité odpovědi na otázku: „ano“ nebo „ne“, „je to možné“ nebo „nejde to“, je to „pravda“ nebo „lež“, „Dobro“ nebo „Zlo“. To znamená, že poskytuje-li Bůh jedinci Rozlišení, předává mu 1 bit informací, díky kterým je schopen vyřešit nějaké neurčitosti v Životě, a to jak ve svém osobním, tak i v Životě Všehomíru, což mu navíc otevírá cestu k vlastnímu rozvoji. Jestliže bude jeho vnímání pokřivené – díky nedostatkům jeho skutečné mravnosti – přinese mu to nepříjemnosti, a to tím větší, čím více se jeho reálná mravnost protíví přirozenosti. Pokud tedy začne mít nepříjemnosti a přebere si, jak k nim přišel, může se vrátit na přímou cestu svého rozvoje. A když vyčerpá možnosti porozumění a vyhodnocení toho, co mu již bylo přes Rozlišení dáno, bude mu přes něj dáno něco nového, co mu otevře nové možnosti.

Jestliže Rozlišení nebylo dáno Bohem, může to vést k čemukoliv, v krajním případě až ke ztrátě života, protože v takovém případě si člověk nemusí všimnout, že ho zvolené záměry a cesty jejich dosahování dovedou pod tramvaj, jak se to stalo známé postavě M. Berlioze v románu M. A. Bulgakova – Mistr a Markétka¹²⁷. Mnohým se něco podobného stává i v reálném životě: takto se potopil Titanik, když tým, kteří měli vpředu hlídat a upozorňovat na překážky v cestě, nebylo dáno Rozlišení, takže když majitelé i velení řídili loď plným chodem v nebezpečné oblasti, čímž se zpronevěřili všem normám „dobré námořní praxe“¹²⁸, nemohli vidět nic než jednotvárnou zed' černé noční tmy, na je-

¹²⁷ Komentář vnitřního prediktoru SSSR k této postavě naleznete v práci Mistr a Markétka: hymna démonismu? aneb Evangelium bezzákoní víry.

¹²⁸ Termín, kterým je pojmenována kultura zachování bezpečnosti v námořním světě, jež v sobě zahrnuje jak normy formalizované v různých dokumentech, tak i neformalizovanou přijatou praxi a tradice.

jímž pozadí nerozeznali objektivně se od ní lišící obraz ledovce, což vedlo ke střetu s ním a dost vypovídajícím způsobem zahubilo tuto loď, která se stala symbolem Západní civilizace a předznamenala celé její 20. století¹²⁹. A ti, kteří hlídali plavební trasu, skutečně potřebovali jen jeden informační bit, aby s určitostí a včas odpověděli na otázku: Je v přímém kurzu lodi překážka nebo není? – odpověď na tuto otázku byla vyřešením neurčitosti 50% na 50%. Jenže jak se říká, tohle je jeden z těch „závažnějších případů“.

V těch „podružnějších případech“ se jedinec, kterému Shora nebylo dáno Rozlišení, „vaří ve vlastní šťávě“, když má co do činění s jednotvárným informačním minimem, které se skládá z toho, co do jeho psychiky přichází ze smyslových orgánů, a toho, co je schopen vylovit ze své paměti. Jeho existence tak bude nesmyslným pinožením a nebude ho uspokojovat až do chvíle, kdy to, co už si v sobě nese, nepřehodnotí způsobem blízcím se ke *skutečnému smyslu Života*. Pokud si vše ujasní natolik, že se to přiblíží ke skutečnému smyslu, bude mu znovu dáno Rozlišení, na jehož základě se dokáže vymanit ze svého předchozího pinožení a stále se opakujícího nesmyslného kolotoče.

Takový pohled na Rozlišení navíc ukazuje, že Všedržitel, aniž by narušoval něčí svobodu volby, potlačoval či deformoval něčí vůli, může řídit a řídí všechno, přičemž v Jím určených okamžicích lidem poskytuje spásnou schopnost k Rozlišení nebo jim ji odepírá. Podle toho, co se říká v Koránu, súra 8:29, **jen Bůh poskytuje Rozlišení, které bez Něj není možné získat.**

Ať už člověk k tomuto sdělení v koránské sůře 8:29 zaujme jakýkoliv postoj, těžko bude moci namítat, že schopnost k Rozlišení leží v základu světonázoru každého jedince, a že tento světonázor je podmíněn tím, co jedinec dokázal rozlišit v Objektivní realitě.

Druhá otázka podmíněná tím, co je člověku dáno v Rozlišení, spočívá v tom, jaká jmenovitě (jaký soubor kategorií) výchází určitost (od které člověk může rozvíjet proces porozumění Životu a přehodnocovat ho) nejlepším způsobem odpovídá Objektivní realitě jako takové?

Ve své podstatě se jedná o otázku mezních zobecňujících kategorií, které jsou tím, co je prvotně možné vyčlenit z té vůbec nejjobecnější kategorie, kterou lze jednoduše shrnout jedním slovem „VŠECHNO“, a vědecko-filozoficky pojmenovat „Objektivní realita“ nebo (v latinské terminologii) „Universe“, překládané obvykle jako Všehomír. I když by to s ohledem na smysl a kořeny slov mělo být spíše překládáno jako „Všeobecnost“.

Většina lidí si tuto otázku v životě nepokládá, a i když to přece jen učiní, tak k tomu dojde v dospělosti, kdy je již člověk nositelem nějakého světonázorového systému, který se zformoval „sám o sobě“, *zcela přirozeným způsobem v příslušné subkultuře*¹³⁰, jež je vlastní té sociální skupině, ze které daný jedinec vzešel. To vede k tomu, že si sám svůj světonázor vůbec nemusí uvědomovat a začne si ho uvědomovat v té míře, v jaké si začne odpovídat na otázku související se souborem východních kategorií, jimiž musí začít ve své snaze porozumět Životu a přehodnotit ho.

Takže abychom uviděli, v čem spočívá svébytnost koránské odpovědi na tuto otázku, musíme především odhalit ty odpovědi, ke kterým se jedinci v různých sociálních skupinách v tradičních davo- „elitářských“ kulturách „sami o sobě“ dopravují.

¹²⁹ V jedné ze sociologických anket provedených na Západě lidem navrhli, aby 20. století charakterizovali jedním slovem, a přestože uvedli i taková slova jako „Hirošima“ a „holokaust“, tak většina zvolila slovo... „Titanik“.

¹³⁰ Kultura společnosti, ve které existují sociální skupiny vyčleňující se z ní podle různých příznaků, se skládá ze subkultur daných sociálních skupin.

6. Co se rozumí „samo sebou“...

Podíváme se na „Knihu pro čtenáře začátečníky“ V. Vodovozova (SPb, 1878) z konce 19. století, ze které se v Rusku lidé samostatně vzdělávali. Píše se v ní o názorech na Objektivní realitu – na kategorii „VŠECHNO“ – starověkých Egyptanů.

«Ta nejvyšší kasta, která řídila všechno (tj. která měla plnou moc uvnitř společnosti – naše vysvětlivka k citaci), byla kastou duchovních nebo žreců (kteří v určité etapě své historické cesty přestali být žreci, přestože si tak nadále říkali a stali se pouze nositeli některých znalostí a návyků v návaznosti pokolení, tj. v podstatě se proměnili ve znachary: naše upřesnění k citaci) a předepisovala, jak má žít a co má dělat i carovi... (tj. faraonovi – naše vsuvka). Nejvyšším božstvem Egyptanů byl AMUN, v jehož osobě se spojovala čtyři božstva: hmota, ze které je tvořeno všechno na světě – bohyně NET; duch, oživující hmotu, nebo síla, která ji nutí utvářet se, měnit se, jednat – bůh NEF; nekonečný prostor, ve kterém se hmota nachází – bohyně PAŠT; nekonečný čas, který pozorujeme na neustále se měnící hmotě – bůh SEBEK. Všechno, co na světě existuje, podle egyptského učení pochází z hmoty přes působení neviditelné síly, zaujímá prostor a mění se v čase, a všechno se to tajemně spojuje ve čtyřjediné bytosti, kterou je AMUN.»

Pomineme-li jména staroegyptských bohů, tak hmota odpovídá současné „hmotě“; duch z větší části „silovým polím“; a „prostor“ a „čas“ od těch dob stále zůstávají neměnnými světonázorovými kategoriemi.

To, co připomenul V. Vodovozov ze starověkého Egypta, vypovídá o tom, že v současné civilizaci po dobu tisíciletí zůstalo neměnné to, co se jako první dá rozlišit v mezní zobecňující kategorii „Všechno“ a jeví se jako zobecňující kategorie prvního řádu, jež jsou vnímány jako výchozí pojmy pro objektivitu Všemohíru:

- 1) „matérie“ (hmota);
- 2) „duch“, chápaný i jako „energie“, „síla“ (silové pole připisované dialektickým materialismem), k „materií“ i jako *řídící podstata*, tj. „informace“ a *algoritmika jejího zpracování*;
- 3) „prostor“;
- 4) „čas“.

Někdy bývají oddělené a jindy sloučené, jako ve čtyřjediném bohu-všemohíru Amunovi, nebo ve „dvojjediném“ bezejmenném a nepersonifikovaném „časoprostorovém kontinuu“ teorie relativity, které v sobě zahrnuje „materií“ ve všech jejích skupenstvích.

I když slova označující tyto prvotní rozlišitelnosti a výklady pojmů, které s nimi souvisí, se ve svém podrobnějším popisu v historii Západní regionální civilizace nejednou měnily, neměnným zůstávalo vždy jedno: informace („obraz“, „idea“) a algoritmika („uspořádanost stavů a přeměny obrazů a idejí, i hmoty v jejich různých skupenstvích a matérie jako jejich celku) zůstávaly pojmově skryté a tudíž také *neoddělitelné od skupiny prvotních rozlišitelností (a jejich příslušných pojmů)*, tj. od „ducha“ = „energie“ = „síly“.

Ve zjevné podobě tedy nejsou informace, obraznost Světa součástí prvotních rozlišitelností vyjmenovaných ve čtyřjediném Amunovi, jenž v sobě zosobňuje kategorii „Všechno“. To samé platí i pro algoritmiku přeměn.

„Matérie“ = „hmota“ byla v podrobnějším členění přirovnávána ke čtyřem „živlům“ (ke skupenstvím hmoty: „země“ – pevné; „voda“ – kapalné; „vzduch“ – plynné; „oheň“ – plazma. A pro většinu lidí neviditelná „obecně přírodní silová pole“, která jsou nositeli uspořádané energie, tak neoddělitelně splynula s informacemi v „nehmotném duchu“; přírodní vakuum, které objektivně fyzicky vůbec není prázdnotou, ale jednou z podob (skupenství) matérie, se stalo „místoprostorem“ a „čas“ znakem označujícím jakousi nehmatatelnou nepochopitelnost.

Především je nutné obrátit pozornost na to, že z hlediska *jedince, který si teprve začíná uvědomovat sám sebe v Objektivní realitě a přemýšlet o své existenci v ní*¹³¹, je „čtyřjediný Amun“ **přirozeně očekávaným** (v určitém smyslu) souborem mezních zobecnění a prvotních rozlišitelností v kategorii

¹³¹ Jestliže člověk žije bezděčně, jak se dá, aniž by přemýšlel o svém bytí, je odsouzen k tomu, že jeho světonázor bude kaleidoskopický kvůli neurčitosti souboru mezních zobecňujících ztotožnění a prvotních rozlišitelností, jak je tomu u většiny lidí, nebo kvůli jejich nahrazení aktuálními vjemy, jak o tom půjde řeč dále.

„Všechno“. A skutečně, veškerá Objektivní realita se s ohledem na lidské smyslové orgány rozpadá na dvě složky:

- To, co je bezprostředně vnímáno smyslovými orgány (a to jsou především pocity a vjemy vlastního těla, jež tvoří u mnohých větší část toho, jak se člověk cítí, jeho „duševní stav“).
- To, co smyslové orgány sice *nevnímají bezprostředně*, ale jehož přítomnost je určována rozumově s vědomím toho, že **možnosti smyslových orgánů** vnímat Svět **jsou omezeny**; jinými slovy, ke druhé kategorii patří to, co odpovídá rozumové aktivitě jedinců na téma „i za hranicemi možností našich smyslových orgánů něco je“.

V souladu s tím bylo vše, co vnímají smyslové orgány většiny lidí, zařazeno do kategorie „hmota“, kterou dlouhou dobu (dokud věda neobjevila silová pole a nezačlenila je do filosofické kategorie „matérie“) „pragmatici“ ztotožňovali s „materií jako takovou“.¹³²

Zároveň však různé tradice „mystiky“ hovořily nejen o hmotě jako o „hrubé“, „pevné materií“, ale i o takzvaných „jemných materiích“, zcela nedostupných „tělesným (hmotným) smyslům“ a bez speciální přípravy nedostupných ani „duchovním (biopolním) smyslům“. Ovšem vždy existovalo a existuje relativně malé množství lidí, jejichž smyslové orgány (tělesné i duchovní) byly bez jakékoli speciální přípravy a tréninku citlivější než u ostatních lidí. Tito lidé tedy dokázali vnímat různá přírodní pole – „jemné materié“ mystických škol – stejně, jako ostatní lidé vnímali hmotu: takovým lidem se říkalo různě – „jasnovidci“, „senzibilové“ apod.

Ale „jasnovidci“ i „nejasnovidci“ žili ve Světě, který jim byl všem společný, a střetávali se se stejným množstvím jevů. Z jakého důvodu tedy „jasnovidci“ dokázali ostatní informovat o tom, co oni sami nedokázali vnímat svými smyslovými orgány, a co pro ně představovalo skrytou realitu, neviditelnou stránku života, na kterou jasnovidci vrhali světlo (nebo vyobrazovali to, co je takto osvítilo), a vysvětlovali vzájemné souvislosti mezi, zdálo by se, *nespojitymi* (z hlediska nejasnovidců) *životními jevy v hmotě prostřednictvím vzájemných vazeb mezi nimi na základě „jemných materií“*, které většina lidí vidět nedokáže.

Právě tato stránka života byla zobecněna v pojmech „duch“, „jemné materié“, které se od hrubé hmoty liší *výslovně* tím, že je není většina lidí schopna vnímat svými smyslovými orgány, nejedná se tedy o dělení podle příznaku jejich vzájemné silové součinnosti s hmotou, jak je charakterizován „bůh NEF“, který oživoval hmotu, neboť všechny druhy materié mohou být ve vzájemné silové součinnosti a dělit je na „hmotu“ a „ducha“ tedy nebyl důvod.

To samé platí i pro představy o prostoru a čase, které nevnímají smyslové orgány „obyčejných smrtelníků“ ani „jasnovidců“; liší se od hmoty i ducha; navíc se prostor liší od času přinejmenším tou principiální možností nejednou se v prostoru vrátit zpět na dřívější místo pobytu definované vzhledem k vybranému bodu a několika (tři ve vnímání makrosvěta většinou lidí) rozličným směřům (opomineme-li samozřejmě v tomto případě úvahy na téma, že „nelze dvakrát vstoupit do jedné a té samé řeky“).

Všechny tyto prvotní rozlišitelnosti „od subjektu“ *spolu v přirozeném světónázoru* souvisí: hmota prostoupená duchem („energo-informačními“, silovými poli) zaujímá prázdný nekonečný místoprostor a mění se v nepostizitelném čase...

Takže soubor prvotních rozlišitelností tradičního světónázoru, vládnoucího v kultuře civilizace, se očividně jeví být zcela přirozeným. A je stále jeden a tentýž, po celou dobu historie davo-„elitářské“ kultury: od složek čtyřjedineho Amuna (Amona, Amina, Amena, Omena v různé transliteraci) starověkého Egypta do časoprostorového kontinua teorie relativity a principu Théta – MEST¹³³ dianetiky a scientologie.

¹³² Zde je zapotřebí zmínit jednu osobitost materialistického světónázoru, z jehož hlediska je vše, co není vnímáno smyslovými orgány či zaznamenáváno přístrojovým arsenálem vědy, jen ojedinělým, unikátním jevem, nemůže to být mnohonásobně experimentálně prověřeno, a tudíž to „objektivně“ neexistuje.

¹³³ «Princip vypracovaný Hubbardem, teorie **Théta – MEST**, přičemž Théta (Θ) (...) představuje kvalitu nebo potenciál.

MEST (vyslovuje se: mest) – nové slovo, které se skládá z počátečních písmen anglických slov Matter (materié), Energy (energie), Space (prostor) a Time (čas), které jsou základními prvky fyzického vesmíru» úryvek z knihy Bernda von Wittenburga – Šach planetě Zemi, str. 441 (Moskva, Novaja planeta, 1997).

Jednou z osobitostí tohoto světonázoru je neschopnost jeho nositelů podívat se na Svět z jiného hlediska, kolidujícího s jejich „Já-centrismem“, což *potom vylučuje i možnost podívat se na sebe ze strany*. Tato osobitost se projevuje tím zřetelněji, čím vzdálenější je navrhované hledisko od jejich „Já-centra“. Pokud se do jejich vědomí vůbec povede proniknout názoru vycházejícímu z jiného hlediska, tak to mnozí z nich hodnotí jako pokus připravit je o „jejich Já“, jejich osobitost, individualitu apod. Přitom je nutné zvláště zdůraznit tu osobitost „očividně přirozeného“ světonázoru, kterou jsme začali rozbor jeho původu:

Je formován ve směru od jedince jako centra Všemohíru k hranicím prostoru a času (podle jedincových představ) a utváří se z něj různé mozaiky filosofického „Já-centrismu“ (filosofického ego-centrismu, vyjádříme-li to latinskou terminologií mezinárodní vědy).

Přičemž termín „Já-centrismus“ poukazuje jen na kořen myšlenkového stromu a vůbec jím není míněn zřetelně se projevující egoismus činící si nárok na to, aby vše vlastnil a všem poroučel.

Představy o hranicích prostoru a času jsou samy podmíněny mezními ztotožněními a prvotními rozlišitelnostmi v kategorii „Všechno“. Jestliže soubor mezních ztotožnění a prvotních rozlišitelností jako takový neodpovídá Objektivní realitě, tak v míře „rozletu představ v prostoru a čase“, se bude hromadit chyba odchylky subjektivních představ od Objektivní reality, která bude tím větší, čím dále představy „odletí ve svých fantaziích“ od toho, co je bezprostředně pociťováno „Já-centrem“. Výsledkem je například doslova chápaná „kříšťálová nebeská klenba“, Země ležící na zádech tří gigantických velryb plujících v nekonečném oceánu a tak dále.

Jestliže se skutečně ve **světonázoru** vyskytuje **systematická chyba**, bude se v kultuře předávat a vzrůstat od pokolení k pokolení odrážejíce se v životě civilizace navzdory vládnoucí, avšak neakceschopné dobromyslnosti v podobě slepých míst, problémů a životních zmatků doléhajících na mnohé jedince i celé národy.

Ve výsledku se po několika tisících letech, kdy se Západ rozvíjel na základě světonázoru rozličného mozaikového „Já-centrismu“ a kaleidoskopického idiotismu (jako alternativy k mozaikám „Já-centrismu“), nahromadily všemožné chyby plynoucí z tohoto světonázoru, takže to nyní již vše nabylo podoby globální biosféricko-ekologické krize a početných vnitřních společenských krizí a problémů.

Poslední odstavec musí být vysvětlen z hlediska toho, jak se liší kaleidoskopický světonázor od mozaikového.

«Théta (Θ) jednotka vědomí, jeho schopnost tvořit.» Théta je definována jako: «Energie života, která ovlivňuje materii ve fyzickém vesmíru, oživuje ji, uvádí do pohybu a mění» (stejný zdroj str. 433 s odkazem na Technický slovník dianetických a scientologických termínů). Jak vyplývá z uvedeného, vyčleňuje se scientologická Théta (Θ) ze stále stejného staroegyptského „boha NEFA“, „ducha“, jedné z podstat tvořících Amona (respektive Amuna), jako nedělitelné „kvantum duchovnosti“, která je vlastní člověku a tvoří základ jeho podstaty.

7. Mozaiky a kaleidoskopy

Každý jedinec je součástí Všehomíru. Aby mohl žít a jednat ve Všehomíru a nebyl jím rozmáčknut, zlikvidován, musí se chovat v souladu s tím, co probíhá okolo něho. V něčem se podřídit souběhu okolností a v něčem na průběh událostí působit. V případě jedince obdařeného rozumem a svobodou volby linie svého chování se v podstatě jedná o otázku informačně-algoritmického zajištění jeho chování mimo diktát instinktivních automatismů, podmíněných reflexů a kulturních tradic.

Aby mohl jednat uvědoměle a účelově, musí předvídat následky svých kroků ještě před tím, než je podnikne nebo než takové jednání dospěje do fáze nevratnosti následků. Proto je **hlavní otázkou jakékoliv prakticky užité filosofie otázka předvídatelnosti následků.**

Umění dát určitou odpověď na tuto otázku v reálných životních okolnostech umožňuje z množiny možných variant budoucnosti zvolit tu nejlepší (vylučující třeba i částečnou realizaci nějakých nepříjemných variant) a přitáhnout pro její realizaci dostatečné zdroje. Z toho plyne, že **jen abstraktní filosofie prázdných tlučubů, která je odtržená od života, si může dovolit nastolovat nějakou jinou „hlavní otázku“ a vyhýbat se zjevně nebo skrytě tomu, aby jako ta hlavní byla nastolena otázka předvídatelnosti, jejímuž řešení musí být podřízeny všechny ostatní „otázky“.**

Prakticky nezávisle na metodách používaných pro prognostiku spočívá otázka předvídatelnosti v tom, aby v přítomnosti byly získány obrazy objektivně možných různých variant budoucnosti, jak těch nejpravděpodobnějších, tak i těch s mizivou pravděpodobností jejich „samovolné“ realizace.

Absentuje-li řízení, což je ekvivalentní „samovolnému“ průběhu událostí, realizuje se nejpravděpodobnější varianta (pokud samozřejmě v hodnocení pravděpodobnosti uskutečnění posuzovaných variant nedošlo k hrubým chybám). Není-li „samovolný“ průběh událostí přijatelný, musí nastoupit řízení, které je schopné realizovat varianty objektivně možné budoucnosti s nižšími hodnotami pravděpodobnosti „samovolné“ realizace, než mají ty nejpravděpodobnější varianty, přičemž poměr je následující: čím nižší je hodnocení pravděpodobnosti „samovolné“ realizace zvolené varianty, tím vyšší musí být řídicí kvalifikace těch, kteří se chopí její realizace, neboť čím nižší je pravděpodobnost „samovolné“ realizace dané varianty, tím vyšší musí být kvalita řízení v procesu přechodu k ní z reálné přítomnosti.

To všechno v davo-„elitářské“ společnosti tvoří v podobě souhrnu *znalostí vyjádřených prostředky různorodých jazyků rozvinutých v kultuře a neformalizovaných návyků* předmět vzdělání, které není určeno „všem“, ale výhradně „úzkému kruhu“, jehož „posláním je řídit“. Zatímco v lidské společnosti se *takového vzdělání – v jeho nejlepší podobě* – musí dostat všem.

A jádrem toho všeho, bez čeho není možné příslušně řídit, je prognostika (prognózování). Prognostika může být výsledkem vlastního modelování průběhu reálných procesů v relativně vyšších frekvenčních rozmezech zpracovávání informací ve svém vnitřním světě; a může přicházet zvnějšku z různých zdrojů, se kterými může být v součinnosti ta či ona struktura psychiky; a také může být syntézou výsledků modelování ve svém vnitřním světě a prognostiky získávané zvnějšku.

Ponecháme-li stranou proroctví sesílaná Bohem, je veškerá ostatní prognostika výsledkem něčího modelování průběhu událostí ve zrychleném časovém měřítku se zohledněním předpokladů možného řídicího působení těch či oněch řídicích subjektů na dané události. Veškerá taková prognostika vyžaduje model, který by si v sobě nesl informace objektivně charakterizující ty procesy, s nimiž má jedinec v úmyslu „plout po proudu“, a to tím spíše, chce-li na jejich průběh působit svým řízením.

A je-li řeč o uvědomělém chování v Objektivní realitě, tak k tomu každý jedinec potřebuje mít svůj vnitřní informační model všem společné Objektivní reality. A takový model je příznačný pro psychiku každého jedince. Může být znázorněn v podobě informačního pozadí a souhrnu různorodých dvojic „to je ono“ – „to není ono“, poskytovaných jedinci v Rozlišení v průběhu celého jeho života. Informační pozadí je fakticky pro všechny jedno – společné jim všem (určitou osobitost mu u každého jedince přidávají jeho smyslové orgány), a souhrn různorodých dvojic „to je ono“ – „to není ono“, jež jsou jedinci poskytovány v průběhu celého života, má každý svůj vlastní: jak v důsledku věkových rozdílů a příslušnosti k tomu či onomu pokolení, tak i díky tomu, že každý zaujímá v životě své jedinečné místo a kráčí vlastní životní cestou, je nositelem svých problémů a těch zděděných od svých

předků, které buď řeší nebo neřeší, když v Rozlišení získá novou informaci ve dvojkovém kódu dvojice „to je ono“ – „to není ono“.

Ovšem jedinec také může různě přistupovat ke svému souhrnu dvojic „to je ono“ – „to není ono“, jehož všechny prvky jsou významovými jednotkami, jejichž prostřednictvím vědomě i neuvědoměle myslí: jak ve slovních formách, rozmlouvaje sám k sobě, tak i v mimoslovních formách – v obrazech, symbolech a tak podobně.

Neuvědomělý nebo vědomý vztah jedince k těmto významovým jednotkám může být dvojí:

- pro jedny je normální snažit se, aby všechny významové jednotky, s nimiž operuje jejich psychika, byly mezi sebou vzájemně provázány. Tato určitost jejich vzájemných vazeb může být jak jednoznačná (daná jednou pro vždy), tak i množinová – statisticky uspořádaná, ze které se pokaždé vybírá jednoznačná určitost vzájemných vazeb podmíněná konkrétními okolnostmi reálného života, fantazií, záměry;
- pro druhé je normální vyhýbat se tomu, aby se v jejich psychice formoval systém určitých vzájemných vazeb mezi významovými jednotkami, které získávají v Rozlišení.

Světónázor prvního typu nazýváme mozaikovým. To druhé je celkem těžké vůbec nazvat světónázorem, neboť sice může obsahovat mnohá fakta, pojmy a tak dále, ale chybí mu jedno – ucelený obrázek Světa, přestože fragmenty – významové jednotky – ze kterých může být v podstatě obrázek světa poskládán, jsou tam přítomny někdy i v hojném počtu a velice detailní. A je-li ten první případ podoben mozaikové vitráži, ten druhý se zase podobá kaleidoskopu¹³⁴, ve kterém se přesypají stejná různobarevná sklička, ze kterých je složena vitráž. Při každém otřesu „trubičky kaleidoskopu“ působením životních okolností nebo přidáním nových „sklíček“ – významových jednotek – se vše znovu chaoticky přesype a vytvoří nový vzoreček, který může vypadat velice krásně a zajímavě, ale nemá nic společného s „mozaikovou vitráží“, která více či méně detailně **kopíruje** obraz Světa v psychice jedince *s jinou organizací a účelovou orientací intelektu*.

Intelekt, um, rozum jsou v současném ruském jazyce synonyma. Intelekt – to je ta složka psychiky, jež *především* odpovídá za porozumění životu. Základem pro to je ustanovení vzájemných vazeb v celém tom souhrnu významových jednotek „to je ono“ – „to není ono, který za celý svůj život jedinec nashromáždil prostřednictvím Rozlišení. Všechny ostatní úkoly je intelekt schopen řešit tím úspěšněji, čím lépe vyřeší úkol sestavení vlastního informačního modelu Světa v podobě mozaiky významových jednotek „to je ono“ – „to není ono“ na celkovém informačním pozadí.

Kaleidoskopický světónázor, který není uceleným obrázkem Všeho, je zcela nevhodný pro modelování a prognostiku.

Proto **zprv**é, aby dav byl závislý na vládnoucí „elitě“, tak se v davo-„elitářské“ společnosti ve vzdělávacím systému určeném „pro všechny“ účelově kultivuje kaleidoskopičnost světónázoru. Tato kaleidoskopičnost světónázoru není podporována pouze v oblasti úzkého odborného vzdělání, neboť žádná odborná činnost nemůže být založena na likvidaci vzájemných vazeb mezi různými fragmenty znalostí a návyků, z nichž se v souhrnu skládá daná odbornost. Ovšem za hranicemi odborné činnosti je kaleidoskopičnost světónázoru podporována na základě kultu „svobodomyšlnosti“ a práva jedince odlišovat se prostřednictvím svého „sebevymáčení“ od jiných. Jenže reálně se ve společnosti tato odlišnost a osobitost většinou podobá odlišnosti jednoho vzoru v kaleidoskopu od vzoru v jiném kaleidoskopu. Nejedná se o osobitost stabilního světónázoru, který by zajišťoval jedinci rozvoj směrem k získání lidské struktury psychiky.

¹³⁴ Nyní tuto dětskou hračku v obchodech uvidíte zřídkakdy, proto je nezbytné vysvětlení. Kaleidoskop (krasohlád) je trubička, která má na jednom konci okulár (kukátko, do kterého se nahlíží) a na druhém je uzavřena matným sklem (které propouští světlo, ale jinak je neprůhledné). Podél trubičky je uvnitř umístěn trojstěnný zrcadlový hranol, jehož jeden konec končí u kukátka a druhý se opírá o průhledné skličko. Mezi tímto průhledným sklíčkem a matným sklem uzavírajícím trubičku, jsou nasypány střípky různobarevných sklíček, které se odrážejí ve vnitřních zrcadlových stěnách hranolu uvnitř trubičky, takže z okuláru jsou vidět krásné vzory. Jestliže se trubičkou zatřese nebo se s ní točí, sklička se různě přesypají a vzory se tak mění, přičemž se prakticky neopakují.

7. Mozaiky a kaleidoskopy

A **zadruhé** je vstup nezvaných cizáků do oblasti uplatňování reálné moci monopolizované záuklisní vládnoucí „elitou“ blokován systémem odborného filosofického a historicko-sociologického vzdělání, kde vzkvétají filosofické školy s libovolnými „základními otázkami“ filosofie, jen když se nejedná o předvídatelnost následků s cílem řízení okolnostmi.

Příkladem takového druhu světonázorových škol jsou dialektický a historický materialismus, které jsou mnohým známy ze sovětské minulosti, a také různorodé filosofické školy, jež se staví jako opoziční k oficiálnímu marxismu, včetně Georgie Ščedrovického, Ilji Prigožina, Alexandra Zinovjeva a dalších. Je to vidět i na dříve uváděném citátu z článku v časopisu přívrženců Georgie Ščedrovického: „svět je „uspořádán“ dost neurčitě...“, což je jen jedno z vyjádření kaleidoskopičnosti světonázoru, který se projevil i v ostatním textu zmíněného článku.

Takto veřejná filosofie plní funkci odpadní kanalizace: všichni, kteří se zajímají o problémy života společnosti a lidstva jako takového a podřizují se autoritě jejich *kultovních osobností* trpících kaleidoskopičností světonázoru a odtržeností jejich rozumování od života (Není možné dokonce ani jednou vstoupit do řeky...; Kolik čertů/andělů se vejde na ostří jehly?; Co je prvotní: materie nebo vědomí?; a tak dále), a ztotožňují se s jejich názory, nejsou potom akceschopní v oblasti řízení na úrovni celospolečenského významu.

8. Světonázory: „pro všechny“ a „pro úzký kruh, jehož posláním je řídit“¹³⁵

Je. Gil'bo o tomto rozdílu ve vzdělání „pro všechny“ a pro ty, jejichž „posláním je prý řídit“, píše na příkladu systému ekonomického vzdělání, které se v davo-„elitářských“ společnostech zformovalo následovně:

«V ekonomickém vzdělání... existují fundamentální rozdíly mezi „ekonomikou pro úředníky“ a „ekonomikou pro pány“. Takové části té druhé ekonomiky jako **nepřímé řízení na úrovni pravidel, struktura oběhu peněz, nepřímé stimulování, makrořízení a tak podobně, se v podstatě nacházejí mimo hranice základního ekonomického vzdělání**¹³⁶. Příčina toho je jednoduchá – funkce „ekonomiky pro úředníky“ spočívá v tom, aby jim byly vštípeny určité stereotypy (často se blížíci čisté mytologii¹³⁷), které ve svém součtu programují předvídatelné chování ekonomických subjektů. Analogická je fakticky i funkce veřejné ekonomické vědy. Existence předvídatelného chování těchto lidí zajišťuje takové podmínky, aby ti, kteří mají znalosti z oblasti vyšší ekonomiky, mohli v systému hrát svou hru.

Analogické je to v mnohých oblastech vědění. (...) on (systém přípravy úředníků: naše vysvětlení k citaci) nijak nezpřístupňuje ty znalosti, na jejichž základě skuteční pánové západního světa zajišťují efektivní řízení ekonomiky a stabilní rozkvět svých států.»

Ale ekonomická věda je jen jednou částí z celé sociologie: a vše, co řekl Gil'bo, plně platí i pro její hierarchicky vyšší části¹³⁸, na jejichž základě je organizováno společenské řízení v nízkofrekvenčních rozsazích (ve vztahu k ekonomickým procesům). Takže by se nad tím měl Gil'bo zamyslet, vždyť sám píše, že «analogické je to v mnohých oblastech vědění».

Ideologie „pro úředníky“ a ideologie „pro pány“ se liší ve stejné míře jako verze ekonomické vědy „pro úředníky“ a „pro pány“, jen s tím rozdílem, že ti, kteří jsou z hlediska úrovně ekonomiky „pány“, jsou z hlediska úrovně ideologie „úředníky“. Přičemž ideologie jsou zároveň produktem světonázorových škol, kde také existuje stejné rozdělení vzdělání na to určené „úředníkům“ a „pánům“, takže tvůrci veřejných ideologií (jedním z posledních dějinných příkladů je Adolf Hitler), kteří jsou „pány“ na úrovni různých ideologických systémů, jsou „úředníky“ na úrovni různých světonázorových systémů, ze kterých ideologie pramení.

Není zde tedy nic, co by se mohlo stát vkladem Je. Gil'ba nebo někoho dalšího do vědy. Plútarchos popisoval rozhoření Alexandra Makedonského kvůli tomu, že Aristoteles zveřejnil určitá svá filozofická učení, a uvádí celkem vypovídající dopis vojevůdce¹³⁹:

«Nepostupoval jsi správně, když jsi zveřejnil ta učení určená pouze pro ústní předávání. Čím se teď asi budeme odlišovat od ostatních lidí, jestliže ta samá učení, ve kterých jsme byli vychováni, budou přístupná všem? Nechci převyšovat ostatní pouze svou mocí, ale i znalostmi o vyšších věcech.»

Ve snaze uklidnit zraněnou Alexandrovu samolibost a uspokojit jeho pocit nadřazenosti nad „ostatními lidmi“ mu Aristoteles ve své odpovědi vysvětlil, že «přestože ta učení byla zveřejněna, současně jakoby zveřejněna nebyla».

Na tomto příkladu je dobře vidět, jak byl Alexandr Makedonský – lídr „elity“ – znepokojen tím, že Aristoteles „porušil“ – monopol na Znalosti, jenž je základem moci nad zpoddilou společností.

¹³⁵ V uvozovkách jsou slova z dříve zmiňovaného Gil'bova článku.

¹³⁶ To vše i mnohé další je **pro všechny** osvětleno v pracích vnitřního prediktoru SSSR: Mrtvá voda v redakci z roku 1998, Krátký kurz v redakci z roku 1999, K pochopení makroekonomiky státu a světa.

¹³⁷ Oni z větší části opravdu jsou tou pravděpodobnou mytologií, jejímž účelem je programovat předvídatelnost chování lidí, kteří získali to či ono vzdělání. A vše, co Je. Gil'bo řekl o systému veřejného ekonomického vzdělání, platí v davo-„elitářské“ společnosti prakticky pro všechny vědy vyučované v systému veřejného školství. Z těchto věd jsou více méně objektivní jen dvě: matematika a zeměpis, jenže ne díky systému veřejného školství, ale pouze kvůli specifické předmětů, jimiž se zabývají (chemie ani fyzika k nim nepatří v důsledku podmíněnosti jejich teorií světonázorem teoretiků. Tento světonázor je totiž sám produktem výchovy a vzdělání, jakých se jim dostalo).

¹³⁸ Které patří k prostředkům řízení na vyšších prioritách (viz kapitola Dostatečně všeobecné teorie řízení a Řízení v globálním historickém procesu v Mrtvé vodě a také Krátký kurs, Otázky pro petrohradského a ladožského metropolitu Jana (Ioanna) a celou hierarchii Ruské pravoslavné církve, Ke království Božimu na zemi... a další práce).

¹³⁹ Aristoteles byl jedním z učitelů Alexandra Makedonského.

8. Světonázory: „pro všechny“ a „pro úzký kruh“ ...

Ovšem zde je třeba se dovtípit, že sám Aristoteles měl ještě větší zájem na uchování daného monopolu na Znalosti než sám Alexandr, neboť naznačuje Alexandrovi, že ten zveřejněný text je v určitém smyslu defektní a neumožňuje tedy po svém přečtení ovládnout Znalost v plné míře: je nutné jej navíc doplnit nějakým vysvětlením; a možná nejen vysvětlením, ale i společným prožitkem při určitých úkonech prováděných nositeli těchto znalostí, spoluúčastí na nějaké jejich činnosti.

A jestliže to nepochopil sám Alexandr, bylo tomu tak proto, že sám nevyčleňoval „žrečstvo“ z „elity“. Z této Alexandrovy otázky dále vyplývá, že sociální znachari ho obeznámili pouze s tím, co považovali za nezbytné pro realizaci mise, jež mu byla uložena. Takže z hlediska sociálního znacharství byl Alexandr Veliký jen „úředníkem“, stejným představitelem davu jako všichni ostatní nenáležící k „žrečstvu“. Tento historický fakt popsany Plútarchem dokládá, že „elita“ a „žrečstvo“, přičemž každý z nich v míře svého chápání, ochraňovaly monopol na Znalosti a spolupracovaly v oblasti řízení.

Navíc je také nutné si uvědomovat, že většina lidí zná Plútarcha jako jednoho ze starověkých spisovatelů-historiků. Málokdo však ví, že vykonával („jako vedlejší činnost“) ještě i funkci nejvyššího „žrece“ Delfské věštírny, takže k jeho povinnostem patřilo celkové řízení prognostické činnosti věštírny a přístupu zbytku společnosti k získaným výsledkům. Z uvedeného dialogu z korespondence mezi Alexandrem a Aristotelem je vidět, že rozdíl v chápání světa Alexandrem a Aristotelem je výsledkem vlivu vzdělávacího systému: Alexandr je „úředník“ a Aristoteles ideologický „pán“; přičemž sám Aristoteles je „úředníkem“ svých světonázorových „pánů“.

Ještě uvedeme relativně nedávny příklad. V. Prussakov v knize *Okultní mesiáš a jeho říše* (Moskva, Molodaja gvardija, Šakur-2, 1992, str. 24) uvádí úryvek z dopisu z roku 1923¹⁴⁰ Dietricha Eckarta, který napsal několik dnů před svou smrtí jednomu ze svých *do čehosi zasvěcených* přátel:

«Následujte Hitlera! On bude tancovat, ale byl jsem to já, kdo pro něj našel muziku. Vybavili jsme ho prostředky pro spojení s Nimi¹⁴¹. Netruchlete kvůli mně: já jsem ovlivnil historii více, než kterýkoliv jiný Němec.»

Takto jeden z nadřazenějších *příruček z hlediska vnímání a chápání světa* vysvětluje skutečnou roli jednoho netuctového *úředníčka ideologie*.

Poté, kdy tedy byl odhalen rozdíl mezi kaleidoskopickým a mozaikovým vnímáním a chápáním světa, a vyjasnila se nezpůsobilost toho kaleidoskopického z hlediska podpory řídicí činnosti, je nutné se vrátit k otázce alkoholu a dalších narkotik a psychotropních látek a k mimosmyslovému vnímání.

Začneme působením alkoholu na informační nízkofrekvenční procesy v psychice, jejichž doba trvání je porovnatelná s dobou trvání života člověka. **Co se děje, když koncentrace alkoholu v krvi překročí frekvenční meze úrovně, která je pro organismus přirozená?**

— Červené krvinky se v krvi začínají shlukovat. Cévy, kterými proudí krev v mozku, jsou různé: jsou tam i natolik tenké, že už dvě spleené krvinky v nich mohou uvíznout. Co to způsobí? — Některé skupiny neuronů budou připraveny o kyslík a zahynou, přičemž, neurony se, jak známo, při současné lidské fyziologii neobnovují. **Takže se hroutí ty informačně-algoritmické procesy, které probíhaly na základě neuronových sítí tvořených těmito neurony, což vede ke ztrátě informací z psychiky daného člověka.**

Navíc bude činnost intelektu deformována po celou dobu obluzení, dokud se daný člověk neprosí a úroveň alkoholu a alkoholových toxinů neklesne na přirozenou úroveň, přičemž z jeho mozaikového obrázku světa zmizí nějaké významové jednotky a některé vazby mezi nimi budou zprerthány nebo deformovány: mozaika se tak stane méně podrobnou a neúplnou, některé její fragmenty se rozsypou do kaleidoskopu. To znamená, že parametry prognostiky na základě modelování nějakých procesů s cílem vyhodnotit situaci a možnosti její změny budou kvůli poškození mozaikového obrázku nepřesnější a méně podrobné. **V souladu s tím se zúží množina procesů, které je daný jedinec schopen řídit, takže jeho pokusy řídit průběh těch procesů, jejichž modelování v jeho psychice překročilo kritickou úroveň, nevyhnutelně skončí krachem řízení.**

¹⁴⁰ Ještě před tím, než světlo světa spatřilo první vydání *Mein Kampf* A. Hitlera.

¹⁴¹ Má na mysli mimosociální zdroj informací, nelidský rozum, což přímo vypovídá o posedlosti a nepřičetnosti A. Hitlera.

Neurony zabité alkoholem se neobnoví. Ale funkční algoritmy psychiky jsou takové, že po odstranění alkoholového šoku začne probíhat proces obnovy narušeného mozaikového obrázku světa: budou se obnovovat ztracené významové jednotky a vazby mezi nimi. Operační rychlost takového procesu je taková, že po vypití 100 g vodky, novoročního nebo svatebního poháru šampaňského (200 – 250 g s obsahem alkoholu 12%), půl litru „pivíčka“ (s obsahem alkoholu 6%) uplynou přibližně 3 roky, než bude obnovena škoda na *intelektuální činnosti v mezích individuálních možností* způsobená tímto požitím alkoholu, které je dnes považováno za pití v rámci běžné společenské normy. A z řízení některých delších, dlouhodobějších (nízkofrekvenčních) procesů bude takový jedinec díky tomuto jednorázovému napití vyrazen minimálně na ty tři roky, v jejichž průběhu se toho může hodně stát, a navíc ne do každého takového procesu je možné po vypadnutí z něj podruhé vstoupit...

Mozek člověka, který pravidelně pije třeba i jen „lehké“ alkoholické nápoje, aniž by se úplně opíjel, je hřbitovem neuronů zabitých alkoholem. Přibližně takto charakterizoval působení alkoholu na mozkové struktury člen Akademie lékařských věd SSSR akademik F. G. Uglov ve svých knihách *V zajetí iluzí* a *Ze zajetí iluzí*.

Každý má samozřejmě právo zvolit si způsob sebevraždy prostřednictvím alkoholu¹⁴². Ale v daném případě mluvíme o kádrové politice; a to především v oblasti řízení, která svou kvalitou podmiňuje život celé společnosti. A protože následky řízení ujařmeného alkoholem je potom nucena řešit celá společnost (a v Rusku tomu tak je po celou dobu jeho dohledných dějin), tak jednou nastoupí takový okamžik, kdy se ti, kteří jsou v řídicích funkcích a pijí, nebudou mít právo uraženě ohrazovat, že to přece nevěděli a nikdo je nevaroval... **Tento text je varováním.**

Aniž bychom zacházeli do těchto podrobností, z nichž některé je možné si ověřit jen elektronickým mikroskopem, tak proč po celá staletí islám a mnohé okultně-magické školy trvají na absolutní střízlivosti svých následovníků? Dbají tím o udržování své co nejvyšší akceschopnosti. *Zatímco křesťanské církve vyzývají své věřící k přijímání alkoholické svátosti oltářní*, a straší ty, kteří se tomuto alkoholu vyhybají, věčnými mukami pekelnými. To je ničemné jednání. A světská pseudověda a publicistika propaguje „kulturní pití“: Nesmíte se příliš opíjet a pít jen uměřeně, aby byl život veselejší, zbavili jste se stresu, z organismu se vyloučil cholesterol a tak podobně.

Jenže řešení problému „stresu“ spočívá ve vybudování příslušné osobnostní kultury vnímání a porozumění světu. Chování na základě takové kultury zaprvé vylučuje nečekané nepříjemnosti nazývané „stresem“ a zadruhé je takový člověk ve společnosti emocionálně soběstačný a nepotřebuje „obveselovací“ prostředky; zdravotní problémy s cholesterolem, infarkty, mrtvice, rakovina, to všechno má své řešení ve zdravém způsobu života a ve stravování, které odpovídá genetickému nastavení fyziologie druhu Člověk rozumný.

Popsaný mechanismus působení alkoholu na mozaikový světový názor vede k tomu, že s jedincem, který pravidelně pije třeba i jen pivo, je zcela zbytečné pokoušet se o některých tématech diskutovat, neboť aby jejich problematiku dokázal uchopit, musí mít svou světový názorovou mozaiku rozvinutou na určitou úroveň (musí být dostatečně podrobná a mít dostatečný počet vazeb mezi významovými jednotkami). Ovšem z důvodu narušení dlouhodobějších informačně-algoritmických procesů systematickým pitím je pro něj tato úroveň nedosažitelná.

Jestliže člověk, který čte tyto řádky, náleží k těm, kteří pravidelně, třebaže střídavě pijí, a rozhodne se, že od této chvíle přechází k absolutní střízlivosti, že se vzdá alkoholu, tabáku i dalších omamných látek, musí uplynout přinejmenším tři roky, než pochopí, co všechno stojí za tímto textem. A nepřejde-li k absolutní střízlivosti, bude nadále považovat řečené za hloupost bez jakéhokoliv významu.

Vůči námitkám proti řečenému stačí postavit průpovědku: „Opilému je moře po kolena.“ Není ale zapotřebí ani moře, aby se opilec utopil, stačí mu k tomu vlastní hleny, kterými je schopen se zalknout (takové případy se již staly)...

¹⁴² Lékař pacientovi: „Ten alkohol vás pomalu zabíjí...“ „Ale já nikam nespěchám, pane doktore.“

8. Světonázory: „pro všechny“ a „pro úzký kruh“ ...

Druhá strana působení alkoholu, dalších narkotik a psychotropních látek se pojí s tím, že intelekt je biopolním procesem. Ve vztahu k organismu druhu Člověk rozumný je možné zavést pojem *geneticky podmíněné, normální nastavení parametrů biopolí*: příslušná pole, frekvenční charakteristiky (nosné i taktovací frekvence, fázové posuny), polarizace, přijímací a vysílací povrchy (bioantény), vlnovody v organismu a tak dále.

Tyto parametry nastavení biopolního systému organismu jsou normální samy o sobě, jestliže jedinec nemá ve svém chromozómovém aparátu vrozené odchylky od všeobecné druhové normy, žije ve správném biorytmu, a jeho strava neobsahuje produkty cizorodé genetiky jeho organismu. Což ovšem předpokládá, že nebude do svého organismu zavádět zvnějšku alkohol, kouřit tabák ani užívat jiná narkotika; navíc je nutné brát zřetel na to, že anatomicky (tj. geneticky) není člověk masožravec¹⁴³.

Zavedení alkoholu a dalších narkotik do stravy mění geneticky normální nastavení biopolního systému organismu druhu Člověk rozumný. Následkem je jak zkreslení fungování intelektu jako takového, tak i to, že do lidské psychiky začínají proudit informační toky, které by se tam za geneticky normálního nastavení biopolního systému organismu nikdy nemohly dostat. To vede k deformaci informačního podkladu, na kterém se skládá mozaika; zpřetrhávají se dřívější vazby mezi významovými jednotkami; z informačních toků, které jsou normální genetiky cizí, vznikají informační moduly, které jsou normální psychice lidstva cizí. Provedeme-li paralely s počítačovým světem, je *část z nich svou funkcí a působením na psychiku podobná instalačním programům složitých informačních produktů a počítačovým virům* (určitou část z nich v dobách minulých nazývali „běsy“, a člověka, který jimi trpěl „posedlým“).

V důsledku vlivu toho všeho, co je cizí normálnímu, geneticky podmíněnému nastavení biopolního systému, může jedinec přestat být sám sebou, nebo dokonce přijít o schopnost stát se a být skutečným člověkem. V méně závažných případech dochází „všeho všude“ jen ke zkreslení a poničení mozaikového obrázku světa.

Užitím jakéhokoliv narkotika, nebo téměř každé psychotropní látky, otevírá jedinec do své psychiky určitý informační kanál umožňující oboustranný informační tok. Je-li to tak, může daným kanálem i jedinec sám působit na okolní svět, *bude-li k tomu mít dostatek sebeovládání a silné vůle*. V takovém případě se zařadí mezi „šamany“, jejichž mnohé praktiky spočívají v úmyslné narkotizaci sebe i okolí. Ale šamanů je málo. Obětí šamanismu a šamanů je daleko více¹⁴⁴: indiány kouřit tabák naučili šamani, protože jim to otevíralo volný kanál pro vstup do psychiky každého slabšího a méně znalého člena kmene. Jenže to celé skončilo krachem jejich civilizace.

Samostatný rozvoj sensiblních schopností působí na mozaikovost světonázoru podobně jako narkotika v tom smyslu, že jedinec, který si osvojuje určité duchovní praktiky, mění parametry biopolního nastavení svého organismu a otevírá tak sám k sobě sensiblní kanály informační výměny. Pokud toho dosáhne, je schopen se sensiblně nabudit do takové míry, že bude vnímat informaci více, než je ve stavu mentálně vstřebat způsobem, který by byl pro něj a jeho okolí bezpečným. Neboť byť i jen vteřinový „prožitek“ vnímaný přes sensiblní kanály může být více než dostatečným, aby mu zkazil život jednou provždy; a stejně tak může zkazit nebo zmrzačit život lidem, kteří jsou na něm přímo nebo nepřímo závislí.

---

¹⁴³ Přestože maso a ryby většina lidí jí úplně všude. Myslíme si však, že je to dědictví epochy po globální katastrofě, jež zničila Atlantidu a způsobila, že dřívější kolektivní duchovnost (egregory Atlantické civilizace jako nositelé kolektivní paměti řídící život lidí) byla zničena a lidé sami o sobě, připravení o původní informační zabezpečení svého chování, zaznamenané v polích egregorů (v energeticko-informačním poli Země v terminologii současných senzibilů), přišli o svou paměť a návyky, jež jim byly vlastní v dřívějším způsobu života. Aby přežili, tak se pod diktátem pudu sebezáchovy naučili jíst leccos, co dříve do normálního lidského jídelníčku nepatřilo, a to se pak následně zapsalo do kultury současné globální civilizace jako norma. Ovšem každá „norma“ se může změnit.

¹⁴⁴ Poté, co to bylo vysloveno, by bylo žádoucí zveřejnit statistiku: Jaký je v orgánech státní moci (prezident, prezidentova administrativa, vláda, parlament) podíl absolutních abstinentů; těch, kteří se čas od času napijí; a těch, kteří kouří i pijí.

To samé platí i pro domácí novinářský sbor, jehož většina přebývá v tabákovém omámení a *podnapilosti* (*posuzujeme-li to z hlediska kontrolního období tří let*).

A „modří“ (homosexuálové) a „růžoví“ (lesby) by tyto oblasti činnosti měli opustit rovnou.

Jestliže do sebe „člověk, který má řídit“ vstřebává více, než dokáže zpracovat, přestává sám řídit a stává se hračkou sociálního živlu, to v tom lepším případě; v tom horším se výkonný mechanismus ocitne v rukou těch, kteří nahrají do jeho psychiky přes sensiblní kanály i jinými cestami cokoli, co si budou přát s tím, že potom dokáží předem předpovědět jeho reakci na přísun té či oné informace: v tom také spočívá princip řízení přes *nastrčené osoby, které zdánlivě „samy vědí, co a jak je zapotřebí udělat“*, a přitom dělají jen to, co jim naprogramují zákulisní loutkovodiči (vzpomeňte si na obrázky 1 a 4).

Ale mozaikový světonázor se také může lišit z hlediska principů volby směřování vzájemně budovaných vazeb mezi významovými jednotkami v mozaikovém obrázku světa – na myšlenkovém strohmě. Již dříve tu byl vylíčen systém mezních zobecnění a prvotních rozlišitelností v kategorii „Všechno“, který je vlastní „Já-centrickému“ pohledu na svět a je vnímán jako „samo sebou“ se rozumějící, přirozený a objektivně skutečný po dobu celé, mnoho tisíciletí trvající historie současné civilizace: od staroegyptského Amuna až po scientologickou církev. Právě tento systém se kultivuje ve společnosti a zaujímá ve vzdělávacím systému „pro všechny“ i ve veřejné vědě pozici vědeckých objektivních znalostí.

A to nás vede k otázce: Jaký systém prvotních rozlišitelností není v mezní zobecňující kategorii „Všechno“ určen v davo-„elitářské“ společnosti „všem“, ale jen úzkému okruhu osob, které si uvnitř společnosti uzurpovaly vyšší druhy moci?

Vzhledem k tomu, že celkový pohled na svět byl v průběhu posledních století formován určujícím způsobem biblickou civilizací, tak podíváme-li se na již dříve uváděnou preambuli k článku Je. Gil'ba: «Ve starověké Judei se znalosti pro lid (Tóra, Talmud a letopisy) také značně lišily od znalostí dostupných Levitům» — tak si musíme položit otázku, co takového znali a chápali Levité, *čemu ostatní nedokázali porozumět, přestože to možná dokonce věděli?* Odpověď na to můžeme najít v okultní literatuře:

«Třiceti dvěma cestami — kouzelnými, moudrými, jež načrtnul IA, IEBE, Sabaoth, Bůh Izraele, Bůh Živý a Král Věčný, El Šaddaj, Milosrdný i Odpouštějící, Vznešený a Přebývající ve věčnosti — vznešené a svaté je Jméno Jeho — stvořil Svůj svět třemi sepherim: sephar, sipur i sipher» (Epigraf k jedné z kapitol knihy V. Šmakova - Svatá kniha Tóta. Velké arkány Taro, 1916, reedice 1993).

A k tomu je ve vysvětlivce pod čarou:

«První z těchto třech termínů (Sephar) označuje čísla, která nám sama umožňují určit nezbytné poslání a vztahy každého (z kontextu, zřejmě: člověka) i věci, abychom pochopili cíl, pro který byla vytvořena; a MÍRA délky, MÍRA objemu i MÍRA hmotnosti, pohyb a harmonie – VŠECHNY TYTO VĚCI JSOU ŘÍZENY ČÍSLY. Druhý termín (Sipur) vyjadřuje slovo i hlas, protože je to Božské slovo a hlas, protože je to Božské Slovo, je to Hlas Boha Živého, Který vytvořil bytosti v jejich rozličných FORMÁCH, ať už jsou vnější, ať už jsou vnitřní; to jeho je třeba rozumět pod těmito slovy: „Bůh řekl: „Budiž Světlo“ a „bylo Světlo“. Nakonec třetí termín (Sipher) znamená písmo. Písmo Boha je PLOD JEHO TVORBY. Slova Boha jsou Jeho Písmem, Myšlenka Boha je Slovo. Tak myšlenka, slovo i písmo v Bohu jedno jsou, zatímco v člověku tvoří podstaty tři» (Cuzary, 4, §25, citace z knihy V. Šmakova Svatá kniha Tóta. Velké arkány Taro, str. 245, některé fragmenty textu jsme vyčlenili velkými písmeny).

Fakticky je to tak, jak psal Aristoteles Alexandrovi Makedonskému: «Přestože ta učení byla zveřejněna, současně jakoby zveřejněna nebyla» — *nabubřelé, mnohoslovné, a bez ústních komentářů, které k tomu mohou poskytnout pouze „vědoucí lidé“ — je to špatně srozumitelné, což vylučuje jednoznačnost pochopení řečeného většinou samostatných hledačů pravdy mimo systém zasvěcení.*

A tohle – *nemožnost pochopení v důsledku úmyslného vyjádření nejednoznačnosti vzájemně se vylučujících významů* – je to, co tvoří hlavní osobitost vzdělání „pro úzký kruh, jehož posláním je řídit“ a ještě přesněji: pro úzký kruh, který si nárokuje – bezvýhradně a bez jakékoliv odpovědnosti vládnout (v souladu se stupněm zasvěcení vyřešení takového druhu nejednoznačností zajišťují vysvětlení poskytovaná těm, kteří stojí v hierarchii výše).

Následkem toho se ocitáme před otázkou:

8. Světonázory: „pro všechny“ a „pro úzký kruh“ ...

Je možné tomu porozumět (a také může-li být pochopena Objektivní realita) i v případě, že se člověk nachází mimo systém legitimních zasvěcení kurátorů Biblického projektu či jiného systému zasvěcení?

Ukazuje se, že je tomu všemu možné porozumět dokonce ještě hlouběji, ale z jiného písemného zdroje zveřejněného v množství řádově převyšujícím všechna vydání Svaté knihy Tóta. Velkých arkánů Taro – Cuzary (od Jehuda ben Šmu'el ha-Levi), na kterou se odkazuje V. Šmakov) a další okultní literatury.

9. Světonázor pro všechny opravdové lidi

Tak především je třeba mít na zřeteli, že všechny citace ze „Svaté knihy Tóta“, jsou převyprávění a výklady z druhé ruky, že se nejedná o prapůvodní základ toho světonázoru, který není v biblické civilizaci určen všem.

Abychom porozuměli tomu, co se snažili vyjádřit citovaní okultisté, není nutné hledat, jak proniknout do systému zasvěcení biblické kultury, a to tím spíše, že ty nejvyšší stupně jsou tak jako tak většinou lidí uzavřené na základě pokrevního původu¹⁴⁵. Stačí se podívat na zdroje obsahující prapůvodní základ tohoto světonázoru.

Jedním z takových zdrojů je Korán a jeho súra číslo 25 nazvaná Rozlišení (v češtině překládáno jako Spásné zjevení), ve které je poskytnut systém prvotních rozlišitelností v mezní zobecňující významové kategorii „Všechno“. Podívejme se tedy na ni:

«1. Požehnán budiž ten, jenž seslal „al-Furqan“ („Rozlišení“)¹⁴⁶ služebníku Svému, aby on (tj. Mohammed) do duše obyvatelům světů promluvil; 2. [blahoslaven] Ten, jehož je *moc* <přesněji *plná, neomezená moc*: — naše upřesnění k citaci> nad nebesy i zemí, a jenž nezrodil dítě¹⁴⁷ pro Sebe žádné a *moc* s nikým nerozdělil <přesněji *plnou, neomezenou moc*: — naše upřesnění k citaci>; **On všechno jsoucí stvořil a [patřičnou] míru [v češtině osud] mu určil.** 3. A začali se klánět [Nevěřící] místo Něho jiným božstvům, která stvořit nic nemohou, leč sama stvořena jsou. Která ani sama sobě žádnou škodu či užitek způsobit nemohou a ani smrtí ani životem ani vzkříšením nevládnou.» (v ruském překladu M. – N. O. Osmanova).

Ty samé áje v překladu G. S. Sablukova:

«1. Požehnán budiž ten, jenž seslal Furqan¹⁴⁸ služebníku Svému, aby se stal učitelem světů, 2. Ten, jehož je království na nebesích i na zemi; a jenž nikdy neměl děti a společníka žádného ve vládě nemá; **kdo všechny bytosti stvořil a předurčující předurčil bytí jejich.** 3. A oni zvolili si kromě Něho božstva, která stvořit nic nemohou, leč sama stvořena jsou, 4. která nemají sílu sobě žádnou škodu či užitek způsobit a nemají sílu ani nad smrtí ani nad životem ani nad vzkříšením.»

To samé v překladu I. Ju. Kračkovského:

«1 (1). Požehnán budiž ten, jenž seslal spásné rozlišení služebníku Svému, aby světům zvěstovatelem byl, - 2 (2). jehož je moc nad nebesy i zemí a jenž si nevzal pro Sebe dítě žádné a společníka žádného ve vládě nemá. **On každou věc stvořil a vyměřil ji mírou (obdařil ji mírou).** 3 (3). A přibráli si oni místo Něho božstva, která stvořit nic nemohou, leč sama stvořena jsou. 4. Oni sobě žádnou škodu či užitek způsobit nemohou a ani smrtí ani životem ani vzkříšením nevládnou.»

Různé překlady vyjadřují různé hrany smyslu vyjádřeného ve slovech původního arabského zdroje, proto jsme uvedli několik redakcí překladů. To, co jsme v textu tučně zdůraznili, to jsou klíče, jak se dostat k systému **pevně daných prvotních rozlišitelností** v mezní zobecňující kategorii „Všechno“, které odpovídají koránským názorům na Bohem stvořený Všemohár, nad nímž plná moc (v podobě celku i jeho jednotlivých částí) bezvýhradně náleží pouze Bohu: «... Bůh dává vládu Svou tomu, komu chce» (súra 2:248 (247)), a samovláda kohokoliv je iluzorní, a je možná pouze v hranicích ustanovených mu Božím dopuštěním.

Především je třeba zmínit, že Korán všude vyhláší světonázor lišící se od všech druhů „Já-centrismu“.

¹⁴⁵ Nestačí dokonce ani být rodem žid, ale pocházet výlučně z rodu rabínů a v některých případech pouze z rodu Levitů, a být navíc dlouhodobě součástí systému tajných zasvěcení v návaznosti pokolení. Tento systém nízkofrekvenčních filtrů brání vyšší úrovní hierarchie řízení Biblického projektu, aby se jejich řízení nemohl zmocnit agent infiltrovaný protivníkem.

¹⁴⁶ M. – N.O. Osmanov k překladu „al-Furqan“ do ruského jazyka jako „Rozlišení“ přidal k závorce komentář: „Je tím myšlen Korán“.

¹⁴⁷ To je k otázce nikajského dogmatu o „Bohu Synovi“.

¹⁴⁸ V překladu G. S. Sablukova je u tohoto slova uveden odkaz: „Tj. Korán“.

9. Světonázor pro všechny skutečné lidi

Prostřednictvím Koránu je lidem **navrhováno, aby přijali jako vědomou normu organizace psychiky jedinců i společností SVĚTONÁZOR PŘICHÁZEJÍCÍ OD BOHA KE KAŽDÉMU ČLOVĚKU**, který přijde do kontaktu s Koránem a jeho překlady.

Světonázor přichází od Boha minimálně ve dvou vzájemně se doplňujících významech:

- jako daný ve Zjeveních Shora,
- i jako určující uspořádanost rozvoje mozaiky myšlenkového stromu člověka jednoznačně stanoveným způsobem: zaprvé, Obrazem Božím v duši každého, zadruhé, obrazy stvořeného Všemohomíru (poskytované v Rozlišení jako systém párových souvztažností „je to ono“ – „není to ono“), jehož součástí je i sám člověk s organizací své psychiky a svým vnitřním světem.

Teď přejdeme k otázce **pevně daných prvotních rozlišitelností** v mezní zobecňující kategorii „Všechno“, které odpovídají koránským názorům na Bohem stvořený Všemohomír. Jak je vidět z dříve uvedených textů překladů Koránu do ruštiny, tak jedni překladatelé dávali přednost tomu, aby v ruském jazyce vyjádřili význam **předurčenosti bytí**, další zase upřednostňovali vyjádření významu **míry, rozměrnosti bytí a souměřitelnosti**¹⁴⁹ v průběhu událostí.

To znamená, že arabské slovo, na které narazili, v sobě zahrnuje oba tyto významy, které je v ruském jazyce možné sloučit a vyjádřit pouze slovním spojením „předurčená míra“, kterou M. – N. O. Osmanov nazval „patričnou“ – slovem, vyjadřujícím jeden z odstínů danosti jako složky Božího Předurčení.

A proto podíváme-li se na slova, která jsme vyčlenili v uvedených překladech ájí 25. koránské súry, tak je možné jejich zobecněný mnohovrstevný smysl vyjádřit rusky i následující *souhrnnou frází*:

Бůh stvořil vše jsoucí ve Všemohomíru a obdařil to vše mírou (мѣрой¹⁵⁰) Jím předurčenou.

Budeme-li hovořit jazykem současné vědy, tak vše jsoucí v Bohem stvořeném Všemohomíru, to je materie v různých svých skupenstvích: vakuum¹⁵¹, fyzická pole, plazma (vysoce ionizovaný plyn, ve kterém mají elektrony takovou energii, že se nemohou v atomech udržet na stabilních orbitalech), plynné skupenství, kapalné skupenství, pevné (krystalické) skupenství. Tato skupenství, cesty a způsoby přechodu z jednoho skupenství do jiných, vlastnosti materie v každém z nich i v přechodných procesech byly materii předurčeny Shora. A představa lidí o různých skupenstvích tak či onak odpovídá přísloví „bez obrazu věc neexistuje“. Ale co je to ta míra? A jaký má vztah k obrazům materie? Tuto otázku „Já-centrické“ filosofické systémy neřeší.

Věda o *míře, o číselném určení jako takovém*, to je matematika. Ale v *materiálním* Všemohomíru přestává být míra pouhým číselným určením *jako takovým*: je zosobněna v objektech i subjektech Všemohomíru, vše Bohem stvořené má Shora předurčenou míru – číselnou určenost: a to jak množstevní, tak i pořadovou. Ve Všemohomíru je vše materiální a míry jedněch fragmentů jsou číselně porovnatelné s mírami jiných fragmentů, tj. všem fragmentům Všemohomíru je vlastní souměřitelnost jak vzájemně mezi sebou, tak i se svými vlastními komponentami.

Míra, to je především **číselná určenost**: $2 \times 2 = 4$; jedna vteřina rovná se 9192631770 periodám záření, které odpovídá přechodu mezi dvěma hladinami velmi jemné struktury základního stavu atomu cesia ¹³³Cs (cesiový etalon frekvence a času); 1 metr rovná se 1650763,73 vlnové délky záření ve vakuu, které odpovídá přechodu mezi úrovněmi $2p^{10}$ a $5d^5$ atomu kryptonu 86 (⁸⁶Kr) (údaje o etalonech vteřiny a metru byly převzaty ze Sovětského encyklopedického slovníku vydaného v roce 1986);

¹⁴⁹ «A nespatriš ve stvoření Milosrdného nesouměrnost žádnou. Pozvedni jen zrak svůj: zda uvidíš trhlinu nějakou?» - Korán, súra 67:3.

¹⁵⁰ Ve starověkém ruském písemnictví, kde každá *litera* byla nejen znakem označujícím zvuk v ústní řeči, ale i hieroglyfem, je „míra“ («мера») psaná prostřednictvím „e“ slovem se stejným kořenem s ruskými slovy смерть (smrt), мерзость (hanebnost, lumpárna, ničemnost, ohavnost), мерзавец (hanebník, lump, ničema, ohava). Ta „míra“, o které je řeč v textu, se má správně psát prostřednictvím „h“ (písmeno Ъ, ъ, minuskule, jať): мѣра/. S touto výhradou však budeme dále v textu používat současný pravopis, jehož pravidla se neodvíjí od smyslu, významu, ale od znění řeči.

¹⁵¹ Ti, kteří nesouhlasí s tím, že vakuum je materie schopnou vzájemné součinnosti s materie v dalších jejích skupenstvích, ať tedy vysvětlí všem ostatním, jak se vlny (elektromagnetické, gravitační a podobná vlnění) šíří v ideálním nic – prázdnotou. Vakuum není nic, je to něco – materie v jednom ze svých skupenství.

„délka Hroznýše je 38 papoušků a jedno papouščí křídélko“ (dozvídáme se ve známém kresleném filmu); atomy chemických prvků se od sebe vzájemně liší počtem protonů ve svých jádrech, které určují pořadí každého z nich v Periodické soustavě D. I. Mendělejeva; izotopy stejného prvku se vzájemně liší počtem neutronů ve svých jádrech a tak dále. Na co se podíváte, všude odhalíte číselnou určenost – míru: buď jednotkovou nebo množstevní v podobě statistiky umožňující rozlišit od sebe množiny a vyčleňovat z nich podmnožiny.

V procesu uvědomělého nebo neuvědomělého porovnání jednoho fragmentu Všemohíru s jinými, vyčleněnými pomocí Rozlišení, se nám objevují dva druhy vnímání souměřitelnosti:

- vnímání prostoru;
- vnímání času.

Jejich vnímání vyvolává dva druhy číselné určenosti: jednotky délky a jednotky času, které spolu na hierarchické úrovni mikrosvěta přes materiálnost¹⁵² objektivně spojuje **Heisenbergův princip neurčitosti**¹⁵³ vyjadřující nemožnost vnímat izolovaně prostor bez času a čas bez prostoru, neboť prostor a čas jsou produkty *rozměrové matérie* ve všech jejich skupenstvích (právě v důsledku toho také není možné vnímat prostor a čas mimo jejich podmíněnost materiálním prostředím, ať už se matérie nachází v jakémkoliv skupenství).

Absolutně ve všech případech je pro vnímání prostoru a času potřebný etalonový proces, se kterým je možné porovnávat, a kterým je možné měřit všechny ostatní časy a prostory. Tímto etalonem může být i sám člověk (starověký aforismus hlásá, že člověk je mírou všech věcí) či nějaké objekty Všemohíru. Není-li definován etalonový proces, vede to ke vzniku „problému Hroznýše“ z kresleného filmu. Tam se Hroznýš trápil otázkou, jak je vlastně dlouhý, dokud mu nepomohl Papoušek, který přijal funkci etalonu jeho délky a určil, že jeho délka se rovná „třiceti osmi papouškům a jednomu papouščímu křídélku“. Ovšem bez toho aktu měření by se Hroznýš dál rovnal sám sobě, a jeho jednotková délka by nebyla jiným způsobem definovaná, takže by se stal „věcí o sobě“ (poznatelnou jen rozumem/noumenon).

Přibližně stejné je to s měřením času. Vzhledem k tomu, že každý periodicky se opakující proces může být vybrán jako etalon, bude potom jednotkou pro měření času doba trvání periody etalonového procesu, se kterým budou porovnávány všechny ostatní procesy s vlastním časovým průběhem.

Takto to vypadá ve světonázoru založeném na trojjednosti matérie-informace-míry. Ale zcela jinak je to ve světonázoru čtyřjednosti Amuna-všemohíru. Z dějin vědy rozvíjející se na základě „Já-centrického“ světonázoru čtyřjedného Amuna je známo, že vždy trpěla problémy při zkoumání prostoru a času *jako takových*, tj. bez podmíněnosti jejich charakteristik materií. Vznikaly díky tomu různé „humorné průpovědky“ na tato témata, jako například ta od svatého Augustina o tom, že když se ho neptají na podstatu času, je mu všechno jasné, ale jakmile se ho na to zeptají, neví, co na to říci...¹⁵⁴

Ve skutečnosti je to, co objektivně existuje, objektivně poznatelné. *Abstraktní* prostor i čas čtyřjedného Amuna – prázdné schránky materiálního Všemohíru – se staly problémem, který věda za několik tisíc let nebyla schopna vyřešit kvůli tomu, že objektivně neexistují. A v průběhu stejných tisíců let byl *objektivně materiálně podmíněný* prostor i čas vždy bez problému měřitelný: měnily se jen požadavky společnosti na etalonovou měřicí základnu, sama etalonová základna a přibývaly počty měřících metod.

Nepoznatelnost prostoru a času je v „Já-centrickém“ světonázoru čtyřjedného Amuna, vládnoucím v civilizaci po celé její dějiny, důsledkem toho, že v souboru prvotních rozlišitelností a mezních zto-

¹⁵² Nic, kromě mezinárodních dohod o volbě etalonů a nějakých těch technických aspektů, nebrání tomu, aby byla doba trvání vteřiny určena na základě frekvence záření etalonového svítidla definujícího délku metru, nebo naopak: aby délka metru byla určena na základě vlnové délky odpovídající záření etalonu definujícího dobu trvání vteřiny. Ale v každém případě není možné bez materiálního etalonu určit měrnou jednotku prostoru ani měrnou jednotku času, a to nezávisle na tom, zda jsou referenční/etalonové procesy z mikro nebo makrosvěta.

¹⁵³ Číselný poměr odchylek při měření polohy a hybnosti (hmotnost vynásobená rychlostí) mikročástice: odchylka měření polohy vynásobená odchylkou měření hybnosti není ve své absolutní hodnotě menší než Planckova konstanta.

¹⁵⁴ Převyprávěli jsme to vlastními slovy.

9. Světonázor pro všechny skutečné lidi

tožnění chyběla míra. Je-li míra součástí prvotních rozlišitelností a mezních ztotožnění, zmizí abstraktní prostor i čas, a konkrétní prostory i časy budou vždy objektivně měřitelné každým subjektem, který si to bude přát: stačí, když si v souladu se svými cíli zvolí příslušnou etalonovou základnu a metody měření.

Teď je možné probrat otázku souvztažnosti matérie, míry a informace. Vědomí většiny lidí po dobu tisíciletí nevidělo za obrazem (ať už v podobě malby nebo sochy), za zvukem (jakoukoliv melodií) soubor čísel. Avšak na konci 20. století se optické záznamové médium (počítačový CD-ROM - cédéčko) stalo jediným nosičem pro zápis jak zvuku, tak i obrazu a textu v *číselném kódu, který je jejich číselnou definicí*, tj. druhem míry. I když systémů kódování, formátů „digitalizace“ obrazu, zvuku a textu může existovat velký počet, je v každém z nich jednoznačně vymezena shoda „souboru kódových skupin čísel se zápisem obrazu nebo zvuku, nebo zápisem nějaké informace jiného druhu“.

Přítom však zůstává informace (obraz, melodie, idea a tak podobně) objektivně sama sebou nezávisle na tom, na jakém materiálním nosiči a v jakém kódu je zaznamenaná (nahraná).

Přestože je cédéčko umělým výdobytkem civilizace (artefaktem), tak v životě společnosti se specifickým způsobem projevují POUZE zákony bytí veškerého Všemohíru; nic z toho, co by nebylo v Božím Předurčení bytí (Nejvyšší míře), se v kultuře civilizace projevit nemůže.

Proto je nutné především rozpoznat číselnou jednoznačnost (míru) v obrazech vlastních Objektivní realitě mimo výdobytky civilizace a výdobytky civilizace využívat jako modely, jejichž funkčnost napomáhá pochopit obecnější objektivní zákonitosti bytí: „*Bůh stvořil život a vše jsoucí takovým, že jsou Slovem věčného života a slouží člověku k Učení o Zákonech pravdivého Boha*“ (apokryf Evangelium míru Ježíše Krista od učedníka Jana).

Abychom na úrovni makrosvěta získali číselnou určenost v prostorové souměřitelnosti, potřebujeme bod, tři vzájemně se od sebe lišící směry a etalon jednotkové délky. V tomto systému souřadnic tři čísla zaujímající první, druhé a třetí místo v určitém daném pořadí (formátu) určují polohu bodu vzhledem k počátku souřadnic. Pokud jsou v prostorové souměřitelnosti udány souřadnice množiny bodů, tak v prostoru vytvoří obraz, ať už se bude jednat o množinu nepravidelně rozmístěných bodů nebo přímku, povrch nebo objem.

Jedná se o prostorový tvar, vyměřený v matérii-prostoru, která je v nějakém svém skupenství (nejde o žádný prázdný prostor/schránku). Budeme-li úkol vyjádření číselné určenosti řešit ve vztahu ke skupenství matérie-prostoru, tak to znamená, že musíme přidat číselné charakteristiky kvantům matérie (jejím strukturním jednotkám), takže se může ukázat, že skupenství matérie vně i uvnitř číselně definovaného prostorového tvaru je rozdílné a nějaký objekt se projeví v matérii-prostoru podle příznaku odlišnosti skupenství matérie uvnitř a vně dříve metricky zadaného prostorového tvaru.

Pokud je uvnitř i vně prostorového tvaru skupenství matérie-prostoru stejné, tak nás to přivede k aforismu, který byl v různých dobách připisován různým významným sochařům. Na otázku, jak vytváří svá mistrovská díla, sochař odpověděl: „*Vezmu si kus mramoru a odsekám z něj všechno přebytečné*“, a skutečně, lépe se to vyjádřit nedá.

Tento proces odsekávání všeho přebytečného od kusu mramoru, který má získat určitý prostorový tvar, může být číselně popsán jako pracovní program obráběcího stroje s digitálním programovým řízením. Sochař jedná na základě své *oční míry* a obrazů ve své mysli, takže proces číselného zpracovávání matérie-prostoru v procesu tvorby vůbec nevyplouvá na úroveň jeho vědomí, přestože obrazy jeho vnitřního světa v sobě také obsahují číselnou určenost, jako všechno ostatní. V procesu vytváření sochy, ať už s pomocí obráběcího stroje s digitálním programovým řízením nebo tvůrčím úsilím člověka, je obraz, který již objektivně existuje jako informace zaznamenaná v nějakém kódu, jednoduše přenášen na jiný materiální nosič. Rozdíl je jen v tom, že obráběcí stroj pracuje na základě jednoho z kódů vytvořených kulturou společnosti a člověk-sochař tvoří na základě podmnožiny celovesmírného hierarchicky mnohoúrovňového kódu, který mu byl dán Shora; jinými slovy, kód pro stroj mohl být využit až poté, kdy kultura dosáhla určité úrovně svého rozvoje, zatímco kód pro člověka funguje odpradávná, od okamžiku, kdy se objevil druh Člověk rozumný.

Poté, kdy byl takto vytvořen obraz v podobě sochy, nezbyvá než si připomenout starořeckou legendu o sochaři Pygmalionovi, jenž vytvořil sochu (budoucí Galateu). Tato legenda ilustruje proces

změny číselné určenosti podmiňující skupenství matérie uvnitř prostorové formy, v jehož důsledku se studený mramor proměnil v živé tělo, socha v dívku Galateu, se kterou se sochař oženil. A jak už bylo v dějinách nejednou řečeno, každý člověk je sám sobě „neotesaným mramorem“ (nebo hromadou „hlíny“), ale i Pigmalionem, či Galateou.

Pohyb prostorového tvaru vzhledem ke zvolenému souřadnicovému systému mění tvar v melodii a zápis melodie v prostoru vytváří prostorový tvar: tato souvztažnost se v kultuře civilizace projevila nejlépe na gramofonových deskách s mechanickým záznamem zvuku v podobě reliéfu zvukové drážky. Takže aforismus „architektura je zamrzlá hudba“ je v podstatě velmi pravdivý aforismus.

Tyto příklady ukazují, že číselná určenost a obraznost světa (samozřejmě materiálního) spolu vzájemně souvisí. Je možné uvést i další příklady, které doloží, že stejně spolu souvisí číselná určenost a „melodie i aranžmá“ jak v přírodě, tak i ve společnosti. Dokázat neexistenci tohoto vzájemného spojení se nepovede. Ale světonázorové systémy vytvářené lidstvem se mohou lišit v odpovědi na otázku, *co* je následkem *čeho*:

- Je obraz (nebo jiná informace) vyjádřením a důsledkem číselné určenosti (množstevní i pořadové)?
- Nebo je číselná určenost (množstevní i pořadová) důsledkem existence obrazu (nebo jiné informace)?

Jinými slovy, leží algebra v základu harmonie, nebo harmonie v základu algebry?

Podle našeho názoru je v hranicích Všehomíru tento spor neplodný, neboť matérie si v sobě vždy a ve všech případech nese číselnou určenost, která je nerozlučně spjata s prostorovými obrazy nebo jinou informací. Ve vztahu ke Všehomíru jako celku, je Boží předurčení Nejvyšší míra (Высшая Мера), která podmiňuje bytí Všehomíru v nedílné trojjedinosti matérie, číselné určenosti (míry) množstevní i pořadové, obrazů a melodií (informace). Slovo – to je jedna z měr: «Na počátku bylo (6h¹⁵⁵) slovo, to slovo bylo (6h) u Boha...» (Jan, 1:1). A potom pokračování «to slovo byl(6h) Bůh» vyjádření božskosti míry-předurčení bytí, neboť slovo je jednou z mnohých dílčích měr bytí.

To všechno dohromady nám umožňuje pochopit, že druhá ája dvacáté páté súry Koránu nazývané „Rozlišení“ poukazuje na systém **OBJEKTIVNÍCH neměnných/pevně daných prvotních rozlišitelností** (mezních zobecňujících ztotožnění), která leží v základu života Všehomíru: matérie, informace, míra – v jejich neoddělitelné trojjedinosti.

A tento systém **trojjedinosti matérie-informace-míry** – mezně zobecňujících pojmových kategorií a jejich vzájemných vazeb v hranicích Všehomíru – je jednotný pro porozumění a popsání všeho v hierarchii Všehomíru od mikrosvěta až po makrosvět, včetně života civilizace. Což znamená, že v koránském světonázoru je **trojjedinost** matérie-informace-míra vlastní jak Všehomíru jako celku, tak i jeho fragmentům, a existuje tak trojjediná a nerozdílná trojice, kterou jediný Bůh – Stvořitel a Všedržitel – miluje¹⁵⁶.

Zde je nutné upozornit i na to, že z hlediska člověka, který považuje stvoření Všehomíru Bohem za objektivní skutečnost, jež byla odhalena Zjevením Shora, není světonázor založený na čtyřjedinosti hmoty-ducha-prostoru-času jen vyjádřením „Já-centrismu“, ale i neznabožství, které se při zachování této kvality stává panteismem – zbožněním Všehomíru. Příkladem toho byl čtyřjediný Amun (Amon). Nebo když člověk i přes uznání aktu stvoření Všehomíru přímo prohlašuje, že nehodlá vstoupit do „dynamiky Nejvyšší Bytosti“¹⁵⁷, aniž by se zamyslel nad příčinami či následky toho, že tak nechce učinit. Tato „dynamika Nejvyšší Bytosti“ se obvykle nazývá Božím Záměrem“. V další variantě dochází ke zbožštění fyzického vakua prostupujícího celý stvořený Všehomír.

Pro porozumění a popsání všeho, co probíhá ve Všehomíru-trojjedinosti, musí člověk všechno, co je mu dané v Rozlišení, porovnávat se třemi již vyjmenovanými pojmovými kategoriemi prvotních rozlišitelností a mezních zobecňujících ztotožnění, chápaných v současném kontextu následovně:

¹⁵⁵ «Бh» to neznamená „bylo“, jak tuto větu překládají ze staroslovanského jazyka do současné ruštiny.

¹⁵⁶ Ovšem dogmatika církví po Nikajském koncilu vede k jejímu kvalitativně zcela jinému pojetí.

¹⁵⁷ Scientologie, Základy myšlení, Moskva, New Era, 1998, str. 43.

9. Světonázor pro všechny skutečné lidi

1. **MATÉRIE** — to, co je pře-TVÁŘ-eno (*TVAR*, v ruském originálu *непеч-ОБРАЗ-уется, ОБ-РАЗ*), přechází z jednoho stavu do druhého a je charakterizováno uspořádaností, která se mění v procesu působení jedněch materiálních objektů (procesů) na druhé. Matérie je konkrétně:

- hmota v pevném, kapalném a plynném skupenství;
- plazma, tj. vysoce ionizovaný plyn, ve kterém molekuly chemických sloučenin přicházejí o svou stabilitu a rozpadají se, a atomy chemických prvků přicházejí o své elektrony, jejichž energie je větší, než energetická kapacita (energetické hladiny) jejich stabilních orbitalů;
- elementární částice a kvanta různorodého záření, které se při pohledu zvnějšku jeví jako částice a při zkoumání podstaty těchto částic jako posloupnost vln ve fyzickém přírodním vakuu nebo v matérii nacházející se v jiných skupenstvích;
- statická a dynamická pole, která jsou ve (fyzickém) přírodním vakuu schopná silového působení toho či onoho druhu na všechny druhy matérie;
- samotné fyzické vakuum v nevybuzeném stavu, které z „ničeho“ produkuje elementární částice (kvanta energie) a stejně nenadále je pohlcuje, díky čemuž byly tyto částice nazvány „virtuální“ („spontánní“). Při tomto náhledu je všechno, co bylo vyjmenováno před *fyzickým vakuem v nevybuzeném stavu* – **fyzickým vakuem, které bylo vyvedeno z celkového rovnovážného stavu, tj. vybuzeným vakuem.**

To poslední bylo řečeno, neboť vytváření a pohlcování virtuálních částic fyzickým vakuem je možné chápat také jako náznak toho, že **všechny druhy matérie**, kromě *vakua v nevybuzeném stavu*, jsou **vakuum ve vybuzeném stavu**.

Matérie přechází z jednoho stabilního **stavu** (vyrovnávacího režimu, rovnovážného stabilního procesu), *který má svou vnitřní dynamiku*, do jiného, a přitom buď energii vyzařuje, nebo naopak zvnějšku pohlcuje.

„Energie“ je ve fyzice definována jako schopnost konat mechanickou práci a všechny druhy energie přecházejí jeden ve druhý *v určité míře*, jež bývá vyjadřována formou číselných konstant a koeficientů v matematickém zápisu fyzikálních zákonů a v tomto smyslu jsou všechny druhy energie vzájemně ekvivalentní. Ale vzhledem k tomu, že se skupenství matérie (stabilní rovnovážné procesy) liší svým energetickým potenciálem (energetickou kapacitou jejich vnitřní dynamiky) a energie přitéká a odtéká z každé struktury ve Všemohíru jako proud nějakého druhu matérie (kvant záření, polí apod.), jsou ve světonázoru trojjedinosti „energie“ a „matérie“ ekvivalentní. Rozdíl v použití obou termínů spočívá v tom, že termín „matérie“ se používá především ve vztahu ke stabilním rovnovážným procesům (skupenstvím matérie) a „energie“ pro různé přechodné procesy, neboť podmiňuje možnost nebo nemožnost jejich uskutečnění.

2. **OBRAZ, INFORMACE, IDEA** – je sama o sobě nemateriální „něco“, co není závislé na kvalitě svého materiálního nosiče, ani na množství matérie (energie), která ho přenáší. Ale bez materiálního nosiče to „něco“ ve Všemohíru samo o sobě neexistuje, není vnímáno ani předáváno.

3. **MÍRA „MhPA“** (přes písmeno jať, Ъ) — Bohem předurčená mnohorozměrová matrice možných stavů a přeměn matérie, uchovávající informace ve všech procesech; včetně informací o minulosti a o předurčeném směřování jejich objektivně možného průběhu, tj. o příčinných podmíněnostech v jejich souměřitelnosti.

Ve vztahu k informacím, které jí dodávají obraz, vystupuje veškerá **matérie** (tedy i všechny materiální¹⁵⁸ objekty) v roli nosiče jednotného celovesmírného **hierarchicky organizovaného mnohoúrovňového** informačního kódu – **míry** Všemohíru.

Ve vztahu k **informacím** je **míra** kód (lidský jazyk je dílčí míra, neboť je jedním z informačních kódů náležejících do celovesmírného systému kódování informací). Ve vztahu k **matérii** je tato celo-

¹⁵⁸ V podstatě je přídavné jméno „materiální“ ve vztahu k objektům zbytečné, neboť jak vyplývá z toho, co zde bylo vyloženo, je sám objekt informačním i metrickým. Je to daň tradici zformované v „Já-centrickém“ světonázoru, kde je matérie součástí souboru prvotních rozlišitelností a mezních zobecňujících ztotožnění, kdežto informace a míra nejsou. Proto doufáme, že přítomnost tohoto fakticky nepotřebného přídavného jména v textu zjednoduší čtenáři porovnání světonázoru založeného na koránské trojjedinosti matérie-informace-míra a různorodých „Já-centrických“ světonázorů založených na čtyřjedinosti matérie-ducha-prostoru-času.

vesmírná **míra** mnohorozměrovou (obsahující dílčí míry) **pravděpodobnostní** maticí jejich možných stavů, obrazů a přeměn, tj. „maticí“ pravděpodobností a statistických předurčeností¹⁵⁹ možných stavů; je to svého druhu „**mnohovariantní** scénář bytí Všemohů“, předurčený Shora, který statisticky předurčuje uspořádanost dílčích materiálních struktur (jejich informační kapacitu) a cesty jejich proměny při pohlcování informací zvnějšku a při ztrátě informací (pochopitelně nesoucí je matérií).

Jedno i druhé může být doprovázeno porušením ideální souměřitelnosti, harmonie jak jednotlivých fragmentů struktury, tak i její celkové hierarchie. Ztráta souměřitelnosti znamená degradaci, ale ve vztahu k nadřazeným strukturám a systémům, které jsou nadřazeny množině takových struktur, může degradace některých jejich dílčích fragmentů znamenat i rozvoj struktury (systému) jako celku. Takto pupen rostliny prochází stádii: pupen, výhonek, květ, plod, semeno, rostlina: a degradace prvků je neoddelitelná od rozvoje systému jako celku a jeho nadřazených (v tomto smyslu hierarchicky vyšších) systémů.

Systém mezních zobecňujících ztotožnění a prvotních rozlišitelností ve Všemohů – **trojjedinost matérie-informace-míra** – vylučuje kaleidoskopické vnímání a chápání světa, a to tím více, čím méně je člověk hluchý k *cit pro míru*, jenž mu byl dán Shora.

„Cit pro míru“ nejsou prázdná slova ani slova jinotajná, špatně pochopená, a proto někdy pronášená nevhod. Ona přímo poukazují na to, že člověku byl Shora dán **šestý smysl, který je v podstatě jeho osobním prostředkem vnímání míry – Božího předurčení.**

Tento cit/smysl je však na nic nositeli Já-centrického světónázoru (vnímání a chápání světa), který si tento světónázor buduje ve směru od vlastního já k viditelným a pomyslným hranicím Všemohů v prázdných schránkách prostoru a času, protože informace, které tento cit/smysl pro míru přináší, staví jedince před nutnost vzdát se Já-centrismu. S přechodem k myšlení na základě pevně daných prvotních rozlišitelností v podobě trojjedinosti matérie-informace-míry získává *cit pro míru* zvláštní význam, neboť myšlenkový strom a mozaikovost světónázoru jsou v mnohém podmíněny jeho rozvíjeností.

Přechod od Já-centrismu v mozaikové nebo kaleidoskopické formě k osobnostní kultuře myšlení na základě kategorií trojjedinosti matérie-informace-míry nemusí vždy proběhnout naráz, může to trvat určitou subjektivně podmíněnou dobu, v jejímž průběhu zůstává jedinec prakticky bez funkčního světónázoru (vnímání a chápání světa), protože ten předchozí již přišel o svou stabilitu a nový ji ještě nezískal.

Soudě podle veškerých zkušeností lidstva má *pravděpodobnostní matrice možných stavů – míra*, „holografické“ (fraktální) vlastnosti v tom smyslu, že jakýkoliv její fragment v sobě obsahuje určitým způsobem i všechny ostatní fragmenty v celé jejich informační plnosti. **Míra** je ve všem a vše je v **míře**. Díky této vlastnosti **míry** je svět celistvý a úplný. Vypadnutí z **míry** znamená záhubu.

Sklouzávání tímto směrem znamená ohrožení života a nutnost *přežít* v dianeticko-scientologickém smyslu tohoto termínu¹⁶⁰. Vyčerpání *dílčí* míry znamená přechod do jiné dílčí míry, získání nějaké nové kvality. Cit pro míru, pokud se podíváme na „holografické“ vlastnosti míry bytí, umožňuje *objektivně souměřitelně* porovnávat jednotlivosti (souhrn dvojic „to je ono“ – „to není ono“) mezi sebou, a formovat si tak stabilní mozaiku světónázoru odvíjející se od počátku Všemohů směrem k sobě samotnému.

¹⁵⁹ Rozdílnost termínů „pravděpodobnost“ a statistická předurčenost“ má smysl za hranicemi té části matematiky, která se nazývá „teorie pravděpodobnosti a matematická statistika“ a je vysvětlena v Dostatečně všeobecné teorii řízení. Z hlediska Dostatečně všeobecné teorie řízení by se „teorie pravděpodobnosti“ s ohledem na svou podstatu správně měla nazývat: *matematická teorie měř neurčitosti*.

¹⁶⁰ To, že se v dianetice a scientologii objevil termín „přežití“, umožňuje v této souvislosti tvrdit, že scientologové krácejí po přitažlivé kluzké cestě vedoucí je k vypadnutí z míry bytí společnosti, přestože si to sotva uvědomují. Příčinou je, že přímo odmítají to, co sami nazvali „osmou dynamikou“, „dynamikou Nejvyšší Bytosti“. V Koránu je to vysvětleno takto: «A tomu, kdo vyhýbá se připomínání Milosrdného, tomu přidělíme satana, jenž bude druhem jeho věrným. A satani je budou samozřejmě z cesty <pravé> odvracet, zatímco si budou myslet, že přímou cestou jdou...» - súra 43:35-36 (36-37).

Náš názor na scientologii a dianetiku je vyložen v práci *Přijď na pomoc mé nevěře...* O podstatě dianetiky a scientologie: pohled ze strany.

9. Světonázor pro všechny skutečné lidi

Může to vyvolat otázku: V čem spočívá přednost tohoto od Boha pocházejícího světonázoru založeného na systému **pevně daných prvotních** rozlišitelností v podobě trojjednosti matérie-informace-míry v porovnání s „Já-centrickým“ světonázorem založeným na čtyřjednosti Všemohoucího hmoty-duch-prostor-čas?

Zaprvé, ve světonázoru založeném na trojjednosti je informace vnímána jako objektivní kategorie, která je celé Objektivní realitě společná, jejíž osvojení je však subjektivní. V jiných světonázorových systémech je vnímání objektivní informace jako jedné z kategorií systému prvotních rozlišitelností v mezní zobecňující kategorii „Všechno“ vyloučeno.

Vzhledem k tomu, že v „Já-centrických“ světonázorech jsou jako prvotní brány kategorie, jež jsou od těch objektivně prvotních odvozené, je v nich proces formování mozaiky doprovázen vnitřními „ozvěnami“ – vlastními šumy psychiky zkreslujícími *užitečný signál – chápání světa*. Proto se může z takového chápání světa něco vytratit v důsledku toho, že mezi prvotními kategoriemi chybí objektivní informace-význam; něco se může zdát být objektivně nerozdílné v důsledku toho, že v těch jiných světonázorech jsou informace a matérie nerozdílné, a také kvůli absenci míry; a něco se může zdát být objektivně odlišnými objekty, přestože ve skutečnosti je to jen jeden objekt rozmnožený všemožnými vnitřními „ozvěnami“, který tak nabývá různých obrazů, jimž jsou přisouzeny různé názvy a vzájemné vazby, které neodpovídající objektivním rozdílům „je to ono“ – „není to ono“, poskytováním Shora v Rozlišení.

Všechny tyto vnitřní „ozvěny“ a další chyby v přeměnách informací plodí vnitřně konfliktní psychiku typu „mnohohlavého monstra v jedné lidské hlavě“. Potom každá z těchto „virtuálních“ hlav nacházející se v nevědomých úrovních vnitřního světa jedince, tvoří to „své“ a překáží v tvorbě toho „svého“ všem ostatním hlavám, což vede k tomu, že se v životě jednoho a toho samého „Já“ ztrácí to *skutečně své* v čím větší míře, čím více má vnitřních „virtuálních“ hlav, jejichž aktivitu jeho vědomí nedokáže rozlišit jednu od druhé, a proto neví, kterou z nich si ztotožnit s „Já“ a jaké vyhodnotit jako přeludy, před kterými je nutné se chránit. «Je to muž rozpolcený, nestálý ve všem, co činí», (List Jakubův, 1:8).

A typ psychiky „mnohohlavého monstra v jedné lidské hlavě“ se tak či onak více či méně zřetelně projevuje v chování každého nositele kaleidoskopického nebo mozaikového „Já-centrického“ světonázoru.

Zadruhé, světonázor založený na trojjednosti matérie-informace-míry není „Já-centrickým“ světonázorem. Když se nositel „Já-centrického“ světonázoru ocitne v různých okolnostech, může z jeho pohledu jedno a to samé vypadat a být vnímáno tak, že se to v různých okamžicích stejného časového údobí vzájemně vylučuje v závislosti na tom, jakou polohu zaujímá v každém z nich „Já-centrum“ a v jaké struktuře psychiky v daném okamžiku jedinec přebývá, což má rozhodující vliv na jeho vytyčování cílů a volbu linie jeho chování.

Sám subjekt není schopen porovnat mezi sebou tyto různé pohledy, protože jsou „usazený“ na různých kmíncích „myšlenkového keře“, mezi nimiž ani jejich větvičkami nejsou žádná spojení ani přechody (tuto absenci přímých vazeb a přechodů mezi kmínky a větvičkami „myšlenkového keře“ plodí efekt „virtuální“ vnitřní mnohohlavosti nositelů „Já-centrického“ kaleidoskopického nebo mozaikového světonázoru).

Tyto změny v umístění „nuly souřadnicového systému“, od které se začíná skládat mozaika (kořen myšlenkového stromu), se projevují v relativně vysokofrekvenčních rozsazích, v důsledku čehož je změna polohy počátku „Já-centrického“ souřadnicového systému – když se nějaká „virtuální“ hlava (nebo jejich koalice) zmocní řízení chování jiných „virtuálních“ hlav – jedním z faktorů schopných vyšoupnout subjekt-nositele „Já-centrického“ světonázoru z řízení procesů v nízkofrekvenčních rozsazích, jejichž vnímání vyžaduje delší dobu a neměnnost subjektivních měřítek probíhajícího děje.

Ve světonázoru založeném na trojjednosti je počátek myšlenkového stromu neměnný, je jím Bůh a stvořený Všemohoucí, jež jsou samy o sobě trojjednostmi matérie-informace-míry, takže světonázor, respektive vnímání a chápání světa, nekolísá a netříští se do kaleidoskopu pod vlivem toku okolností,

jen se dále ve svých podrobnostech upřesňuje a tematicky rozšiřuje. To vytváří dvě zvláštní osobitosti tohoto světónázoru pocházejícího od Boha založeného na trojjedinosti.

Tak především, pokud je subjekt v okamžiku přechodu ke světónázoru založeném na trojjedinosti nositelem „virtuální“ vnitřní mnohohlavosti, tak se „virtuální“ hlava, která jako první přejde k tomuto světónázoru, začne spojovat do jedné hlavy s ostatními, které se jí k tomu povede přesvědčit; aktivita těch „virtuálních“ hlav, které zůstanou u svého „Já-centrismu“, bude vyhodnocována jako mámení a jejich informace přehodnocovány v kategoriích trojjedinosti. V míře přehodnocování těchto informací začne taková „virtuální“ hlava ztrácet svou „životní sílu“ a bude vstřebávána. Takto ve světónázoru založeném na trojjedinosti „sama od sebe“ vymizí vnitřní konfliktnost jedincovy psychiky, aniž by se tyto konflikty projevíly navenek ve všem společném světě¹⁶¹.

Navíc neměnnost počátku myšlenkového stromu ve světónázoru založeném na trojjedinosti otevírá ještě jeden způsob nahlížení na všechno: možnost „holografického“ vidění každého předmětu, který může *současně* stanout před vnitřním zrakem zobrazený zevnitř i zvenku a z mnohých různých úhlů pohledu, jak byl viděn v různých časových okamžicích a při různém osvětlení¹⁶². Přičemž se to týká jak reálných předmětů, tak i vymyšlených produktů lidské tvořivosti – různorodých vědeckých abstrakcí i abstrakcí umělecké tvorby.

Je-li ve společnosti kultivován kaleidoskopický nebo mozaikový „Já-centrický“ světónázor, mají s ohledem na vyjmenované vlastnosti nositelé ne-„Já-centrického“ světónázoru, založeného na trojjedinosti matérie-informace-míry, při řešení úkolů z oblasti prognostiky a řízení převahu nad nositeli všech ostatních světónázorů.

A rozdíl v možnostech těchto dvou typů světónázoru vytváří ve společnosti základ pro to, aby se v ní zformovala pyramida chápání i nechápání, ve které každý jedinec v míře svého chápání pracuje na realizaci svých cílů a v míře rozdílu v chápání na realizaci cílů těch, kteří chápou lépe. Na vrcholu této pyramidy (jejíž symbol je na dolaru) sedí „vševědoucí oko“ (světónázor/vnímání a chápání světa) nejvyšších zasvěcenců do kurátorství Biblického projektu. A ti si tuto svou pozici udržují díky svému vnímání a chápání světa, které Šmakov popsal i s odkazy na „Cuzary“ ve Svaté knize Tóta. A jak je možné si odvodit ze symboliky pyramidy s „vševědoucím okem“ na vrcholu, tak všichni ostatní jedinci tvořící společnost-pyramidu, se z jejich pohledu podobají slepým, hluchým, nemyslicím, mrtvým kamenům, které je možné otesat libovolným způsobem, a postavit z nich cokoliv si jen budou přát.

Ale kromě toho je nutné pochopit to hlavní: jak to, co bylo řečeno v Koránu, souvisí s tajnými znalostmi vyšších zasvěcenců do kurátorství Biblického projektu, a v čem je rozdíl mezi jejich světónázorem a tím **koránským, který je určen všem lidem bez výjimky**.

Tak především je nutné si uvědomit, že v době těch událostí, které byly v Bibli nazvány „egyptským zajetím“, starověcí židé nebyli promícháni s ostatním otrockým stádem. Byli z něj vyčleněni a představovali vlastnictví hierarchie „žrečstva“ starověkého Egypta, které tenkrát plánovalo svůj projekt dosažení ničím neomezené světové nadvlády metodou „kulturní spolupráce“, která následně v očích pozorných historiků nabyla podoby Biblického projektu.

Egyptská hierarchie potřebovala „etnografickou surovinu“, ze které by mohla stvořit nástroj – zbraň realizace svého projektu. V tomto období tedy došlo k pokrevnímu proniknutí staroegyptské

¹⁶¹ Poznámka pro scientology: provádět clearing (*clear - dosažení určitého stavu na cestě k Mostu Plné Svobody – zřejmě něco jako očista, pozn. překl.*) sebe samotného je možné bez pomoci lidského auditora v přímé náboženské komunikaci s Bohem, jejíž nutnost připomíná Korán, v míře přechodu jedince ke světónázoru založeném na trojjedinosti matérie-informace-míry.

¹⁶² Představu o tom může z části poskytnout stránka, na které je umístěno několik fotografií stejného předmětu vyfoceného z různých stran. Toto připodobnění se však přece jen trochu liší, neboť při pohledu na takovou stránku „oči přebíhají“ mezi všemi obrázky, které jsou na ní umístěny, nebo se vědomí koncentruje na každý z nich postupně. V případě „holografického“ pohledu se tohle neděje, vnímáno je všechno najednou z různých úhlů pohledu, které je mezi sebou možné porovnávat.

Jinak řečeno, když postupně zavřete jedno a pak druhé oko, můžete si povšimnout, že obraz, jaký vidí každé z nich, se liší v důsledku toho, že jsou oči umístěny v různých bodech prostoru. Ale obraz, který z toho skládá váš mozek, není rozdvojen (ve střízlivém stavu). Při „holografickém“ pohledu na svět se do jednoho obrazu v jediném okamžiku skládají mnohé obrázky, získané při pohledu na předmět z mnoha úhlů pohledu.

9. Světonázor pro všechny skutečné lidi

žrečské periferie do prostředí starověkých Židů. A konkrétně, jak informuje Bible, již Josef se oženil s Asenat, dcerou Potífery (Putifera, Putifara), žrece (tj. hierarcha-znachara) z Ónu (Ón, On, Iunu, v běžnějším přepisu Heliopolis – v překladu Sluneční město. Heliopolis – Veset/Théby – byl hlavním kultovním centrem Amunovy hierarchie v Egyptě) – Genesis, 41:50. Judaismu je vlastní, že se NAHLAS hlásí k židovství po matce-židovce (nehlasné příslušenství k židovstvu je otázkou osobitou). Toto dědictví matriarchátu s ohledem na potomky Jozefa a Asenat znamená, že tak všichni náleželi do klanového systému, jenž se stal kádrovou základnou egyptského znacharstva (takzvaného „žrečstva“), vládnoucího jménem faraóna (tenkrát se profesionalismus v nových pokoleních obnovoval především na základě sestupných genealogických linií, a ne na základě systému celonárodního vzdělávání, tj. vně rodiny a klanu jako dnes: takže jeden otec učil syna být oračem a jiný vládcem nebo znacharem). Takto tedy pokrevně příbuzenské klanové systémy staroegyptských zasvěcenců do tajemství Amunova kultu pronikly do židovstva.

Jak je možné vyrozumět z Koránu, otevíral Všemohoucí tou Mojžíšovou misí možnost přidat globálnímu projektu zosnovanému egyptskými znachary zcela jinou kvalitu: místo ustanovení světové nadvlády skupinou démonických osobností (které možná pro sebe vyřešily problém řízeného převětlování, jinak by se jim spuštění globálního „elitářsky“-nevolnického projektu mohlo velmi vymstít) tak mohlo dojít k osvícení všech národů Země Pravdou/Skutečností. V konkrétních společenskohistorických podmínkách zformovaných egyptskou hierarchií byla budoucím židům ve Zjevení obračejícím se na ně přes Mojžíše poskytnuta Shora možnost volby jejich mise, kterou měli nést po staletí: buď všem budou přinášet osvícení a osvobození od tyranie démonismu, nebo se sami stanou prvními nevolníky iniciátorů Biblického projektu, a jako bioroboti budou zotročovat jiné v rámci Božího **do- puštění, do uplynutí jeho lhůty.**

A oni si zvolili tu druhou možnost, stát se bioroboty a zotročovat, odmítli misi navrženou jim skrze Mojžíše (pojednává o tom 4. kniha Mojžíšova zvaná Numeri ve 14. hlavě, a podrobně je otázka záměny jedné mise jinou probrána v práci vnitřního prediktoru SSSR – Sinajská „anabáze“). Jednoznačně tyto události hodnotí Korán v sůře 62 nazvané Pátek/Sněm:

«5. Ti, kterým bylo dáno nésti Tóru, a oni ji potom nenesli, jsou podobni oslu, jenž naložen je knihami. Jak hnusná je podoba lidí, kteří lež prohlašují za znamení Boží! Ale Bůh nepovede cestou správnou lid nespravedlivý!

6. Rci: „Vy, kteří vyznáváte židovství! Domníváte-li se, že jste Bohu bližší než ostatní lidé, pak si přejte smrt, jste-li pravdomluvní!“

7. Ale oni si ji nikdy nebudou přát kvůli tomu, co provedly již předtím ruce jejich. A Bůh dobře zná nespravedlivé!»

Ale jak jsme zmiňovali již dříve, tak v Koránu se říká: «*A dali jsme věru Mojžíšovi Písmo a (spásné) Rozlišení - snad půjdete cestou přímou*» (súra 2:50 (53)). To znamená, že ve Zjevení obračejícím se skrze Mojžíše k budoucím židům jim byly dány dva typy informací rozdílného charakteru:

- souhrnné světonázorové informace nazvané „Rozlišení“;
- a informace o organizaci života společnosti a věrouce, nazvané „Písmo“.

Většina starověkých židů nad tím, co jim bylo dáno jako Rozlišení, mávla rukou jako nad informacemi bez praktického významu pro jejich každodenní život. **A museli bychom být ještě horší, než byli ve starověku oni, abychom v současnosti zopakovali jejich MRAVNÍ chybu.**

Jenže řídicí subjekty – periférie iniciátorů projektu dobytí světové nadvlády infiltrovaná do společenství starověkých Židů, která byla v porovnání s pracující většinou vzdělanější (ve smyslu svých znalostí a dovedností), pochopila, že informace dané ve Zjevení Mojžíšovi jako Rozlišení znamenají dokonalejší světonázor (vnímání a chápání světa), než je ten, který se poskládá „sám o sobě“ na základě „Já-centrismu“, jak se to projevílo ve staroegyptském učení o čtyřjediném Amunovi.

A vzhledem k tomu, že většina starověkých židů upřednostnila misi zotročování, nepotřebovala k tomu informace dané Mojžíšovi jako Rozlišení, a tak byly postupně po několika pokoleních „vše- mi“ zapomenuty. Zato se staly tím informačním základem, na kterém bylo v návaznosti pokolení vy- stavěno vzdělání nejvyšších zasvěcenců – kurátorů Biblického projektu.

Poté se v literatuře biblické civilizace slovo „rozlišení“ začalo používat velice zřídka. Ale občas někde narazíme na něco, co zní přibližně takto: nastudoval si nebo osvojil „zákon rozlišení“, čemuž se dá rozumět jako poukaz na to, že v zasvěcení získal přístup k informacím, na jejichž základě mohl přejít od světonázoru čtyřjediného Amuna, který je „samo sebou“ pokládán za ten jediný správný, ke světonázoru trojjedinosti matérie-informace-míra. Příkladem takového poukazu na „zákon rozlišení“, aniž by se mluvilo o jeho podstatě, je životopisná zmínka o Američanovi Levi H. Dowlingovi, který žil v 19. století a byl autorem Vodnářského evangelia o Ježíši Kristovi (přeloženo z angličtiny, Společnost vědecké kultury, Petrohrad, 1994, str. 14), kde je čtenáři naznačováno, že by pro něj nebylo špatné dosáhnout „zákonu rozlišení“ s informací, že Levi potřeboval mnoho let, „aby si nastudoval zákon rozlišení a naladil se na tóny a rytmy Ježíše Nazíra, Henocha, Melchisedecha a jejich stoupců“.

Ale je tu jedna okolnost: v Koránu má slovo „Furkan“ překládané do ruského jazyka jako „Rozlišení“, dva různé významy, jak jsme to uváděli již dříve:

- zaprvé, jako schopnost každého jedince uvědoměle rozlišovat v Životě „to je ono“ a „to není ono“ v tempu toku událostí, poskytovaná mu bezprostředně Bohem;
- zadruhé, jako systém prvotních rozlišitelností v mezní zobecňující významové jednotce „Všehno“.

Ve druhém významu je skutečně možné si „zákon rozlišení“ osvojit, nastudovat, postihnout. Ale Rozlišení v prvním významu poskytuje pouze Bůh, a to na základě reálné mravnosti a nábožnosti každého jedince. To si nikdo samočinně osvojit nedokáže, což i odlišuje koránskou kulturu od všech variant védicko-znacharské kultury a šamanismu, jejichž výdobytky je možné si osvojit v systému výuky a zasvěcení svým samočinným úsilím za podpory pokročilejších „starších“ poradců.

V důsledku toho, že Rozlišení je poskytováno Bohem bezprostředně každému podle jeho reálné mravnosti a nábožnosti, nemůže démonismus – dokonce ani na základě světonázoru založeném na trojjedinosti matérie-informace-míry – čelit lidské struktuře psychiky, která přešla od „Jácentrického“ světonázoru hmoty-ducha-prostoru-času (ve kterém není místo pro objektivní informace a jednoznačnost vnímání objektivního významu a míry) ke světonázoru založeném na trojjedinosti matérie-informace-míra – tedy ke světonázoru, který je udržován v trvalém souladu s Objektivní realitou samotným Bohem, jenž poskytuje Rozlišení jako schopnost uvidět v Životě a umět rozlišit „to je ono“ od „to není ono“, a žít, nevařit se ve „šťávě“ vlastních nahromaděných výmyslů a přeludů. A přesně to je světonázor (vnímání a chápání světa) určený všem LIDEM.

10. Cesta k soubornosti/soudržnosti (сoбopнocти)

Ať už je jedinec nositelem jakékoliv struktury psychiky, jakéhokoliv světonázoru, tak bez ohledu na to, zda si to přeje či nikoliv, ovlivňuje okolnosti i sám život mnohých dalších lidí, a to jak svých současníků, tak i potomků. Nikdo nemá tolik sil, aby svou osobou zaměnil celé lidstvo, nějaký národ nebo sociální skupinu, ale každý vnáší svůj vklad do života své sociální skupiny, národa, lidstva, a to nezávisle na tom, zda si uvědomuje smysl toho, co činí, nebo si to nejenže neuvědomuje, ale ani si nepřeje to vědět a přemýšlet o tom, zda to je dobré či špatné. Tak či onak, množina jedinců formuje kolektivní psychiku a kolektivní činnost, jejíž výsledky se skládají do většího celku v návaznosti na individuální činnost mnoha a mnoha účastníků (někdy dokonce v celé řadě pokolení), z nichž každý realizuje svou část plného algoritmu činnosti, a proto je nemožné těchto výsledků dosáhnout osamocně.

Ať už se někdo ke konkrétním výsledkům tohoto druhu kolektivní činnosti staví jakkoliv, což je podmíněno i samotnými výsledky a osobitostí subjektivismu toho, jenž s nimi má co do činění, nezbyvá než je přijímat jako danost: ať už se jedná o Černobyl jako problém, který padnul na hlavy naše i našich potomků, nebo o vítězství ve Velké vlastenecké válce, jejíž mnohé plody¹⁶³ byly prostě propitý¹⁶⁴ a ve stavu alkoholového opojení promarněny (kde se například vzal 130ti miliardový dolarový dluh SSSR¹⁶⁵, jehož větší část zdědilo současné Rusko, jež k němu navíc přidalo i své vlastní nové dluhy).

A dokonce i v případě, že jsou v dohledné perspektivě očekávány špatné výsledky, nebude možné se jim vyhnout, jestliže se vydáme cestou uzavřenosti v individualismu, který žije výlučně v kruhové obraně před zbytkem světa, aby si uhájil to své, neboť, jak poznamenal Kozma Prutkov: „I kdyby se lidé rozešli do různých stran, nepřestanou žít společně.“¹⁶⁶ Už jen kvůli tomu, že ve Všemohíru je vše vzájemně propojeno „jemnými materiemi“ – „holografickými“ vlastnostmi míry-předurčení v rámci obecně přírodních polí. Proto – „i kdyby se rozešli do různých stran“ – budou jedinci i nadále formovat kolektivní psychiku, která bude působit na život každého z nich přes „jemné materie“. Bude-li tato kolektivní psychika špatná, potom „dostane“ každého, kdo se jí účastní, ať už se pokouší ukrýt kdekoliv před jejími plody přinášenými i jeho účastí či „neúčastí“ v ní; a navíc Bůh je přece Všemohný.

To vše vypovídá o tom, že je nutné se naučit formovat kolektivní psychiku tak, aby v projevech kolektivního nevědomí neplodila takovou kolektivní činnost, jejímž plodem by se mohl stát další „Černobyl“ nebo tyranský režim, který bude mít za cíl podřídit každého¹⁶⁷ své vůli v upřímném

---

¹⁶³ Zde vůbec nemáme na mysli reparace od Německa, ale přerozdělení vlivových zón ve světě po ukončení 2. světové války 20. století a po krachu SSSR, a možnosti společenského rozvoje, které nebyly využity v období od roku 1952 (od říjnového pléna ÚV KSSS) do roku 1991.

¹⁶⁴ Jak se zpívá v té písni: „Za vítězství jsme vypili do dna, a za přátele si znovu přitukli...“ a takto jsme pokračovali, dokud jsme nepropili „stvořený vůlí národů jednotný a mocný Sovětský svaz (...) přátelství národů spolehlivou záštitu (...) jehož stmelila navěky Veliká Rus (slova ze státní hymny SSSR).“

¹⁶⁵ Stalin zanechal svým nástupcům stát bez dluhů, s výjimkou dluhu Spojeným státům z Lend Lease Actu, který platit odmítnul. Jedna z příčin jeho odmítnutí, jak o tom vyprávějí očití svědci, spočívala v tom, že podle této smlouvy, mělo být vše na jejím základě poskytnuté SSSR, co bylo spotřebováno nebo zničeno v průběhu války – z dluhu odepsáno a to, co se zachovalo, mělo být buď zapláceno, nebo v řádném stavu vráceno Spojeným státům. Když začali Američanům podle této smlouvy vracet auta, byly v přístavech jejich nakládky instalovány lisy, kde byla řádně předávaná auta lisována na šrot, a v tomto stavu teprve ze SSSR vyvážena. Když o tom informovali J. V. Stalina, považoval to za zneuctění památky sovětských lidí padlých ve válce a nařídil přestat vracet Američanům to, co se po válce uchovalo a využít to v národním hospodářství. Tehdy se také objevilo i jeho prohlášení o tom, že dluh z Lend Lease Actu byl zcela splacen krví sovětských vojáků (pro porovnání – celkové ztráty USA na všech frontách nepřekročily 500 000 lidí).

Podle našeho názoru J. V. Stalin z mravně-etického hlediska správně ohodnotil jednání americké strany při navrácení dlužného v rámci Lend Lease Actu.

¹⁶⁶ Plody úvah nezahrnuté v sebraných spisech Kozmy Prutkova. Myšlenky a aforismy, č. 56.

¹⁶⁷ Ono to nebylo tak, že se zlý génius Hitler dostal v Německu k moci tak, že oblaflnul prostoduché romantické Němce se sklony k *idealismu* – *představám odtrženým od reálného života*. To kolektivní nevědomí Německa pod-

přesvědčení o své vlastní pravověrnosti a neomylnosti, nebo i s otevřeným přiznáním a demonstrací své satanistické podstaty.

Každá struktura individuální psychiky může ve svých masových projevech zformovat zvláštní typ kolektivní psychiky, přičemž řízení života jedinců a společností se pod vlivem kolektivního nevědomí každého z těchto typů liší. Ovšem liší se i principy formování kolektivní psychiky nositeli každého z typů struktury psychiky.

V živočišném světě se také formuje kolektivní psychika, která má dvě zřetelně vyjádřené úrovně: úroveň obecně druhovou a úroveň smečky, stáda, rodiny (v závislosti na způsobu života toho či onoho druhu). Obecně druhovou úroveň probírat nebudeme, protože by to vyžadovalo věnovat se samořízení biosféry planety jako jednotného celku v dlouhodobých časových intervalech rovnajících se době trvání geologických epoch, což vychází za rámec stávající práce.

Při výzkumech se přišlo na to, že u mnoha, ne-li přímo u většiny, živočišných druhů má samice jako pokračovatelka rodu vyšší hierarchické postavení než samec. Při zkoumání skupinových vztahů v běžném životě (životní dění s relativně vyšší frekvencí, než má cyklus „početí – březost – krmení a výchova potomstva – nové „početí“) smečky, stáda, rodiny má vyšší hierarchický status než samice jen jeden ze samců – vůdce smečky. Přičemž maximální početnost smečky je podmíněna určitou intenzitou vzájemné komunikace všech jejích členů pod celkovým vedením vůdce; jestliže početnost smečky překročí určité maximum, při kterém intenzita komunikace spadne pod kritickou hranici, jsou přebyteční jedinci buď vyhnáni, nebo zahynou pod vlivem kolektivní psychiky smečky, nebo se smečka (stádo) rozdělí na dvě, má-li kdo stanout v čele v obou z nich a stav biocenóz připouští další rozmnožování populace daného druhu.

Ve společnostech, v těch jejich sociálních skupinách, které žijí na základě zvířecí struktury psychiky, zůstávají tyto nejobecnější zákonitosti zachovány. Navíc obecně druhové instinktivní programy chování přesahují i do kultury, ve které se dají odhalit převedené na jiný „jazyk“. Například ve stádu paviánů se hierarchie jejich „osobností“ formuje na základě toho, kdo komu může beztrestně demonstrovat svůj pohlavní úd a kdo to přijme nebo je kvůli své slabosti nucen to přijímat jako patřičné. Tohle stádní opičí: „To já na vás na všechny položil svůj úd“¹⁶⁸ + podřízenost psychiky daných „vůdčích jedinců“ celkem úzkému kruhu samic, jež zase ovládají „údy“ těchto vůdců, přesahuje z instinktivní úrovně psychiky do více či méně svobodně (činností rozumu) se rozvíjející kultury těch, komu bylo Shora dáno stát se lidmi a získává podobu kulturních slupek (převážně v podobě norem etikety: skrytě v tradicích a otevřeně v právní úpravě; do této kategorie patří ženská móda, prostředky líčení a zkrášlování a obzvláště pak vysoká móda), které se v průběhu dějinného vývoje společnosti, jež se skládá z početně převažujících „lidí“ se zvířecí strukturou psychiky, jen mění.

Na tomto psychologickém základu se fakticky formují i vztahy v klanových systémech organizovaného zločinu – ve vysokých mafiích i zločineckých skupinách s menším rozmachem. **To samé pak platí i pro tradiční „elitářské“ rodinně-klanové skupiny, na které bývá zákon krátký, jež mají pod svou kontrolou ta či ona odvětví společenského života každé davo-„elitářské“ společnosti:**

---

porované všemi Germány (včetně budoucích obětí „Holokaustu“) vyzdvihlo a vedlo Hitlera k tomu, co v reálných dějinách skončilo devátým květnem roku 1945.

¹⁶⁸ Například pasování na rytíře bylo ve středověku doprovázeno položením meče na pravé rameno člověka pasovaného do rytířského stavu. V méně vznešených formách, odhalujících instinktivní pozadí navenek slavnostního rituálu, se celé to pasování na rytíře soustřeďuje do jediné věty: „Položil jsem na vás svůj meč a vaší povinností je nyní mi sloužit“, ve které zbývá jedno slovo ze třech písmen nahradit jiným slovem (dle výběru příslušného synonyma daného orgánu), a „elitářský“ rituál zasvěcení se stane nerozeznatelným od způsobu, jakým ve svém stádu nastoluje pořádek „hlavní“ pavián.

Všechny zákony „o urážce jeho carského (nebo královského) veličenstva“ jsou analogické represím uplatňovaným „hlavním“ paviánem ve stádu vůči těm, na které demonstrace jeho údu nedělá požadovaný dojem a nevyvolává v nich příliv oddané loajality, a kteří se navíc případně neostýchají prodemonstrovat naopak svůj úd samotnému „hlavnímu paviánovi“.

Kulturní přesahy instinktivních programů chování tohoto druhu se v míře rozvoje civilizace příslušně měnily. Například ustanovení zákonů z dob silového otrokářství starověku se liší od ustanovení zákonů občanské společnosti. Nicméně při zachování nadvlády zvířecí struktury psychiky se mění jen prostředky a způsoby nastolení hierarchie společenského útisku a příslušného přerozdělování produkce vyráběné ve společenském sjednocení práce.

politiku, vědu, umění a tak dále. Existuje však mez intenzity osobní komunikace, která již neumožňuje uplatňovat na celou šíři národa tento dynamický systém vzájemného vyjasňování vztahů „kdo na koho a co má právo položit“. V mezích sociálního systému, kde není možná osobní komunikace mezi všemi jak v důsledku překročení kritického maximálního počtu, tak i v důsledku zeměpisné odloučenosti jedinců, se objevují nadstavbové úrovně hierarchie (ve vztahu ke spodní úrovni *výchozí smečky*), ve kterých si již vůdci různých „smeček“ a „stád“ vyjasňují mezi sebou „kdo na koho má právo položit svůj úd“, a kdo se tomu musí podřídit společně s celou svou „smečkou“/„stádem“.

Sami jistě pochopíte, že při takovém charakteru vztahů v mocenských orgánech, které obhospodávají různé regiony státu a odvětví společenského života a výroby, není možný bezkrizový rozvoj společnosti v časových intervalech souměřitelných a překračujících dobu trvání aktivního života vůdců, protože systém samořízení společnost se musí přenastavit pokaždé, kdy si vůdci smeček opět nově vyjasní, „kdo má na koho právo položit svůj úd“. Celkově pak architektura řídicích struktur společnosti nefunguje na základě plné funkce řízení¹⁶⁹ a uplatňování dlouhodobých celospolečenských zájmů, ale na základě hierarchie vůdců „smeček“, jaká se zformovala v daném časovém intervalu, přičemž „hlavní pavíán“ se samozřejmě snaží všechno si podřídit a reguluje vztahy mezi ostatními vůdci na nižších stupních.

Tento proces vyjasňování si hierarchických vztahů mezi vůdci nadstavbových úrovní hierarchie „smeček“ (stoupajících až například k setkání „velké osmičky“ (G8) – „lídrů“ nejvyspělejších států) je relativně nízkofrekvenční ve vztahu k procesům lokalizovaným ve „výchozí smečce“, a jsou v něm formovány zombifikační programy jednotné pro celou společnost, které znakovou tradicí označení příslušnosti k té či oné sociální vrstvě („smečce“)¹⁷⁰ blokují veškerou instinktivně-přirozenou dynamiku nevyhnutelného vyjasňování si hierarchického postavení mezi dvěma dříve neznámými jedinci.

V určité etapě dějinného vývoje formují tyto zombifikační programy (například globální Biblický projekt) adresně a účelově ti, kteří na sebe uvědoměle nebo neuvědoměle berou funkci řízení celé společnosti. Ti, kteří se tím zabývají, jsou sami ve větší či menší míře osvobozeni od působení souboru zombifikačních programů v kultuře společnosti, které sami svou činností mění. Část z těchto programů nabývá podob různorodých slupek kryjících přesah instinktů do kultury nebo je jejich účelem v některých určitých situacích tyto instinktivní projevy blokovat. Obsah a cíle, kterým jsou podřízeny nově se objevující programy, určuje to, co je příznačnější pro psychiku sociálních programátorů: zda démonismus nebo směřování k lidskosti. Jen to určuje rozdíl v jimi zaváděných a vštěpovaných normách „kulturního chování“.

Ono je to vlastně tak, že zombifikační programy *označující a odkrývající hierarchické postavení jedince ve společnosti s nadvládou nelidských struktur psychiky* snižují společenské náklady na kolektivní činnost v porovnání s tím případem, kdy by kolektivní činnost byla prakticky znemožněna tím, že by všichni neustále přehodnocovali hierarchické postavení svoje a všech ostatních, jako se to děje ve „stádě pavíánů“. To by potom znemožňovalo jakoukoliv jinou činnost než tu podmíněnou souborem instinktivních programů chování.

Zkoumáním účasti zvířecí struktury psychiky a struktury psychiky zombie-bioautomatu v kolektivní psychice společnosti odhalíme to, co bylo již dříve zmíněno jen tak mimochodem: že struktura psychiky biorobota-zombie je vlastně stejná jako ta zvířecí, jen je skovaná pouty či brně-

¹⁶⁹ Viz Dostatečně všeobecná teorie řízení.

¹⁷⁰ Dříve měly stejnou funkci vzory a další detaily národních krojů, podle kterých si ten, kdo znal jejich symboliku, mohl při setkání přečíst téměř celý životopis majitele kroje, určit jeho hierarchické postavení a porovnat ho s tím vlastním. Dnes to někdy přímo vyvolává smích, když módní návrháři přebírají pro své současné modely nějaké vzory z etnografických sbírek. V televizi byl k vidění příklad tohoto druhu: jeden z představitelů původních národů ruského Severu se vyjádřil v tom smyslu, že je mu k smíchu dívat se na mládence v kožichu se vzorem místního koloritu, který označuje ženu, dvakrát vdanou a matku dvou dětí. Analogické významy měla i některá tradiční tetování a ozdoby v rodových kulturách národů žijících v teplejším klimatu.

V současnosti tato funkce označení hierarchického postavení, ve které se projevuje zvířecí struktura psychiky, v mnohém přešla na spotřebitelské standardy sociálních skupin: byt modernizovaný v evropském stylu a Mercedes-Benz 600 znamená jedno; a komunální nebo panelákový byt a ježdění na ojetém Záporožci na „chatu“ a do práce veřejnou dopravou zase něco jiného.

ním (můžete si vybrat analogii podle svého vkusu) programů chování, které v určitých okolnostech omezují instinktivní projevy a také je zaobalují do kulturních slupek vyprodukovaných civilizací.

Společnost se skládá z různých jedinců, z nichž každý má své, jemu vlastní specifické znalosti, návyky a také informační moduly, jejichž prostřednictvím se účastní kolektivní psychiky a kolektivní činnosti, jejichž výsledků nelze dosáhnout osamoceně. Část těchto informačních modulů má také podobu zombifikačních programů. A jsou-li v tom souboru programů, které si společnost v sobě nese, všechny dílčí programy vzájemně zkoordinovány tak, aby mezi nimi nedocházelo ke konfliktům v řízení, je společnost schopná kolektivní, vnitřně bezkonfliktní činnosti při nadvládě struktury psychiky – *ideálně zombie, která není schopná žádné tvořivosti, bezchybně spouští v rušivých situacích příslušné programy a bezvýhradně a bezchybně plní přímé příkazy hierarchicky vyšších zombie a programátorů.*

Jenže vzhledem k tomu, že člověk není určen k tomu, aby byl ideální zombie, projevují se při pokusu nastolit tento systém nevyhnutelně selhání všech vyjmenovaných ukazatelů společnosti „ideálních zombie“:

- samotné zombifikační programy ve svém souhrnu obsahují vzájemné rozpory, a ne vždy odpovídají rušivým situacím, takže není možné na jejich základě vést bezchybnou kolektivní činnost;
- reální nositelé struktury psychiky zombie nejsou schopni zpracovat programy v jejich ideální podobě a dopouští se chyb;
- přímé příkazy hierarchicky vyšších zombie a programátorů také plní reální nositelé struktury psychiky zombie lajdácky a laxně, což se projevuje jak skrytě tak i otevřeně a vyplývá to z rozličné vnitřní konfliktnosti jejich psychiky (a tato vnitřní konfliktnost není odstranitelná, nepřejdou-li k lidské struktuře psychiky, neboť jen v ní světonázor založený na trojjednosti matérie-informace-míra zajišťuje neměnnost kořene myšlenkového stromu a konflikty informačních modulů jsou v psychice takového jedince odstraňovány přirozenou cestou předurčenou mu Shora).
- navíc je člověku dokonce i se zvířecí strukturou psychiky a utiskovanému zombifikačními programy vlastní schopnost tvořivé individuální činnosti, a tato jeho tvořivost působí destruktivně dokonce i na ideální soubor programů určených pro společnost zombií, neboť žádná, *ani ta nejspokornější zombie*, není schopna postihnout všechny informace takového souboru ve vzájemné podmíněnosti jeho rozličných informačních modulů. Přičemž vlastní tvořivostí ho každá zombie navíc modifikuje, vnáší do něj různé novoty, které nejsou předem zkoordinované se všemi dřívějšími fragmenty a s novotami, které do systému vnáší ostatní zombie. A to je při kaleidoskopickém světonázoru i mozaikovém „Já-centrickeém“ světonázoru těchto jednotlivců nevyhnutelné.

V důsledku toho se společnost zombií a její programátoři nemohou obejít bez represivního aparátu, který by podporoval stabilitu toho systému jak za života jednoho pokolení, tak i v návaznosti pokolení. Nicméně ideál *právního státu, ve kterém musí být veškerý život podřízen zákonu, jehož porušení se příslušně trestá (a prakticky i nezákonně, jestliže zákonná činnost ve své efektivitě prohrává s tou nezákonnou)*, je kultivován po celém světě i v Rusku, a to navzdory jeho očividné nefunkčnosti v podmínkách, kdy **není v dané společnosti ohlášena otevřeně, v podobě ideologie** koncepce řízení záležitostmi celé společnosti v návaznosti pokolení, jež stojí nad zákonem, a již se vydávané programy-zákony podřizují.

Jen na první povrchní pohled to vypadá, že Západ žije bez zjevně ohlášené ideologie: Západ je biblická civilizace. A Bible kromě všeho jiného obsahuje i ideologii společenského života, aniž by ji přímo nazývala ideologií. Navíc byl Západ – do doby vzniku scientologie a relativně masového zájmu o východní mystiku – ideologicky jednorodou společností, kde se *nic, co by bylo Bibli cizí*, neprojevovalo tak, aby to ovlivnilo další osud společnosti v této civilizaci. Západ si zvykl žít bez jakékoliv alternativy k Bibli, aniž by chápal její podstatu, přičemž neuvědoměle přijímal biblické normy jako automatismy chování zombie-biorobotů a „samo sebou“ se rozumějící skutečnosti/pravdy, které jsou vhodné pro všechny životní okolnosti, pro všechny národy, pro všechny regiony planety, pro všechny historické epochy, a to navzdory tomu, že to tak objektivně ani subjektivně vůbec není.

Rusko už jen v důsledku toho, že jeho různé národy vyznávají věrouky ohlašující ne vždy mezi sebou slučitelné cíle a způsoby jejich realizace, ve svém souhrnu představující jejich životní ideály; a v důsledku toho, že v jeho dějinách bylo 70 let budování komunismu, který se svými ideály lišil od běžných norem společenského života na Západě založených na Bibli, nemá možnost vybudovat „právní stát“, aniž by ohlásilo ideologii, což jen potvrzují zkušenosti z reforem po roce 1991.

Jenže po sedmdesáti letech budování komunismu (přestože nedokončeného, neboť to probíhalo s mnohými chybami a pod vlivem cílevědomého záškodnictví) není možné v Rusku ustanovit jako státní ideologii („národní ideu“) žádnou modifikaci systému smečko-stádních paviánských vztahů („*kde někdo na jiné pokládá svůj úd a ti jsou povinni se tomu pokorně podřizovat, aby nebyli vyhnáni ze stáda/smečky nebo roztrháni*“), které všechny volené Dumy podřizují přijímané zákony, když je smolí tak, aby se zavděčily oligarchům a jejich okultním páníčkům.

Ohlášení koncepce v podobě ideologie by mohlo zvýšit efektivitu systému nazvaného „právní stát“ tím, že by to životu přidalo atribut smysluplnosti, jenže jen omezeně: do té doby, než by se systém střetl s plody chyb, které byly dopuštěny při tvorbě dané ideologie. Až by k tomu došlo, bylo by nutné, aby byl *světonázor odrážející se v koncepci řízení záležitostmi celé společnosti v návaznosti pokolení* také otevřeně ohlášen, aby se sama ideologie stala objektem smysluplného tvůrčího působení ze strany širokých vrstev společnosti.

To je ta hranice, ke které dospěla společnost Sovětského svazu v roce 1953, a od které do roku 1985 sklouzla opět daleko zpátky, protože vládnoucí „elita“ byla *a je mravně zkažená*, a tak ignoruje pro ni výslovně *mravně nepřijatelný smysl* poslední Stalinovy práce – Ekonomické problémy socialismu v SSSR – která se stala jeho závětí. S těmi mravními principy formování „elit“, včetně těch politických, které jsme dříve citovali z práce akademika N. N. Moiseva, není možné překonat tuto hranici ohlášení světonázoru na úrovni celospolečenského významu. **Ale dále žít, aniž by tuto hranici překonala, společnost už také nedokáže.**

Po dobu více než třiceti let od publikování Ekonomických problémů socialismu v SSSR až do samotného počátku přestavby se „elity“ raději podílely na realizaci Biblického projektu v postavení příkrmovaných nevolníků-vykonavatelů. Velmi dobře je to vidět z projevu Hrdiny socialistické práce akademika L. S. Pontrjagina¹⁷¹ na plenárním zasedání Akademie věd SSSR v roce 1980, který byl zveřejněn v novinách *Sekretnyje materialy/Tajné materiály*, č. 8, v červenci 1999. Uvedeme z něho některé fragmenty (poznámky pod čarou k citaci jsou naše):

«Sionisticko-zednářské výhonky disidentství už můžeme pozorovat i mezi různými skupinami obyvatelstva, ale v první řadě v takových ideologických institucích Akademie věd SSSR jako je Ústav USA a Kanady¹⁷², Ústav světové ekonomiky a mezinárodních vztahů, Ústav orientalistiky¹⁷³, Ústav sociologických výzkumů a v dalších podobných. Na chodbách uvedených institucí jako by s novou silou ožívaly sionisticko-zednářské formulace odposlouchané z nepřátelských rozhlasů ohledně Afghánistánu a A. Sacharova¹⁷⁴, takové jako: „To jim (tj. nám) jen tak neprojde, Afghánistán se jim (tj. nám) stane druhým Vietnamem“, „Oni (tj. my) za Sacharova draze zaplatí, brzy se stane prezidentem imperialistického Ruska“ a tak dále.

Ještě větší odpovědnost než ředitelé těchto institucí, které nelze do budoucna doporučit ke zvolení do ústředního výboru KSSS na XXVI. sjezdu strany, má za frivolnosti podobného druhu náš prezident A. P.

---

¹⁷¹ Lev Semenovič PONTRJAGIN (1908 – 1988), ruský matematik, akademik Akademie věd SSSR (1958), Hrdina socialistické práce (1969). Ve třinácti letech přišel o zrak. Pracoval v oblasti topologie, teorie spojitých grup, diferenciálních rovnic, jeho fundamentální práce z matematické teorie optimálních procesů se staly základem vědecké školy, kterou založil. Získal Leninovu cenu (1962), Státní cenu SSSR (1941, 1975).

Jak vyplývá z výčtu jeho vědeckých prací, pracoval i v oblasti uplatnění matematických metod v řízení jako takovém. Což možná vysvětluje jeho široký, pro tuto epochu tak netypický záběr pohledu na svět, který se projevil v jeho vystoupení na plenárním zasedání Akademie věd SSSR.

¹⁷² Jehož ředitelem byl dlouhá léta akademik G. A. Arbatov.

¹⁷³ V různých letech stál v čele posledně jmenovaných institucí akademik Je. M. Primakov.

¹⁷⁴ Jeden z mnoha abstraktních humanistů, a abstraktní humanismus je věc zavánějící velkým neštěstím, proto si nezaslouží, abychom na něj vzpomínali s úctou a v dobrém.

Alexandrov¹⁷⁵, který umožnil vedení těchto institucí zaměřit své vědecké výzkumy falešnými směry. Místo toho, aby vážený¹⁷⁶ Anatolij Petrovič ve své funkci prezidenta Akademie věd SSSR umožnil volbu skutečného vědce S. P. Trapeznikova, dal zelenou ke zvolení Je. M. Primakova (neboli jiným jménem Kiršblata), hochštaplera od žurnalistiky bez jakýchkoliv doložených vědeckých výsledků. Není tak divu, že akademik Primakov okamžitě po svém příchodu na místo ředitele Ústavu orientalistiky ukončil výzkum sionismu.

Navíc v tomto ohledu vedení uvedených třech čtyřech institucí neomezilo svou činnost jen na pronásledování vlastních pracovníků¹⁷⁷, ale za blahosklonného přihlížení akademika A. P. Alexandrova se pokouší nadlouho diskreditovat i ty, kteří se v jiných ústavech, a to dokonce i mimo rámec Akademie věd SSSR, pokouší provádět výzkum sionismu a zednářství, a obzvláště jejich propojení a vzájemné součinnosti¹⁷⁸. Přitom je známo, že absolutní většina amerických prezidentů, kongresmanů, senátorů, byznysmenů a dalších představitelů elity americké společnosti utrácí značnou část svého drahocenného času na schůzích zednářských lóží, vynakládá peníze na výstavbu ohromných zednářských chrámů a tak dále a tak podobně. A celá tato velice důležitá stránka jejich života u nás nejenže není předmětem zvýšené pozornosti, ale každý, kdo se touto věcí začne zabývat, se okamžitě stane terčem těch nejuživějších útoků ze strany vedení a poslušných pracovníků výše zmíněných institutů.

A jaký je výsledek? Že v našich vědeckých ideologických institucích nedokážou poskytnout srozumitelnou odpověď, a navíc se dokonce sami „podivují“ té jednomyslnosti, se kterou představitelé 104 států světa požadovalo na Valném shromáždění OSN v lednu 1980 přenechat Afghánistán silám reakce a imperialismu, aby jej roztrhaly (kromě osmnácti, kteří se zdrželi a osmnácti představitelů ze socialistických států, kteří byli proti).

Nyní je 80% veškerého kapitálu nesocialistického světa přímo nebo nepřímo kontrolováno sionistickým kapitálem, jehož přítomnost se takoví pracovníci z uvedených institucí Akademie věd SSSR jako Didiani¹⁷⁹, Mirskij, Braginskij, Rogov a další s úsilím hodným lepšího využití pokoušejí všemožně vyvrátit. Jenže fakta jsou neúprosná! USA nenarušovaly a nenarušují vztahy s námi sledujícíce prospěch národního kapitálu (kterého tam zbylo pouhých 5%), ale sledujícíce prospěch „neexistujícího“ mezinárodního sionistického kapitálu, pod jehož přímou nebo nepřímou kontrolou se nachází 95% ekonomiky USA. Proto

¹⁷⁵ Anatolij Petrovič Alexandrov – akademik, jaderný fyzik, jeden z autorů Černobylského „zázraku“, s oblibou se účastní banketů, *banketový ožrala, jak se tenkrát říkalo*, to on tehdy stál v čele Akademie věd SSSR.

A budeme-li mluvit o Černobylu jako o plodu neblahého úsilí sovětské vědy, neměli bychom zapomínat ani na včasné varování, která administrativa vědy ani vědecké společenství nevyšly. A konkrétně v roce 1957, jen dva roky po uvedení první jaderné elektrárny v Obninsku do provozu, byl ve vědecko-fantastickém románu *Mlhovina v Andromedě* od I. A. Jefremova popsán v jedné z dějových linií **zánik civilizace na jedné z planet v důsledku toho, že zavedla do koloběhu látkové výměny na planetě štěpné produkty z jaderných energetických nosičů využívaných v energetice.**

Toto varování tedy bylo vyřčeno 29 let před Černobylem, ale vědecké hvězdy Akademie věd SSSR s oslí tvrdohlavostí a opičí ctižádostí plnily příkazy strany a vlády, které samy iniciovaly, aby pracovaly na „mírovém využití jádra“ v energetice. Zamyslet se nad tímto varováním a vypracovat alternativu k energetice **nevratně hromadící odpad**, který je nebezpečný pro současnou biosféru, bylo pro ně nadlidským úkolem jak z intelektuálního, tak i mravního hlediska. Takže ve výsledku se každý přičinil podle svých schopností a přispěl nějakým tím šroubečkem k tomuto *pekelnému stroji*, aniž by se zamýšlel nad důsledky a opovážil se provést celkové vyhodnocení daného problému. Takto byl naprogramován a zrealizován Černobyl mravně podmíněným kolektivním nevědomím vědeckotechnické akademické mafie.

Ani dnes není situace lepší než v těch šedesátých letech 20. století. Exempláře jedinců druhu Člověk „rozumný“ vycvičené k tomu, aby dále vyvíjeli jadernou energetiku, ani díky Černobylu k rozumu stále nepřišli, produkují stále nové projekty biosféricky nepřijatelných energetických zařízení a svou mocí **akademické vědecké mafie** potlačují veškeré výzkumy v oblasti hledání a zavádění biosféricky přijatelných alternativ.

¹⁷⁶ To slovo mělo být očividně uvedeno v uvozovkách.

¹⁷⁷ A konkrétně byla jedna z takových štvanic uspořádána proti jednomu z nejlepších historiků sovětské epochy N. N. Jakovlevovi, před níž ho nedokázal ochránit dokonce ani Ju. V. Andropov. Svou proslulost tento historik získal jako autor knih CIA proti SSSR, 1. srpen 1914, také se zabýval zkoumáním zednářství a jeho vlivu nejen na ruské dějiny a byl spolupracovníkem Ústavu USA a Kanady, když v jeho čele stál G. A. Arbatov. Podrobnosti viz příloha knihy N. N. Jakovleva – 1. srpen 1914, Moskva, 1974; vydání třetí, doplňkové, Moskva, Moskviťanin, 1993.

¹⁷⁸ Ve své podstatě akademik L. S. Pontrjagin nastolil otázku nutnosti začít zkoumat Biblický projekt s cílem zajistit nezávislost SSSR od této ohavnosti.

¹⁷⁹ Zde se jedná asi o chybu: mělo být Dadiani (jeden z *pověřených autorů* epochy stagnace, který psal o sionismu).

je dnes boj se sionismem a jeho mezinárodními sionistickým kapitálem opírajícím se o svou zednářskou pátou kolonu, fakticky bojem s kapitalistickým systémem jako takovým.»

Tohle v podstatě zaznělo na zasedání štábu páté kolony židozedenářství v SSSR. Projev L. S. Pontrjagina, ve svém jádru objektivně pravdivý, ve kterém už se jen dá upřesnit terminologie v souvislosti s těmi fakty, jaká uvedl, i s tím, co zůstalo nevyřčeno a nebylo zveřejněno v hromadných sdělovacích prostředcích SSSR, co nebylo projednáváno na plénech ústředního výboru vládnoucí strany, ani na sjezdech, či zasedáních Nejvyššího sovětu SSSR a Svazových republik. To vše vypovídá o tom, že mocenské struktury SSSR byly vnitřně plně pod kontrolou těch sil, o kterých mluvil L. S. Pontrjagin, a které pracovaly na zotročení SSSR v souladu s Biblickým projektem.

Právě z tohoto důvodu se Afghánistán stal pro SSSR analogem Vietnamu pro USA a mise, která měla pomoci afghánskému lidu přejít od feudalismu ke společnosti bez vykořisťování člověka člověkem, se proměnila ve více než dvacetiletou neustávající občanskou válku v této zemi. A ze stejného důvodu byl SSSR cílevědomě doveden k více či méně řízenému krachu. O charakteru tohoto řízení jste se již v těch letech mohli dozvědět z knih N. N. Jakovleva – CIA proti SSSR. Celkový náklad vydání této knihy a úryvků z ní činil na začátku devadesátých let 20. století okolo dvaceti miliónů exemplářů.

Tady se nejedná o nostalgii po sovětské minulosti, ani o to, zda byla dobrá nebo špatná, zda šlo o dobro či zlo, ale o to, že se **SSSR nezhroutil v důsledku rozhodnutí jeho národů přejít k jiné organizaci života společnosti**, ale v důsledku toho, že byla jeho vnitřní a vnější politika řízena přes periferii narozenou v SSSR kurátory Biblického projektu, z jejichž hlediska obyvatelstvo SSSR není ničím víc než obnovitelnými (v případě nutnosti) pracovním zdroji a jeho území zásobárnou přírodních zdrojů.

Svůj projev L. S. Pontrjagin zakončil následujícími slovy:

«V souvislosti s řečeným, navrhuji, aby bylo na tomto zasedání provedeno otevřené hlasování o otázce likvidace doživotních akademických definitiv.

Provedení navrhovaných opatření by bylo prvním krokem na cestě desionizace provedené v předstihu (na rozdíl od denacifikace provedené post factum, která stála jen sovětský národ 20 miliónů životů). Desionizace provedená v předstihu a rozšířená dále na celý stát, by vedla k vytvoření tak pevného týlu, že bychom se nemuseli obávat žádných embarg na obilí ani počítače. Potom by k nám měl strach strčit svůj nos jakýkoliv agresor. Fakticky by se tato opatření stala daleko pevnější zárukou, než jakékoliv další rozhovory a smlouvy o omezení strategických zbraní.»

Jenže v Akademii věd SSSR, ÚV KSSS i v Nejvyšších sovětech tuto zcela jasně nastolenou otázku „dokázali elegantně smést ze stolu“, přestože s ní nepřišel jen L. S. Pontrjagin. Ten byl jen nejautoritativnější figurou mezi těmi, kteří takto přímo tuto otázku v těch letech chtěli řešit. Ty, kteří neměli takovou váhu a nebyli tak známí, prostě nastrkali do blázinců. Takto naložili například s V. N. Jemeljanovem – bývalým poradcem N. S. Chruščova – poté, kdy napsal knihu Desionizace a poslal ji na adresu XXIII. sjezdu KSSS. Na svobodu se dostal až za M. S. Gorbačova, kdy se proces rozkladu SSSR už dostatečně rozběhl a desionizace v předstihu – tj. včasné odstrižení společenského samořízení od řízení kurátorů Biblického projektu, již nebylo možné. Přičemž projev L. S. Pontrjagina celou tu dobu obíhal mezi lidmi v podobě „samizdatu“. To vypovídá o tom, že Akademie věd SSSR nebyla na začátku osmdesátých let 20. století ničím jiným než internacistickým sionistickým klubkem zmijí. A tento charakter Ruské akademie věd, kterou Rusko podědilo od SSSR, se nijak nezměnil. Proto jsme v roce 1999 neměli slavit 275. výročí Ruské akademie věd, ale rozpustit ji kvůli její škodlivosti a zřídit **Ministerstvo koordinace vědeckovýzkumných prací a informačně-algoritmického zabezpečení oblasti výroby i politiky**.

Démonická struktura psychiky má při vytváření kolektivní psychiky také své zvláštnosti. Přičemž v závislosti na osobitosti jedinců, nositelů démonické struktury psychiky, jsou možné dvě varianty jejich účasti na kolektivní psychice.

- Jestliže démonický jedinec není vnitřně nositelem záměrů ve vztahu k celé společnosti, tak se prosazuje ve svém okolí, projevuje svůj individualismus v mezích vládnoucí kultury a chová se tak, jako by byl středobodem všeho lidstva (přinejmenším v nějaké oblasti činnosti) a není-li sám v něčem přímo „mistrem světa“, tak si na něj alespoň hraje. Jeho účast v kolektivní psychice spo-

čívá ponejvíce v tom, že narušuje ty či ony fragmenty předchozí kultury nebo svou tvorbou plodí nové. V prvním případě se jedná o – „vandalismus“ – ničení kvůli samotnému ničení, a ve druhém případě se démoničtí jedinci tohoto typu stávají nevědomými programátory měnícími soubor zombifikačních programů zformovaných ve společnosti, přestože si ve své většině tuto svoji roli neuvědomují. Nejednají tedy uvědoměle účelově, ale naslepo. Taková je většina umělců a ambiciózních loutkových politiků.

- Druhý typ si uvědomuje, že je vnitřně nositelem nějakých záměrů ve vztahu k celé společnosti. A takoví démoničtí jedinci vytvářejí korporace, jež pracují na dosahování cílů vlastních iniciátorům každé z nich a jejich právním nástupcům v dalších pokoleních. V mezích těchto korporací se buduje hierarchie, ve které je dynamika vyjasňování si hierarchického postavení analogická té smečko-stádní, paviánské s nárazově-„sezónním“ charakterem: od „sjezdu“ ke „sjezdu“ se taková korporace více méně aktivně zabývá činností zaměřenou na dosahování svých cílů a na „sjezdech“ si potom její vůdci vyjasňují, „kdo bude na koho pokládat svůj úd a kdo se tomu bude muset podřizovat“. Taková je většina politických „elit“ v každém státě, špičky církví i mafií, přestože mafie, a to včetně mafie kurátorů Biblického projektu, mají svá specifika podmíněná nutností zajistit si utajení, čímž se liší od veřejných korporací.

To znamená, že démonická struktura psychiky je stejná jako ta zvířecí a od struktury psychiky zombie se liší jen tím, že její nositel sám vyrábí pouta a brnění pro skování a překrytí instinktivních projevů jak přímo u sebe, tak i u svého okolí a potomků. **Pro démonickou a zvířecí strukturu psychiky, i pro tu, která byla do zvířecí úrovně uvedena umělými prostředky, je stejně charakteristická absence emocionální soběstačnosti, v důsledku čehož je chování jejich nositelů podřízeno ukájení se něčím**, i když příslušný zdroj jejich uspokojování, na kterém jsou emočně závislí, může mít každý svůj vlastní a neopakovatelný v důsledku osobitosti celkové deformace mravnosti a psychiky každého takového jedince s „Já-centrickým“ světonázorem.

Démonické osobnosti uvědoměle podporující korporativní činnost „pečují“ i o démonické jedince-individualisty tak, že je začleňují do informačních proudů korporací a přizpůsobují je svým potřebám (neboť každý v míře svého chápání pracuje na realizaci vlastních cílů a v míře svého nepochopení na realizaci cílů těch, kteří toho chápou více): to může být prováděno jak „na slepo“ (bezstrukturním způsobem), tak i na základě otevřeného verbování (strukturním způsobem)¹⁸⁰. Mnozí z démonů-individualistů se snadno zapojují do korporativní činnosti tohoto druhu, neboť je to pro ně jeden ze způsobů, jak se povznést výše ve svém sociálním okolí. Ve výsledku mohou vznikat dosti podivná spojení, kdy se v jednom spřežení ocitnou na první pohled velmi odlišné osobnosti jako Nikolaj Rerich, jehož mnozí znají jako slavného malíře a ochránce kultury všeho lidstva (Rerichův /Roerichův/ pakt) a Jakov Bljumkin, vrah německého velvyslance hraběte Mirbacha (jehož zabil v průběhu provokace marxistů-troctistů, známé jako pokus o státní převrat levých eserů 6. července 1918), charakterizovaný v dějepisných učebnicích jako „politický dobrodruh“ na hraně nebo dokonce za hranou psychopatie¹⁸¹.

Jenže všechny druhy kolektivní činnosti na základě démonické struktury psychiky jsou vnitřně konfliktní (tj. démoni svými kroky vytvářejí sami sobě překážky, které jsou nuceni potom překonávat, a které vedou ke krachu jejich činnosti, jestliže ty překážky, které si sami vytvořili, nedokážou překonat) v důsledku nadvlády kaleidoskopického nebo mozaikového Já-centrického světonázoru, na jehož základě různí jedinci nedokážou dospět k jednotnému chápání toho, co se děje, svého místa v aktuálních událostech, výhledů a cílů své další činnosti; a v důsledku potom nejsou schopni zkoordinovat svou uvědomělou i neuvědomělou činnost s jinými. Světonázor založený na trojjednosti matérie-informace-míra, na jehož základě v důsledku neměnnosti společného kořene myšlenkového stromu různí jedinci dosahují jednotného chápání všeho, zůstává v případě démonického typu struktury psychiky údělem jen nejvyšších zasvěcenců do Biblického projektu. Jenže v důsledku toho, že jsou tito kurátoři Biblického projektu při řešení jeho úkolů v konfliktu s Nejvyšším Záměrem, nejsou při

¹⁸⁰ O strukturním a bezstrukturním způsobu řízení viz Dostatečně všeobecná teorie řízení.

¹⁸¹ Podrobnosti viz již zmiňovaná kniha O. Šiškina – Bitva o Himaláje, NKVD: magie a špionáž (Moskva, Olma-press, 1999).

jejich řešení efektivní, neboť jim v Rozlišení není v tomto ohledu nic poskytováno, nebo jim je poskytnuto to, co je vede ke krachu projektu, neboť je jejich porozumění příslušnému dění zkresleno jejich mravností.

Struktury psychiky typu zvíře, zombie, démon na základě těchto svých osobitostí produkují kolektivní činnost, která v důsledku konfliktů vznikajících mezi různými jejími fragmenty, jež jsou podmíněny světonázorovou kaleidoskopičností a „Já-centrismem“, přináší takové výsledky, jaké nebyly cílem nikoho z jejich účastníků. Mnohé kolektivní činnosti jsou iniciovány proto, že osamocené jsou potřebné výsledky fakticky nedosažitelné, jenže v této podobě probíhají s nízkou kvalitou řízení, takže je očekávaný výsledek buď zcela nedosažitelný, nebo je jeho kvalita natolik nízká, že není konkurenceschopný či je následně vyhodnocen jako zcela bezcenný a činnost vyvinutá k jeho získání jako zbytečná.

Tuto osobitost kolektivní činnosti vznikající na základě struktury psychiky typu zvíře, zombie nebo démon výmluvně ilustruje společenské sjednocení práce v Rusku, kde se vyrábí takové šmejdy, jaké sami Rusové nemají chuť používat; navíc jsou takovéto jejich výrobky při provozu nepřipustně nespolehlivé, což vede k množství incidentů, z nichž tím nejznámějším byl Černobyl.

Nicméně většina jedinců se potřebuje spojit s jinými jedinci na jiných principech, než jsou ty založené na vzájemném vyhodnocování hierarchického postavení uvnitř „smečky/stáda“, což je tak či onak vlastní zvířecí struktura psychiky a jejím civilizačním nadstavbám – struktura psychiky zombie a démon. Zde nemáme na mysli formální sjednocení založené na jednoznačně určeném rozdělení práv a povinností, ale sjednocení ducha, jež nelze vyjádřit podobnými psanými či nepsanými *smlouvami o sjednocení*; mluvíme o sjednocení, které vyřeší a odstraní rozpor mezi jedinci, kdy si všichni budou mezi sebou rovni ve smyslu lidské důstojnosti každého z nich a budou se v životě i práci navzájem doplňovat svými specifickými znalostmi a návyky. Jenže kaleidoskopický a „Já-centrický“ světonázor, který je vlastní nelidským typům struktury psychiky, tohle ve střízlivém a bdělém stavu neumožňuje realizovat.

Překonat tuto hranici – ve své podstatě světonázorovou – se dá obecně známým způsobem: ve stavu opilosti (nebo pod vlivem jiné omamné látky) se potlačí vyšší nervová činnost a především spojení vazeb mezi významovými jednotkami, takže je ve výsledku žádoucího neformálního sjednocení ducha dosaženo díky téměř úplnému odpojení světonázoru od algoritmu, který v tomto stavu vypracovává chování. Přitom světonázorové rozdíly mezi subjekty, které jim brání ve sjednocení ducha za střízlivého stavu, na určitou dobu „samy o sobě“ mizí. Z takového sjednocení se rodí kolektivní psychika a mezi subjekty probíhá výměna informací biopolními kanály, včetně informační výměny doplňkovými kanály otevřenými omamnými látkami. Jenže když účastníci takového sjednocení ducha ve stavu opilosti potom vystřízliví, je možné, že mnozí z nich zjistí, že ty procesy, kterých se účastní a obzvláště pak ty, jejichž průběh je podmíněn jejich světonázorovými rozdíly, se začaly rozkládat. O takovémto působení alkoholu a dalších omamných látek na dlouhodobé procesy, jejichž doba trvání pokrývá interval mezi každým dalším užitím omamné látky, se zde již psalo dříve.

Navíc má vytvoření vnitřně bezkonfliktní kolektivní psychiky, pod jejímž neformálním řízením probíhá kolektivní činnost, i praktický význam pro práci každé firmy. Proto se tomuto problému věnují profesionální psychologové, kteří mohou poskytovat externí konzultace, nebo být ve firmě i trvale zaměstnáni. Založení speciálního psychologického oddělení je jednou z možností, jak zvýšit kvalitu řízení firmy a obstát ve vysoké konkurenci panující mezi firmami zabývajícími se stejnou činností.

Nebudeme zde zabíhat do hodnocení metod používaných v této oblasti a zmíníme jen to hlavní: podíváme-li se na všechny západní školy psychologie, včetně praktik scientologické církve, tak žádná z nich nerozlišuje dříve vyjmenované typy struktury psychiky, a proto nemohou vyřešit problém sjednocení ducha různých jedinců jednou pro vždy. Takže jen řeší hromadu neustále vznikajících problémů v jejich vzájemné provázanosti, které jsou podmíněny jak rozdíly ve struktuře psychiky daných jedinců, tak i osobitostmi „Já-centrického“ kaleidoskopického nebo mozaikového světonázoru každého z nich a odráží se tak ve směřování jejich vynakládaného úsilí i v chování.

Zmíníme jen jednu metodu nevyžadující od účastníků formální znalosti z oblasti psychologie ani ovládání rozličných psychologických praktik: *zajede-li si firemní oddělení (nebo celá nevelká firma)*

na výlet do přírody i s přenocováním, napomůže to ke zlepšení atmosféry v kolektivu a prudce zvýší kvalitu jeho práce.

Jestliže firma uhradí takový piknik v podmínkách *kultury, kde neexistuje alternativa k vládnoucí koncepci společenského života*, vyplatí se jí to. Existují-li ve společnosti vzájemně se vylučující koncepte, nedojde tak sice ve spánku, kdy vědomí přebývá v jiné kvalitě a sjednocuje biopole jedinců účastnících se pikniku, k odstranění neshod a plynoucí z nich rozladěnosti v chování zaměstnanců, ale přesto tak či onak dojde ve spánku k biopolnímu sjednocení psychiky jedinců na jejich nevědomých úrovních takovým způsobem, že to odstraní jejich osobní antagonismy a nesrovnalosti mezi nimi. Překonání antagonismů a nesrovnalostí podmíněných odlišností koncepcí společenského života vyžaduje odhalení, ujasnění si a přehodnocení těchto koncepcí v bdělém stavu. V důsledku toho bude mít metoda kolektivního spánku v ruských podmínkách v porovnání s jejím použitím na Západě¹⁸² sníženou efektivitu. To znamená, že je skutečně načase se probudit, abychom si se střízlivou hlavou všechno ujasnili a začali jednat v souladu s Nejvyšším předurčením.

Lidská struktura psychiky se od všech ostatních liší především tím, že nejvyšší prioritu má při určování linie chování daného jedince uvědomělé naplňování Vyššího Záměru, a to v té míře, v jaké tento Záměr sám vyznává.

Záměr je lidem znovu odhalován ve Zjeveních obnovujících Jediný zákon (v koránské terminologii *Kniha původní/Matka písem*) /*dopl. překl. „Bůh vymazává i potvrzuje to, co chce, a u Něho je Kniha původní.“ Korán 13:39* / v jeho pravém smyslu v té míře, v jaké byl v kulturách rozvíjejících se pod vedením nositelů démonické struktury psychiky překrucován. Posledním zápisem Jediného zákona obnoveného ve Zjeveních je v lexikální podobě Korán¹⁸³. Navíc je Jediný zákon odhalován každému adresně v nelexikálních podobách přes jeho osobní svědomí a v Rozlišení, přičemž významové jednotky „to je ono“ – „to není ono“, které jsou mu takto poskytnuty, si musí každý člověk nejprve ujasnit, a potom je může vyjádřit v lexikální podobě podle svého svědomí a míry svého porozumění.

Takže normální kolektivní psychika vyprodukovaná a udržovaná jedinci ve stavu lidské struktury psychiky je výsledkem navázání niterných uvědomělých osobních vztahů s Bohem každého z nich.

V Koránu je řečeno: «Nebudiž žádného donucování v náboženství! Již byla jasně odlišena přímá cesta od bloudění!» (súra 2:257 (256)). Popisuje se tam vyznání víry, k němuž se nedá nutit (celá súra 112):

UPŘÍMNOST VÍRY (*Korán překlad do češtiny*) / OČIŠTĚNÍ (VÍRY) (*překlad textu z ruského originálu*)

Ve jménu Boha milostivého, milosrdného.

112:1 Rci: „On Bůh je jediný,

112:2 Bůh sám o sobě věčný.

112:3 Neplodil a nebyl zplozen,

112:4 a není nikdo, kdo je Mu roven.“

¹⁸² Většina lidí by si měla uvědomit, že spí-li manželé odděleně (a skutečně máme na mysli spánek v přímém slova smyslu, žádný noční sex), ať už k tomu mají jakékoliv důvody, snižuje to stabilitu jejich rodiny, protože to v průběhu běžného života brání procesu sjednocování jejich biopolí mimo stav bdělosti, kdy se vzájemně sladují jejich nevědomé úrovně psychiky.

Jestliže však manželé nemají stejné názory na koncepte společenského života, budou problémy v jejich vztazích, podmíněné rozdíly v jejich světonázorech, a z toho plynoucími vzájemně se vylučujícími koncepty společenského života, vyžadovat uvědomělé přehodnocení toho všeho v bdělém stavu.

¹⁸³ Naše odůvodnění tohoto tvrzení a naše chápání Jediného zákona je vyloženo v pracích: „Mrtvá voda“ v redakci z roku 1998; Krátký kurz... v redakci z roku 1999; Otázky pro petrohradského a ladožského metropolitu Jana (Ioanna) a hierarchii Ruské pravoslavné církve; Ke království Božímu na zemi...; Sinajská anabáze; Od matriarchátu k lidskosti...; Přijď na pomoc mé nevěře...; Víra a míra; Proč, když vyzývá ke království Božímu na zemi, vnitřní prediktor nepřijímá Poslední Zákon?; Mistr a Markétka: hymna démonismu? aneb Evangelium bezzákonní víry.

10. Cesta k soubornosti/soudržnosti

A o vztazích člověka s Bohem jsou tam následující informace (súra 19 Marie):

«91(88-89) I říkají oni: „Milosrdný vzal Sobě syna.“ Vy spáchali jste věc hnusnou,

92(90) že div se nebesa kvůli tomu neroztrhla, Země se div nerozpoltila a hory se málem na prach rozpadly,

93(91-92) že Milosrdnému syna jste připsali. A nehodí se přece, aby si Milosrdný syna bral,

94(93) vždyť všichni, kdož na nebesích a na zemi jsou, k Milosrdnému přicházejí jen jako služebníci. A On je věru sečetl a přesným počtem spočítal

95(95) a všichni k Němu přijdou v den Zmrtvýchvstání jednotlivě.

96(96) Těm, kdož uvěřili a zbožné skutky konali, těm věru Milosrdný lásku Svou daruje.»

To znamená, že jakmile dospějete k přesvědčení, že to, co máte svého, jsou pouze hříchy a **oddáte se Bohu, jenže ne ze strachu z pekla nebo touhy po ráji, ale ve snaze nezatížit svými hříchy život svého okolí a potomků**, tak uděláte-li to upřímně a neoblomně začnete konat dobro, Bůh Vás povede životem a daruje Vám Svou Lásku, která Vás osvobodí od pout a budete si ji moci nést celým svým životem a sami jí obdarovávat Svět. Váš život tak bude probíhat v bezprostředním dialogu s Bohem, jak to On Sám slíbil:

«Když se tě zeptají služebníci Moji na Mne, věz, že jsem blízko a že odpovím na prosbu prosícího, když Mne poprosí. Nechť však na výzvu Mou odpoví a nechť ve Mne věří - snad půjdou cestou správnou!» (Korán, súra 2:182(186)).

Bůh najde jazyk, který Vám bude srozumitelný, aby s Vámi mohl vést dialog, jen nesmíte zavírat své oči, zacpávat si uši a zříkat se svého rozumu, abyste Ho neodvrhli, až se na Vás obrátí; buďte pozorní, neboť smutný je osud bez spojení s Ním... Vykonaňte to, čím Vás bude naplňovat, snažte se vzájemně předbíhat v dobrém konání a Bůh ho ještě zdokonalí tím – co je pro Vás v Jeho Záměru nevyzpytatelným.

Tento význam je shodný ve všech věroukách Jediného zákona.

A z uvedeného vyplývá mnohé z toho, co musí být určující pro zásady kádrové politiky *společenské iniciativy, jejímž cílem je přechod globální civilizace k lidské struktuře psychiky převládající ve společnosti a produkující takové kolektivní nevědomí, za jakého bude život společností a jedinců probíhat vnitřně nekonfliktně a v souladu s biosférou Země*. V ruském jazyce se tento typ kolektivní psychiky, kolektivního nevědomí nazývá *soubornost/soudržnost*.

Bůh nikomu pravdu nevnucuje násilně: «Kdyby byl Pán tvůj chtěl, věru by všichni, kdož na celé zemi jsou, uvěřili. Chceš snad donutit lidi, aby se stali věřícími?» (Korán, súra 10:99 (99)).

Každému je ponechána svoboda volby. To znamená, že je nepřipustné vyhlásit cílem státní politiky realizaci Božího Záměru na Zemi a vynášet na úroveň všem povinné „pravdy v poslední instanci“ něčí výklad Záměru, jak mu ten někdo porozuměl; a sepisovat podle svého porozumění zákony uzpůsobené realizaci takového rádobý-Záměru a zřizovat inkvizici nutící lidi k jeho plnění, opět podle svého porozumění tomuto rádobý-Záměru.

S ohledem na to, že k náboženství nelze nikoho nutit, nebude pokus vydat se touto cestou podpořen Shora, a jeho iniciátoři a jejich pokorní následovníci budou ponecháni sami sobě do doby, než vyčerpají dopuštění umožňující jim jednat podle těchto jejich vlastních výmyslů, aby se mohli přesvědčit o marnosti svého počínání. Poté si to mnozí z nich budou muset zodpovědět, neboť takto postupovali navzdory tomu, co jim bylo zřetelně sděleno ohledně vyznávání Záměru.

Ve své podstatě je v Koránu navrhováno směřovat k tomu, aby se systemy mezilidských vztahů zbavené vnitřního napětí staly v životě společnosti základem veškeré kolektivní činnosti, což by vedlo k tomu, že život by se stal vnitřně bezkonfliktním a byl v souladu se Záměrem, což by každému zajistilo štěstí a plnohodnotný život a celé lidstvo by tak žilo v souladu s biosférou Země.

Systemy mezilidských vztahů bez vnitřního napětí jsou v delších časových intervalech stabilnější a efektivnější s ohledem na cíle kolektivní činnosti, jaké si vytyčily, v porovnání se systémy usilujícími o stejné cíle na základě rozličných nátlakových způsobů a programování psychiky, což tak či onak

omezuje možnosti tvořivého seberozvoje jedince a – ve výsledku – i možnosti společenství, které se z takových jedinců skládá.

A proto přijde-li někdo za Milosrdným jako otrok, uvědoměle přijme svůj podíl na Jeho Záměru a začne jej naplňovat, získá poté svobodu, svobodu vůle; ale ostatním může svou cestu jen navrhnout, pomoci jim na ní vstoupit a dál po ní kráčet. Nebo může svému okolí jít příkladem tím, že po té cestě kráčí, aby ji uviděli i jiní a mohli svou cestu porovnat s tou jeho, která je lepší. Ale každý na ni musí vstoupit ze své iniciativy a podle svého porozumění na základě svého svědomí, nezištně pomáhat jiným a s radostí přijímat pomoc svého okolí pamatující na přikázání: «Snažte se vzájemně překonávat v dobrých skutcích!» (Korán, súra 2:143(148)).

V základu tohoto přístupu k organizaci kolektivní činnosti leží ta okolnost, že snaží-li se člověk upřímně naplnit svůj podíl v Záměru, poskytne mu Bůh Rozlišení a další svou podporu. Jestliže v průběhu společné činnosti vzniknou nějaké neshody, tak s vědomím, že «Bůh není Bohem zmatku, nýbrž Bohem pokoje. Jako ve všech obcích Božího lidu» (Nový zákon, Pavel, První list Korintským, 14:33), musí účastníci této činnosti podniknout vše potřebné pro vyjasnění pravdy: «Hleďte především jeho Království a Spravedlnost, a všechno ostatní (podle kontextu blahobytný pozemský pro všechny lidi) vám bude přidáno.» (Matouš, 6:33).

Mozaikový světonázor založený na trojjednosti matérie-informace-míra hlásající objektivnost informací s jednoznačným určením kořene myšlenkového stromu, od něhož se skládá mozaika vzájemně souvisejících významových jednotek ve světonázoru každého jeho nositele, vytváří předpoklady pro to, aby různí lidé všechno chápali jednotně. A to v důsledku uznání objektivnosti informací a předurčení bytí Shora předpokládá odmítnutí autorských práv a zřeknutí se snahy prosadit svůj názor jako řešení závazné pro všechny, což se nakonec stává pro všechny tím sjednocujícím prostředkem pro odhalování Pravdy-Skutečnosti.

Všichni nositelé těch či oněch názorů jsou si vzájemně rovni. Zajímavé jsou samy názory a chyby, které obsahují, protože v odhalování a odstraňování těchto chyb i záměrných lží probíhá proces přeměny civilizace v lidskost.

Takže pokud někoho nezajímá nic jiného než jak prosadit svůj názor jako povinný pro všechny, aby se tak povznesl nad své okolí místo toho, aby se ujistil: *zda jeho názor není chybný a nejsou-li jiné názory Pravdě-Skutečnosti bližší* – tak se v daném okamžiku nachází v nějakém nelidském typu struktury psychiky a podporuje nějakou jinou kolektivní činnost bránící realizaci Záměru na základě uvědomělé společenské iniciativy; je to tak dokonce i v případě, že jeho názor je skutečně nejbližší tomu pravdivému, neboť neumožňuje ostatním, aby ho jako takový svobodně uznali, a to tím spíše, činí-li si dokonce nárok na jakási „autorská práva“.

Je nutné ho ponechat při těchto názorech i činnosti, která ho upoutala. Pokud se mýlí a bude trvat na správnosti svého názoru a činnosti, Bůh mu poskytne možnost, aby se o tom přesvědčil.

Má-li ve svém názoru a se svou činností pravdu a ve skutečnosti se mýlíte Vy, když odmítáte to, co vám jeho prostřednictvím bylo navrženo, umožní Bůh naopak Vám, abyste se o tom přesvědčili. A když v takovém případě vystoupíte z kolektivní činnosti, která je v rozporu s tím, co vy považujete za správné, nebudete dále překážet tomu, v čem našel své vyjádření Záměr. A to je lepší, než abyste v takové činnosti dále pokračovali a ona byla díky vaší spoluúčasti vnitřně konfliktní. Jestliže naopak máte pravdu Vy, tak bez vaší účasti tato nesprávná činnost vyčerpá své možnosti a zhroutí se rychleji, neboť jí v tom nebudete bránit svými zásahy a nebudete v ní podporovat ty, kteří jsou objektivně mylně přesvědčeni o své pravdě.

Jen takový přístup k organizaci kolektivní činnosti umožňuje každému svobodný osobní tvůrčí rozvoj a možnost přechodu k lidské struktuře psychiky, ve které je svoboda volby a svoboda vůle neúplnější. Tento přístup vyvolává krajně nízkofrekvenční proces, jehož doba trvání překračuje dobu života současné globální civilizace. Takový proces vnáší do jejího života to, co je vlastní věčnosti, a v důsledku toho dominuje nad vším, co probíhá ve vyšších frekvenčních rozsazích, kde omezuje akceschopnost lidí všech typů struktury psychiky, kteří se vyhýbají přechodu k té lidské a tím pádem i

jeho podpoře. Zde je nutné zdůraznit, že takový přístup se vztahuje i na tvůrčí činnost, což potom vede k tomu, že může vznikat to, co se dříve v životě nevyskytovalo.

Jestliže však někdo s odkazem na principy svobody volby linie chování a budování systémů mezilidských vztahů bez vnitřního napětí trvá na svém právu zabývat se tím, co do života objektivně vnáší zlo, jedná se o démonický pokus přisvojit si to, co mu nenáleží: princip budování systémů mezilidských vztahů bez vnitřního napětí je určen pro uplatňování svobody činit dobro, a ne k tomu, aby se stal ušlechtilé vypadající maskou ničím neomezované svévole, bezstarostnosti a nezodpovědnosti.

Zdálo by se, že jednoho a toho samého výsledku kolektivní činnosti lze dosáhnout jak tím způsobem, že se ve společnosti bude šířit systém mezilidských vztahů bez vnitřního napětí, tak i na základě systému individuálního a masového nátlaku a programování chování jedinců. Neboť jsou-li cíle vytyčeny a jsou samy o sobě ušlechtilé, není nutné čekat, až nějaké skupiny nebo klíčové figury (nositelé určitých znalostí a návyků) samy změní názor ohledně realizace těchto cílů, a budou se jich snažit dosahovat iniciativně vlastní činností, že stačí prostě vybudovat strukturu vzájemné podřízenosti, která umožní řídit pomocí přímých nařízení a nepřímého diktátu, takže ve výsledku se dosáhne vytyčených cílů a uskuteční se to rychleji.

Jenže při takovém postupu bude po určité době dosažený výsledek ztracen v důsledku toho, že se vnitřní napětí v systému vzájemných vztahů hromadí, až překročí kritickou úroveň, při které různé ty nátlakové prostředky (strach z represí, z nedostatku finančních prostředků, psychologického charakteru a tak dále) a umělé vybiřečné napětí přestanou být efektivní, a poté se vnitřní napětí projeví více či méně intenzivní sebedestrukci systému: právě tak se v SSSR i ve většině bývalých „socialistických“ států zhroutil rádobý-socialismus – společnost s vynucovanou spravedlností bez vykořisťování člověka člověkem, kde se nenašla ani jedna jediná efektivní společenská iniciativa, která by byla schopná ubránit ty životní jistoty, které socialismus poskytoval většině obyčejných lidí dokonce i v této vynucované podobě na efekt: bezplatné zdravotnictví a vzdělání, vysoká úroveň sociální ochrany v případě nemoci a ve stáří, bezpečnost na většině ulic v jakoukoliv denní i noční dobu a tak dále.

A kapitalistický Západ má dost pevné základy proto, že vedle systému nátlaku a programování psychiky se v jeho společnosti nacházejí a jsou podporovány vlastní systémy mezilidských vztahů bez vnitřního napětí, ve kterých jedinci působí na základě osobní iniciativy. Zároveň je Západu vlastní určité specifikum a rozdělení pravomocí mezi systémy bez vnitřního napětí a systémy nátlaku a programování chování. Ty systémy bez vnitřního napětí jsou tam formovány na základě toho typu struktury psychiky (zvíře, zombie, démon), který se již zformoval „sám o sobě“ a který si v souladu se svým světonázorem („Já-centrickým“ kaleidoskopickým nebo mozaikovým) **nevytyčuje cíle dotýkající se života společnosti nebo celého lidstva.**

Tyto dílčí systémy bez vnitřního napětí jsou „obhospodařovány“ systémy nátlaku (finanční diktát lichvářských bank a represivní orgány) a programováním chování (kult individualismu zaměřeného na osobní zájmy; církve jak tradiční, tak i „netradiční“; systém veřejného vzdělávání určený „pro úředníky“). Tímto způsobem se tyto dva systémy nastavení mezilidských vztahů v životě celkové společnosti vzájemně doplňují, téměř nikde se vzájemně neprotínají, takže mezi nimi nevznikají rozpory a konflikty schopné ovlivnit další osud společnosti.

Tím, že zamlčují existenci Biblického projektu, který má za cíl vybudování globálního „elitářsko“-nevolnického státu, stejně jako existenci systémů nátlaku a programování chování, pod jejichž diktátem se realizuje Biblický projekt a navenek na odiv vystavují svobodu osobní iniciativy, mohou si pohlaváři Západu dovolit prezentovat toto společenské zřízení jako etalon demokracie (opravdové lidovlády), jež je jako jediné schopné zaručit svobodu osobního rozvoje, zneužívající přitom tu skutečnost, že převážná většina, která jim naslouchá, je díky sledování vlastních úzkých zájmů velice vzdálená řízení na úrovni globálního významu a tudíž není schopná je prokouknout. Takže kult tohoto systému udržuje pokolení za pokolením tyto „svobodomilce“ v jejich nelidských typech struktury psychiky. Jenže v Rusku jim tento kousek neprojde: Rusko je totiž zvláštní kapitola.

To samé platí i pro Scientologický projekt¹⁸⁴ a jeho cíle, jímž chtějí jeho iniciátoři vytěsnit Biblický projekt, který globální civilizaci přivedl do slepé uličky.

Někdo může mít za to, že toto tvrzení o systémech mezilidských vztahů bez vnitřního napětí na Západě je v rozporu s tím, co bylo řečeno dříve o tom, že nelidské typy struktury psychiky jsou charakteristické tím, že si neustále vyjasňují hierarchické postavení. Jenže třenic tohoto druhu se neúčastní všichni; a ti, kteří se jich účastní, si to nevyjasňují se všemi, takže zůstává dost široký okruh jedinců, kteří nerozporují cizí hierarchické postavení a uznávají postavení určené jim samotným. Projevuje se v tom jejich loajalita k systému davo-„elitářství“, přičemž v mezích, jež jim umožňuje systém, produkuje početné soukromé společenské iniciativy, které nepodryvají základy davo-„elitářství“. No a vzhledem k tomu, že v mnohém jednájí podle zásady, že je nutné formovat systémy bez vnitřního napětí, vytvářejí tím potenciál stability davo-„elitářské“ společnosti jako celku. Jestliže úroveň toho, co je v těchto systémech povinné, začne převyšovat mez únosnosti jejich účastníků-volontérů, tak se společenská iniciativa rozpadne kvůli narůstajícímu vnitřnímu napětí, jež bude přerůstat do konfliktů mezi jednotlivými účastníky vznikajících z nejrůznějších důvodů, většinou velice vzdálených cílům vyhlášeným danou společenskou iniciativou; potřebuje-li společnost produkty činnosti společenských iniciativ, které takto přišly o svou akceschopnost, vzniknou nové společenské iniciativy, které si také uchovají svou efektivitu, dokud v nich nebude princip udržování systémů bez vnitřního napětí potlačen nějakým zešilevším a horlivým administrátorem.

Jediný zákon navrhuje společenskou iniciativu fungující na základě principu formování systémů bez vnitřního napětí, která ale nezapadá do biblických norem udržujících stabilitu „elitářsko“-nevolnického zřízení, jež se ustálily na Západě, stejně jako nezapadá do norem ostatních védicko-znacharských davo-„elitářských“ kultur a projektů, neboť:

- zaprvé, takováto společenská iniciativa předpokládá realizaci určitých cílů ve vztahu k celé globální civilizaci;
- zadruhé, nejvýznamnějším z jejích cílů je vykořenění nadvlády nelidských typů struktury psychiky, což je ekvivalentní likvidaci davo-„elitářství“ – „elitářsko“-nevolnického zřízení ve všech formách jeho existence, těch zjevných i maskovaných;
- a zatřetí předpokládá, že se ve společnosti rozšíří světonázor založený na trojjednosti matérie-informace-míra, jež je vlastní lidské struktuře psychiky a je základem pro to, aby k ní mohl nevratně přejít každý jedinec, který si uvědomí, že žije se strukturou psychiky zvíře, zombie nebo démon a bude si přát přejít k té lidské.

Všechny ostatní cíle ve společenské iniciativě navrhované Jediným zákonem mají menší význam a jsou podřízeny těmto vyjmenovaným.

Tohle jsme tedy vyložili v ruském jazyce na konci dvacátého století, ale ve své podstatě bylo to samé vyloženo v arabském jazyce v Koránu v sedmém století. **Takže seznámení se s Koránem v jeho různých překladech, jako s poselstvím adresovaným osobně každému z nás, bylo tím, co nás přivedlo k porozumění toho, co jsme vyložili v této práci.**

Jak by mělo být jasné z tohoto výkladu, je naplnění této společenské iniciativy vražedné pro Biblický projekt vybudování globálního „elitářsky“-nevolnického státu na základě židovského monopolu na korporativní lichvářství a monopolu na vykupování autorských práv na informační produkty s cílem uplatňování technologického nebo jiného informačního diktátu. *Aby se kurátoři Biblického projektu ochránili před touto společenskou iniciativou, vykonstruovali strašáka „islámského fundamentalismu“, který neustále přizívají, aby si ho lidé ve svém vědomí ztotožnili s koránskou věroukou. Cílem je dosáhnout diskreditace koránského islámu i jeho nositelů v očích davu, který sami udržují pod svou kontrolou prostřednictvím systému nátlaku a programování chování.*

A jestliže někdo nabyl dojmu, že tu je fakticky pod rouškou výzvy následovat Jediný zákon navrhována anarchie vylučující služební podřízenost a disciplínu v kolektivní činnosti; že při pokusu rea-

¹⁸⁴ Podrobnosti viz práce vnitřního prediktoru SSSR – Přijď na pomoc mé nevěře...

lizovat tuto anarchii bude společnost uvrhnuta do chaosu, aby se v něm ti, kteří tuto iniciativu navrhnou, obohatili a s konečnou platností porobili Rusko, tak to tak není.

Tato společenská iniciativa nepřipouští společenskou anarchii a prostopášnost v osobním chování. Naopak zavazuje každého svého účastníka k životní sebekázni, která svými cíli a prostředky jejich dosahování odpovídá této iniciativě, přičemž nařízení a pokyny v ní vydávané nabývají takové osobitosti, že se kolektivní činnost v ní odlišuje od všech ostatních.

V Koránu je řečeno:

«Rci: „Vlastníci Písma! Pojdte ke slovu rovnému pro nás i pro vás a shodněme se, že nebudeme sloužit nikomu leč Bohu a nebudeme k Němu nic přidružovat, a že si nebudeme brát jeden druhého za pána místo Boha!“ Obrátí-li se však zády, pak jim řekněte: „Dověďte, že my jsme do vůle Boží odevzdáni!“» (súra 3:57(64)).

To znamená, že všichni lidé musí mít ve vzájemných vztazích stejnou osobní důstojnost a ztotožňovat si hierarchii služební podřízenosti při plnění svých povinností v kolektivní činnosti s hierarchií osobní důstojnosti znamená popírat Jediný zákon a sklouzávat ze společenské iniciativy v něm navrhované do *satanizmu jako dominující formy korporativního hierarchicky organizovaného démonismu*.

V Koránu se také říká (v posledních ájích třetí súry) následující:

«98(103) – Přidržujte se pevně provazu Božího¹⁸⁵ všichni, nerozdělujte se a pomněte dobrodiní Božího k vám, když byli jste nepřáteli a On opět sblížil srdce vaše a stali jste se - díky milosti Jeho - bratry;

99 – a byli jste již na okraji propasti ohnivé a On vás před ní spasil. A takto vám Bůh objasňuje Svá znamení - snad budete správně vedeni! –

100(104). **Nechť stane se z vás obec, jež bude vyzývat k dobrému, přikazovat vhodné a zakazovat zavrženíhodné. A takoví budou blažení.** (Text jsme vyčlenili my.)

101(105). Nebuďte jako ti, kdož se rozdělili a do sporu se dostali poté, co k nim přišla znamení jasná; pro ty je určen trest nesmírný.»

Ve vztahu ke společenské iniciativě to vše dohromady znamená, že pro člověka je normální věřit Bohu skrze své svědomí. *Jinými slovy, bez víry Bohu jedinec nemůže získat kvalitu opravdového člověka, i když může velice přesvědčivě jako člověk vypadat.* Přičemž ani ve své víře Bohu člověk není povinen *plnit příkaz, jehož smysl nechápe, pokud nesplnění příkazu nevyvolá to, co on sám vnímá jako zlo,* nebo jehož splnění považuje za škodlivé. Kromě etických a dalších otázek, jejichž posuzování je nesmyslné bez návaznosti na konkrétní okolnosti a příkazy, které někdo vydává a někdo odmítá plnit, nás tato podmínka vede i k otázce, jaká je *operační rychlost společenské iniciativy (rozvíjené na základě principu systémů mezilidských vztahů bez vnitřního napětí) v těch frekvenčních rozsazích, do kterých již bezprostředně vstoupila a působí v nich.*

Jestliže příkaz, pokyn nebyl akceptován, i přes jeho shodu s cíli a přípustnými prostředky jejich dosahování v kolektivní činnosti podporované společenskou iniciativou, je možné, že bude potřebný nějaký čas k tomu, aby ten, komu to bylo navrženo, porozuměl správnosti daného příkazu/pokynu a ztotožnil se s účelností jeho splnění. Existuje-li dostatečná časová rezerva, bude společenská iniciativa v tom frekvenčním rozsahu, do kterého spadá proces, jehož řízení se chopila vydáním takového příkazu, nadále akceschopná. Jestliže k dispozici časová rezerva není, nebude společenská iniciativa v tomto frekvenčním rozsahu – na základě principu systému bez vnitřního napětí – akceschopná.

V takovém případě by v podstatě bylo možné k tomu nějakým způsobem člověka násilně dotlačit nebo ho přimět prosbou vykonat příkaz v dobré víře, jenže vydat se touto cestou znamená, že bude **nutné později odstraňovat v systému vnitřní napětí.** Ve společenské iniciativě navrhované v Jediném zákoně však nejsou vytyčeny takové cíle, kvůli jejichž dosahování by bylo přípustné takto postupovat, protože jako taková není spoutána určitými kalendářními lhůtami v životě společnosti, neboť **sama o sobě je procesem, který produkuje sociální čas, a jako jediný proces ve společnosti podporovaný** nejen lidmi, ale i *Bohem, určuje lhůty všem ostatním procesům.*

¹⁸⁵ «Provaz Boží» — obraz náboženství jako vzájemné vazby — oboustranně proudící informační výměny.

A proto, aby se nehromadilo vnitřní napětí v systému vzájemných vztahů, z nichž ne všechny mohou být odhaleny, je lepší udržovat akceschopnost společenské iniciativy – na základě principu systémů bez vnitřního napětí – v relativně nízkofrekvenčních rozsazích procesů, a zvyšovat zatím potenciál její akceschopnosti, který po určité době umožní rozšiřovat její stabilně akceschopnou činnost i bez vyvolávání vnitřního napětí v systémech na procesy v relativně více vysokofrekvenčních rozsazích, kde do té doby akceschopná nebyla.

Kromě toho všichni z této společenské iniciativy (a především profesionálové v oblasti řízení ve všech odvětvích společenského života) stojí před touto nutností, že jim ostatní musí porozumět, což je nutí postupovat tak, aby se prioritní stala činnost na základě informací, které není zapotřebí utajovat. To neznamená, že nebude vůbec nutné omezit přístup k těm či oněm informacím více či méně širokému okruhu osob (jak sociálních skupin, tak i personálně). Taková nutnost může vzniknout a některé informace mohou být utajeny s cílem ochrany řízeného procesu před zásahy do jeho průběhu ze strany protivníků společenské iniciativy, bezstarostných zevlounů i těch, kteří proces pochopili nějak jinak nebo se v rámci iniciativy neumí dostatečně sebeovládat. *Zároveň nesmí být připuštěno šíření jakýchkoliv lží kýmkoliv z účastníků společenské iniciativy, protože taková lež se statisticky předurčeně stane základem pro chybná rozhodnutí těch, kteří jí uvěřili, jejichž následky mohou být velice těžké a společenské iniciativě nezbyde, než aby je v budoucnu opět sama odstraňovala: je tedy zbytečné vytvářet si v přítomnosti budoucí potíže, neboť blahý Záměr je vnitřně bezkonfliktní a nepředpokládá, že na jeho cestě budou pokládány časované „bomby“.*

Ten, kdo není schopen ve všech případech bezpodmínečně mluvit pravdu o věcech souvisejících s dílem, kterému je podle svých prohlášení oddán, či si jen myslí, že je mu oddán, ve skutečnosti pracuje na něčem zcela jiném, jehož smysl nebude schopen pochopit, dokud nepřestane lhát a trvat na svém právu na „spásnou lež“. **Pozemská moudrost spočívá v tom, že se nesmí lhát za žádných okolností, je vždy zapotřebí najít tu pravdu, která musí zaznít a podle níž je zapotřebí za vzniklých okolností jednat.**

Vznikne-li nutnost něco utajovat, je nutné to hodnotit jako projev nějakých vnitřních napětí a konfliktů v systému činnosti, jejichž příčiny je nutné odhalit a odstranit. Přičemž odmítnutí přístupu k nějaké informaci může být doprovázeno poskytnutím jiné informace, která bude užitečná tomu, kdo si o ni řekl, což bude napomáhat šíření iniciativy ve společnosti.

Tohle vše však byla jen obecná úvodní slova adresovaná všem nezávisle na osobitostech jejich života. Jestliže jedinec souhlasí s navrhovanou společenskou iniciativou, stojí před úkolem, jak se k ní přičlenit s ohledem na konkrétní osobitosti svého života. Vzhledem k tomu, že se společenská iniciativa nešíří v jakémsi abstraktním prostoru odtrženém od civilizace Země a osídleném nějakými vymyšlenými virtuálními lidmi, ale v podmínkách běžného života *této civilizace, takové, jaká je*, vystává před člověkem, který se k dané společenské iniciativě rozhodl přidat, otázka: „Co bych měl dělat?“

To vyžaduje určitou odpověď, protože dokonce i přesvědčený přívrženec principu budování systémů bez vnitřního napětí se v reálném životě nezbytně střetává s činností společnosti realizovanou v takových frekvenčních rozsazích, ve kterých daná společenská iniciativa, založená na budování systémů bez vnitřního napětí, nenabyla doposud akceschopnosti. A v těchto frekvenčních rozsazích tedy společnost jedná tak, jak umí, a společenská iniciativa musí umět zaujmout k této činnosti účelný postoj, na jehož základě buď některé druhy činností bude podporovat a napomáhat vyřešení vnitřních napětí, jaká v nich vznikají; nebo je podpořit odmítne, třeba až do jejich úplného vykořenění. To znamená, že ta otázka: „Co bych měl dělat?“ je skutečně aktuální.

Většina z těch, kteří ji nepokládají sobě, ale účastníkům společenské iniciativy, tím nemyslí doslova: „Co dělat?“, ale něco trochu jiného:

Já jsem člověk s dobrými úmysly stejně jako vy, a tak se odvolávám na vaši autoritu a řídicí schopnosti, abyste mi jasně řekl, *co ráčíte přikazovat, abych vykonal*, protože stát, národ i celé lidstvo hynou a je **nutné co nejrychleji „začít něco dělat“.**

Ale odpověď na prohlášení o loajalitě s tímto vnitřním smyslem a provázející ho návrh co nejdříve vykonat to, co bude přikázáno¹⁸⁶, může být tazatelem odmítnut, protože bude spočívat v následujícím:

Musíte se vytrhnout z vašeho běžného shonu, najít si čas a sílu začít se neustále SVĚTONÁZOROVĚ sebevzdělávat, abyste navrhnutou společenskou iniciativu dokázal pochopit natolik, že budete v jejím rámci moci začít jednat samostatně s Boží pomocí, aniž byste se musel ptát: „Co ráčíte přikazovat, abych vykonal? Abyste z dobré vůle a nezištně pomáhal ostatním a s radostí přijímal jejich pomoc v souladu s tím, jaký je váš upřímný náhled na probíhající děj a výhledový průběh událostí.

Tuto odpověď mnozí vnímají jako abstrakcionismus lidí podporujících tuto společenskou iniciativu, který je příliš odtržený od naléhavých potřeb života. Tento jejich postoj je podmíněn tím, že společenská iniciativa navrhovaná v Jediném zákoně ještě není natolik rozvinutá, aby „přímo nyní“ plnila *v tom tempu, v jakém přicházejí*, spotřebitelské objednávky¹⁸⁷ svých účastníků i zbylé společnosti, jejichž plnění je podmíněno procesy patřícími do relativně vysokofrekvenčních rozsahů, kde tato společenská iniciativa ještě nerozvinula svou činnosti založenou na budování systémů bez vnitřního napětí.

A objektivně dosažitelné výsledky, které v budoucnosti přinesou nízkofrekvenční dlouhotrvající procesy, ve kterých je společenská iniciativa akceschopná již nyní, jsou pro účastníky, kteří jí vyčítají abstrakcionismus, bezcenné, protože jsou přesvědčeni, že „života v těch krásných dobách se nedočkám já ani ty“, což, *jak si většina z nich vůbec neuvědomuje, je projev tvrdého egoismu a chamtivé ziskovosti ve stávajícím okamžiku*¹⁸⁸.

A vůbec se nezamýšlejí nad tím, že *současná doba je krásnější než ty časy, kdy mohli prostě skončit v žaludku divokého zvířete pro potěchu civilizovaného publika v aréně nějakého provinčního cirklu Římského impéria, které se rozlézalo po celém světě a všude šířilo takové mravy. A současná doba — která je skutečně krásná, protože Všedržitelnost je bezchybná ve všech svých projevech — nastoupila jako plod dlouhotrvajících (nízkofrekvenčních) procesů spuštěných ve starověku. Tyto procesy svou činností podporovali ze své iniciativy lidé, kteří považovali za možné opravdově se snažit žít v tom, čeho se jim dostalo „právě teď“ tak, jak by měl Člověk žít vždy. Ovšem ti, kteří „žijí“ «přímo teď», nepovažují za potřebné být vděční těm, jejichž jména „zná převážně jen Bůh“, přestože nyní užívají hotové plody jejich pravověrné práce jako něco, co se přece rozumí „samo sebou“ a náleží jim právem jako „přirozené blaho“; a ještě více je zatěžuje přemýšlet o tom, že oni sami každý okamžik svého života - «přímo teď» - sami sázejí něco, co vzejde v budoucnu ...*

Nevěřící si přece „myslí“, že žili a žijí svůj „život“ jen nyní, a proto je nejlepší urvat si od něj pro sebe „to nejlepší“ «přímo teď» (uvědomělý postoj „po nás klidně ať přijde potopa“ je v mnohém eticky čistější než fakticky stejné neuvědoměle-automatické chování). Při takovém postoji k Životu jsou pro ně ty společenské iniciativy, které nejsou schopny uspokojit jejich spotřebitelské objednávky «přímo teď» v takovém tempu, v jakém přicházejí, z jejich hlediska bezcenné. Takže si — uvědoměle i neuvědoměle — nacházejí činnost, která je z hlediska jejich ziskovosti přínosnější a zřikají se nepomíjejícího podílu na věčnosti, který se jim nabízí. Jejich vlastní egoismus a ziskovost, a také nevíra ve spoluúčast člověka na Božím Záměru, který je VŽDY neměnně realizován, nebo jejich hříšnou mravností pokřivené vyznávání Záměru — je tou jedinou příčinou, proč mnozí „s blahými záměry“ vnímají návrh, aby se světonázorově pozvedli nad přívržence alternativ ke společenské iniciativě nastolení Království Božího na Zemi, jako abstrakcionismus odtržený od života.

¹⁸⁶ V takovémto prohlášení o loajalitě a návrhu vykonat, co mu bude přikázáno, se objektivně projevuje struktura psychiky zombie nebo démona, který si našel své místo v hierarchicky organizované korporaci démonů.

¹⁸⁷ Přání nastolit „přímo teď“ normální státní moc, kterou by představovali lidé s rozsáhlými a hlubokými znalostmi pečující o blaho každého občana v návaznosti mnohých pokolení, je také spotřebitelské přání, pokud sám jedinec nepodniká nic pro to, aby vyrostlo pokolení, ze kterého vzejdou lídři státu i hospodářské činnosti s těmito žádoucími vlastnostmi.

¹⁸⁸ „Když okamžik mě zvábí k slovu: Jsi tolik krásný! prodli jen...“ — vzpomeňte si, odkud ta slova jsou a kam vedou. (Faust)

Ve skutečnosti je pozvednutí se světonázorově nad přívržence nepřijatelných koncepcí způsobu života společnosti (a o tom to přece celé je) jediným efektivním způsobem, jak je postavit do takových podmínek, kdy nebude realizace jejich koncepcí možná, kdy nebudou moci pokračovat ve své vlastní činnosti, což vytvoří podmínky pro to, aby společenská iniciativa navržená Shora převzala bezvýhradnou nadvládu ve společnosti¹⁸⁹, obsáhla všechny rozsahy frekvencí procesů a všechny druhy činnosti civilizace.

Je to tak proto, že pouze v takovém případě protivníci Nejvyššího Záměru, přesvědčení o své pravdě, přijdou o svou kádrovou základnu a sociální prostředí setrvávající samo o sobě v inertním stavu, ve kterém působí jejich kádrový sbor a nevratně přijdou o svou akceschopnost v důsledku toho, že jejich systémotvorný princip organizace kolektivní činnosti – „každý v míře svého chápání pracuje pro své zájmy a v míře svého nepochopení pro zájmy těch, kteří chápou více“ – začne naopak stabilně a nevratně pracovat proti nim. Z tohoto postavení mají jen dvě východiska:

- buď se propadnout do nebytí;
- nebo vstoupit do společenské iniciativy navrhované v Jediném zákoně a uznat její principy a cíle, neboť ta je otevřena všem. A nesvoboda a omezování individualismu ve společenském životě v ní skutečně existuje: tato nesvoboda spočívá v zákazu uvědomělého nebo neuvědomělého ustanovování či srozumění s ustanovováním něčí nadvlády nad lidmi kromě nadvlády Boha – Tvůrce a Všedržitele, jediného Pána lidí, který obdarovává Láskou a svobodou vůle tvořit dobro toho, kdo uznává Jeho neomezenou všemohoucnost.

Žádná třetí možnost opravdu není. Ještě dobře, že všechno zlo, kterého se někdo dříve dopustil, je mu poté, kdy sám začne naplňovat Boží Záměr v náboženstvích Jediného Zákona, Bohem odpuštěno.

A nám může být jedno, pro jakou z těch dvou variant se rozhodnou, vyhovuje nám obojí.

---

¹⁸⁹ «...Nebude-li vaše spravedlnost o mnoho přesahovat spravedlnost zákoníků a farizeů, jistě nevejdete do království nebeského.» (Matouš, 5:20), i když tam očividně nemá být „království nebeské“, ale *království Boží, které zahrnuje jak to nebeské, tak i pozemské*. V ruské verzi je místo spravedlnost/pravověrnost – «Праведность» = «Правду» (Божию) + «ведать» (знать) = «Pravdu» (Boží) + «vědět» (znát).

11. Příznivý vítr Všedřitelnosti

Tak či onak ve všem společném světě žijí jak ti, pro koho „je to jen mžik mezi minulostí a budoucností, a právě on životem se zove“¹⁹⁰, a proto si musí v každém takovém mžiku umět brát a urvat od života vše¹⁹¹, co je schopen jim dát; tak i ti, kteří *se snaží každý mžik žít tak, jak by měli žít zplnomocnění představitelé Věčnosti na Zemi*. A v životě se skutečně chovají různě: ti první většinou stejně „jako všichni“ bez zájmu¹⁹² v automatizované společnosti a ti druzí většinou jinak. A i když by se mohlo zdát, že se spolupodílejí na stejných záležitostech společnosti, ve skutečnosti se druh jejich činnosti kvalitativně liší.

Již v tomto životě mezi nimi leží hranice, která je pro dočasné vyzdvižení nepropustná, ale dokážou jí projít ti, kteří se podílejí na věčnosti; tato věčnost je součástí běžného životního shonu, ale dočasní vyzdvižení ji nevidí, zůstává pro ně neviditelná podobně, jako je neviditelný pravý diamant ponořený v *čisté vodě*. Tato hranice nevede časem ani prostorem, je určována činností a nečinností každého, kdo žije na Zemi. **Tato hranice rozděluje koncepce organizace života společnosti jako jediného organismu**. A přestože by se na první pohled mohlo zdát, že v dějinách můžeme vysledovat konceptuální různorodost, tak ve skutečnosti každá z množiny historicky nám známých dílčích koncepcí vyjadřuje více či méně zřetelně a čistě jednu ze dvou generálních koncepcí:

- Nejvyšší Záměr vede¹⁹³ civilizaci k tomu, aby bez výjimky veškerá činnost jedinců v ní ve všech frekvenčních rozsazích **probíhala harmonicky** («Sláva na výsosti Bohu, na zemi pokoj a mezi lidmi blahosklonnost...»¹⁹⁴) na základě budování systémů bez vnitřního napětí ve vzájemných vztazích všech členů společnosti, což každému z nich zajistí svobodu tvořit Dobro.
- Protivníci této generální koncepce budují hierarchicky organizované systémy přímého i nepřímého nátlaku a programování chování jak jedinců, tak i kolektivů, čímž ve společenských vztazích vyvolávají různorodá napětí.

Zatímco přívrženci první koncepce sejí v *každé době (ve své přítomnosti)* semena, klíčí a prorůstající napříč veškerými dějinami do budoucnosti (ve vztahu k historické době života každého z nich), ve které nevratně nacházejí své naplnění ty či ony ideály vlastní koncepci, kterou si skrze Prozířitelnost zvolili; tak její protivníci se nedokážou shodnout ani na společných cílech, a metodami, které jsou společné různým jejich skupinám (mafíím, klanům, rodinám), se pokoušejí rozválcovat přítomnost danou jim Shora, aby z ní poslepovali to, po čem každá z těchto skupin touží¹⁹⁵.

Znásilnit a rozválcovat přítomnost, aby z ní slepili něco vytouženého – to je přesně to, co spojuje všechny protivníky Záměru nezávisle na tom, že každá ze skupin (mafíí, klanů, rodin) touží po tom, co je pro všechny ostatní nepřijatelné, a že ne vše, po čem touží, je objektivním zlem. V důsledku nejednotnosti cílů tak bojují nejen proti Záměru (někdo cílevědomě a někdo i ve své různorodé, mravně podmíněné slepotě) ale i vzájemně proti sobě, válčí mezi sebou a válčí

---

¹⁹⁰ Slova písně jsou přesná: „a právě on životem se zove“, aniž by byl Životem v celé jeho plnosti.

¹⁹¹ „Ber si od života vše,“ je reklamní heslo firmy Pepsi. (*Chceš ještě hodně od života brát a Pepsi, ta má tolik, co ti může dát!*)

¹⁹² Tj. takový, co mají problémy v důsledku toho, že přišli o Rozlišení.

¹⁹³ Ale jít musíme sami.

¹⁹⁴ Slova modlitby Velké slavosloví.

¹⁹⁵ V jinotajně-symbolickém filmu *DOBA ŽALU ještě nenastoupila*, právě takovému postoji ke Světu, jako k plastelině, kterou je možné modelovat a slepit z ní vše, co se komu zachce, učí Ivanova, ještě výrostka, Metoděj, znachar, internacionalista a globalista.

Jak ukazuje film, tak nic dobrého takový přístup ke Světu nepřinese Metodějovi, který se „rozsype na dharmy (*indický nábožensko-filosofický termín*) a převtělí v *dub* („a jsi-li tupý jako dřevo, staneš se baobabem a budeš jím tisíc let, dokud nezemřeš,“ přibližný citát V. S. Vysockého) na začátku nové epochy v životě *lidstva*, ani Ivanovovi, který nedokázal správně zformovat svůj život a místo toho se snažil z plastelíny jednou poslepoval Dona Quijota a podruhé letadélka a pistole; ani žádným jiným postavám z filmu, s výjimkou černošky (manželky Grini), protože všichni si připili na setkání a v opilosti prospali klíčový okamžik, na který tak dlouho čekali a kvůli kterému se sešli z různých míst planety po mnoha letech od svého rozloučení.

rozmačkávají vše, co se jim nemá sílu vzepřít, aby z toho všeho potom poslepovali svůj ideál nebo alespoň to, co se jim z něj podaří.

Ale možnosti Objektivní reality jsou nesrovnatelně větší než možnosti každého z nich i jejich koalicí, a proto Život při naplňování Záměru válcuje jak je samotné, tak i jejich výtvoř. A pokud se někdo z nich z nějakých důvodů vzdá metody přímého i nepřímého znásilňování Života, tak stejně jako nositel „Já-centrického“ světonázoru nebude schopný rozvinout efektivní činnost založenou na budování systémů bez vnitřního napětí. Neboť nedokáže svůj „Já-centrický“ světonázor, který neodpovídá Objektivní realitě, prosadit ve společnosti jako převládající¹⁹⁶, protože se v ní zároveň šíří i další jiné „Já-centrismy“, a také mocnější světonázorové systémy.

Vzhledem k tomu, že se v životě civilizace současně realizují dvě vzájemně se vylučující generální koncepce organizace života společnosti, spadá veškerá činnost i nečinnost, jakých je po celý svůj život jedinec schopen, do tří různých kategorií:

- **Ty, které jsou** v důsledku různých příčin (podmíněných mimosociálními procesy nebo úrovní rozvoje společnosti v dané dějinné epoše) **konceptuálně neutrální** a mohou tak být součástí jak jedné, tak i druhé generální koncepce. Příkladem takového druhu vědomé i nevědomé činnosti/nečinnosti je téměř vše, co je podmíněno biologií druhu Člověk rozumný, a také sem patří takové společenské procesy jako výroba na základě společenského sjednocení práce, *bez níž se není možné v životě obejít v důsledku reálné mravnosti a duchovnosti civilizace (rozdíl mezi koncepcemi spočívá v tom, na jaké cíle je orientovaná výroba, jakými prostředky je řízena, a jak je přerozdělována její produkce).*
- **Ty, které bez výjimky za všech okolností vyjadřují buď jednu, nebo druhou generální koncepci.** Třeba ustanovení monopolu na Znalosti (a především na znalosti metodologického charakteru, což spadá do první priority zobecněných prostředků řízení) s cílem vytvořit závislost ostatní společnosti na „znacharech“-monopolistech, je ve všech případech vyjádřením koncepce protivíci se Záměru. To samé platí pro kreditně-finanční systémy s úroky (jak individuální, tak i korporativní bankovní lichvářství, včetně toho mezinárodního, i podpora lichvářské mafie ze strany obyvatelstva jeho volnými prostředky investovanými do bank a „cenných“ papírů) produkující otrokářství na základě finančního diktátu. Organizace a spoluúčast ve výrobě a distribuci „potravinářského“ alkoholu a dalších omamných látek, včetně jejich užívání, to je také práce proti Záměru.
- **Ty, které se v závislosti na stupni průvodních okolností stávají buď konceptuálně neutrálními, nebo jsou vyjádřením jedné ze dvou generálních koncepcí.** Například výstavba bydlení je nutná, ale jsou-li rozměry obydlí takové, že rodina není schopna se o svůj domov starat bez profesionálního služebnictva nebo nahrazujících ho „chudých příbuzných“, tak vybudováním takového „paláce“ jde proti Záměru, ať už se její členové pokouší ospravedlnit čímkoliv; jsou-li však rozměry bydlení nedostatečné a pro několik pokolení jedné rodiny natolik stísnující, že to brání tomu, aby žily v souladu a vzájemné péči jedno o druhé (a právě to je nezbytné pro správné osobnostní formování dětí, neboť rodinu složenou z několika pokolení nemůže nahradit žádná společenská instituce), jde to také proti Záměru¹⁹⁷.

A právě z pohledu tohoto dělení veškeré každodenní činnosti do tří kategorií, které fakticky zvládne každý, není ten návrh začít se svým světonázorovým sebevzděláváním, aby se člověk dokázal osvobodit od diktátu a programování svého chování, jak to obcházející jeho vědomí dokážou protivníci společenské iniciativy navržené v Jediném zákoně, žádným abstrakcionismem odtrženým od reálného života. Neboť *světonázor, který je (souborně i souměrně) v souladu s Objektivní realitou, umožňuje danému člověku, aby každou svou činnost i nečinnost v běžném životě včas dokázal na zá-*

¹⁹⁶ Z tohoto důvodu se „gajdarovci“ a „javlinci“ nedokážou prosadit v podobě politických stran se všelidovou podporou a jsou odsouzeni zůstat kabinetními sektami „intelektuálů“.

¹⁹⁷ Poslední nezvratné hodnocení „chruščovců“, a to bez jakýchkoliv okolností zmírňujících vinu státních činitelů SSSR, kteří to dopustili, zní tak, že tato „architektura“ je pro rodinu likvidační v přítomnosti a do budoucna i pro společnost jako celek, neboť rodina z mnohých pokolení je zmrščením, ze kterého v návaznosti svých pokolení vyrůstá společnost. **Chruščovky nejsou ničím jiným než architekturní genocidou!**

11. Příznivý vítr Všedržitelnosti

kladě jednoty svého vědomí i nevědomí a v závislosti na konkrétním souběhu okolností vyhodnotit jako přípustnou nebo nepřípustnou ve vztahu ke generální koncepci, jakou si zvolil.

Jinými slovy, na otázku: „Co bych měl dělat?“ si každý musí umět odpovědět sám podle toho, jak přes své svědomí porozumí Rozlišení, jež mu bylo sesláno na základě od Boha pocházející trojedinosti matérie-informace-míry.

A není to jenom o tom, že nízkofrekvenční procesy jsou souhrnně nadřazenějšími a utvářejí pozadí těm vysokofrekvenčním. Také hraje roli to, že mnohé nízkofrekvenční procesy se skládají z taktů, které samy o sobě nejsou tak dlouhé a jsou souhrnem určitého konečného souboru úkonů vedoucích k nějakému průběžnému výsledku v dlouhotrvajícím procesu, jehož jsou součástí. V každém takovém taktu mohou být dost krátké úkony a pauzy mezi nimi mohou být jak krátké, tak i dlouhotrvající, zahrnující životy mnohých pokolení.

A jen takové Rozlišení generálních koncepcí, které je (souborně i souměrně) v souladu s realitou, umožňuje v návaznosti pokolení skládat žádoucí nízkofrekvenční dlouhotrvající procesy z kratších taktů každodenní činnosti množství lidí; a stejně tak umožňuje brzdit a likvidovat průběh nežádoucích procesů nebo je přeměňovat v žádoucí tím, že je do jejich průběhu vneseno něco, co jim dříve nebylo vlastní.

Výsledky takové dlouhotrvající činnosti skládající se z množství kratších taktů mohou být dost významné jak v měřítku jedince, tak i v tom celospolečenském. Začneme měřítkem jedince:

Pokud denně přečtete pozorně pět stránek, tak budete za 365 dnů schopni přečíst a porozumět 1825 stránkám¹⁹⁸ textu.

Je možné, že ve shonu všedních dnů si nedokážete najít dostatek volného času, abyste si sedli a na jednou přečetli knihu, která má 1000 stran. **Ale téměř každý je schopen vyčlenit si čas¹⁹⁹, aby si s porozuměním přečetl pět stránek denně, aniž by zapomněl to, co přečetl dříve a mohl to vše porovnávat s tím, co bezprostředně sám pocítuje uvnitř sebe i okolo sebe.** To je reálné: stačí, když se o hodinu méně budete dívat na televizi nebo ji neprosedíte s tlučhuby u piva, nebo se vzdáte nějakého podobného nesmyslu. *Ale taková realita již náleží k nízkofrekvenčnímu procesu ve vztahu k fyziologicky analogickému přečtení detektivky nebo nějakého jiného čtiva, určeného k tomu, abyste nějak využili volný čas v autobusu nebo tramvaji cestou do práce nebo na chatu; to samé platí i pro publicistiku „o aktuálních událostech“.*

Následky takového čtení mohou být různé: na kdysi přečtenou detektivku nebo vyhraněnou publicistiku „o aktuálních událostech“, která vyzývala „něco²⁰⁰ dělat“ „přímo teď“, za rok zapomenete a zůstanou zcela pochované v hlubinách Vaší paměti pod vrstvami dalšího zábavného čtiva, které jste přečetli později, těch dalších novinek „o aktuálních událostech“ a jiných informací vstřebávaných v běžném životě. Pro Váš život to nebude mít žádné zvláštní následky, opomineme-li ten obzvláště závažný následek, že budete i nadále otrokem nesmyslného shonu.

Vzpomeňte si na osud té publicistiky, která Vás i mnohé další tak vzrušovala ve druhé polovině osmdesátých let a dokázala dav nasměrovat, kdo ví kam²⁰¹, aniž by vůbec chápal, kam ho to

¹⁹⁸ Pro srovnání: v pravoslavné Bibli vydávané Moskevským patriarchátem je očíslováno 1371 stran svatých textů a všemožných příloh (map, kalendářů, informačních materiálů). Korán je kratší: 390 stránek v překladu M. – N. O. Osmanova a o něco méně než 500 v překladu I. Ju. Kračkovského (v obou případech je rozsah překladů počítán bez příloh a komentářů doprovázejících obě vydání).

¹⁹⁹ S. A. Gegečkori (Sergo Lavrentjevič Berija) ve svém rozhovoru zveřejněném v novinách Tajné materiály, č. 8, z července 1999, popisuje tuto svou příhodu s J. V. Stalinem:

«On (Stalin – naše vysvětlení k citaci) dělal dojem velice skromného člověka. Velice se mi líbila jeho knihovna. Očividně přečetl všechny knihy, které v ní měl a některé dokonce i několikrát. Jednou z ní vyndal knížečku v gruzínštině a zeptal se: „Četl jsi to? A proč ne? Nemáš čas? **Jen lenoši nemají čas číst knihy** (vyčlenili jsme v citaci).»

²⁰⁰ Ale už neupřesnila, *co přesně byste měli dělat.*

²⁰¹ „Přestavba, to je přece neprobádaná cesta, soudruzi!“ z projevu M. S. Gorbačova v Krasnojarsku.

„Nepouštějte se do věcí, jejichž konec nemáte ve svých rukách,“ V. O. Ključevskij, ruský historik z konce 19. a začátku 20. století.

v dlouhodobé perspektivě přivede, přičemž jako průběžný výsledek tu máme dnes to, co tu máme. Tenkrát se také mnozí rvali kupředu, aby „něco udělali“ „přímo teď“ a *ti, kteří psali ten scénář společenských útrap a tragédií, to některým z nich dokonce i umožnili a zaměstnali je přesně tím, co zapadalo do scénáře* a opírali se přitom o jejich reálnou mravnost, ambice a připravenost dělat to, co už uměli: od prázdných řečí obluzujících zbylý dav až po střelbu ostrými do lidí.

Zaskočení obyvatelé, neustále **podněcovaní** publicistikou a situačními stimuly svých behaviorálních automatismů, si nedokázali najít dostatek času na to, aby se věnovali svému světonázorovému sebevzdělávání a předčili tak přívržence nežádoucích koncepcí svými *schopnostmi řídit průběh událostí*. Aby na jiném světonázorovém základu dokázali cílevědomě ukládat své kroky do matric-scénářů žádoucího průběhu dlouhodobých (nízkofrekvenčních) procesů. **Za tu dobu toho bylo možné udělat tolik**, že bychom dnes my všichni již žili v daleko lepší společnosti a lépe uspořádaném světě, než jak je tomu dnes. Kdyby alespoň polovina všech „aktivistů“-zmatkařů netápala, ale začala se pěkně v klidu a bez ohledu na „aktuální dění“, jímž nás každodenně zásobuje zlomyslná žurnalistika, věnovat svému světonázorovému sebevzdělávání, a poté i činnosti z tohoto světonázoru vyplývající v podobě společenské (kolektivní) iniciativy založené na budování systémů mezilidských vztahů bez vnitřního napětí.

Jenže oni si ve své většině nepovšimli a dál ignorují tu skutečnost, že situační stimuly jejich *behaviorálních automatismů* byly vytvářeny tenkrát stejně jako dnes zcela cílevědomě. Vede to k tomu, že se každý z nich málo čím liší od dálkově řízeného „lunochodu“, takže se potom všichni společně po většinu svého života shlukují do stád „lunochodů“ a z hlediska lidskosti se zcela bezúčelně potulují po prostorech rodné planety.

Pro většinu lidí je potom nečekaným odhalením, když se časem ukáže, že algoritmus jejich chování, aktivizovaný „aktuálním“ situačním stimulem, je v dosahování jejich ničím neodůvodněných nadějí a očekávání zcela neefektivní. Po takovém rozčarování následují emoční výbuchy nebo deprese (absence sil a emocí) a pokusy přeorientovat se buď na nějaký jiný algoritmus nesmyslného automatického chování, nebo na vnější řízení ze strany vytouženého vůdce – „dobrého pastýře“. I když, kdyby přemýšleli (což znamená, že si musí zcela **konkrétně** umět promítnout ve svém vnitřním světě *objektivní průběh událostí, kterých se účastní – a k tomu právě potřebují mít světonázor, který je v souladu s Objektivní realitou, jehož zformování považují za abstrakcionismus odtržený od života bránící jim „žít“ «přímo teď»*), tak by v absolutní většině případů odhalili nezpůsobilost algoritmu pro dosažení toho, co si přejí, dlouho před tím, než by se mu začali nesmyslně automaticky podřizovat v reakci na situační stimuly.

A toto včasné odhalení – podmíněně efektivním světonázorem (vnímáním a chápáním světa) – by každému umožnilo nepodporovat ty procesy, které reálně svou činností či nečinností doposud podporoval a tvůrčím způsobem podpořit jiné, které by lidem přinesly jiné ovoce²⁰².

Kdyby to takto fungovalo, neocitali by se jedinci, kteří všichni Shora získali *svobodu volby linie chování*, ani společnosti z takových jedinců složené, ve stresujících okolnostech, například takových, jaké nyní prožívá Společenství nezávislých států, a v uplynulých dějinách jednou za padesát let (a někdy i častěji) prožívalo Rusko jako regionální civilizace.

Ale ani po všech těch *dlouholetých* pohromách a společenském rozvratu není návrh začít se věnovat světonázorovému sebevzdělávání pro mnohé přijatelný, protože oni *prý chtějí* „něco dělat“ „přímo teď“ a nechtějí „zbytečně ztrácet čas“ tím, že by sami v sobě získávali základ tak potřebný pro možnost umět si vypracovat samostatný uvědomělý úsudek o okolním dění. Jenže právě tohle je nutné udělat „přímo teď“, aby vždy šly věci dobře, protože v opačném případě nezbyde než dál nehybně vězet jako slepý, hluchý, mrtvý kámen ve stavbě sociální pyramidy, jak je to vyobrazeno na tom dolarovém papírovém smetí.

„Nelez do řeky, když nevíš, kde je brod“ / „Nevstupuj do neznámých vod,“ lidová moudrost.

Jak je z toho vidět, bylo to přestavbové reformátorské pinožení v rozporu jak s historickou moudrostí společenských věd, tak i s lidovou moudrostí.

²⁰² Hlavní otázkou každé životní filosofie je otázka, jak se naučit předvídat následky s cílem umět si zvolit tu nejlepší možnou variantu a potlačit možnost realizace nepřijatelných variant.

11. Příznivý vítr Všedržitelnosti

Ale v Rusku-SSSR takoví nebyli všichni. Někteří, když hned na začátku uviděli, jak vypadá celý ten reformátorský chaos, sami pro sebe usoudili, že až se tohle všechno přežene, musí být ve společnosti rozvinuto takové vnímání a chápání světa, na jejichž základě společnost dokáže žít, a proto je nutné začít na tom pracovat a tvořit to, co se stane základem takové budoucí společnosti. A aby mohli dát společnosti tento základ, tak se v klidu *již tehdy* (což v té době bylo „přímo teď“) zaměřili na své světonázorové sebevzdělávání a vlastní činnost na úrovni veřejné iniciativy bez ohledu na „aktuální události právě hýbající společností“: a nenechali se z toho vytrhnout okolním shonem ani ve dnech působení Státního výboru pro výjimečný stav, ve dnech uzavírání Bělověžských dohod a „zřeknutí se trůnu“ M. S. Gorbačovem, ani v březnových dnech roku 1993, kdy proti sobě bojoval Nejvyšší sovět RSFSR s prezidentovou administrativou, ani ve dnech střelby na moskevský Bílý dům, ani v srpnových dnech roku 1998, kdy padal kurz rublu, ani ve dnech, kdy se trůnu zřekl zastupující „car“ Boris.

Celou tu dobu se zabývali činností podporující a zakládající dlouhotrvající (nízkofrekvenční) procesy v rámci společenské iniciativy navržené v Jediném zákoně. A výsledkem této každodenní činnosti budou nejen průběžné výsledky, ale i nevykořenitelné a nevratné úspěchy. Těm z nich, kteří měli co říci jiným lidem, stačily dvě tři hodiny denně, aby napsali několik stránek. V míře svého světonázorového růstu začala jejich veřejná iniciativa nabírat na síle a – za podpory Shora – zvyšovala své možnosti efektivního působení na průběh událostí a rozšiřovala svou akceschopnost na stále více vysokofrekvenční rozsahy procesů. Ve výsledku bylo *to, co bylo sepsáno v průběhu několika let v tempu několika stránek denně*, vydáno a stalo se nevykořenitelnou součástí Ruské kultury a bohatstvím pro všechny, kdo o to projeví zájem.

Takto veřejná iniciativa založená na principu budování systémů bez vnitřního napětí tím, že se v ní soustředila svobodná práce mnohých lidí, dosáhla toho, že v současné době už je k dispozici celá knihovna²⁰³. Odkazy na její hlavní práce jsou uvedeny i v této Příloze k Dostatečně všeobecné teorii řízení.

Jedná se v celospolečenském měřítku o jeden z nevratných výsledků činnosti veřejné iniciativy v rámci Jediného zákona, neboť *co bylo napsáno perem, již ani sekerou nevymýtí, a to ani, kdyby šlo o sekeru katovskou nebo „válečnou“*. Jak řekl Alexandr Sergejevič Puškin: „*vliv jednou zveřejněné myšlenky žádným bohatstvím nepřeplatíte*“.

Jaké ještě jiné důkazy efektivity veřejné iniciativy navržené v Jediném zákoně, založené na principu budování systémů bez vnitřního napětí v mezilidských vztazích, potřebuje ten, kdo cítí plynutí života a je schopen myslet, aniž by byl zloduchem z přesvědčení?

A dostane-li se Vám do rukou „přímo teď“ hodnotná kniha, tak za rok hloubavého čtení po pěti stránkách denně, bude schopná Vám odkrýt cesty k takovým světonázorovým výšinám i širokým prostorům, jaké se nesnili ani těm nejvyšším zasvěcencům *do něčeho (jehož podstatu nechápou, protože každé zasvěcování je nejen samo o sobě omezením, ale navíc je založené i na určitých blokadách psychiky, a nad těmi úplně nejvyššími hierarchií ve společenství každého systému zasvěcení vždy stojí navíc okultní mimosociální pánové*²⁰⁴), o kterých tak poučně psal Je. Gil'bo, který, aniž by se vůbec dotkl podstaty, navrhoval zahájit proces alternativního zasvěcování „přímo teď“: «už dnes, v každém případě nejpozději koncem roku 1999. Kdo to nestihne, ten zmešká.»

Získat svůj dobro přinášející podíl na věčnosti není nikdy pozdě: dokud je člověk živ a při vědomí, schopen myslet, tak nic nezmešká²⁰⁵. Ale jít nebo vzlétnout k těmto výšinám a širokým prostorům musí každý přece jen sám, svou *vlastní práci*. To za něj nikdo neudělá, musí on sám:

Vlastní vnímání a chápání světa – to jsou produkty *své vlastní práce*, které není možné někomu sebrat nátlakem, chytrostí ani si je koupit v hotové podobě připravené k použití. Na druhou stranu je také nelze nikomu darovat ze své vůle, prodat, ani mu je vnutit silou či mu je bez jeho vědomí implantovat do psychiky.

²⁰³ Adresa na internetu: <http://www.vodaspb.ru>

²⁰⁴ O nich šla řeč už dříve, když byl zmíněn A. Hitler jako příklad *úředníka ideologie*.

²⁰⁵ Ovšem je lepší to udělat dříve než na smrtelném loži, dokud člověk má sílu, aby v životě tvořil Dobro.

Vlastní vnímání a chápání světa, to je to, na čem musí každý pracovat sám. Ostatní ho mohou jen upozornit na to, že je zapotřebí na tom pracovat a vysvětlit mu své vlastní postoje a chápání, nic víc. Pokud tomu porozumí a chopí se té možnosti, může potom i on sám pomoci jiným vydat se stejnou cestou a udělat toho i mnohem víc.

Nicméně je to tak, že mnozí emocionálně (a zdálo by se, že nesmyslně) reagují na „události právě hýbající společností“, které je neustále vytrhují z déletrvajících (nízkofrekvenčních) procesů. Přitom kdyby se **uvědoměle** udrželi na jejich hřebenu, dokázali by se přenést přes „aktuální události“, aniž by jimi byli zachyceni, zastaveni a strženi. A protože to souvisí s emocionální reakcí na to, co se děje, dostáváme se k otázce emocí, které jsou tak či onak vlastní lidskému chování.

Světónázor (vnímání a chápání světa) založený na trojjedinosti matérie-informace-míry odhaluje zcela jiný pohled na otázku *emocí, na dobrou nebo špatnou náladu*. Tento pohled jednoduše nelze vyjádřit v tradicích psychologických škol Západu ani vědecko-znacharského Východu kvůli tomu, že v jejich světónázoru není informace objektivní, ale subjektivní²⁰⁶, nebo je jako taková zcela opomíjena.

Ve světónázoru založeném na trojjedinosti matérie-informace-míra je otázka emocí v lidském chování nedílně spjata se dvěma dalšími otázkami, které většina psychologů i psychiatrů rozebírá izolovaně:

- zaprvé, je to otázka vzájemného poměru uvědomělých a neuvědomělých složek jednotného myšlenkového procesu jedince;
- zadruhé je to otázka objektivní – skutečné mravnosti daného jedince, tedy ne té deklarované ani předstírané.

Ve světónázoru založeném na trojjedinosti matérie-informace-míra představují „**emoce + skutečná objektivní mravnost + uvědomělé a neuvědomělé složky myšlenkového procesu**“ jednotný algoritmický komplex, který zpracovává objektivní informace, a to jak ty, které přicházejí ze smyslových orgánů (tělesných a *biopolních – duchovních*), tak i ty, které jsou uchované v paměti. A právě v této triádě, která je jednotným algoritmickým komplexem, se zpracovávají informace a vypracovává se vnitřní i vnější chování každého jedince.

Aby člověk «měl život a měl ho v hojnosti»²⁰⁷, a jen «se nesnažil vyžít»²⁰⁸ a překonávat převážně nežádoucí souběh okolností, musí odhalit funkční zátěž komponent tohoto algoritmického komplexu, aby se naučil vyladit ho jako ucelený systém na objektivně bezchybné zpracování informací.

Začneme vědomím. Možnosti lidského vědomí jsou (mimo stavy, kdy je člověk v transu) omezené následujícími ukazateli: jedinec je schopen udržet ve své pozornosti a operovat současně sedmi až devíti objekty²⁰⁹ (informačními toky); přičemž je schopen rozeznávat maximálně 15 významových jednotek za sekundu (jinými slovy, operační rychlost vědomí činí 15 bitů za sekundu).

Zatímco to první je více méně jasné, to druhé je nutné vysvětlit. Každé políčko filmovém pásu je významovou jednotkou. Při rychlosti promítání 16ti a více snímků za sekundu vnímá vědomí ve svém běžném stavu tento obraz jako pohyb; při rychlosti promítání méně než 16ti snímků za sekundu nevnímá vědomí film jako pohyb, ale jako řadu různých nehybných obrázků, jejichž posloupnost zobrazuje různé fáze pohybu. Ve stavu transu se vědomí přesouvá do jiných frekvenčních rozsahů a je schopné nejen postřehnout na filmu ten nechvalně proslulý 25. snímek nebo navíc vloženou zvukovou stopu posunutou do infrazvukového rozmezí (prostředky programování neuvědomělého chování),

²⁰⁶ Pokud má čtenář za to, že informace v Objektivní realitě neexistují, že existuje pouze subjektivní kategorie produkovaná lidstvem nazývaná informacemi, může mít potíže pochopit to, co bude následovat a odmítat to.

²⁰⁷ «Já jsem přišel, aby měly život a měly ho v hojnosti.» (Kristova slova v podání apoštola Jana, hl. 10:10).

²⁰⁸ V životě jedince to má být podle scientologů cíl s nejvyšší důležitostí.

²⁰⁹ Starozákonních přikázání je deset, což je více než 7 i 9, takže vědomí většiny lidí je nedokáže podchytit všechny najednou. Jak informuje jeden z talmudských traktátů, bylo prostřednictvím Noema po potopě lidstvu dáno sedm přikázání, tj. úmyslně tolik, kolik je většina lidí schopna udržet ve svém vědomí najednou.

Je to ještě jeden z příkladů ničivého působení Bible na psychiku jedince. To samé platí i pro deset bodů morálního kodexu budovatele komunismu, což je dokument z 22. sjezdu KSSS, který měl být mravně-etickou normou života společnosti.

ale vnímat „zpomaleně“ (jako pomalé procesy) i tak rychlé jevy, jako je výbuch dělostřeleckého náboje.

Avšak nevědomé úrovně psychiky, díváme-li se na ně jako na systém zpracovávání informací, mají daleko vyšší výkon a obsáhnou daleko širší frekvenční rozsah, než je dostupný vědomí mimo stavy transu. Jak ukázal výzkum, jsou nevědomé úrovně psychiky při sledování filmu schopny doplnit si i ty fáze pohybu, které chybí v mezerách mezi jednotlivými fázemi zaznamenanými na políčkách filmu.

Což vyvolává otázku: Jsou všechny ty informace, které zachycují nevědomé úrovně psychiky (obrazy, melodie a tak dále), jedinci k ničemu, nebo jsou také součástí informačně-algoritmického zajištění jeho života, a proto životně důležité?

— *Životně důležité.*

Což vyvolává otázku: Jsou vědomí a nevědomé úrovně psychiky jako systémy zpracovávání informací od sebe vzájemně izolovány, nebo jde o vzájemně se doplňující komponenty jedné ucelené psychiky fungující ve vzájemné součinnosti (tj. vyměňují si obousměrně mezi sebou informace)?

— *Jsou to komponenty jedné ucelené psychiky a vzájemně se doplňují a vyměňují si mezi sebou informace.*

Což vyvolává otázku: Jak dostat na úroveň vědomí v tempu průběhu reálných událostí všechny ty informace, které zpracovávají nevědomé úrovně psychiky, jestliže je operační rychlost vědomí při zpracovávání informací v jeho běžném stavu (mimo stavy transu) omezena na sedm až devět objektů a na 15 významových jednotek za sekundu (přičemž ve stavu transu jsou tu také omezení, jen s jinými charakteristikami), takže vědomí nedokáže pobrat všechny ty obrazy a melodie v rychlosti zpracovávání informací na nevědomých úrovních psychiky?

— *Pouze v maximálně zhuštěné podobě, která umožňuje z hlediska řízení tyto informace vnímat alespoň v důležitých hodnotících kategoriích vyhodnocujících uplynulé události a další směřování jejich průběhu jako: „dobrý“, „špatný“, „nevyjasněno“. Na úroveň vědomí může vystoupat jen svého druhu souhrnné hodnocení situace a směřování jejího dalšího průběhu, jež nebude potlačovat současně průběžné zpracovávání ostatních informací na úrovni vědomí.*

Což vyvolává otázku: Mohou být emocionální nastavení a nálada, jež jsou vlastní jedinci v každou chvíli jeho bdělého stavu (a jsou podmíněny okolnostmi, které si pamatuje, a které v jeho životě právě probíhají) na úrovni vědomí vnímány jako znaky přicházející z jeho nevědomých úrovní psychiky? Které tímto způsobem vysílají maximálně souhrnné zprávy o výsledcích činnosti nevědomých úrovní psychiky, jež na sebe z hlediska řízení berou podobu důležitých hodnotících kategorií ve významu: „dobrý“, „špatný“, „nevyjasněno“?

— *Emoce jsou podmíněny okolnostmi jeho života a mohou být z hlediska řízení vnímány výslovně jako důležité hodnotící kategorie („dobrý“, „špatný“, „nevyjasněno“) minulého průběhu událostí a jejich dalšího směřování, které jsou vysílány na úroveň vědomí jedincovy psychiky z jeho nevědomých úrovní; ovšem jedinec jim nemusí porozumět, je to podmíněno jeho světónázorem.*

Ve světónázoru založeném na trojjednosti matérie-informace-míra jsou všechny emocionální projevy vnímány právě takto: jako maximálně souhrnné ukazatele nevědomých úrovní psychiky neustále vysílané na úroveň vědomí, které si většina lidí ztotožňuje se svým „Já“. Informace z nevědomých úrovní psychiky, které se dostávají na úroveň vědomí v maximálně zhuštěné (zabalené) podobě – v podobě emocí, může člověk rozbalit, ujasnit si je a porozumět jim, umožňuje-li mu to jeho osobnostní kultura myšlení, ale je k tomu potřebný čas, v jehož průběhu budou tyto informace předány vědomí v podobě emocí, i v jiné podobě, jakou je schopen vnímat.

Jestliže někdo nesouhlasí s tímto výkladem významu emocí, které se neustále v bdělém stavu vy-nořují ve vědomí, tak ať si vykládá jejich účel nějak jinak. Jak ale ukazují staletí trvající dějinné zkušenosti západních psychologických škol i vědecky-znacharského Východu, všechny ostatní interpretace emocionálního života jedince jsou těžko uchopitelné a zavánějí agnosticizmem²¹⁰ – učením o nemožnosti poznat Svět a nesmyslnosti života a bytí v něm²¹¹.

²¹⁰ Tato poznámka je určena obzvláště těm, kteří pokročili ve východní mystice a jógách: řeč není o tom, jaká z čaker je odpovědná za emoce, a jaká za rozumově intelektuální činnost. Zde se jedná o to, jak jsou v ucelené algoritmice vypracovávání linie chování na základě informací dostupných jedinci mezi sebou vzájemně propojené: emo-

Což opět vyvolává otázku: Chybuje Všedržitel? Nebo je Všedržitelnost (nekonečná, vše zahrnující moc Nejvyššího, rozprostírající se všude v Objektivní realitě) bezchybná, a to bez výjimky ve všech svých projevech?

— *Všedržitel se nemýlí a Všedržitelnost je bezchybná, a to bez výjimky ve všech svých projevech.*

Což vyvolává otázku: Je-li Všedržitelnost bezchybná ve všech svých projevech a jedinec s ní není v konfliktu, tak jakou by měl mít náladu, jaké emoce?

— *Dobrá nálada a pozitivní emoce, to je norma pro lidskou strukturu psychiky bez výjimky za všech životních okolností.*

Což vyvolává otázku: Jsou-li emoce negativní, nálada špatná nebo „nevalná“, co přichází na úroveň vědomí z nevědomých úrovní psychiky?

— Odpověď je jednoduchá:

- v současné době, v již uplynulé minulosti, nebo v záměrech jedince do budoucna se vyskytuje nějaký jeho konflikt s Všedržitelností, jehož plody při linii chování, jakou si zvolil, nevyhnutelně bude muset sklízet (pokud je již nesklízí) a ty nebudou příjemné. Oč konkrétně jde, v čem spočívá objektivní smysl konfliktu, zda vzniknul ze strany jedince úmyslně nebo je jen důsledkem jeho nepozornosti – to si musí ujasnit sám, což vyžaduje jeho uvědomělý rozumný vztah k životu, k průběhu událostí v něm, k souběhu různorodých okolností okolo něj i v něm samotném.
- nebo jedinec není v otevřeném v konfliktu s Bohem, ale něco v Objektivní realitě nevnímá souborně (v uceleném obrazu) nebo souměrně (špatně nastavenou mírou), nebo tak úplně nechápe okolní dění a **v důsledku jeho nevíry Bohu jeho nevědomé úrovně psychiky produkují chybné emocionální hodnocení daného dění, což výhledově také nevěstí pro jedince nic dobrého.** O

ce, které nejsou uvědoměle analyzovány v tempu průběhu událostí a uvědoměle *analyzovaný význam* těchto událostí *vyplývající z rozumově intelektuální činnosti.*

Ať už jsou tyto komponenty rozmístěny v jakýchkoliv čakrách – jak to rozhodl Nejvyšší, když stvořil člověka – tak se stále jedná jen o otázku materiálních nosičů těch či oněch informačních komponent.

Jak ale naladit algoritmický systém na objektivně bezchybné zpracovávání informací, to už je přenecháno uvědomělému přístupu každého jedince. A to je věc informačních modulů různého účelu, jejichž objektivní kvalita se nemění tím, na jakém materiálním nosiči byly zapsány.

²¹¹ Pocit nesmyslnosti života a bytí se projevuje fenoménem neustále náhle vznikajícího očekávání nevyhnutelnosti „konce světa“, jmenovitě v biblické kultuře. Tento fenomén se opakuje s pravidelností 1000, 500 a 100 let: tj. v rytmu „kulatých čísel“. Agnosticismus tohoto druhu bezprostředně souvisí s problematikou, které jsme se dotkli na konci jedenácté hlavy této práce: jak žít „přímo teď“ tak, aby se člověk nedostal do konfrontace s Všedržitelností. Na první pohled se po všem, co zde bylo řečeno, zdá být odpověď jednoduchá: „přímo teď“ je nutné žít stejně „jako vždy“, tj. tak, jak má správně žít zplnomocněný představitel věčnosti na Zemi. A podvědomě tuto informaci v nějaké podobě vnímají všichni lidé.

Což vyvolává otázku: Je všem lidem tato informace dostupná na úrovni jejich vědomí?

— *Ne, všem dostupná není, jen těm, jejichž světónázor neobsahuje specifické zombifikační programy bránící tomu, aby se na úroveň jejich vědomí dostaly informace o tom, jak by měli vždy žít, v podobě dobře srozumitelných významových jednotek.*

Což vyvolává otázku: A co se děje s lidmi, kteří mají v psychice různorodé vědomé i nevědomé zákazy na analýzu této problematiky?

— *U těch to může v důsledku toho, že nejsou schopni přijít na to, jak by měli vždy žít, vyvolat pocit nastávajícího „konce světa“. A jestliže tento svůj pocit vyjádří v lexikálně přístupné formě, bude z lidí se strukturou psychiky zvíře, zombie a démon možné zformovat sekty a dokonce celé „náboženské směry“, přičemž z jejich pohledu s argumentačně podloženým odůvodněním názoru, že možnosti civilizace se vyčerpaly, proto ji nevyhnutelně čeká konec v podobě její plné záhuby.*

Takové byly podle našeho názoru ty pravé příčiny vzniku sekty Nebeská brána v městečku Rancho Santa Fe v USA, jejíž členové uvěřili, že mohou vyřešit rozpory mezi svým vědomím a podvědomím prostřednictvím odchodu z planety Země na vesmírné lodi nacházející se v ocasu Halleyovy komety. V Rusku agnosticismus tohoto druhu vedl k založení náboženského směru před několika lety známého jako Velké Bílé bratrstvo, které již upadlo do zapomnění. Učení o „konci světa“ je vlastní i Církvi Posledního Zákona, která učí, že druhý příchod Krista se na Zemi uskutečnil v Rusku v podobě Sergeje Anatoljeviče Toropa, jenž přijal i nové jméno – Vissarion. Ti, kteří budou následovat Vissariona se spasí a stanou se jádrem obrozeného přeměněného lidstva, a ti, kteří ho následovat nebudou, zahynou v důsledku vyčerpání možností bytí současné civilizace: někdo s konečnou platností a někdo se znovu zrodí v novém přeměněném lidstvu.

tom, že toto chybné emocionální hodnocení je podmíněno i vlastnostmi samotného jedince, bude ještě řeč dále.

Může následovat námitka v tom smyslu, že různí jedinci se ocitají v jedněch a těch samých událostech, čelí jedněm a těm samým okolnostem a stejná zpráva u nich vyvolává různé emocionální projevy, což by mělo zdánlivě vyvracet to, co bylo právě řečeno. Jenže tak to není: řeč byla o emocionálních projevech u jedince, třeba ještě ne nevratně, ale přebývajícího v lidské struktuře psychiky v určitém dlouhodobějším časovém intervalu, dostatečném k tomu, aby se zformovaly jeho emoce a nálada. A navíc má každý jedinec svou vlastní minulost, své geneticky podmíněné informace, které také ovlivňují jeho emocionální reakci na ty či ony události.

Jestliže se jedinec nenachází v posuzovaném časovém intervalu v lidské struktuře psychiky, ale v nějaké jiné, nebo je jeho psychika nestabilní a neustále kolísá mezi různými strukturami psychiky, bude vše vypadat zcela jinak.

Ono je to totiž tak, že v lidské struktuře psychiky je zajišťována jednota emocionální a smyslové struktury duše²¹², při které se jedinec „sám o sobě“ drží v toku Všedržitelnosti. Dá-li se mimo přebývání v lidské struktuře psychiky vůbec mluvit o nějaké jednotě emocionální a smyslové struktury duše, pak je to „jednota“ – která zaprvé není v harmonii s Objektivní realitou a zadruhé v ní dochází ke konfliktu mezi vědomím a nevědomými úrovněmi psychiky, a také k vnitřním konfliktům v samotném nevědomí (což má za následek to, že se účastní vnitřně konfliktní kolektivní psychiky – kolektivního nevědomí; jinak řečeno, má to za následek napojení psychiky jedince na nekompatibilní a vzájemně k sobě nepřátelské egregory).

O jednotě emocionální a smyslové struktury duše mimo přebývání v lidské struktuře psychiky se v podstatě dá mluvit opravdu jen velmi relativně, protože nesoulad této „jednoty“ plyne z toho, že emocionální a rozumově-intelektuální projevy si vzájemně neodpovídají, jestliže reagují na jednu a tu samou *objektivní informaci charakterizující životní okolnosti nebo situaci, ve které se subjekt ocitl*.

Navíc je nemístné vést rozhovory na téma, že za jedněch a těch samých okolností jsou různým jedincům v životě vlastní různé emocionální projevy, aniž by se jednalo o konkrétní jedince a konkrétní okolnosti: jednalo by se o neplodný abstrakcionismus, který by jen bránil pochopit podstatu posuzovaných jevů psychické činnosti každého jedince.

A proto konkrétně: dítě se raduje, když vidí tvář své matky skloněnou nad kolébkou; ze slunečního paprsku; z prvních květin a sněhových vloček ve svém životě; pláče, střetne-li se zlem, a to dokonce i v případě, že není zaměřeno proti němu osobně, i když objektivně je každé zlo zaměřeno proti všem žijícím, a proto se dítě nemýlí, když na něj takto reaguje; raduje se a směje v odpověď na dobro. Nelíbí se mu pohádkový lidožrout a další zloduši, a dobře rozeznává v pohádkách dobro od zla. Při dětských hrách se těžko hledají dobrovolníci, kteří by chtěli hrát roli zavilých zloduchů, i když je to jen jako. A když se dětem nepovede najít dobrovolníka nebo se na něm nějak dohodnout, tak si hrají tak, že si při hře zloducha, který tam není přítomen fyzicky, jen představují. To je projev normální jednoty emocionální a smyslové struktury duše, která v dětství převládá v chování většiny lidí.

Jenže děti, to ještě nejsou zformovaní lidé. Z raného dětství jim není vlastní jen tohle, ale i různá prohlášení o sobě, jako o „pupku Zeměkoule“. Vyplývá to z toho, že jedinec v raném dětství nežije podle svého rozumu, ale podle vrozených programů chování a teprve si osvojuje kulturní dědictví a vlastní geneticky založený potenciál rozvoje v míře odhalování a osvojování si těch či oněch schopností v průběhu svého dospívání. V každém vysoce organizovaném biologickém druhu stojí každé mládě nad každou samicí v tom smyslu, že její instinktivní programy chování jsou první dobu po jeho narození orientovány na obsluhu dítěte. A za určitých osobitostí kultury se tato obecná biosférická zákonitost může projevovat i v životě lidstva: jestliže ve společnosti převládá zvířecí struktura psychiky a v rodině je málo dětí (1 – 2), tak se jejich dětství – v tom smyslu, že se jim dostává všezahrnující instinktivně podmíněné péče rodičů – prodlužuje až do doby jejich tělesné dospělosti a začátku samostatného života (a někdy až do doby, než rodiče zemřou a samy „děti“ již značně zestárnou), ne-

²¹² Je to termín definující pojem vzájemné shody: zaprvé informací v Objektivní realitě, zadruhé emocionálních projevů a zatřetí subjektivního vnímání Objektivní reality jedincem.

boť jejich rodiče nemají kam jinam zaměřit své instinktivní programy péče, které bývají v civilizaci skryté za různými kulturními slupkami.

A je-li to tak, přijde doba zúčtování za to, že lidé neuměli a nepřáli si uvědoměle vychovat z lidského dítěte Člověka. Když pak děti vyrostou:

- matka má strach přijít za svým dospělým dítětem a něco mu říci, tomu svému mazlíčkovi;
- jazyk staletí uchovává synovskou dobytčí „moudrost“ „v **houfu** je snadné i tatíkovi nařezat“ («**гуртом** и батьку легче бить»); „гурт“ – synonymum ke stádu dobytka), zjevně vyjadřující zvířecí strukturu psychiky, protože nový vůdce „smečky“ přichází z mladších pokolení, než jsou vrstevníci původního vůdce;
- Gogolův *Revizor* byl napsán v 19. století; ve své podstatě je jeho námět společenskou tragédií²¹³, jak se o tom počínaje rokem 1905 přesvědčili mnozí, kteří se smáli sami sobě, zlu, jaké přinášeli oni sami; jenže neuplynulo ani dvě stě let a celé divadelní sály i televizní diváci se stejně jako dřív bezduše a **nestydatě směji** povídkám Rajkina, Žvaněckého, Mišina, Gorina, Petrosjana, Zadornova a dalších, přestože **TO VŮBEC NENÍ K SMÍCHU: zesměšněné zlo nepřestává být zlem.**

Po svém zesměšnění zlo nikam nemizí, naopak se ještě aktivněji šíří, neboť po svém znevážení již není vnímáno jako ŽIVOTNÍ HROZBA. Jenže jeho zesměšnění jen upustí emoční páru u bezduché a bezstarostné části společnosti, ale neposkytne lidem klíče k porozumění příčin jeho vzniku ve společnosti ani prostředky k jeho vykořenění. Taková „satira a humor“ jsou ve své podstatě v přímém významu těchto slov **SEBE-ŽROUTSTVÍM SPOLEČNOSTI SLOŽENÉ Z LIDÍ, KTERÍ SE LIDEM JEN PODOBAJÍ**; tj. jedná se o druh kanibalismu.

HLAVNÍ ŠKODLIVOST ABSOLUTNÍ VĚTŠINY DĚL „SATIRY A HUMORU“ SPOČÍVÁ V TOM, ŽE PROGRAMUJÍ PSYCHIKU FALEŠNÝM EMOCIONÁLNÍM VYHODNOCOVÁNÍM ZESMĚŠŇOVANÝCH NEŘESTÍ, které zdaleka ne každý dokáže svým úsudkem a intelektem zkorigovat.

- Intelligence se velmi ráda povšechně zamýšlí nad ideály dobra a spravedlnosti. Jakmile však ideály dobra a spravedlnosti v životě společnosti začnou nabývat na určitosti a jsou vyjádřeny v přesných lexikálních formách, začíná to v duších „intelligence“ a měšťáků vyvolávat hrůzu. Na druhou stranu tito zabeďnění „inteligenti“ bez jakéhokoliv pohnutí přihlížejí, jak *nositelé agresivního individualismu* likvidují přírodu a kulturu v *důsledku sociálního „pokroku“*, a dál samolibě píšou své dizertace a *získávají své „vědecké“ i jiné stupně v zednářství a dalších řádových a ma-*

²¹³ Ještě horší je to v případě proslavené „komedie“ A. S. Gribojedova (*Hoře z rozumu, někdy překládáno také jako Útrapy z rozumu*): k **hoří z rozumu** může docházet pouze při démonické struktuře psychiky, jež je vlastní nositeli toho rozumu. A tato úspěšná „komedie“, ze které se rozšířilo mezi lidmi mnoho okřídlených frází a aforismů, neboť Čackij je tam v porovnání se svými okolím vyveden jako ušlechtilá osobnost, přinesla Rusku mnoho hoře, neboť v ní nic k smíchu není.

Jedná se vlastně o odplatu vládnoucí třídě: sám A. S. Gribojedov tím jen vracel to, čeho se jemu samotnému dostávalo od dětství. Viz článek V. Meščerjakova – Záhady Gribojedova, *Nový svět*, č. 12, 1984.

Přitom ani jeden z literárních kritiků nedokázal říci, *jakou společensky užitečnou práci vykonával „kladný“ hrdina této komedie Čackij?* Jestliže se blíže podíváme na námět této „komedie“, aniž bychom se nechali ovlivňovat tradičním výkladem naší domácí literární vědy, je Čackij jen užvaněným ignorantem (*ve smyslu cíleného ignorantství, přehlížení jevů ve společnosti, jež by měly být naopak zkoumány, neboť se to ve „slušné“ společnosti nesluší – v Koncepci sociální bezpečnosti jeden z druhů sociálního idiotismu*), který je sice po právu nespokojen se soudobou společností, ale sám k nápravě nepřispívá ničím jiným než nic neřešící šouravou kritikou a prohlášeními o tom, že on sám chce jen to nejlepší.

Navíc chování samotného A. S. Gribojedova v Persii (Íránu) by se dalo popsat slovy M. Ju. Lermonotova: „A s úsměškem na rtech povýšeně přezíral jazyk i mravy cizí země...“ což nakonec zaplatil svým životem, a nejen tím svým, ale i životy kozáků, kteří ochraňovali ruské velvyslanectví. A přitakáme-li slovům ze samotné Gribojedovy „komedie“, že „zlé jazyky horší jsou než pistole“, můžeme prohlásit, že jazyk samotné komedie v 19. století posloužil jako **zbraň hromadné sebelikvidace** na základě pošetilých a čistě emocionálních reakcí na toto dílo.

To samé platí i pro knihu *Utrpení mladého Werthera* od Johanna Wolfganga Goetha, která vyvolala epidemii sebevražd.

11. Příznivý vítr Všedržitelnosti

fiánských strukturách. A málokomu z nich je z toho „samozřejmě smutno“; a ještě méně jich přemýšlí: „Co s tím?“²¹⁴ (Kromě toho, co už k tomu bylo řečeno dříve, osud Ruska na konci 19. století ovlivnil i název známého románu a komedie A. S. Gribojedova.) Protože v jejich chápání je tento ne-SOULAD způsoben „zákonem materialistické přírody“ (materialistický ateismus) nebo „nevyzpytatelností cest Božích“ (idealistický ateismus)²¹⁵ a tak podobně, takže vůbec není výsledkem jak jejich osobní, tak i kolektivní – bezstarostnosti, nestydatosti a zpustlosti.

- Milovníci moci se mezitím nestíhají vzájemně požírat, včetně požívání svého okolí a nemusí jako kdysi v dětství někoho těžce hledat a přemlouvat, aby se stal lidožroutem ve vztahu k celým národům, tentokrát ovšem ne formou hry ale doopravdy; a ti, kteří jsou lidožrouty z pokolení do pokolení (například lichvářské klany Rothschildů a Rockefellerů), si hrají na dobrodince celého lidstva.
- A po celá ta staletí se na Zemi nenalezly národy ani církve, které by byly natolik způsobilé, aby vykořenily všechno to zlo, přestože počet obyvatel Země na začátku 20. století převýšil 1,5 miliardy a podle statistiky z těch let z nich jen 10 miliónů bylo otevřených ateistů. Na začátku 21. století počet obyvatel na Zemi převýšil 6 miliard²¹⁶, a každý z těchto jedinců má potenciál dosáhnout lidské důstojnosti, o který přichází v životním shonu úplně stejně, jako v dobách „náboženského“ tmářství, přestože církve již ve většině států nad společností nevládnou.

To znamená, že zatímco všechna ta nemluvnata v řadě všech těch pokolení vyrůstala; zatímco se tyto děti učily žít samy při pohledu na život dospělých a ve 20. století navíc získaly možnost rozšířit si tyto obzory i díky kinu, televizi a internetu – těm továrnám na sny; a zatímco je dospělí učili, vysvětlovali jim podle svého rozumu život svými slovy, mlčením i dílem (svým příkladem), tak u většiny z nich – pod vlivem kultury společnosti zděděné od starších pokolení – docházelo k narušení té jednoty emocionální a smyslové struktury duše, kterou disponuje většina nemluvnat a malých dětí. A takto to probíhalo po celou dobu trvání dějin globální civilizace, a to nezávisle na tom, zda v ní vládl idealistický nebo materialistický ateismus.

Nemluvně má ještě málo rozumu, ale přesto nějaký má, a ten je z větší části v souladu s jeho emocemi, stejně jako s okolním světem. Dospělý má v porovnání s ním rozumu „více“, ale jednoty emocionální a smyslové struktury duše, která by odpovídala lidské důstojnosti, většina z dospělých nedosáhne. V důsledku toho potom vnímají Všehomír jako nepřátelský k nim osobně i k lidstvu jako takovému a na Boha zapomněli, nebo si myslí, že zůstává hluchý k jejich volání²¹⁷. Sami sebe však nevnímají jako lidi, kteří – kvůli tomu, že nedosáhli potřebné jednoty emocionální a smyslové struktury duše – jsou nepřátelští ke svým dětem, jiným lidem i sami k sobě, ke Všehomíru i Bohu – Tvůrci a Všedržiteli.

---

²¹⁴ Ta slova v uvozovkách byla převzata od L. N. Gumiljova. Jeho sociálně vykleštěná koncepce (ostatně jako také sociálně vykleštěná koncepce G. Klimova) je příhodná pro další pokračování agrese sionistického internacismu a Biblického projektu, neboť po veškeré té VULGARIZACI idejí obou těchto koncepcí z nich ve společenském vědomí davu ulpí jen: etnogeneze a degenerace nezávislá na společnosti.

«Takže se zde setkáváme s determinovaným přírodním jevem, za který člověk nenese morální odpovědnost, a to dokonce ani v tom případě, že přitom hyne překrásná panenská příroda a velkolepá cizí kultura. Je to samozřejmě smutné, ale co s tím?» (L. N. Gumiljov – Etnogeneze a biosféra Země, vydání třetí, stereotypní, Leningrad, Gidrometizdat, 1990, str. 462).

Jenže takový názor není důstojný člověka ...

²¹⁵ Ateismus může existovat ve dvou formách:

- jako materialistický ateismus, který přímo hlásá, že žádný Bůh není a jakékoliv představy o Bohu jsou plodem vědecké nevědomosti a kolektivní umělecké tvorby lidí;
- nebo jako idealistický ateismus, který přímo hlásá, že Bůh existuje a každý člověk musí žít v souladu s Božím záměrem, ale zakládá svou věrouku na zlo-ú-myslných a pochybných fantaziích o Bohu a Jeho Zjeveních lidstvu, takže ve výsledku čím usilovněji se jedinec drží norem takové věrouky, tím více je hluchý ke skutečnému volání Boha, a tím více se vyostřuje jeho konflikt se Záměrem.

²¹⁶ Podle výpočtů statistiků se člověk, který završil šestou miliardu v počtu obyvatele Země, narodil 17. července 1999 v 8:45 hodin podle Greenwichského času.

²¹⁷ „A Bůh nás neslyší, ať ho voláme, jak chceme...“ — slova z písně na téma bělogvardějských útrap z repertoáru Žanny Bičevské.

U všech struktur psychiky (kromě té lidské) instinkty a zombifikační programy (vlastní dané kultuře) a „Já-centrismus“ vlastního rozumu založený na kaleidoskopickém nebo mozaikovém světovém názoru ve svém výsledku na úroveň vědomí vysílají převážně takové emocionální hodnocení situací a dalšího vývoje jejich změny, jež je ve vztahu k lidské důstojnosti pokřivené, což se následně projevuje narušením jednoty emocionální a smyslové struktury duše, jakou by měl člověk správně mít.

To, co tu bylo uvedeno, není v psychologii člověka žádným novým objevem. V Sunně – soubor svědectví o výrocích proroka Mohameda – je uvedeno, že prorok prohlásil: „**Každý člověk se rodí muslimem** (v tom smyslu, že se narodí s emocionální a smyslovou strukturou duše, která je v souladu s Božím záměrem a odpovídá jeho „nulovému“ věku), **a jedině rodiče z něj udělají žida, křesťana nebo polyteistu,**“ (přičemž vyjmenované věrouky jsou v Koránu hodnoceny buď jako překrucující skutečná Zjevení – historicky reálný judaismus a křesťanství, nebo jako bezbožné výmysly lidí – polyteismus).

Stejně tak je v Koránu uvedeno hodnocení tohoto typu kultury:

«A stvořili jsme věru džiny i lidi – z nichž mnozí do pekla jdou (neboť): mají srdce, jimiž nic nechápou; mají oči, jimiž nic nevidí; mají uši, jimiž nic neslyší. Podobají se dobytku, ba jsou ještě zbloudilejší. Ti, jež v nevědomí přebývají» (súra 7:178 (179)), překlad se svým porozuměním smyslu textu liší od běžně zveřejňovaných překladů.

Ovšem nevědomé úrovně psychiky nevysílají informace na úroveň vědomí jen v podobě emocionálních projevů. Nevědomí vysílá informace na úroveň vědomí i v lexikálních formách těch „jazyků“ (v tom nejobecnějším smyslu tohoto slova jako prostředku kódování informací), které jsou vlastní každému jedinci: slovní řeč, jazyk matematiky, obrazy životních jevů, které je v závislosti na jejich charakteru možné chápat přímo i jako symboly-hieroglyfy jinotajného „jazyka“ a tak dále; přičemž některé z těchto „jazyků“ mohou být v nějaké kultuře společné mnoha jedincům, nebo mohou existovat i výlučně individuální „jazyky“ vlastní jen psychice daného jedince. Jenže proces vysílání informací v lexikální podobě v tom či onom „jazyce“ je pomalejší než v emocionální podobě, protože to, co je formou emocionálního projevu předáno vědomí během zlomku vteřiny, může vyžadovat mnohahodinový monolog (film) nevědomých úrovní psychiky s vědomím v jednom z „jazyků“, ve kterém je hustota záznamu informací daleko nižší než v jazyce emocionálních projevů. Ty možnosti poskytované „jazyky“ je nutné umět využívat, neboť s jejich pomocí si jedinec, ať už se nachází v jakékoliv struktuře psychiky, může odpovědět na otázky:

- Co přesně vyvolává jeho radost a co nespokojenost?
- Je to, co u něj vyvolává konkrétní pozitivní nebo negativní emoce, nebo depresi jako absenci emocí a sil v objektivním (ne v subjektivním) smyslu dobré nebo špatné?

Poslední otázka může být položena v podobě více či méně širokého souhrnu dílčích otázek, pobízejících jedince, aby se na sebe podíval ze strany, nebo si sám sebe představil v jiných životních okolnostech na místě jiných lidí: byl by veselý nebo smutný, kdyby mu někdo udělal to samé, co on dělá okolním lidem? Chtěl by zdědit to, co zdědili jiní v důsledku činnosti jeho předků? Chtěl by zdědit to, co zdědili jiní v důsledku jeho vlastní činnosti? A s jakými jeho vlastnostmi souvisí nepříjemné životní okolnosti, do kterých se dostává? Jaký cíl sleduje, když se do nich dostává?

A ty samé otázky platí pro postoje k činnosti okolních lidí: v závislosti na tom, jaké plody přináší jemu samotnému, dalším současníkům i potomkům, zda je zapotřebí takovou činnost podpořit, nechat ji být, nebo jí rozhodně zamezit?

Každý je schopen pokládat si otázky tohoto druhu a odpovídat si na ně. Správnost odpovědí bude v životě potvrzena nebo vyvrácena dalším průběhem událostí ve Všedržitelnosti. A tento cyklus „otázka – odpověď“ v dialogu, který povede sám se sebou, člověku umožní odhalit emocionální a smyslovou strukturu své duše, a také nesoulad mezi emocemi a odhaleným objektivním smyslem probíhajícího dění.

A v dialogu s někým jiným, to může proběhnout ještě rychleji a lépe, samozřejmě za předpokladu, že vůči sobě tito dva lidé nebudou mít vzájemně předsudky ve smyslu, že ten druhý ho chce jen poní-

žit, a ne pomoci jemu i sobě v řešení nějakých problémů²¹⁸. Tak či onak, každý člověk ve svém jednání projevuje emocionální a smyslovou strukturu své duše a každý, kdo chápe význam slov „emocionální a smyslová struktura duše“, je schopen ji odhalit nejen u sebe, ale i u druhých.

Ještě lépe je jedinec schopen odpovídat si na otázky tohoto druhu, jestliže přejde od „Já-centrického“ kaleidoskopického nebo mozaikového světónázoru ke světónázoru založenému na troj-jedinosti matérie-informace-míra, který mu umožní holograficky uvidět Objektivní realitu, své místo v ní i další směřování svých cest.

Dříve uvedené příklady ukazující rozdíl v emocionální a smyslové struktuře duše dětí a dospělých jsou výsledkem provádění právě tohoto druhu úsudkově intelektuálních cyklických kroků „*položít sám sobě otázku – odpovědět si na ni*“.

Jenže většina lidí si otázky tohoto druhu ze své vůle nepokládá, a mnozí zlomení životními okolnostmi nesmyslně hynou předčasně a ani nevyužijí tu dobu, kterou by jim poskytly nevyčerpané možnosti jejich zdravotního stavu, aniž by si vůbec kdy položili tyto otázky, a to ani tlačí-li je k tomu život; jiní, kteří se nějakým způsobem dožijí hlubokého stáří, přicházejí postupně o rozum, a nejsou už potom schopni položit tyto otázky sobě ani svému okolí. **To první, druhé i třetí je snad to jediné, co si v existenci současné globální civilizace lidstva a Ruska zaslouží lítost a politování.**

To hlavní, co může odhalit jedinec v odpovědích na otázky tohoto druhu, které si bude sám pokládat:

- že je mu emocionálně příjemné to, co odhalí v dialogu sám se sebou jako objektivní *zlo probíhající v mezích Božího dopuštění*;
- nebo že u něj ten či onen souběh a adresnost okolností vyvolávají negativní emoce navzdory tomu, že by mu mělo být jednoznačně a dobře známo, že: **Všedržitelnost se nikdy nemylí**, a pokud *něco neproběhlo nebo neprobíhá tak, jak by chtěl on, má tento souběh okolností své vnitřní příčiny a daleko jdoucí účelnost podřízenou Záměru*. Bohu přece musí věřit, a jestliže člověk chce, aby se příště nic takového nestávalo, měl by pamatovat na to, že: «Bůh nezmění to, co se děje s lidmi, dokud oni sami nezmění to, co je v nich» (Korán 13:12 (11)); jenže aby člověk změnil něco v sobě a toto tvrzení se naplnilo, musí napřed přijít na to, co přesně a jak by se to mělo změnit.

Kromě toho vás chceme upozornit na to, že v uvedené áji z Koránu je řečeno „s lidmi“ v množném čísle, tedy ne „s člověkem“. To znamená, že změna průběhu okolností, které se nelíbí jednomu člověku, by v obecném případě vyžadovala určitou cílevědomou změnu vnitřního světa i mnoha jiných lidí, kteří se těchto událostí účastní, tedy ne jen u toho jednoho samotného člověka.

Pokud dialog, který člověk vede sám se sebou s cílem odhalovat objektivní dobro a zlo, skončí ve slepé uličce, může Bůh, který o tom ví, poskytnout jedinci nějaký vnější zdroj informací, který mu umožní správně se na tu věc podívat a uvědoměle se dobrat k určitému názoru na ni.

V umění správně si položit otázky a nacházet na ně určité odpovědi spočívá podstata dialektiky jako metody poznávání objektivní Pravdy-Skutečnosti.²¹⁹

Takovými informačními zdroji mohou být nějaké produkty kultury, jiní lidé, nebo i něco jiného, co tak či onak může napomoci porozumět tomu, co se v životě děje.

---

²¹⁸ Když se člověk zbaví takového předsudku, otevře mu to možnost postavit svou činnost na „tandemovém principu“, jehož efektivita kvalitativně převyšuje efektivitu samostatné činnosti sledující stejný cíl. To právě na základě „tandemového principu“ dva nejvyšší egyptští hierarchové uplatňovali svou nejvyšší moc ve státě. Podrobněji o tom viz Mrtvá voda v redakci z roku 1998, Od člověkopodobnosti k lidskosti (v první redakci Od matriarchátu k lidskosti...), Dialektika a ateismus: dvě neslučitelné podstaty.

V primitivizované a formalizované podobě je „tandemový princip“ využíván scientologickou církví k řešení velmi důležitých úkolů: aby se jedinec osvobodil z moci programů chování uložených v nevědomých úrovních jeho psychiky, které jsou automaticky spouštěny v určitých stimulačních situacích. V terminologii scientologů se to nazývá clearingování, auditing, což je vlastně modifikace tandemového principu omezeného nerovnoprávným postavením dvou jeho účastníků, s faktickým zákazem, aby si byli v tandemu rovnoprávní.

²¹⁹ Podrobně je to probráno v práci vnitřního prediktoru SSSR – Dialektika a ateismus: dvě neslučitelné podstaty.

Ale nezávisle na tom, zda se neurčitost z příslušné otázky vyřeší ve vnitřním dialogu, který vede člověk sám se sebou nebo díky využití vnějších informačních zdrojů, jedná se vždy o rozumově intelektuální informaci vyjádřenou v lexikálních podobách „jazyků“ vlastních psychice na úrovni vědomí. A v této určitosti názorů na úrovni vědomí se projevuje reálná mravnost daného jedince.

Přestože mravnost může být také vnitřně konfliktní (to když by člověk takřikajíc rád, aby se vlk nažral a koza zůstala celá; užívat si do sytosti sexu a nebát se těhotenství ani venerických chorob; aby se nedotklo zdraví, když člověk chlastá, přežírá se, kouří, užívá omamné látky; aby společnost a ekonomika vzkvétaly navzdory tomu, že lidé „vydělávají“ na vkladech a „cenných papírech“, a tak dále a tak podobně), jenže **mravnost je přece jen jedna a v psychice jedince stejná pro úroveň vědomí i pro jeho nevědomé úrovně.**

I nevědomé úrovně psychiky provází jedince životem podle toho, co tvoří jeho reálnou mravnost, kterou může odhalit jen v dialogu vedeném sám se sebou (i s jinými), bude-li si to přát. A nevědomé úrovně psychiky podle jeho reálné mravnosti určují jeho účast či neúčast a způsoby účasti v těch či oněch fragmentech kolektivního nevědomí společnosti a jejích sociálních skupin.

Z funkčního a řídicího hlediska reálná mravnost jedince představuje něco jako soubor „přístupových hesel“, díky kterým je jedinec buď schopen nebo neschopen vstupovat do těch či oněch fragmentů kolektivního nevědomí nebo navazovat duchovní jednotu s jinými jedinci; a také fakticky díky nim funguje v podobě „odezvy na žádosti o přístup“ ze strany jiných jedinců i fragmentů kolektivního nevědomí s ohledem na vše, čeho je sám nositelem, co mohou chtít využívat (včetně mimo jeho vůli, která je vždy uplatňovaná na úrovni vědomí) jiní jedinci i kolektivy, ať už je tato jejich zainteresovanost uvědomělá nebo neuvědomělá. To znamená, že **mravnost je obousměrná: od člověka k jiným prostřednictvím „žádostí-přístupových hesel“; a od okolních lidí k člověku prostřednictvím jeho „odezvy na vnější žádosti-přístupová hesla“.**

Pro účastníky společenské iniciativy navržené v Jediném zákoně, založené na principu budování systémů bez vnitřního napětí, je normální shoda „žádostí-hesel“, adresovaných ven a „odezvy na žádosti“ zvnějšku, neboť se jedná o jeden z prostředků vykořeňování stádně-opičích hierarchických struktur formovaných z „osobností“ ve společnosti lidí.

Na první pohled to vypadá, že se tím účastníci takového systému stávají bezbrannější v porovnání s těmi systémy kolektivní činnosti, kde je taková shoda možná pouze na stejné hierarchické úrovni a zároveň je vyloučena, jestliže jedinci stojí na rozdílných hierarchických stupních. Jenže specifikum této zdánlivé bezbrannosti spočívá v tom, že přístup k informacím je sice možný, ale samotné informace jsou objektivně takové, že jejich použití v rozporu se Záměrem buď vůbec není možné, nebo představuje hrozbu pro ty, kteří se o to snaží²²⁰ či podléhají pokušení podobného druhu. To právě v té jednotě mravů, která určuje to, co je přípustné pro chování vlastní a co je přípustné pro chování jiných ve vztahu k sobě, spočívá podstata absence těch takzvaných „dvojitých standardů“.

V důsledku této funkce, jakou mravnost plní v řízení, je otázka odhalování a změny reálné mravnosti jedince (včetně mravnosti a etiky, kterou sám připisuje Bohu) tím „nejprestižnějším“ tématem pro „hackery“²²¹ z oboru psychologie a duchovních praktik a tím nejvýznamnějším článkem v zajišťování informační bezpečnosti vlastní psychiky pro každého člověka (všechny ostatní druhy bezpečnosti, jaké si je jedinec schopen vymyslet, mají také ve svém základu nějaké informační zajištění, z čehož plyne, že je-li narušena informační bezpečnost, jsou všechny ostatní druhy bezpečnosti v menší či větší míře také narušeny).

Abyste ale dokázali správně naložit s informací zjištěnou ze svého vnitřního dialogu, která řeší neurčitost, *co je Dobro a co je objektivní Zlo v jejich životních projevech*, musíte vědět, jak mají být v normální individuální psychice nastaveny vztahy na úrovni vědomí a nevědomých úrovní psychiky.

Ve stavu bdění je pro většinu lidí příznačné, že si úroveň vědomí své psychiky ztotožňují s vlastním „Já“. Potom je přirozené předpokládat, že úroveň psychiky, ve které přebývá „Já“, je ta hierarchicky nejvyšší. Jenže na druhou stranu jsou možnosti této „hierarchicky nejvyšší“ úrovně zpra-

²²⁰ Jak ve filmu Bílé slunce pouště vysvětlil Semjon, když vyletěl ze zavřeného Vereščaginova okna, svůj návrat s prázdnými rukama: „Má granáty jiného kalibru...“

²²¹ Hacker je odborníkem na získávání neoprávněného přístupu k informacím přes počítačové sítě.

covávání informací v porovnání s možnostmi zdánlivě hierarchicky nižších nevědomých úrovní daleko nižší. Tento rozdíl v možnostech úrovně vědomí a nevědomých úrovní vytváří podmínky pro to, že nevědomé úrovně psychiky mohou postavit „Já“ na úrovni vědomí před něco, co nebylo ve vědomých záměrech a plánech „Já“ nebo to zcela vylučuje možnosti jejich realizace. Naplní-li se v životě tato možnost, je to stejné, jako by úroveň vědomí ztotožňovaná s vlastním „Já“ přišla o hierarchicky nejvyšší postavení v psychice jedince, takže on sám přestává být svým vlastním pánem (přijde o sebevládu) a stane se rukojmím informačně-algoritmických procesů plynoucích z nevědomých úrovní jeho „vlastní“ psychiky (situace, kterou popisuje přísloví, že ocas vrtí psem, tedy že to není pes, kdo vrtí svým ocasem).

Tento problém si lidé v dějinách uvědomili nejednou, v různých formách, a potom ho zkoušeli jednotlivě i kolektivně vyřešit v tom smyslu, aby vlastní „Já“ každého z nich přestalo být rukojmím okolností vznikajících **mimo vůli daného člověka** v nevědomých úrovních jeho vlastní psychiky.

V kultuře lidstva se zformovaly dva aktivní přístupy k vyřešení tohoto problému, z nichž každý vyprodukoval vlastní psychologické teorie a duchovní praktiky:

- „rozšíření vědomí“ natolik, aby obsáhlo i ty úrovně psychiky, které se dříve nacházely mimo něj, i s těmi procesy, které v nich probíhají;
- přestavba struktury úrovně vědomí a nevědomých úrovní psychiky na základě dialogu (informační výměny) mezi těmito úrovněmi s cílem likvidace různých antagonismů mezi nimi, což by se mělo projevit v jednotě emocionální a smyslové struktury duše za všech životních okolností i v životě jedince v souladu s Nejvyšším Záměrem.

Jestliže upřednostníme druhý přístup k řešení tohoto problému a pokusíme se najít nějakou technickou analogii vztahů vědomého „Já“ s ostatními úrovněmi psychiky, tak můžeme vědomí i s těmi možnostmi, jaké jsou mu vlastní, připodobnit pilotovi a všechny nevědomé (podvědomé) úrovně autopilotovi.

V takové analogii je první přístup ekvivalentní (v mnohém) tomu, že pilot, který byl na začátku nezkušený, postupně na sebe přebírá stále větší množství funkcí autopilota; druhý přístup je ekvivalentní (v mnohém) tomu, že si pilot osvojuje návyky nadstavby autopilota a stará se o vzájemně se doplňující rozhraní, což znamená, že něco vykonává sám a něco ukládá autopilotovi, jehož možnosti zpracovávání informací převyšují jeho vlastní, přičemž ho dokáže naprogramovat tak, aby vyřešil jakékoliv úkoly, a v míře potřeby jeho činnost koriguje.

To může vyvolat otázku: V jakém vzájemném poměru se tyto dva přístupy nacházejí? Na niž mohou být dány různé odpovědi podmíněné mravností, světonázorem a osobními zkušenostmi těch, co na ni budou odpovídat.

Podle našeho názoru ten druhý přístup – přestavba úrovně vědomí a nevědomých úrovní psychiky tak, aby pracovaly jako ucelený systém, který se vzájemně doplňuje a podporuje – v sobě obsahuje i ten první, protože při vyladování „autopilota“ získává „pilot“ zákonitě lepší představu o jeho funkčních možnostech a způsobu jejich řízení.

Jenže druhý přístup, který v sobě obsahuje i ten první (rozšiřování vědomí), mu dokáže od začátku přidat zvláštní kvalitu, zatímco využívání prvního přístupu za ignorování (nebo popírání) toho druhého dříve nebo později povede k tomu, že ty možnosti, které byly převedeny do oblasti vědomí, bude nutné mezi sebou uvést do souladu; a kromě toho i do souladu s tím, co si individuální vědomí (v procesu svého rozšiřování) v Objektivní realitě ještě osvojit nedokázalo. A vzhledem k tomu, že něco bude vždy zůstat mimo vědomí, přivede člověka **první přístup do slepé uličky**. Jestliže si totiž neuvědomí, že je nutné uvést do souladu to, co již má ve své vědomé úrovni s tím, co nevyhnutelně zůstane mimo ni, skončí pro něj toto rozšiřování vědomí osobní katastrofou vyvolanou buď vnitřní konfliktností jeho individuální psychiky²²², nebo konfliktností jeho individuální psychiky s kolektivní psychikou, nebo konfliktností jeho psychiky s Nejvyšším Záměrem, jehož realizace probíhající ve Všehomíru si můžeme povšimnout, budeme-li pozorní k tomu, co se děje.

První přístup v tradiční kultuře lidstva představují různorodé duchovní praktiky védického značarského Východu (jógy) a západních (biblicko-zednářských) systémů zasvěcení do rozličného okul-

²²² «Je to muž rozpolcený, nestálý ve všem, co činí.» (List Jakubův, 1:8).

tismu; přičemž na uplatňování druhého přístupu přímo poukazuje Korán, který však není v historicky reálném islámu rozvinut, jinak by nemohl být region koránské kultury vnitřně tak roztržštěný a nepociťoval by velké množství vnitřních i vnějších problémů.

Ve všech náboženstvích Jediného zákona předpokládá světónázor založený na trojjedinosti matérie-informace-míra uplatňování druhého přístupu – tj. přestavbu vzájemných vztahů mezi úrovní vědomí a nevědomými úrovněmi psychiky jedince tak, aby byly odstraněny rozpory mezi nimi a jedinec se nestával rukojmím okolností, do kterých ho přivedly jeho nevědomé úrovně psychiky, a jeho život tak mohl probíhat v souladu se Záměrem. A k tomu, aby člověk dokázal rozjet proces vyladřování vzájemných vztahů mezi svým vědomím, které si ztotožňuje se svým „Já“, a nevědomými úrovněmi psychiky, musí se naučit odhalovat rozpory v emocionální a smyslové struktuře duše.

I v případě, že jedinec v dané etapě svého osobnostního rozvoje neovládá celou tu triádu „emoce, rozumově-intelektuální činnost a reálnou mravnost“, je i tak schopen, netrpí-li tedy nějakou těžkou psychologickou patologií, uvědoměle zareagovat na určitost, kterou odhalil v dialogu sám se sebou, v otázce toho, co je objektivní dobro a co je objektivní zlo. Takové reakce mohou být v podstatě dvě:

- buď „sebeospravedlňování se“, při kterém je z úrovně vědomí vydán přímý nebo skrytý příkaz nevědomým úrovním psychiky najít vysvětlení, které jedinci umožní nazvat takto odhalené zlo dobrem, nebo naopak nazvat zlem to, co jím není.
- nebo pokání, při kterém je z úrovně vědomí vydán přímý nebo nepřímý příkaz nevědomým úrovním psychiky změnit mravní měřítko a provádět zpracování informací tak, aby vnitřní i vnější chování vyjadřovalo dobro v souladu s tím, co bylo v dialogu se sebou samým určeno jako objektivní dobro a zlo.

Ovšem v každé z těchto dvou voleb linie chování zůstává otázkou shoda subjektivního hodnocení objektivních kategorií Dobra a Zla, o které se daná volba opírá, s objektivním Dobrem a Zlem v jejich životních projevech. Dva subjekty mají právo trvat na svém mravně podmíněném názoru, ale nikdo z nich nesmí zapomínat na to, že nesrovnalosti v jejich názorech leží v rámci Všedržitelnosti a Bůh dá každému z nich možnost přesvědčit se o tom, jaká je skutečná podstata objektivního Dobra a Zla, stačí, když nebudou mezi těmi, které «Bůh nechává bloudit» (Korán, 7:178).

Za předpokladu, že bylo v průběhu dialogu, který vedl jedinec sám se sebou, získáno hodnocení blízké se ke skutečnosti, vyjadřuje první linie chování satanismus, třeba i neuvědomělý; a druhá linie chování může být dobromyslným démonismem, který zamýšlí svými dobrými úmysly a dobročinností zaměnit Nejvyšší záměr, *probíhá-li pokání mimo uvědomělé Rozlišení těch koncepcí, jež vyjadřují Záměr a těch, jež jsou s ním v rozporu*²²³, a také mimo náboženství, což je přímý upřímný, před ostatními skrytý dialog jedince s Všedržitelem.

Ten konec je nutné rozvést, protože ne všechny věrouky a náboženské kultury otevírají cestu k takovému dialogu. Ze současných aktivních náboženství lidstva jich má většina podobu egregoriálních náboženství idealistického ateismu, ve kterých se věřící modlí – jako ke skutečnému Bohu – ke kolektivnímu nevědomí zrozenému jejich předky, jehož existenci oni dále udržují *duchovně* (tj. energeticky na úrovni biopolí i informačně svými názory na Boha a Jeho Záměr).

²²³ Příkladem tomu je film Pokání od T. Abuladzeho, který vdechl přestavbě emocionální náboj abstraktního humanismu, který vždy končí velkými sociálními pohromami, neboť pro abstraktní humanismus je příznačné, že nedokáže rozlišovat koncepce vyjadřující Záměr a koncepce, které mu naopak čelí.

T. Abduladze tak, aniž by rozlišoval koncepce, pošpinil celou epochu: socialismus byl v SSSR budován nátlakově, ale různí političtí činitelé přitom vycházeli z různých koncepcí. Podíváme-li se na osobu Stalina, tak ten nominálně stál v čele systému tlačícího lidi k socialismu a komunismu, ale jak dokládá jeho písemné dědictví, byl přívržencem budování systémů mezilidských vztahů bez vnitřního napětí a snažil se všemi jemu dostupnými prostředky, aby společnost přešla k uvědomělému socialismu, jaký by vyplýval z mravnosti lidí na základě jejich svobodné vůle, což není možné bez přechodu k lidské struktuře psychiky.

L. D. Trockij pracoval proti tomu a podporoval úsilí zaměřené na modernizaci Biblického projektu podle požadavků epochy, ve které je výroba založena na technogenní energii.

L. P. Berija, jak je možné vyčíst z reálných faktů jeho životopisu, měl dobré úmysly, ale nedokázal rozlišit koncepce stojící proti sobě v ruském marxismu, a proto pracoval pro obě a bránil tak realizaci obou dvou. Za to potom také zaplatil, když byl trockisty z druhé vlny jmenován do funkce „obětního beránka“, na kterého hodili všechny reálné i vymyšlené prohřešky režimu vůči národům SSSR.

11. Příznivý vítr Všedržitelnosti

V egregoriálních náboženstvích fungují zákazy na to, aby člověk v dialogu sám se sebou vedeném o podstatě objektivního Dobra a Zla posuzoval ta či ona ustanovení věrouky. Jakmile jsou věřící tohoto druhu (kteří fakticky věří v egregoriální náboženství) vybídnuti k bezvýhradné víře Bohu, *aby ve výše popsaném dialogu, který budou vést sami se sebou o podstatě Dobra a Zla v jejich konkrétních projevech, rozumově vyhodnocovali a revidovali mravnost prosazovanou věroukou a uznávanou tou či onou církví za skutečnou a „svatou“*, vyvolá to obvykle u nich nesmyslnou hysterii.

Tato hysterie plyne z toho, že člověk spoutaný egregorem nevnímá Ducha Svatého jako někoho, kdo by ho mohl vést k odhalování skutečnosti, a proto mu není dáno Shora nic, čím by mohl dokázat tomu, kdo nesouhlasí s jeho náboženskými názory, že nemá pravdu. Písma, jejich tradiční výklad, a to dokonce i v případě, že je pravdivý, jsou pro člověka, který nevěří Bohu (nesvěřuje Mu do rukou svůj život a posmrtnou existenci) tankem, za jehož pancířem se ukrývá při „jízdě“ svým životem, čímž ho sám znehodnocuje. Vystoupit zpoza toho „pancíře“ a jednoduše se podívat na Život uvědoměle prostřednictvím svého svědomí je pro něj hroznou představou. Ten, kdo mu něco takového navrhne, vyvolá v jeho duši nenávist. Ale takové emoce jako strach a nenávist nemají místo v duši člověka s lidskou strukturou psychiky věřícího Bohu.

V náboženstvích, kde egregory formované a udržované samotnými lidmi nezatemňují v jejich duši obraz Boží, je přípustné v dialogu rozumově vyhodnocovat jakákoliv témata, včetně Záměru a **objektivní ušlechtilé mravnosti Všedržitelle**, které nemusí být člověku kvůli jeho omezením vždy srozumitelné, a mohou se mu zdát dokonce špatnými, ale přesto **musí pro každého věřícího být etalonem pro formování jeho mravního měřítka**; a v míře, v jaké bude mizet faleš z jeho mravního měřítka, začne vše, co mu bylo doposud nesrozumitelné, nabývat svého skutečného významu i podoby.

Emoce strachu a nenávisti při promýšlení vnitřně subjektivně zapovězených témat *v přímém a bezprostředním náboženství*²²⁴ (v dialogu mezi Bohem a každým člověkem) mizí v míře rozumového ujasňování si problémů s pomocí poskytovaného Rozlišení, protože Bůh vede ty, kteří Mu věří k lidské struktuře psychiky.

To tvrzení, že není možné v dialogu vedeném sám se sebou (a také v besedách s jinými lidmi) odhalit objektivní Dobro a Zlo v jejich životních projevech, se nezakládá na pravdě. A vymyšleno bylo jen proto, *aby člověk ze svých myšlenek vyloučil všezahrnující Boží Všedržitelnost, včetně cesty k ní prostřednictvím dialogu, který vede sám se sebou, nedobral se tak odpovědi na tyto otázky* a ospravedlňující se agnosticizmem tohoto druhu, dál vedl svůj mravně pomýlený život, setrval ve struktuře psychiky zvířete, zombie nebo démona se sklonem (jaký je vlastní každému bezbožníku) upadat do otevřeného kolektivního satanismu a přicházel tak o možnost stát se Člověkem.

Kromě toho nesmíme zapomínat na objektivitu informací (obrazů, melodií, smyslu života) a na to, že rozum je prostředek daný nám Bohem, který je určený pro práci s významovými jednotkami poskytovanými nám v Rozlišení. Jestliže tedy není člověk omámen alkoholem nebo něčím jiným, je jeho rozumově-intelektuální činnost dostatečně spolehlivá k tomu, aby byl schopen sám kontrolovat její výsledky. Poruchy v práci rozumu jsou podmíněny především kaleidoskopičností celkového informačního modelu světa nebo nějakých jeho fragmentů, o které se rozum opírá, a také nedostatky v reálné mravnosti jedince, která tak není v souladu se Záměrem. V důsledku toho potom chyby vzrůstají v té míře, v jaké se jedince odchyluje od Záměru, a naopak se snižují v té míře, v jaké se navrácí zpět do jeho rámce.

Specifikum mravního měřítka jedince může být i takové, že některé informace, které se tak či onak dozví, sice nevyvolají z jeho strany rozumově intelektuální námitky, ale v důsledku toho, že je jejich význam pro něj mravně nepřijatelný, vyloučí je nevědomé úrovně jeho psychiky z informačního modelu Světa, na jehož základě si vypracovává své vnitřní i vnější chování.

²²⁴ V překladu do ruského jazyka znamená „náboženství“ – „spojení“; v Koránu je pro to alegorický obraz „provaz Boží“ („Přidržujte se pevně provazu Božího všichni...“, Korán, 3:103).

V podstatě to není nic jiného, než že mravní měřítko subjektu v tomto případě přenechává řízení jeho chování zombifikačním programům nebo instinktům. A právě proto výslovně jen přeměna vlastní mravnosti prostřednictvím náboženství, jež spočívá v přímé a bezprostřední komunikaci s Bohem (egregoriální náboženství, ve kterých se modlitby obracejí k tomu, co si věřící sami namluví, zde nepomohou), otevírá jedinci cestu k lidské struktuře psychiky.

Odmítá-li jedinec na základě své mravnosti nějaké informace, přestože jsou odrazem objektivní skutečnosti, bude mu Shora umožněno, aby se přesvědčil o tom, že se ve svém přístupu k nim mýlí. A je potom na něm, jak se svobodně rozhodne, zda podle toho upraví své mravní měřítko nebo raději bude dál řešit stále se obnovující nepříjemné životní okolnosti, které by mu měly posloužit jako poučení.

Avšak nezávisle na tom, zda se jedinec věnuje systematickým dialogům sám se sebou s mravní a etickou tematikou, zůstává-li v jeho denním časovém rozvrhu alespoň jedna volná hodina (kdy se nevěnuje práci, není omámen nebo zahlcen proudem zábavných informací nebo nějakých jiných hloupostí), probíhá tento dialog vedený sám se sebou i na nevědomých úrovních jeho psychiky a má blahodárný vliv na jeho život. Jinými slovy, průběh tohoto procesu na nevědomých úrovních psychiky vyžaduje, aby se jedinec ocital v situacích, kdy nepodléhá diktátu běžného životního shonu. Tuto možnost mají mnozí v době, kdy je postihnou nemoci nebo jiné nepříjemnosti. Budou-li v té době schopni přehodnotit svou minulost, tak zjistí, že tímto způsobem jim byl poskytnut čas, aby mohli pobýt osamoceně se svým vnitřním světem a pochopit mnohé z toho, co jim dříve zůstávalo skryto (a proto, aby si na sebe člověk nepřivolal nemoci či nějaká neštěstí, měl by alespoň hodinu denně vyčlenit na vedení dialogu sám se sebou a na svou vnitřní komunikaci s Bohem). Zároveň jsou těmito geneticky a všeobecně přírodně podmíněnými procesy přeměny informací probíhajícími na nevědomých úrovních psychiky odstraňovány její defekty. Jestliže se tedy vědomí nebrání tomu, co probíhá, uzdravuje se jedinec nejenom tělesně; jestliže se tomu protiví, může mu nemoc přivodit i smrt.

Takže toho, kdo se mu neprotiví, vítr Všedržitelosti skutečně unáší k tomu, co je pro něj nejlepší. A ještě rychleji tam unáší toho, kdo ho do svých plachet sám loví.

12. Lepší je vláda nad sebou samým než tisíciletá vláda nad jinými lidmi a věcmi²²⁵

V každém případě může procesu odstraňování antagonismů mezi vědomými a nevědomými úrovněmi psychiky a uvádění emocionální a smyslové struktury duše do souladu se Záměrem napomoci určitá kázeň při nakládání s informacemi na úrovni vědomí, jež nebude v rozporu s funkčními možnostmi vědomí absolutní většiny lidí, kteří ještě nedokázali rozšířit své vědomí natolik, že by už nevěděli, co s tím dál.

Kázni při nakládání s informacemi na úrovni vědomí v souladu s nevědomými úrovněmi psychiky a Životem Vás právě učí – kromě všeho jiného – Dostatečně všeobecná teorie řízení.

26. června — 31. července 1999

Upřesnění: 18. ledna 2000;

22. prosince 2002 — 10. ledna 2003

---

²²⁵ Z rozhovoru s úfího Fudajly s bagdáským chalífem Hárúnem al-Rašídem (Idris Šach – Příběhy dervišů, Moskva, Agentura Fair, 1996, str. 201). V této své frázi s úfí něco nedořekl: dosáhnutá vláda nad sebou samým náleží do kategorie „Vždy“ a ne do kategorie „přimo teď“ je „třeba něco dělat“.